

RICK RIORDAN

PERSIS DŽEKSONAS
IR OLIMPO DIEVAI
ŽAIBO VAGIS

Pusiau dievas, pusiau žmogus...
Tikras didmiesčio vaikas.

PERSIS DŽEKSONAS IR OLIMPO DIEVAI
PIRMOJI KNYGA

ŽAIBO VAGIS

RICK RIORDAN

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
JŪRATĖ PAVLOVIČIENĖ

UDK 820(73)-93
Ri-111

Versta iš: *Rick Riordan*
Percy Jackson and the Olympians, Book 1:
The Lightning Thief
Hyperion, 2006

ISBN 978-609-403-131-1

Copyright © 2005 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt
Literary Agency.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Jūratė Pavlovičienė, 2010
© Viršelio adaptacija, Andrius Morkeliūnas, 2010
© MEDIA INCOGNITO, 2010

I.

KAIP AŠ NETYČIA IŠGARINAU MATEMATIKOS MOKYTOJĄ

Klausyk, aš nenoriu būti pusdievis.

Jeigu manai, kad gali būti vienas iš tokių, ir dėl to skaitai šią knygą, patariu tučtuojau ją užversti. Patikėk visais mamos ir tėčio paistalais apie savo gimimo aplinkybes ir stenkis gyventi normalų gyvenimą.

Būti pusdieviu pavojinga. Be to, baisu. Paprastai tokie žmonės nužudomi pačiais bjauriausiais ir žiauriausiais būdais.

Jeigu esi normalus vaikas ir skaitai šią knygą manydamas, kad istorija yra išgalvota, tai puiku. Skaityk toliau. Pavydžiu tau, jei gali patikėti, kad nė vienas čia aprašytas įvykis nėra tikras.

Jeigu vis dėlto šios knygos puslapiuose atpažinsi save – jei giliai širdyje pajusi užplūstantį nepaaiškinamą jaudulį, – tučtuojau liaukis skaityti. Gali būti, kad esi vienas iš mūsų. Vos tik sužinosi tiesą, *jie* anksčiau ar vėliau vis tiek užuos ir ateis tavęs. Tai bus tik laiko klausimas.

Tada nesiskųsk, kad neįspėjau.

Mano vardas Persis Džeksonas.

Man dvylika. Dar prieš kelis mėnesius mokiausi Niujorko priemiestyje, Jancio akademijoje – privačioje internatinėje mokykloje sunkiai auklėjamiems vaikams. Ar aš – sunkiai auklėjamas vaikas?

Taip. Galima sakyti.

Tą galėčiau įrodyti papasakojęs bet kurį apgailėtino savo gyvenimo epizodą, tačiau iš tikrųjų reikalai ristik blogyn pradėjo tik šių metų gegužę, kai su šeštąja klase dalyvavau išvykoje į Manhataną. Dvidešimt aštuoni vaikai, turintys psichikos sutrikimų, ir du mokytojai geltonu mokykliniu autobusu riedėjo į Municipalinį meno muziejų pasižiūrėti senovės graikų ir romėnų dirbinių.

Žinau, skamba kaip kankynė. Tokios būdavo beveik visos Jancio išvykos.

Šiai ekskursijai vadovavo ponas Braneris, antikinės kultūros mokytojas, – taigi, turėjau šiokių tokių vilčių.

Ponas Braneris – vidutinio amžiaus vyrukas motorizuotu neįgaliojo vežimėliu. Jo plaukai buvo reti, o barzda nešvari. Mokytojas vilkėjo apskurusį tvidio švarką, kuris visada kvėpėjo kava. Perskaitę tokį apibūdinimą tikriausiai nepagalvotumėte, kad vyrukas šaunus, tačiau jis pasakodavo istorijas, pokštaudavo ir leisdavo per

pamokas žaisti žaidimus. Be to, jis turėjo stulbinančią romėniškų šarvų ir ginklų kolekciją. Tai vienintelis mokytojas, kurio pamokose manęs neimdavo miegas.

Maniau, kad išvyka bus puiki. Bent jau tikėjau, kad nepateksiu į bėdą.

Deja, klydau.

Suprantate, ekskursijose man nutinka blogų dalykų. Pavyzdžiui, kai su penkiametės mokyklos mokiniais važiovome į Saratogos mūšio vietą, įvyko nelaimė su Nepriklausomybės karo laikų pabūklu. Nors į mokyklinį autobusą specialiai nesitaikiau, mane, žinoma, vis tiek išmetė lauk. Kiek anksčiau, keturmetėje mokykloje, per ekskursiją po Jūrų muziejų, eidamas siauru takeliu virš ryklių baseino, spustelėjau ne į tą svirtį ir visa klasė neplanuotai išsimaudė. O dar seniau... Na, jūs tikriausiai patys įsitikinite.

Į šitą ekskursiją važiovau pasiryžęs būti geras. Visą kelią į miestą stengiausi pakęsti Nensę Bobofit – strazdanotą raudonplaukę kleptomanę mergiotę, kuri mano geriausiam draugui Grouveriui į pakaušį laidė gabalus sumuštinio su žemės riešutų sviestu ir pomidorų padažu.

Grouveris buvo lengvas taikinyš – liesas vaikinys, kuris susierzinęs visada pravirksta. Tikriausiai jam teko kartoti kelių klasių kursą, nes jis buvo vienintelis

šeštokas, kurio kaktą bjaurojo spuogai, o ant smakro kalėsi ploni barzdos šereliai. Be to, jis buvo neįgalus. Grouveris turėjo pažymą, visam gyvenimui atleidžiančią nuo kūno kultūros pamokų, kadangi sirgo kažkokia kojų raumenų liga. Jis eidavo keistai, tarsi kiekvienas žingsnis keltų skausmą, tačiau nesileiskite kvailinami. Reikėtų pamatyti, kaip jis bėgdavo, kai mokyklos valgykloje būdavo *enčilados** diena.

Šiaip ar taip, Nensė Bobofit mėtė sumuštinio gniužulėlius, kurie vėlėsi į rudus garbanotus Grouverio plaukus. Ji puikiai žinojo, kad negaliu atkeršyti, kadangi man ir taip jau paskirtas bandomasis laikotarpis. Direktorius pagrasino nušalinti mane nuo pamokų bei užklasinės veiklos ir šiaip pribaugti, jeigu šios išvykos metu nutiks kas nors bloga, nesmagaus ar netgi truputėlį įdomaus.

– Nudėsiu ją, – sumurmėjau.

Grouveris pamėgino mane nuraminti:

– Viskas tvarkoje. Aš mėgstu žemės riešutų sviestą.

– Štai kaip! – jau mėginau keltis, bet Grouveris spustelėjo mane atgal į sėdynę. – Tau jau paskirtas bandomasis laikotarpis, – priminė. – Juk žinai, kuris liks kaltas, jeigu kas nors atsitiks.

Dabar, prisimindamas tos dienos įvykius, svarstau, kad būtų buvę geriau Nensę Bobofit pargriauti iš kar-

* Enchilada – tradicinis meksikiečių virtuvės patiekalas, kukurūzų paplotėlis su įdaru, užpiltas čili padažu. (*Vert. past.*)

to. Nušalinimas nuo pamokų būtų niekai palyginus su nemalonumais, į kuriuos įsivėliau kiek vėliau.

Ekskursijai po muziejų vadovavo ponas Braneris.

Važiuodamas grupės priešaky neįgaliojo vežimėliu, jis vedė mus per didžiules galerijas aidinčiomis sienomis, rodė senoviškas marmuro statulas ir stiklines dėžes, pilnas akivaizdžiai senų juodų ir oranžinių keramikos dirbinių.

Atrodė, kad smegenys sprogs nuo minties, kad visos šios senienos išliko du ar net tris tūkstančius metų.

Subūręs mus aplink trylikos pėdų storio akmeninę koloną, kurios viršuje kiūtojo didžiulis sfinksas, mokytojas pradėjo pasakoti, jog tai buvęs maždaug mūsų bendraamžės mergaitės antkapis, vadinamas *stela*. Pasakui kalbėjo apie raižinius skulptūros šonuose. Mėginau klausytis, ką jis pasakoja, kadangi buvo įdomu, tačiau aplink mane visi plepėjo. Kaskart, kai liepdavau jiems užsičiaupti, antroji lydinti mokytoja, ponija Dods, piktaitei dėbtelėdavo į mane.

Ponija Dods – nedidukė matematikos mokytoja, kilusi iš Džordžijos. Nors buvo jau penkiasdešimties, ji visada vilkėjo juodą odinį švarką. Atrodė tokia smulki, kad galėtų su *Harley* motociklu įvažiuoti į užrakinamą mo-

kyklinę spintelę. Jancio akademijoje ji pasirodė mokslo metų viduryje, tada, kai ankstesniajam matematikos mokytojui visiškai paio nervai.

Nuo pirmosios dienos ponia Dods pamėgo Nensę Bobofit, o mane laikė tikru velnio išpera. Suriestu smiliumi ji baksteli į mane ir visiškai maloniū balsu sako: „Dabar, mielasis...“. Žinojau, kad tai reiškė, jog visą mėnesį būsiu paliekamas po pamokų.

Kartą, kai ponia Dods privertė mane iki vidurnakčio trinti sprendimus iš senų matematikos pratybų sąsiuvinų, pareiškiau Grouveriui, kad tikriausiai ji ne žmogus. Šis, pažiūrėjęs visiškai rimtomis akimis, išrėžė:

– Tu visiškai teisus.

Ponas Braneris toliau porino apie graikų kapaviečių meną.

Galų gale, kai Nensė Bobofit prunkštelėjusi mestelėjo kažką apie nuogą vaikiną ant antkapio, atsigrėžiau ir išrėžiau:

– Ar tu neužsičiauptum?

Nuskambėjo garsiau negu tikėjaisi.

Visa grupė prapliupo kvatotis. Ponas Braneris liovėsi pasakojęs istoriją.

– Ponaiti Džeksonai, – kreipėsi į mane, – ar norėtumėte kažką pakomentuoti?

Mano veidą užliejo raudonio banga.

– Ne, sere, – atsiliepiu.

Tada mokytojas parodė į vieną antkapio piešinį.

– Tikriausiai galėtumėte mums paaiškinti, ką reiškia šis piešinys?

Pažvelgiau į raižinį ir pajutau užplūstantį palengvėjimą – žinoma, atpažinau ten pavaizduotą sceną.

– Tai Kronas, ryjantis savo vaikus, tiesa?

– Taip, – akivaizdžiai nepatenkintas burbtelėjo ponas Braneris. – Jis taip pasielgė, nes...

– Na... – įtempiau smegenis, mėgindamas prisiminti, – Kronas buvo vyriausiasis dievas ir...

– Tikrai dievas? – pasitikslino ponas Braneris.

– Titanas, – pasitaisiau. – Jis nepasitikėjo savo vaikais, kurie buvo dievai. Vis dėlto Krono žmona paslėpė kūdikį Dzeusą, o vietoje jo davė praryti gabalą uolos. Vėliau užaugęs Dzeusas apgavo savo tėvą ir privertė išvemtį brolius ir seseris...

– Fui! – vaptelėjo kažkuri mergiūkštė man už nugaros.

– Ir tada tarp dievų ir titanų užvirė įnirtinga kova, – tęsiau aš. – Ją laimėjo dievai.

Keletas grupės vaikų prunkštelėjo ir sukikeno.

Nensė Bobofit, stovėjusi man už nugaros, sušnabždėjo savo draugei:

– Šias žinias tikrai pritaikysime realiame gyvenime.

Kai ieškosime darbo, anketose būtinai bus klausimas:
„Kodėl Kronas prarijo savo vaikus?“

– Taigi, – tęsė ponas Braneris. – Ponaiti Džeksonai, perfrazuosiu puikų panelės Bobofit klausimą: kaip manote, ar šios žinios svarbios realiame gyvenime?

– Pričiuopo, – burbtelėjo Grouveris.

– Užsičiaupk, – sušnypštė Nensė. Jos veidas tapo raudonesnis net už plaukus.

Galų gale Nensė irgi įkliuvo. Ponas Braneris vienintelis pastebėdavo, kai ji pasakydavo ką nors ne taip. Jo ausys – tikras radaras.

Pagalvojau apie klausimą ir gūžtelėjau pečiais:

– Nežinau, sere.

– Aišku, – pono Branerio akyse išvydau nusivylimą. – Įskaitau tik pusę atsakymo, ponaiti Džeksonai. Iš tiesų Dzeusas davė Kronui vyno ir garstyčių mišinio, nuo kurio jis išvėmė kitus penkis vaikus. Jie, žinoma, buvo nemirtingi dievai, todėl nesuvirškinti gyveno ir augo titano pilve. Dievai įveikė savo tėvą, sukapojo jį į gabalus jo paties pjautuvu, o palaikus išbarstė Tartare – tamsiausioje požeminio pasaulio dalyje. Šia linksma gaida ir baigsime – jau metas eiti priešpiečių. Ponia Dods, išvesite mus atgal į lauką?

Klasė patraukė laukan. Mergaitės judėjo susidėjusios rankas ant pilvų, berniūkščiai – stumdydamiesi ir elgdamiesi tarsi silpnapročiai.

Mudu su Grouveriu kaip tik ketinome sekti paskui kitus, tačiau išgirdome poną Branerį pašaukiant:

– Ponaiti Džeksonai.

Jau žinojau, kas manęs laukia.

Liečiau Grouveriui eiti su kitais, tada atsigrėžiau į poną Branerį:

– Klausau, sere?

– Turite išmokti atsakyti į mano klausimą, – paliepė mokytojas.

– Apie titanus? – pasitikslinau.

– Apie realų gyvenimą. Ir apie tai, kaip su juo susiję dėstomieji dalykai, – paaiškino ponas Braneris.

– Hm... – numykiau.

– Tai, ko mokau, – tęsė jis, – yra gyvybiškai svarbu. Tikiuosi, kad būtent taip ir vertinate istorijos mokslą. Iš jūsų, Persi Džeksonai, reikalausiu tik pačių aukščiausių pasiekimų.

Norėjau supykti – šitas vyrukas mane stipriai prišpaudė.

Žinoma, turnyro dienomis, kai visi užsikabindavome romėnų šarvus, būdavo smagu. Tada šūkaudavome „eeei!“ ir kviesdavome vieni kitus į dvikovas – „kalavijas prieš kreidą“ – reikėdavo bėgti prie lentos ir vardyti visus garsius antikos laikų graikus ir romėnus, pasakyti, kas buvo jų motinos ir kokius dievus jie garbino. Nors

man pripažinta disleksija* ir dėmesio sutrikimas, nors niekada gyvenime nebuvau gavęs aukštesnio įvertinimo negu C“, ponas Braneris iš manęs tikėjosi tiek pat, kiek ir iš kitų. Netgi ne tiek pat. Jis nenorėjo, kad mokyčiausi *taip pat*, kaip visi, jis reikalavo mokytis *geriau*. Bet aš nepajėgiau įsiminti visų tų faktų ir vardų, dar sunkiau sekėsi juos pasakyti paraidžiui.

Sumurmėjau kažką apie didesnes pastangas. Ponas Braneris liūdnomis akimis ilgai stebėjimo į antkapį, tarsi pats dalyvautų tos mergaitės laidotuvėse.

Paskui liepė pėdinti į lauką ir pavalgyti priešpiečius.

Visa klasė susirinko ant muziejaus fasadinių laiptų – iš čia galėjome stebėti Penktąją aveniu zujančius pėsčiuosius.

Virš mūsų galvų kaupėsi didžiulė audra – tokių juodų debesų virš miesto niekada anksčiau nebuvau matęs. Pamaniau, kad tai dėl pasaulinio klimato atšilimo ar kažko panašaus, nes oras Niujorko valstijoje ir aplink ją nuo Kalėdų buvo labai keistas. Patyrėme smarkių sniego audrų ir potvynių, o žaibai buvo sukėlę kelis miško gaisrus. Nebūčiau nusistebėjęs, jeigu šįsyk artintųsi uraganas.

* Disleksija – skaitymo sutrikimas.

** JAV mokyklose naudojama vertinimo sistema, kai įvertinimai žymimi raidėmis. A – aukščiausias, toliau žemyn abėcėlės tvarka.

Atrodo, kad be manęs daugiau niekas to nepastebėjo. Keli berniūkščiai svaidė balandžiams *Lunchable* krekerių* trupinius. Nensė Bobofit mėgino kažką nugvelbti iš praeinančios moteriškės rankinės, o ponija Dods, žinoma, ir dabar nieko nematė.

Mudu su Grouveriu nutūpėme ant fontano kampo, atokiau nuo kitų. Vylėmės, kad taip niekas neįtars, jog esame iš tos mokyklos, kurioje mokosi vien nevykėliai ir nenormalūs, nesugebantys prisitaikyti niekur kitur.

– Nušalins nuo pamokų? – pasiteiravo Grouveris.

– Nea, – numykiau. – Tik ne Braneris. – Aš beveik norėčiau, kad jis mane kartais nušalintų. Juk nesu genijus – štai ką turiu omenyje.

Grouveris minutėlę tylėjo. O paskui, kai jau tikėjausi išgirsti subtilią filosofinę pastabą, kuri priverstų mane pasijusti geriau, jis paprasčiausiai paklausė:

– Galiu paimti tavo obuolį?

Man jau buvo prapuolęs apetitas, todėl neprieštaravau.

Stebėjau Penktąją aveniu riedančių taksi srautą ir galvojau apie mamos butą – jis visai netoli nuo miesto centro, nuo tos vietos, kur dabar sėdėjome. Mamos nemačiau nuo Kalėdų. Norėjau išokti į taksi ir lėkti namo. Ji džiaugtųsi, apkabintų mane, bet kartu ir nu-

* Krekeriai – kieti nesaldūs sausainiai.

siviltų. Tučtuojau išsiųstų atgal į Jancį primindama, kad privalau labiau stengtis, nes tai jau šeštoji mokykla, kurioje mokausi per šešerius metus, o šįkart ir vėl gali pašalinti. Neatlaikyčiau į mane įsmeigto liūdno mamos žvilgsnio.

Ponas Braneris atvairavo savo vežimėlį prie neįgaliesiems skirtos nuovažos. Skaitydamas romaną plonais viršeliais, mokytojas kramsnojo salierą. Iš jo transporto priemonės atramos kyšojo raudonas lietsargis – vežimelis tapo panašus į motorizuotą kavinės staliuką.

Kai Nensė Bobofit su savo šlykščiomis draugėmis išdygo tiesiai priešais mane, iš rankos vos neišdribo sumuštinis. Tikriausiai jai pabodo vagiliauti iš turistų, todėl dabar mergiotė nebaigtus savo priešpiečius švystelėjo tiesiai Grouveriui į sterblę.

– Ak! – šūktelėjo ir nusišypsojo man, išviepdama kreivus dantis. Jos strazdanos atrodė oranžinės, tarsi veidą kažkas būtų apipurškęs skystais *Cheetos* traškučiais.

Stengiausi išlikti ramus. Mokyklos psichologas milijonus kartų sakydavo: „Suskaičiuok iki dešimties – taip suvaldysi savo pyktį.“ Deja, buvau toks įniršęs, kad aptemo protas. Ausyse pradėjo šniokšti banga.

Nepamenu, kad būčiau ją lietęs, tačiau netrukus suvokiau, kad Nensė jau kiurkso fontane ir rėkia:

– Persis mane įstūmė!

Pirmoji prieš mus išdygo ponია Dods.

Kai kurie vaikai šnabždėjosi:

– Ar matei?...

– ...vandenį...

– Atrodė, kad jis ją pačiuopo...

Nesuvokiau, apie ką jie tarškė. Žinojau tik viena – vėl patekau į bėdą.

Įsitikinusi, kad vargšelei mažajai Nensei nenutiko nieko bloga, ir pažadėjusi muziejaus suvenyrų krautu-vėje nupirkti naujus marškinėlius, ponია Dods atsigręžė į mane. Mokytojos akyse žėrėjo pergalingos ugnelės, tarsi būčiau padaręs tai, ko ji iš manęs tikėjosi visą semestrą.

– Dabar, mielas... – pradėjo ponია Dods.

– Žinau, – burbtelėjau, – vėl mėnesį trinsiu senus pratybų sąsiuvinius.

Šito nereikėjo sakyti.

– Eime su manimi, – subaubė ponია Dods.

– Palaukite, – suinkštė Grouveris. – Tai aš... Aš ją pastūmiau.

Apstulbęs spoksojau į draugą. Negalėjau patikėti, kad jis mėgina mane pridengti. Ponია Dods įsmeigė į Grouverį žudantį žvilgsnį. Ji vertė vėrė vaikinuką akimis, kol šeriuotas jo smakras ėmė virpėti. Tada pareiškė:

– Aš manau, kad tai netiesa, ponaiti Andervudai.

– Bet... – Grouveris dar pamėgino prieštarauti.

– Tu *liksi* čia! – nukirto mokytoja.

Grouveris įbedė į mane nevilties kupiną žvilgsnį.

– Viskas gerai, vaikine, – nuraminau jį. – Ačiū už pastangas.

– Mielasis, *tučtuojau!* – riktelėjo man ponia Dods.

Nensė Bobofit patenkinta išsiviepė.

Perliejau ją žvilgsniu, bylojančiu: „Užmušiu tave vėliau“. Tada ryžtingai atsisukau į ponią Dods, tačiau jos nebebuvo. Mokytoja atsigrėžusi stypčiojo laiptų viršuje, prie įėjimo į muziejų, ir nekantraudama gestais rodė, kad sekčiau paskui ją.

Kaip jai pavyko taip greitai ten atsidurti?

Mano gyvenime pasitaikydavo daug tokių atvejų, kaip šis, kada smegenys tarsi užsnūsdavo, o po akimirkos suvokdavau, kad kažkas praslydo pro akis – lyg būtų iškritęs gabalėlis Visatos dėlionės, o jo vietoje šviestų balta tuštuma. Mokyklos psichologas pareiškė, kad tai vienas iš hiperaktyvumo ir dėmesio sutrikimo požymių – klaidingas realybės suvokimas.

Nenorėjau tuo tikėti.

Nusekiau paskui ponią Dods.

Užkopęs pusę kelio aukštyn, atsigrėžiau pažiūrėti į Grouverį. Šis stovėjo išblyškęs, akimis šokinėjo nuo pono Branerio prie manęs, tarsi mėgindamas žvilgsniu

priversti istoriką atkreipti dėmesį į tai, kas vyksta. Deja, ponas Braneris sėdėjo įsisiurbęs į romaną.

Pažvelgiau į priešingą pusę – ponia Dods vėl buvo išnykusi. Pamačiau ją pastato viduje, pačiame vestibulio gale.

„Aišku, – pamaniau sau, – ji mėgina priversti mane suvenyrų krautuvėje nupirkti naujus marškinėlius Nensei Bobofit.“

Vėliau supratau, kad jos ketinimai buvo visai kito-
kie.

Nusekiau paskui mokytoją tolyn į muziejų. Kai galų gale ją pasivijau, suvokiau, kad vėl grįžome į graikų ir romėnų sektorių.

Be mudviejų galerijoje daugiau nieko nebuvo.

Ponia Dods, sukryžiuvusi ant krūtinės rankas, stovėjo priešais didžiulį marmuro frizą, ant kurio buvo pavaizduoti graikų dievai. Iš jos gerklės sklido keistas garsas, šiek tiek panašus į urzgimą.

Net ir neišgirdęs to garso, vis tiek būčiau sunerimęs. Keista likti dviese su mokytoju, ypač su ponia Dods. Dar keisčiau pasirodė tai, kad ji spoksojo į frizą tarsi trokšdama sutrinti jį į miltus...

– Pridarei mums problemų, mielasis, – iškošė ponia Dods.

Griebiausi atsargumo priemonių.

– Taaaip, poniam, – numykiau.

Ji timpčiojo odinio švarkelio sagas.

– Nejaugi tikrai tikėjaisi, kad tau pavyks išsisukti? – paklausė.

Jos akyse atsispindėjo šis tas daugiau negu pamišėliškas įsiūtis. Jose buvo blogis.

„Juk tai tik mokytoja, – mėginau slopinti nerimą. – Neatrodė, kad ji ketintų mane sužaloti.“

– Aš... aš labiau stengsiuos, poniam, – sulemenau.

Griaustinis sudrebino visą pastatą.

– Mes – ne kvailiai, Persi Džeksonai, – prabilo poniam Dods. – Buvo tik laiko klausimas, kada tave surasime. Prisipažink, ir tau mažiau skaudės.

Nenutuokiau, apie ką ji sapaliojo.

Pajėgiau prisiminti tik vieną nusižengimą – gali būti, kad mokytojai aptiko draudžiamas saldumynų atsargas, kurias slapta pardavinėjau mūsų miegamajame. O gal jie suprato, kad neperskaičiau knygos apie Tomą Sojerį, o rašinį atsisiunčiau iš interneto, ir dabar ketina anuliuoti įvertinimą. Arba dar blogiau – ketina priversti perskaityti tą knygą.

– Na? – griežtai mygo.

– Ponia, aš ne... – sumikčiojau.

– Tavo laikas baigėsi, – sušnypštė mokytoja.

O tada įvyko pats keisčiausias dalykas – jos akys pradėjo žėruoti tarsi anglų kepsninėje, o pirštai ištįso ir pavirto ilgais nagais. Švarkas išsilydė, pakeitė formą

ir tapo didžiuliais odiniais sparnais. Ponia Dods buvo ne žmogus. Ji buvo raukšlėta ragana su šikšnosparnio sparnais ir nagais, būtybė su šiurpia burna, pilna geltonų ilčių. Šitas padaras ketino supjaustyti mane juostelėmis.

Įvykiai klostėsi vis keisčiau.

Ponas Braneris, prieš minutę kiūtojęs lauke prie muziejaus, dabar su savo vežimėliu pasirodė galerijos tarpduryje, rankoje laikydamas rašiklį.

– Ei, Persi! – pašaukė jis ir metė rašiklį į orą.

Ponia Dods puolė prie manęs.

Aiktelėjęs staigiai mečiau į šalį. Spėjau pajusti, kaip prie pat ausies orą praskrodė ilgi nagai. Sugavau skriejantį šratinuką, tačiau, vos palietęs mano ranką, daiktas pakeitė pavidalą. Tai buvo kardas – tas pats bronzinis pono Branerio ginklas, kurį mokytojas visada naudodavo turnyrų dienomis.

Ponia Dods atsigręžė į mane ir įbedė kraugerišką žvilgsnį.

Mano keliai pasidarė minkšti tarsi iš drebučių. Rankos taip drebėjo, kad vos nepaleidau kardo.

– Mirk, mielasis! – suurzgė pabaisa ir ėmė plasnoti tiesiai į mane.

Visą kūną sukaustė siaubas. Padariau tik tai, ką padiktavo instinktas – užsimojau kardu.

Metaliniai ašmenys palietė ponios Dods petį ir lengvai praskrodė visą kūną, tarsi šis būtų iš vandens. *Pšššš!*

Ponia Dods pavirto smėlio pilimi, pustoma elektrinio plaukų džiovintuvo. Ji sprogo, pavirto geltonais milteliais, paskui akimirksniu išgaravo. Liko tik sieros kvapas, mirštančiosios klyksmo aidas ir orą sustingdęs blogio paskleistas šaltis. Atrodė, kad į mane vis dar spokso dvi žėruojančios akys.

Stovėjau vienas.

Rankoje laikiau šratinuką.

Pono Branerio nebuvo. Aplink nei gyvos dvasios, tik aš.

Rankos vis dar drebėjo. Tikriausiai į mano priešpiečius buvo įmaišyta haliucinogeninių grybų ar kažko panašaus.

Nejaugi aš viską įsivaizdavau?

Vėl išlindau į lauką.

Buvo pradėję lyti.

Grouveris tebesėdėjo prie fontano. Virš galvos laikė išskleistą muziejaus planą. Nensė Bobofit stovėjo netoliese, visa permirkusi nuo maudynių fontane, ir skundėsi savo bjaurioms draugužėms.

– Tikiuosi, ponია Ker kaip reikiant nuplakė tau užpakalį? – suzvimbė pamačiusi mane.

– Kas tokia? – nusistebėjau.

– Mūsų mokytoja, mulki!

Iš nuostabos pradėjau mirksėti. Mūsų mokykloje nedirbo mokytoja Ker. Paklausiau Nensės, ką ji turėjo omenyje.

Mergiotė tik reikšmingai pavartė akis ir nusigrėžė.

Tada kreipiausi į Grouverį, kur pradingo ponias Dods.

– Kas tokia? – dabar nustebęs bičiulis, tačiau tuojau pat nutilo. Grouveris net nežiūrėjo į mane, taigi nusprendžiau, kad jis nenori su manimi prasidėti.

– Nebejuokinga, vyruti, – paaiškinau. – Tai labai rimta.

Virš mūsų galvų vėl sudundėjo griaustinis.

Pažvelgiau į poną Branerį – jis tebesėdėjo po savo raudonu lietsargiu ir skaitė knygą. Atrodė, kad mokytojas net nebuvo pajudėjęs iš vietos.

Priėjau prie jo.

Ponas Braneris pakėlė akis ir pažiūrėjo kiek išsiblaškiusiu žvilgsniu.

– O, čia mano šratinukas. Ponaiti Džeksonai, kitą kartą pasistenkite atsinešti savo rašymo priemonę.

Atkišau ponui Braneriui rašiklį. Net nesuvokiau, kad iki šiol laikiau jį rankoje.

– Sere, kur ponias Dods? – paklausiau.

Mokytojas visai abejingai žvilgtelėjo į mane. Tada pasitikslino:

– Kas?

– Antroji lydinti mokytoja, ponia Dods. Matematikos mokytoja, – paaiškinau.

Ponas Braneris suraukė antakius ir palinko į priekį. Atrodė, kad jis truputį susirūpinęs.

– Persi, šioje ekskursijoje nėra ponios Dods. Kiek žinau, Jancio akademijoje niekada nedirbo jokia ponia Dods. Ar gerai jaučiatės?

KAIP TRYS PAGYVENUSIOS DAMOS MEZGĖ MIRTIES KOJINES

Nors jau buvau įpratęs prie kartkartėmis užklumpančių paslaptinių reiškinių, anksčiau tokie priepuoliai trukdavo palyginti neilgai. Ši niekada nesibaigianti haliucinacija buvo pernelyg ilga, kad galėčiau ją kontroliuoti. Atrodė, kad likusią mokslo metų dalį visa mokykla krečia man keistus pokštus. Mokiniai elgėsi taip, tarsi patys šventai tikėtų, jog ponia Ker – žvitri šviesiaplaukė moteriškė, ekskursijos pabaigoje įlipusi į mūsų autobusą, – nuo pat Kalėdų dėstė mums matematiką.

Kaskart, kai kam nors mestelėdavau užuominą apie ponią Dods – paprasčiausiai norėdamas pažiūrėti, ar pavyks juos pričiupti, – visi spoksodavo į mane tarsi į beprotį.

Galų gale netgi pats beveik pradėjau tikėti, kad ponia Dods niekada neegzistavo.

Bet tik beveik.

Juk Grouveris negalėtų manęs kvailinti. Vis dėlto, kai ištariau ponios Dods pavardę, jis akimirką sudvejojo,

o paskui, kaip ir visi, pareiškė, jog tokios mokytojos nebuvo. Bet aš žinojau, kad jis meluoja.

Kažkas čia buvo ne taip. Muziejuje kažkas *tikrai* įvyko.

Dienomis neturėjau laiko daug apie tai galvoti, bet naktimis iš miegų prikeldavo naguotos ponios Dods su odiniais sparnais vizijos. Atsibusdavau išpiltas šalto prakaito.

Orai ir toliau buvo keisti, o tai nė kiek nepadėjo išsivaduoti iš blogos nuotaikos. Vieną audringą naktį vėjo gūsis atplėšė mūsų miegamojo langą. Po kelių dienų milžiniškas viesulas užgriuvo Hadsono* slėnį vos už penkiasdešimties mylių nuo Jancio akademijos. O per visuomenės mokslo pamoką sužinojome, kad šiais metais, patekę į netikėtai virš Atlanto susidariusius oro sūkurius, nukrito neįprastai daug mažų lėktuvų.

Pasijutau kaip niekad irzlus ir kaprizingas. Mano įvertinimai smuktelėjo nuo silpno D iki silpno F. Vis dažniau įsiveldavau į peštynes su Nense Bobofit ir jos draugužėmis. Beveik per kiekvieną pamoką mokytojai mane išvydavo į koridorių.

Galų gale, kai anglų kalbos mokytojas ponas Nikolas šimtatūkstantąjį kartą pasidomėjo, kodėl tingiu pildyti

* Hadsonas – upė šiaurės rytų JAV.

rašybos testą, aš grubiai atkirtau. Pavadinau jį senu girtuokliu. Netgi tiksliai nežinojau, ką tai reiškia, bet nuskambėjo puikiai.

Kitą savaitę direktorius išsiuntė mano mamai laišką, kuriame oficialiai informavo, kad kvietimo į Jancio akademiją kitiems mokslo metams negausiu.

„Puiku, – pasakiau sau, – tiesiog nuostabu.“

Ilgėjausi namų.

Norėjau gyventi su mama mūsų mažame bute Aukštutiniame Istsaidė*. Man buvo nebesvarbu, kad teks lankyti valstybinę mokyklą ir pakęsti šlykštų patėvį bei jo idiotiškus pokerio vakarėlius.

Ir vis dėlto... Jancio akademijoje irgi yra kai kas, ko man trūks. Tai miško vaizdas, atsiveriantis už miegamąjo lango, tolumoje tekanti Hadsono upė, pušų kvapas. Ilgėsiuos Grouverio, nes ji buvo geras draugas, nors ir truputį keistokas. Man rūpės, kaip jis išgyvens be manęs kitais mokslo metais.

Man trūks antikinės kultūros pamokų, taip pat ir pono Branerio turnyrų, kuriuose taip puikiai sekdavosi kovoti.

Artinosi egzaminų savaitė, o vienintelis dalykas, kurio iš tikrųjų mokiausi, buvo antikinė kultūra. Nepamiršau

* Istsaidas – apylinkė Manhatene, Niujorko dalis.

pono Branerio žodžių, kad šis dalykas man yra gyvybiškai svarbus. Net nežinojau kodėl, tačiau pradėjau tikėti tuo žmogumi.

Vakare prieš baigiamąjį egzaminą užplūdo tokia nevilts, kad *Kembridžo graikų mitologijos vadovėlį* nusviedžiau per visą miegamąjį. Žodžiai puslapyje pradėjo banguoti, o raidės suktis aštuoniukėmis, tarsi važinėtų riedlente. Ėmė svaigti galva. Niekaip nepajėgiau įsiminti, kuo Cheironas* skiriasi nuo Charono**, o Polidektas*** nuo Polideuko****. O lotynų kalbos veiksmažodžių asmenavimas? Tą išvis pamirškite.

Slampinėjau po kambarį ir jatau, kaip kelnėse ropinėja skruzdės.

Prisiminiau rimtą pono Branerio veidą ir žvilgsnį, kuris, rodos, sukaupe tūkstančių metų išmintį. „Iš jūsų, ponaiti Persi Džeksonai, laukiu tik pačių geriausių rezultatų.“

Giliai įkvėpiau. Tada pakėliau graikų mitologijos vadovėlį.

Iki šiol niekada nebuvau prašęs mokytojo pagalbos. Jeigu pasikalbėčiau su ponu Braneriu, galbūt jis man duotų keletą patarimų. Galų gale galėčiau bent iš anksto

* Kentauras, dievo Krono ir okeanidės Filiros sūnus.

** Charonas – Hado keltininkas, perkeliantis mirusiųjų sielas per Acherono upę.

*** Magneto ir jūros nimfos sūnus.

**** Ledos ir Spartos karaliaus Tindarejo sūnus, vienas iš dvynių.

atsiprašyti už riebų F, kurį tikriausiai gausiu už šį egzaminą. Nenoriu, kad man išvažiavus iš Jancio akademijos mokytojas manytų, jog nesistengiau.

Nusileidau laiptais prie mokytojų kabinetų. Dauguma jau buvo tamsūs ir tušti, tačiau pono Branerio durys buvo praviros, o šviesa, sklindanti pro langą, skverbėsi į koridorių.

Buvo likę žengti vos tris žingsnius, kad pasiekčiau rankeną, kai viduje išgirdau balsus. Ponas Braneris kažko paklausė. Balsas, kuris aiškiai buvo Grouverio, atsakė:

– ... nerimauju dėl Persio, pone.

Sustingau.

Nesu linkęs klausytis svetimų pokalbių, bet manau, kad ir jūs įtemptumėte ausis, jeigu išgirstumėte savo geriausią draugą kalbantį apie jus su suaugusiu žmogumi.

Prislinkau arčiau.

– ...visiškai vienas šią vasarą, – dėstė Grouveris. – Be to, dar ta *gailestingoji* mokykloje! Dabar, kai jau esame įsitikinę, ir *jie* taip pat žino...

– Skubindami jį tik pabloginsime situaciją, – nesutiko ponas Braneris. – Mums reikia, kad berniukas labiau subręstų.

– Bet jis tikriausiai nebeturi laiko. Vasaros saulėgrįža – paskutinis terminas... – kalbėjo mano draugas.

– Sprendimą teks priimti už akių, Grouveri. Leiskime jam pasidžiaugti nežinojimu, kol dar įmanoma.

– Pone, jis ją *matė*... – nenusileido Grouveris.

– Tai – jo vaizduotė, – nukirto mokytojas. – Kad jį tuo įtikintume, pakaks miglos, nuleistos ant mokinių ir personalo.

– Pone, aš... aš negaliu antrą kartą suklysti atlikdamas savo pareigas, – nuo užplūdusių jausmų Grouverio balsas užsikirto. – Juk suprantate, apie ką šneku.

– Tu nesuklydai, Grouveri, – švelniai nuramino ponas Braneris. – Turėjau pastebėti ją, nesvarbu kuo buvo pasivertusi. Dabar belieka rūpintis, kaip išsaugoti Persio gyvybę iki kito rudens.

Mitologijos vadovėlis išslydo man iš rankos ir dunks-
telėjo į grindis.

Ponas Braneris nutilo.

Jausdamas, kaip krūtinėje pašėlusiai daužosi širdis, pakėliau knygą ir tekinas nuskuodžiau koridoriumi.

Apšviestu Branerio kabineto durų stiklu nuslydo šešėlis – jis buvo kažkokio padaro, daug didesnio už prie neįgaliojo vežimėlio prikaustytą mokytoją. Šešėlis rankeje laikė daiktą, įtartinais panašų į kilpininko lanką.

Atidariau artimiausias duris ir įsmukau vidun.

Po kelių sekundžių išgirdau lėtą bilsnojimą, tarsi kažkas belstų medžiaga apmuturiuotu rąstgaliu. Pasikui tiesiai už mano slėptuvės durų pasigirdo kažkokio žvėries šnopavimas. Didžiulis tamsus pavidalas akimirkai pasirodė už stiklo, tačiau netrukus pasitraukė toliau.

Mano sprandu ritosi prakaito lašeliai.

Kažkur koridoriuje kalbėjo ponas Braneris.

– Čia nieko nėra, – sumurmėjo jis. – Nuo žiemos saulėgrįžos mano nervai nuolat įtempti.

– Mano taip pat, – prisipažino Grouveris, – bet galėčiau prisiekti, jog...

– Grįžk į miegamąjį, – paliepė ponas Braneris. – Rytoj tavęs laukia ilga egzaminų diena.

– Nepriminkit man to, – suniurzgė Grouveris.

Pono Branerio kabinete šviesa užgeso.

Minutėlę pastovėjau tamsoje. Atrodė, kad praėjo visa amžinybė.

Galų gale išslinkau į koridorių ir patraukiau atgal į miegamąjį.

Grouveris tysojo ant savo lovos įsigilinęs į antikinės kultūros užrašus. Atrodė, tarsi jis čia būtų drybsojęs visą vakarą.

– Ei, – šūktelėjo, pažvelgęs apsiblaususiomis akimis. – Manai, kad esi pasirengęs šitam testui?

Neatsakiau.

– Atrodai siaubingai, – draugas susiraukė. – Ar viskas gerai?

– Aš tik... šiek tiek pavargęs, – atsakiau.

Nusigrėžiau, kad Grouveris nematytų mano veido išraiškos, ir pradėjau ruoštis miegoti.

Niekaip negalėjau suprasti, ką girdėjau apačioje. Stengiausi įtikinti save, kad viską tik įsivaizdavau.

Viena buvo aišku – Grouveris su ponu Braneriu kalbėjosi apie mane. Ir jie manė, kad man gresia kažkoks pavojus.

Kitą dieną, po pietų, kai jau rengiausi išeiti iš tris valandas trukusio antikinės kultūros egzamino, o prieš akis plaukė daugybė neteisingai išstartų graikiškų ir lotyniškų vardų, ponas Braneris liepė man grįžti atgal.

Akimirką apėmė baimė, kad mokytojas įtaria mane vakar vakare šnipinėjus, tačiau šie nuogaštavimai nepasitvirtino.

– Persi, – pradėjo jis. – Nesistenk likti Jancio akademijoje. Tai... tai tau tik į gera.

Jo balsas skambėjo maloniai, tačiau žodžiai mane suglumino. Nors mokytojas kalbėjo tyliai, kiti mokiniai,

tuo metu baigiantys testą, galėjo išgirsti. Nensė Bobofit kvailai išsišiepė, nutaisė kandžią veido išraišką, atkišo lūpas ir suvaidino, kad siunčia bučinį.

– Gerai, pone, – suveblenau.

– Norėjau pasakyti... – ponas Braneris važinėjo savuoju vežimėliu pirmyn ir atgal, tarsi nežinodamas, ką pasakyti. – Ši vieta tau netinka. Tai buvo tik laiko klausimas.

Man pradėjo perštėti akis.

Mokytojas, kurį labiausiai gerbiau ir mėgau, visos klasės akivaizdoje pareiškė, kad nepajėgiu susidoroti. Po to, kai visus metus tvirtino tikįs manim, dabar sako, jog pritaria mano pašalinimui.

– Suprantu, – prabilau virpėdamas.

– Ne, ne... – sumikčiojo mokytojas. – Oi, viską supainiojau. Noriu pasakyti, kad... tu nesi normalus, Persi. Bet tai nieko...

– Ačiū, – nutraukiau. – Labai ačiū, pone, kad man tai priminėte.

– Persi... – išgirdau už nugaros, bet jau nėriau už durų.

Paskutinę semestro dieną sugrūdau drabužius į lagaminą.

Aplink mane juokaudami zujo kiti berniukai – jie plepėjo apie atostogų planus. Vienas ruošėsi į žygį

pėsčiomis po Šveicarijā. Kitas ketino visam mēnesiui leistis ī kruizā po Karibus. Jie, kaip ir aš, buvo jauni nusikaltēliai, tačiau, priešingai nei aš, jie buvo *turtingi* jauni nusikaltēliai. Jų tėveliai buvo vyriausybės tarnautojai, ambasadoriai arba garsenybės. Aš buvau niekas. Ir mano šeima buvo niekas.

Jie paklausė manęs, kā ketinu veikti šią vasarā. Pareiškiau, kad grįžtu ī miestā.

Nepridūriau, kad turėsiu uždarbiauti vedžiodamas šunis arba siūlydamas laikraščių prenumeratā, o laisvalaikiu suksiu galvā, ī kokiā mokyklā teks eiti rudenį.

– O, – vyptelėjo kažkuris, – tai nuostabu.

Tada visi vėl įsitraukė ī pokalbį ir elgėsi taip, tarsi neegzistuočiau.

Vienintelis žmogus, su kuriuo bijojau atsisveikinti, buvo Grouveris. Vis dėlto man pasisekė – atsisveikinti nereikėjo. Jis buvo užsisakęs bilietā ī Manhatanā tuo pačiu *Greyhound*^{*} autobusu. Taigi mes vėl buvome drauge – šįkart abu važiavome ī miestā.

Grouveris visā keliā nervingai žvilgčiojo ī tarpā tarp sėdynių eilių ir stebėjo kitus keleivius. Tik dabar supratau, kad draugas elgėsi nervingai ir neramiai nuo tada, kai išėjome iš Jancio akademijos. Atrodė, kad jis

* *Greyhound* – transporto kompanija.

nujaučia, jog gali įvykti kažkas bloga. Anksčiau maniau, kad Grouveris taip elgiasi bijodamas patyčių, tačiau čia, *Greyhound* autobuse, nebuvo nei vieno žmogaus, kuris galėtų iš jo tyčiotis.

Galų gale man trūko kantrybė.

– Dairaisi furijų? – burbtelėjau piktai.

Grouveris net šoktelėjo nuo sėdynės.

– Kkka... ką pasakei? – sumikčiojo.

Prisipažinau, kad vakare prieš egzaminą slapta klausiausi jo ir pono Branerio pokalbio.

– Ką tu girdėjai? – paklausė Grouveris. Jo akis trūkčiojo.

– Na... nedaug, – numykiau. – O kodėl vasaros saulėgrįža yra galutinis terminas?

Grouveris krūptelėjo.

– Klausyk, Persi... Tiesiog nerimavau dėl tavęs, supranti? Dėl tos haliucinacijos su matematikos mokytojom...

– Grouveri... – mėginau nutraukti, bet jis tęsė toliau:

– Tada pasakiau ponui Braneriui, kad galbūt tau pakriko nervai ar kažkas panašaus, nes mokykloje nebuvo jokios ponios Dods, ir...

– Grouveri, tu prastai meluoji, – nebeiškenčiau.

Jo ausis užliejo raudonis.

Iš marškinių kišenės ištraukęs purviną vizitinę kortelę, atkišo ją man.

– Tiesiog paimk ją, gerai? Tam atvejui, jeigu šią vasarą manęs prireiks.

Kortelė buvo priraityta įmantriu šriftu – tai tiesiog pjaute pjovė disleksijos išvargintas mano akis. Galų gale šiaip ne taip pavyko iššifruoti kažką panašaus į tokį tekstą:

Grouveris Andervudas

Saugotojas

Pusdievių kalva,

Long Ailandas, Niujorkas

– Pusdiev... Kieno? – negalėjau suprasti

– Nesakyk garsiai šito žodžio! – beveik suinkštė Grouveris. – Tai mano... hm... vasarnamio adresas.

Mano širdį sukaustė nerimas. Grouveris turi vasarnamį. Niekad nebūčiau pagalvojęs, kad jo šeima yra tokia pat turtinga kaip ir kitų Jancio akademijos mokinių.

– Gerai, – sumurmėjau paniuręs. – Žinoma, jeigu tik kils noras apsilankyti tavo rūmuose.

Grouveris linktelėjo. Tada pridūrė:

– Arba jeigu tau manęs prireiks.

– Kam man gali tavęs prireikti? – leptelėjau, o mano žodžiai nuskambėjo šiurkščiau negu norėjau.

Grouverio veidas nukaito iki pat Adomo obuolio.

– Klausyk, Persi. Tiesa yra tokia, kad aš... aš tam tikra prasme turiu tave saugoti.

Įbedžiau į jį akis.

Ištisus metus vis įsiveldavau į muštynes vien tam, kad apginčiau draugą nuo priekabiaujančių ir besityčiojančių berniūkščių. Rūpindamasis, kad kitais metais, kai manęs nebus, jį gali skriausti, negalėdavau užmigti naktimis. O dabar jis apsimeta *mano* gynėju ir saugotoju.

– Grouveri, nuo ko konkrečiai mane saugai? – pasidomėjau.

Staiga mums po kojomis pasigirdo garsus džeržgimas. Iš prietaisų skydelio pasipylė juodi dūmai, visas autobusas prisipildė supuvusių kiaušinių smarvės. Vairuotojas nusikeikė ir lėtai pasuko link kelkraščio.

Kelias minutes pasikrapštęs variklio skyriuje, vairuotojas pareiškė, kad visi turime išlipti. Drauge su kitais keleiviais atsidūrėme lauke.

Stovėjome plento kelkraštyje – jeigu ne autobuso gedimas, tokios vietovės net nebūtume pastebėję. Toje kelio pusėje, kur sustojome, augo tik klevai ir šiureno iš pravažiuojančių automobilių išmėtytos šiukšlės. Kitoje pusėje, už keturių vakaro kaitroje blizgančių asfalto juostų, stovėjo senamadiška vaisių krautuvėlė.

Prekės atrodė tikrai puikiai: dėžės, pilnos raudonų tarsi kraujas vyšnių bei obuolių, graikiniai riešutai,

abrikosai, sidro ąsočiai, sustatyti į plokščiadugnius ledo kubilus. Pirkėjų nebuvo, tik klevo šešėlyje supamuosiuose krėsluose sėdėjo trys pagyvenusios damos ir mezgė didžiausią kojinių porą, kokią tik esu kada nors gyvenime matęs. Jos buvo tokio dydžio kaip megztiniai, tačiau tai tikrai buvo kojinės.

Vieną jų mezgė moteriškė, sėdinti dešinėje. Kitą – sėdinti kairėje. Vidurinioji laikė neįtikėtinai didelį krepšį su akį rėžiančiais žalsvai mėlynais siūlais.

Visos trys moteriškės atrodė labai senos – veidai blyškūs, susiraukšlėję tarsi suvytę vaisiai, sidabro spalvos plaukai aprišti ryškiaspalvėmis skaromis, o iš nublukusių medvilninių suknelių rankovių kyšojo kaulėtos plaštakos.

Keisčiausia tai, kad visos trys įsistebeilijo tiesiai į mane.

Atsigrėžiau į Grouverį, norėdamas jam tai pasakyti, ir pamačiau, kad jo veidas išbalo kaip drobė, o nosis pradėjo trūkčioti.

– Grouveri, – kreipiausi. – Ei, žmogau...

– Sakyk, ar jos žiūri į tave? Juk žiūri, tiesa?

– Aha. Keista, ar ne? Manai, kad tos kojinės man tiktų? – mėginau pajuokauti.

– Nejuokinga, Persi. Visai nejuokinga, – atrėžė draugas.

Vidurinioji dama ištraukė milžiniškas žirkles. Jos buvo sidabro ir aukso spalvos, ilgos, labiau primenančios sodininko įrankį. Išgirdau, kaip Grouveris gaudė orą.

– Lipkime į autobusą, – sukomandavo jis. – Ateik.

– Ką? – nesupratau. – Ten tikriausiai tūkstantis laipsnių karščio.

– Ateik čia! – Grouveris atplėšė duris ir įšoko vidun. Aš likau lauke.

Moteriškės, sėdinčios kitoje gatvės pusėje, vis dar stebėjo mane. Vidurinioji nukirpo siūlą – galėčiau prisiekti, kad per visas keturias transporto juostas mano ausis pasiekė garsas, kurį išleido metalas, perskrodęs giją. Abi jos draugės pakedeno žalsvai mėlynas kojines. Negalėjau liautis svarstęs, kokiam padarui jos galėtų tikti – nebent sniego žmogui ar godzilai.

Autobuso gale vairuotojas iš variklio skyriaus ištraukė didelį gabalą rūkstančio metalo. Autobusas trūktelėjo, variklis atgijo.

Keleiviai prapliupo džiaugsmo šūksniais.

– Sulopyta! – šūktelėjo vairuotojas ir kepure tekstelėjo į autobuso šoną. – Visi atgal į saloną!

Vos pradėjęs eiti pajutau, kad karščiuoju, tarsi būčiau užsikrėtęs gripu.

Grouveris atrodė ne geriau už mane. Jis drebėjo ir kaleno dantimis.

– Grouveri? – užkalbinau.

– Ką?

– Kodėl man nepasakai?

Jis marškinių rankove persibraukė kaktą. Tada paklausė:

– Ką tu matei prie vaisių krautuvėlės?

– Kalbi apie tris pagyvenusias damas? Kas jos, žmogau? Juk jos panašios į... ponią Dods, tiesa?

Jo veido išraiškos nebuvo įmanoma perprasti, bet mano nuojauta kuždėjo, kad trys moteriškės prie vaisių krautuvėlės yra daug blogesnės už ponią Dods.

– Tik pasakyk, ką tu matei? – pakartojo Grouveris.

– Vidurinioji ištraukė žirkles ir nukirpo siūlą.

Grouveris užsimerkė ir pirštais padarė judesį, tarsi žegnotųsi, tačiau jis nepersižegnojo. Šitas ženklas buvo kažkoks kitoks... daug senesnis. Tada pasitikslino:

– Tu matei, kaip ji nukirpo siūlą?

– Taip. Na ir kas? – nors kalbėjau nerūpestingu tonu, bet jau suvokiau, kad tai nepaprastai svarbu.

– Taip nenutiks, – sumurmėjo Grouveris kramtydamas nykštį. – Nenoriu, kad būtų kaip praėjusį kartą.

– Kaip suprasti – praėjusį kartą? – pasidomėjau.

– Visada šeštoje klasėje. Jie niekada neišgyvena ilgiau šeštosios.

– Grouveri, – jo kalbos mane pradėjo ne juokais bauginti, – apie ką tu šneki?

– Pažadėk, kad leisi man palydėti tave iš stoties namo.

Toks prašymas pasirodė keistokas, bet sutikau.

– Čia prietarai ar kas? – paklausiau.

Grouveris neatsakė.

– Grouveri, – niekaip negalėjau nurimti. – Tas nukirptas siūlas... Ar tai reiškia, kad kažkas turės mirti?

Jis pažvelgė tokiomis liūdnomis akimis, tarsi jau dabar skintų mano mėgstamiausias gėles karstui papuošti.

KAIP GROUVERIS NETIKĖTAI PAMETĖ KELNES

Atėjo laikas išpažinčiai – vos tik atvykome į galutinę stotelę, atsikračiau Grouverio.

Žinau, žinau, jog tai buvo nemandagu, tačiau, žiūrėdamas į mane tarsi į mirusį ir nuolat šnabždėdamas: „Kodėl, na kodėl visada taip turi atsitikti?“ ir „Kodėl visada taip atsitinka šeštoje klasėje?“, jis varė mane iš proto.

Kaskart, kai Grouveris susinervindavo, pradėdavo streikuoti jo šlapimo pūslė, todėl visiškai nenustebau, kad išlipęs iš autobuso jis paprašė palaukti, o pats nu drožė tiesiai į tualetą. Užuoat laukęs, stvėriau lagaminą, išsmukau iš stoties ir pačiupau pirmą pasitaikiusį taksi, važiuojantį tolyn nuo miesto centro.

– Rytų šimtas ketvirtoji ir pirmoji, – išpyškinau vairuotojui.

Prieš jums susitinkant su mano mama, norėčiau apie ją pasakyti kelis žodžius.

Jos vardas Selė, pavardė – Džekson. Ji – geriausias žmogus pasaulyje, ir tai tik patvirtina mano teoriją, kad

geriausiems žmonėms tenka blogiausia dalia. Mamos tėvai žuvo lėktuvo katastrofoje, kai ji buvos vos penkerių. Užaugino dėdė, kuriam ji mažai terūpėjo. Mama svajoto tapti rašytoja, todėl mokydamosi vyresnėse klasėse dirbo ir taupė pinigus koledžui, kur dėstoma gera kūrybinio rašymo programa. Kai mama mokėsi baigiamojoje klasėje, jos dėdė susirgo vėžiu ir jai teko mesti mokyklą, kad galėtų juo rūpintis. Po dėdės mirties mama liko be pinigų, be šeimos ir be diplomo.

Vienintelis laimės spindulėlis nusišypsojo tada, kai sutiko mano tėvą.

Aš jo neatsimenu, tik kažkokią šilumą, galbūt atmintyje dar likęs menkutis jo šypsenos pėdsakas. Mama nemėgsta kalbėti apie tėtį – tai ją liūdina. Ji neturi ir nuotraukų.

Matote, jie nebuvo susituokę. Mama sakė, kad tėtis buvo turtingas ir įtakingas, todėl jų draugystė buvo laikoma paslapyje. Vieną dieną jis jachta išplaukė į kažkokią labai svarbią kelionę per Atlantą ir nebegrižo.

Dingo vandenyne – taip sakė mama. Nežuvo. Tiesiog dingo vandenyne.

Ji dirbo atsitiktinius darbus ir mokėsi vakarinėje mokykloje, kad gautų vidurinės mokyklos diplomą. Ir viena augino mane. Niekada nesiskųsdavo ir neį-

niršdavo. Nė karto. Bet aš žinau, kad nebuvo lengvai auklėjamas vaikas.

Galų gale ji ištekėjo už Geibo Ugliano. Pirmąsias trisdešimt mūsų pažinties sekundžių jis atrodė malonus, tačiau netrukus pasirodė esąs pasaulinio lygio bukalgalvis. Kai buvau mažas, vadinau jį Smirdžiumi Geibu. Atsiprašau, bet tai tiesa. Vyrukas dvokė tarsi supelijusi česnakinė pica, suvyniota į sportines trumpikes.

Mamos gyvenimą mudu gerokai apsunkinome. Jai teko ištverti ir bjaurų Smirdžiaus Geibo elgesį, ir mudviejų tarpusavio nesutarimus... žinoma, tada, kai grįždavau namo, kaip, pavyzdžiui, šiandien.

Grįždamas į mažą mūsų butuką tikėjaisi, kad mama jau bus grįžusi iš darbo. Deja, svetainėje išvydau tik Smirdžių Geibą – jis su savo draugužiais lošė pokerį. Televizorius riaumojo visu garsu – buvo įjungta *ESPN*. Kilimas buvo nusėtas traškučiais ir alaus skardinėmis.

Vos vos kilstelėjęs akis, nepaleisdamas iš dantų cigaro, patėvis sumurmėjo:

– Na, tu jau namie.

– Kur mama? – paklausiau.

– Dirba, – burbtelėjo. – Turi smulkių?

* JAV kabelinės televizijos tinklas, transliuojantis sporto programas.

Štai taip. Nesulaukiau nei *Sveikas atvykęs*, nei *Malonu tave matyti*, nei *Kaip sekėsi per tuos šešis mėnesius?*

Geibas buvo priaugęs svorio. Atrodė kaip jūrų vėplys be ilčių, įsispraudęs į labdaros krautuvėje pirktus per ankštus drabužius. Ant jo galvos buvo likę vos keli plaukai, sušukuoti aukštyn ir prilipdyti prie plikės, tarsi nuo to Smirdžius taptų gražesnis.

Jis vadovavo didelei elektronikos prekių parduotuvei Kvinse, tačiau beveik visą laiką tūnojo namie. Neįsivaizduoju, kaip jo iki šiol neišmetė iš darbo. Bet jis ir toliau gauna užmokesčio čekius ir leidžia pinigus cigarams – mane tai siaubingai siutina – ir, žinoma, alui. Visada alus. Kai tik būdavau namie, Geibas visada kaulydavo pinigų azartiniam žaidimams. Jis tai vadino mudviejų „vyriška paslaptimi“. Supraskite – jei prasitarsiu mamai, gausiu į akį.

– Neturiu smulkių, – atšoviau.

Smirdžius kilstelėjo riebaluotą antakį.

Geibas sugebėdavo užuosti pinigų kaip pėdsekys šuo. Keista – jo paties smarvė turėtų nustelbti visus kitus kvapus.

– Iš stoties atvažiavai taksi, – užsivedė jis. – Tikriausiai vairuotojui padavei dvidešimtinę. Taigi gavai šešis ar septynis baksus gražos. Jeigu kažkas tikisi gyventi po šitų namų stogu, tai privalo viskuo dalytis. Ar aš neteisis, Edi?

Edžio, šio daugiabučio valdytojo, akyse įžvelgiau užuojautos šešėlį.

– Liaukis, Geibai, – ramino jis. – Vaikis ką tik atvažiavo.

– Ar aš *neteisis*? – vogravo patėvis.

Edis piktai dėbtelėjo į dubenėlį su krekeriais. Kiti du vyrukai sutartinai nusiperdė.

– Gerai, – burbtelėjau, pasikuičiau kišenėje, ištraukiau pluoštelį dolerių ir numečiau juos ant stalo. – Tikiuosi, tu praloši.

– Atpildo metas artėja, gudruoli, – sušuko Geibas man pavymui. – Tavo vietoje nebūčiau toks pasipūtęs!

Užtrenkiau savo kambario duris – iš tiesų šitas kambarys irgi nebuvo mano. Mokslo metų metu jis vadinosi Geibo „studija“. Nors čia jis nieko nestudijavo, išskyrus senus automobilių žurnalus, tačiau mėgo spintelėje perdėlioti mano daiktus, palikti ant palangės purvinus batus ir prasmardinti kambarį kokčiu odekolonu, cigais ir prarūgusiu alumi.

Numečiau lagaminą ant lovos. Namai namučiai.

Geibo dvokas buvo bjauresnis net už košmarus apie poniją Dods ir garsą, atsklidusį nuo žirklių, kuriomis moteris prie vaisių krautuvėlės džerkstelėjo per siūlą.

Vos apie tai pagalvojau, nuo silpnumo ėmė linkti keliai. Prisiminiau paniką Grouverio akyse – kitaip jis

nieku gyvu nebūtų privertęs manęs pažadėti, jog nevažiuosiu be jo namo. Kūnu netikėtai perbėgo šaltukas. Jaučiausi taip, tarsi mane stebėtų kažkoks žmogus ar padaras, tarsi kažkieno ilgos siaubingos letenos jau šlumpsėtų laiptais aukštyn.

Tada išgirdau mamos balsą:

– Persi?

Ji atvėrė miegamojo duris, ir mano baimės akimirksniu išsisklaidė.

Pakanka mamai įeiti į kambarį, aš pasijuntu gerai. Šviesoje jos akys kibirkščiuoja ir keičia spalvas. Jos šypsena šilta kaip vatinė antklodė. Ilguose ruduose plaukuose jau spėjo atsirasti kelios žilos sruogos, tačiau man mama niekada neatrodė sena. Kai ji žiūri į mane, atrodo, kad įžvelgia tik visus gerus bruožus ir nė vieno blogo. Niekada negirdėjau mamos kalbančios pakeltu tonu ar sakančios kam nors ką nors nemalonaus, net man ar Geibui.

– O, Persi, – ji stipriai mane apkabino. – Negaliu patikėti – tu taip užaugai nuo Kalėdų!

Raudonos, baltos ir mėlynos spalvų *Sweet on America* uniforma kvepėjo geriausiais pasaulyje dalykais: šokoladu, saldymedžiu ir visais kitais skanumynais, parduodamais krautuvėlėje Didžiojoje centrinėje stotyje. Mama atnešė didžiulį krepšį „nemokamų pavyzdžių“ – taip būna visada, kai grįžtu namo.

Sudėdome ant lovos kampo. Kai įnikau į rūgščius mėlynių saldainius, mama perbraukė ranka man plaukus, paprašė papasakoti viską, ko nebuvo parašęs laiškuose. Ji nė žodeliu neužsiminė apie pašalinimą iš mokyklos. Atrodė, kad visiškai dėl to nesikremta. Jai tik rūpėjo, ar man viskas gerai, ar jos mažasis berniukas viską darė kaip reikia.

Pasakiau, kad jos klausimai mane nervina, ir paprašiau palikti mane ramybėje, tačiau širdies gilumoje labai labai džiaugiasi ją matydamas.

Išgirdau Geibą iš kito kambario šūktelint:

– Ei, Sele, gal po gabalėlį pupelių apkepo, gerai?

Sukandau dantis.

Mano mama – nuostabiausia moteris visame pasaulyje. Ji turėjo ištekėti už milijonieriaus, o ne už tokio menkystos kaip Geibas.

Tik dėl jos stengiausi kuo linksmesniu balsu pasakoti apie paskutines dienas Jancio akademijoje. Pasakiau, kad nesijaučiu labai nusiminęs, kad mane iš ten išvarė. Juk ištvėriau ten visus metus. Įsigijau naujų draugų. Gerokai pramokau lotynų kalbos. Net ir peštynės nebuvo tokios baisios, kaip pasakojo direktorius. Man patiko Jancio akademijoje. Tikrai patiko. Per šiuos metus daug ko išmokau – man beveik pavyko save tuo įtikinti. Pradėjau analizuoti savo mintis ir supratau, kad galvoju

apie Grouverį ir poną Branerį. Net ir Nensė Bobofit nebeatrodė tokia bjauri.

Bent jau iki ekskursijos į muziejų...

– Ką? – paklausė mama. Jos akys, rodės, žvelgia tiesiai į mano sąžinę ir mėgina išgauti visas paslaptis. – Ar tu ko nors bijai?

– Ne, mama, – atsakiau.

Buvo nemalonu meluoti. Troškau iškloti tiesą apie ponią Dods ir tris pagyvenusias damas su siūlais, bet pamaniau, kad mano pasakojimas pasirodys kvailas.

Mama suspaudė lūpas. Ji žinojo, kad nesakau tiesos, tačiau nevertė išsipasakoti.

– Paruošiau tau staigmeną, – pareiškė. – Važiuojame prie jūros.

Išpūčiau akis.

– Į Montauką? – negalėjau patikėti.

– Tris naktis praleisime mūsų vasarnamyje, – paaiškino mama.

– Kada? – nenustygau vietoje.

– Kai tik persirengsiu. – Mama šypsojosi.

Negalėjau tuo patikėti. Nebuvome Montauke dvi vasaras paeiliui – Geibas aiškino, kad trūksta pinigų.

Tuo metu pasirodęs tarpduryje, jis užriaumojo:

– Sele, apkepo! Ar negirdėjai, ką sakiau?

Norėjau jam trenkti, tačiau pamačiau mamos akis ir supratau: ji siūlo man sandorį – turiu valandėlę būti malonus su Geibu. Tik tiek, kiek jai prireiks susiruošti kelionei į Montauką. Tada mudu iš čia išvažiuosime.

– Tuoj tuoj, mielasis, – atsiliepė mama. – Tiesiog mudu užsišnekėjome apie kelionę.

Geibo akys susiaurėjo.

– Apie kelionę? – sušnypštė jis. – Nori pasakyti, kad tu rimtai ketini?...

– Taip ir maniau, – sušnabždėjau. – Jis neleis mums išvažiuoti.

– Leis, – abejingu balsu atsakė mama. – Tavo patėvis tiesiog nerimauja dėl pinigų. Tik tiek. Be to... – pridūrė ji, – Geibrielui nepakaks tik pupelių apkepo – padarysiu jam septynių sluoksnių *guakamole**. Su grietine, kaip visada. Užteks visam savaitgaliui.

Geibas šiek tiek atlyžo. Tada paklausė:

– O pinigai judviejų kelionei... jie juk iš tavo drabužiams skirtų lėšų, ar ne?

– Taip, mielasis, – nuramino mama.

– Ir nevažinėsi mano mašina bet kur, tik pirmyn ir atgal, tiesa? – neatlyžo Smirdžius.

– Mes būsime labai atsargūs, – pažadėjo ji.

Geibas pasikrapštė dvigubą pasmakrę.

* Meksikietiškas patiekalas iš avokado.

– Na, gal ir leisiu, jeigu tu greitai paruoši septynių sluoksnių apkepą... ir vaikigalis atsiprašys, kad nutraukė pokerio partiją... – jo balse vis dar skambėjo dvejonė.

„O jeigu įspirsiu tau į minkštą vietą... – pagalvoju aš, – ir tu visą savaitę spiegsi soprano.“

Vis dėlto mamos žvilgsnis įspėjo, kad Geibo siutinti nereikia.

„Kam jai reikėjo susidėti su šituo tipu? – norėjau klykti. – Kodėl jai rūpi, ką tas mulkis galvoja?“

– Atsiprašau, – sumurmėjau. – Man tikrai labai gaila, kad nutraukiau nepaprastai svarbią pokerio partiją. Prašau, tučtuojau grįžk prie jos.

Geibas prisimerkė. Atrodė, kad ribotas jo protas mano žodžiuose mėgino aptikti sarkazmą.

– Na, taip ir darysiu, – pagaliau nusprendė ir nuėjo lošti.

– Ačiū, Persi, – padėkojo mama. – Kai tik nuvyksim į Montauką, mudu daugiau pakalbėsime apie... apie tai, ką pamiršai man papasakoti, gerai?

Staiga man pasirodė, kad jos veidu prabėgo nerimo šešėlis. Važiuodamas autobusu tokią pat baimę mačiau Grouverio akyse. Pamaniau, kad mama irgi jaučia ore tvyrantį keistą šaltį.

Vis dėlto po akimirkos į jos veidą sugrįžo šypsena, ir aš pamaniau, jog apsirikau. Mama paglostė man plau-

kus ir nuskubėjo gaminti Geibui septynių sluoksnių apkepo.

Po valandos jau buvome pasiruošę išvykti.

Geibas palyginti ilgam atsitraukė nuo pokerio ir stebėjo, kaip į mašiną tempiau mamos krepšius. Jis vis dar dejavo ir dūsavo, kad visą savaitgalį liks be mamos ruošiamų patiekalų ir, dar svarbiau, be septyniasdešimt aštuntųjų laidos *Camaro*.

– Ant šios mašinos neturi būti nė vieno įbrėžimo, protingasis berniuk, – perspėjo Smirdžius, kai į bagažinę dėjau paskutinį krepšį. – Nei menkiausio įbrėžimo.

Kalbėjo taip, tarsi ketinčiau vairuoti. Man vos dvylika metų. Tačiau Geibui tas nesvarbu. Net jeigu kiras apdergtų piešinį ant jo automobilio, Smirdžius rastų priežastį apkaltinti mane.

Bežiūrint, kaip patėvis plumpina atgal į daugiabutį, mane apėmė siaubingas įsiūtis, ir aš pasielgiau taip, kad net pats negaliu to paaiškinti. Kai Geibas pasiekė tarpdurį, ranka padariau judesį, kokį mačiau autobuse darant Grouverį. Tai buvo panašu į ženklą, saugantį nuo blogio – sugniaužtą kumštį pirmiausiai priglaudžiau prie krūtinės toje vietoje, kur plaka širdis, o paskui ranka parodžiau į Geibą. Staiga laukujės durys su milžiniška jėga taip trinktelėjo Smirdžiui į užpakalį,

kad patėvis, tarsi iššautas iš patrankos, skriste užskrido laiptais aukštyn.

Gal duris užtrenkė vėjas, gal netikėtai sugedo vyriai, tačiau aš nebelaukiau, kol viskas paaiškės.

Įšokau į automobilį ir šūktelėjau mamai, kad greičiau ropštųsi vidun.

Mūsų nuomojamas vasarnamis stovėjo pietiniame krante, pačiame Long Ailando gale. Iš tiesų tai buvo pastelinių spalvų dėžė su nublukusiomis užuolaidomis, iki pusės nugrimzdusi į kopų smėlį. Patalynėje visada girgždėdavo smėlis, o spintelėse knibždėdavo daugybė vorų. Vanduo jūroje beveik visada būdavo per šaltas maudytis.

Vis dėlto man patiko ta vieta.

Atvažiuodavome čia nuo tada, kai buvau kūdikis. Mama atvykdavo ir anksčiau, kai dar neturėjo manęs. Nors ji niekada tiesiai to nesakė, aš žinojau, kodėl ta vieta pajūryje jai tokia brangi. Čia ji sutiko mano tėtį.

Artėjant prie Montauko atrodė, kad mama jaunėja, o nuo jos veido nyksta rūpesčių ir sunkaus darbo palikti pėdsakai. Akys vėl įgaudavo jūros spalvą.

Atvažiuodavome prieš pat saulėlydį, iškart atvėrėme visus vasarnamio langus ir pradėjome įprastą tvarkymo ritualą. Paskui patraukėme į paplūdimį, mėlynais kukurūzų

traškučiais pašėrėme kirus, žiaumojojome mėlynus „guminukus“, mėlynus karamelinius saldinius ir visus kitus iš mamos darbo parneštus „nemokamus pavyzdžius“.

Manau, kad turiu paaiškinti, kodėl pasirinkome būtent mėlynus skanumynus.

Matote, kažkada Geibas mamai pareiškė, kad tokių dalykų nebūna. Jie susiginčijo – anuomet tai atrode visiškas menkniekis. Tačiau nuo tada mama visada valgo mėlynus saldumynus. Per gimtadienius ji gamindavo mėlynus tortus. Plakdavo mėlynių kokteilius. Pirkdavo mėlynus tortilijų* džiuvėsius, o iš parduotuvės visada parnešdavo mėlynų saldinių. Šie faktai ir dar tai, kad mama, užuot tapusi ponia Ugliano, pasiliko mergautinę pavardę Džekson, liudijo, jog Geibui nepavyko visiškai jos apmulkinti ir suvilioti. Ji, kaip ir aš, buvo maištingos prigimties.

Kai sutemo, mudu su mama užkūrėme laužą. Pakepėme dešrainių ir zefyrų. Mama pasakojo istorijas apie savo vaikystę, kol dar jos tėvai nebuvo žuvę lėktuvo katastrofoje. Kalbėjo apie knygas, kurias parašys kada nors, kai turės pakankamai pinigų ir galės mesti darbą saldinių krautuvėje.

Aš, savo ruožtu, išdrįsau paklausti apie tėvą – kiekvieną kartą, kai atvažiuodavome į Montauką, ši tema

* Meksikietiška plona neraugintos tešlos duona.

man neduodavo ramybės. Mamos žvilgsnis susidrumstė. Pamaniau, kad ji vėl papasakos tą patį, ką pasakoja visada, – juk aš niekada nepavargstu to klausytis.

– Jis buvo mielas, Persi, – pasakė mama. – Aukštas, gražus ir stiprus. Bet kartu ir švelnus. Juk žinai, kad paveldėjai jo juodus plaukus ir žalias akis.

Mama iš saldinių krepšio ištraukė mėlyną „guminuką“. Tada tęsė:

– Labai norėčiau, kad jis pamatytų tave, Persi. Jis tavim didžiuotųsi.

„Kaip ji gali šitaip kalbėti? – nusistebėjau. Argi aš puikus? Esu hiperaktyvus berniukas, kamuojamas disleksijos. Mano mokymosi rezultatas – D su plusu, o per šešerius metus mane jau šeštą kartą pašalina iš mokyklos.“

– Kiek metų man buvo... – pradėjau, – ...kai jis išvyko?

Mama minutėlę žiūrėjo į liepsnas. Paskui atsakė:

– Mudu buvome kartu tik vieną vasarą, Persi. Čia, šiame paplūdimyje. Šitame pačiame vasarnamyje.

– Bet... ar jis matė mane, kai buvau kūdikis?

– Ne, brangusis. Jis žinojo, kad laukiuosi, tačiau tavęs niekada nematė. Jam teko išvykti dar prieš tau gimstant.

Pamėginau įsisąmoninti šį faktą ir mintyse paneigti tai, ką maniau prisimenantis. Tie tariami prisiminimai buvo susiję su mano tėčiu – jo šiluma, jo šypsena.

Visada maniau, kad jis matė mane, kai buvau kūdikis. Mama niekada apie tai nekalbėjo, bet aš jaučiau, kad taip turėjo būti. Dabar sužinojau, kad tėtis manęs net nematė...

Staiga mane užplūdo pyktis. Galbūt kvaila, tačiau įsižeidžiau ant savo tėvo, kad jis išvyko į kelionę vandenynu, kad jam nepakako ryžto susituokti su mano mama. Jis mus paliko, o dabar mes susieti su Smirdžiumi Geibu.

– Ar ketini vėl mane išsiųsti į kitą internatinę mokyklą? – staiga paklausiau.

Mama atitraukė zefyrą nuo ugnies.

– Nežinau, mielas. – Jos balsas skambėjo liūdnai. – Manau... Manau, mums reikės kažką daryti.

– Nes tu nenori, kad būčiau šalia ir tau trukdyčiau? – vos tik išsprūdo šis klausimas, iškart ėmiau dėl jo gailėtis.

Mamos akyse susikaupė ašaros. Paėmusi mano ranką, ji stipriai suspaudė.

– Ne, Persi, ne. Aš... aš *privalau* taip daryti. Dėl tavęs. Turiu tave išsiųsti.

Prisiminiau tai, ką pasakė ponas Braneris, – kad man būtų geriau išvykti iš Jancio akademijos.

– Nes esu ne toks, kaip visi, – pareiškiau.

– Tu kalbi taip, tarsi tai būtų blogai, bet net neįsivaizduoji, koks esi svarbus. Maniau, kad Jancio akademija yra pakankamai toli. Tikėjau, kad galų gale tu būsi saugus.

– Saugus? O kas man gresia?

Mudviejų akys susitiko, mane užplūdo prisiminimai: visi keisti, siaubingi dalykai, kurie nuolat nutikdavo ir kuriuos iš paskutiniųjų stengdavausi nustumti užmarštin.

Kai mokiausi trečioje klasėje, žaidimų aikštelėje prie manęs prisėlino vyras, vilkintis juodu lietpalčiu. Kai mokytojai pagrasino iškvesių policiją, jis niurzgėdamas nuėjo šalin. Tada jiems papasakojau, kad žmogus, veidą prisidengęs plačiabryle skrybėle, pačiame kaktos viduryje turėjo tik vieną akį, bet manimi niekas nepatikėjo.

Kai kas buvo nutikę ir dar anksčiau, kai dar lankiau vaikų darželį. Auklėtoja mane atsitiktinai paguldė pietų miego į lovėlę, kur buvo įšliaužusi gyvatė. Mama, atėjusi manęs pasiimti ir pamačiusi, kad žaidžiu su minkšta žvynuota virve, pradėjo klykti. Gležnomis vos pradedančio vaikščioti kūdikio rankomis kažkaip sugebėjau gyvį užsmaugti.

Kiekvienoje mokykloje nutikdavo koks nors šiurpus ir pavojingas dalykas, todėl mane tekdavo perkelti kitur.

Žinojau, kad turiu papasakoti mamai apie tris pagyvenusias damas prie vaisių krautuvėlės, apie poniją Dods prie Municipalinio meno muziejaus ir apie keistą haliucinaciją, kurioje kardu sukapojau ir į dulkes paverčiau savo matematikos mokytoją. Deja, niekaip negalėjau prisiversti apie tai prabilti. Keista, tačiau man atrodė, kad tokios naujienos privers išvažiuoti iš Montauko, o šito nieku gyvu nenorėjau.

– Stengiausi, kad būtum kiek įmanoma arčiau manęs, – pagaliau pratarė mama. – Jie man pasakė, kad tai klaida. Bet yra dar vienas kelias, Persi. Vienintelis. Tai vieta, kur tavo tėtis norėjo tave išsiųsti. Bet aš tiesiog... tiesiog negalėčiau to išverti.

– Tėtis norėjo mane išsiųsti į specialią mokyklą?

– Tai ne mokykla, – tyliai pasakė mama. – Tai vasaros stovykla.

Man sukosi galva. Kodėl tėtis, kuris su mama buvo taip trumpai, kad net nesulaukė manęs ateinant į šį pasaulį, kalbėjo apie kažkokią vasaros stovyklą? Ir jeigu ji tokia svarbi, kodėl mama niekada anksčiau apie ją neužsiminė?

– Atleisk, Persi, – matydama klausiamą mano žvilgsnį, tęsė ji, – bet negaliu apie tai kalbėti. Aš... aš nepa-

jėgiau ten tavęs išsiųsti. Noriu pasakyti, kad negalėjau atsisveikinti su tavim amžinai.

– Amžinai? Juk sakei, kad tai tik vasaros stovykla...

Mama nusigręžė į ugnį. Jeigu būčiau toliau kamantinėjęs, ji pravirktų – tą supratau iš veido išraiškos.

Tą naktį sapnavau labai ryškų sapną.

Pakrantėje siautė audra. Ant bangos keteros du nepaprastai gražūs padarai – baltas žirgas ir auksaspalvis erelis – mėgino vienas kitą nužudyti. Erelis smigo žemyn ir didžiuliais nagais perrėžė žirgui snukį. Žirgas atsistojo piestu ir spyrė ereliui į sparnus. Jiems besikaunant dundėjo žemė, o iš jos gelmių sklido siaubingas kvatojimas, kurstantis padarus kautis dar įnirtingiau.

Pasileidau tekinas prie jų – žinojau, kad turiu sulaikyti, neleisti jiems nužudyti vienas kito. Deja, bėgau labai lėtai. Žinojau, kad nesuspėsiu. Mačiau, kaip erelis smigo žemyn ir įbedė snapą į išsiplėtusias žirgo akis. Suklykiau. *Ne!*

Pašokau ir atsibudau.

Lauke iš tikrųjų siautė audra – tokia, kuri verčia medžius ir griaua namus. Pakrantėje nebuvo nei žirgo, nei erelio, tačiau žaibų apšviestas paplūdimys atrodė tarsi nutviekstas dienos šviesos, o dvidešimties pėdų* aukščio bangos tarsi artilerijos sviediniai talžė kopas.

* Pėda – ilgio vienetas, lygus 30,48 cm.

Dar kartą nugriaudėjus perkūnijai, atsibudo mama. Ji atsisėdo lovoje ir išplėtusi akis sušuko:

– Uraganas!

Žinojau, kad tai beprotybė – pačioje vasaros pradžioje Long Ailande niekada nebūna uraganų. Deja, atrodė, kad vandenynas pamiršo šią taisyklę. Nors kurtinamai staugė vėjas, tolumoje išgirdau maurojimą – garsą, skleidžiamą suerzinto ir iškankinto padaro. Nuo jo mano plaukai atsistojo piestu.

Mano ausis pasiekė ir kitas garsas – šis sklido iš arčiau. Atrodė, kad mediniais plaktukais kažkas stuksena į smėlį. Paskui atsklido nevilties kupinas balsas – kažkas šaukė ir beldė į mūsų vasarnamio duris.

Mama pašoko iš lovos ir vilkėdama tik naktiniais marškiniais puolė atidaryti durų.

Tarpduryje, pliaupiančio lietaus fone, virpėdamas ir kalendamas dantimis stovėjo Grouveris. Bet jis buvo ne... ne visiškai Grouveris.

– Ieškojau visą naktį, – sužiopčiojo gaudydamas orą. – Ką tu galvoji?

Mama spitrino į mane išsigandusi, tačiau ji išsigando ne Grouverio – daug smarkiau baugino jo atvykimo priežastis.

– Persi, – sušuko ji, kad išgirsčiau per lietaus kliukimą. – Kas nutiko mokykloje? Ko man dar nepasakei?

Bežiūrint į Grouverį, mane pradėjo krėsti drebulys. Niekaip negalėjau suprasti, ką matau priešais save.

– *O Zeu kai alloi theoi!* – suriko jis. – Jis lipa man ant kulnų! *Nepapasakojai jai?*

Buvau pernelyg sukrėstas – net nesuvokiau, jog draugas ką tik prabilo senąja graikų kalba, o aš jį kuo puikiausiai supratau. Per daug susijaudinau, kad stebėčiausi, jog jis vienas čia atkeliavo vidury nakties. Kadangi Grouveris buvo be kelnių, o ten, kur turėjo būti kojos... kur turėjo būti kojos...

Mama įbedė į mane griežtą žvilgsnį ir prabilo tokiu tonu, kokio niekada nebuvo iš jos girdėjęs:

– Persi, *tuojau pat* pasakyk man!

Kažką sumikčiojau apie tris pagyvenusias damas, sėdėjusias prie vaisių krautuvėlės, ir apie poniją Dods. Mama įsistebeilijo į mane. Žaibų šviesoje jos veidas atrodė mirtinai išblyškęs.

Ji čiupo savo rankinę, mestelėjo mano lietpaltį ir sukomandavo:

– Greičiau į mašiną. Abu. *Bėkit!*

Grouveris nubėgo prie *Camaro*. Iš tikrųjų jis nebėgo, o risnojo, virpindamas gauruotus kumpius. Staiga suvokiau, kam buvo reikalinga istorija apie kojų raumenų ligą. Akimirksniu supratau, kodėl eidamas jis šlubčiojo, bet galėjo taip greitai bėgioti.

Ten, kur turėjo būti Grouverio pėdos, jų nebuvo. Vietoje pėdų styrojo skeltos kanopos.

KAIP MAMA MANE MOKĖ KAUTIS SU BULIAIS

Lėkėme tamsiais šunkeliais. Pro automobilio šonus švilpė vėjas. Į stiklus kalė lietaus čiurkšlės. Nesupratau, kaip mama ką nors įžiūri, tačiau koja ji stipriai spaudė greičio pedalą.

Kaskart, kai žybtelėdavo žaibas, įsispoksodavau į galinę sėdynę, kur tūnojo Grouveris, ir galvojau: „Ar kraustausi iš proto, ar jis vilki iš dulkėto kilimo pasiūtas kelnes?“ Vis dėlto kvapas, kurį prisiminiau iš vaikų darželio išvykų į zoologijos sodą, buvo puikus įrodymas, kad tai ne haliucinacija. Kvepėjo lanolinu – šitokį tvaiką skleidžia vilna. Tai tvarte stovinčio gyvulio kvapas.

Nesugalvojau nieko gudresnio, tad paklausiau:

– Tai judu su mano mama... pažįstami?

Grouveris dėbtelėjo į galinio vaizdo veidrodį – už mūsų daugiau automobilių nebuvo.

– Ne visai, – atsakė draugas. – Tai yra, mudu niekada asmeniškai nebuvo susitikę, bet ji žinojo, kad saugoju tave.

– Saugoji mane? – nesupratau, ką jis nori pasakyti.

– Stebiu tave. Rūpinuosi, kad tau nieko nenutiktų, –
paaiškino. Tada paskubomis pridūrė: – Bet aš neapsi-
metinėjau tavo draugu. Aš ir *esu* tavo draugas.

– Hm... kas tu iš tiesų esi? – neatlyžau.

– Dabar tai nesvarbu.

– Nesvarbu? – pakartočiau. – Tai, kad mano geriausias
draugas žemiau juosmens yra asilas?

Grouveris išleido garsą, panašų į šaižų gerklinį juo-
ką:

– *Bééé hée hée!*

Jau buvau jį anksčiau girdėjęs, tačiau visada galvo-
jau, kad tai nervingas kvatojimas. Dabar pamaniau,
kad šis garsas daugiau primena suerzinto gyvulio
bliovimą.

– Ožys! – apsižliumbė Grouveris.

– Ką? – vėl nesupratau.

– Žemiau juosmens esu ožys, – paaiškino.

– Juk sakei, kad tai nesvarbu, – mėginau guosti.

– *Bééé hée hée!* – pakartojo Grouveris. – Kai kurie
satyrai* už tokį įžeidimą tave negyvai sutryptų kano-
pomis!

– Oho, – pamaniau, kad pradėdu suprasti. – Palauk.
Satyrai. Nori pasakyti, kad tokie, kaip pono Branerio
mituose?

* Satyras – graikų mitologijoje – gamtos dvasia, pusiau žmogus, pusiau ožys.

– Persi, ar tos pagyvenusios damos prie vaisių prekystalio irgi buvo *mitas*? – paklausė rūsčiai.

– Tada prisipažink, kad buvo ir ponias Dods! – sušukau nebeištvėręs.

– Žinoma, – Grouveris net nemėgino prieštarauti.

– Tada kodėl?..

– Kuo mažiau žinosi, tuo mažiau pabaisų pritrauksi prie savęs, – nukirto draugas taip, tarsi viskas būtų savaimė suprantama. – Mes žmonių akis užtraukėme migla. Tikėjomės, kad patikėsi, jog toji *gailestingoji* buvo tik haliucinacija. Tačiau suklydome. Tu pradėjai suvokti, kas esi.

– Kas aš... Minutėlę, ką nori tuo pasakyti? – paklausiau.

Kažkur už mūsų vėl nuaidėjo keistas maurojimas. Šįkart garso šaltinis buvo arčiau. Tas, kas mūsų ieškojo, tikrai aptiko pėdsakus.

– Persi, – prabilo mama. – Aiškinti reikėtų labai daug, o mes turime per mažai laiko. Privalome nugabenti tave į saugią vietą.

– Nuo ko man reikia slėptis? Kas mane persekioja? – nesilioviau kamantinėti.

– O, beveik niekas, – įsiterpė Grouveris, vis dar įsižeidęs dėl komentaro apie asilą. – Tik Mirusiųjų valdovas ir keletas kraujo ištroškusių jo pakalikų.

– Grouveri! – pamėgino jį nutildyti mama.

– Atsiprašau, ponias Džekson. Gal galėtumėte važiuoti greičiau?

Mėginau suvokti, kas vyksta aplink mane, tačiau bergždžiai. Žinojau, kad tai ne sapnas ir ne mano vaizduotės kūrinys. Nepajėgčiau išsigalvoti tokių keistų dalykų.

Mama staigiai pasuko į kairę. Įlėkėme į siauresnį keliuką ir skriejome pro tamsius ūkininkų namus, medžiais apaugusias kalvas ir tarsi sargybiniai išsirikiavusias baltas tvoras, ant kurių didžiulėmis raidėmis buvo užrašyta: PRISISKINKITE BRAŠKIŲ PATYS.

– Kur mes važiuojame? – pasidomėjau.

– Į vasaros stovyklą, apie kurią tau pasakojau, – mamos balsas skambėjo ryžtingai. Ji stengėsi dėl manęs – kad neišsigąsčiau. – Ten, kur tėtis norėjo tave išsiųsti.

– Ir kur tu nenorėjai, kad aš išvykčiau, – pridūriau.

– Mielasis, prašau, – maldavo mama. – Padėtis labai kebli. Pasistenk suprasti. Tau gresia pavojus.

– Ar dėl to, kad kažkokios pagyvenusios moteriškės nukirpo siūlą? – pasidomėjau.

– Ten sėdėjo ne pagyvenusios moterys, – atsakė Grouveris. – Tai buvo moiros*. Ar žinai, ką reiškia, kai jos pasirodo priešais tave? Jos tą daro tik tada, kai tu... kai kas nors turi mirti.

* Moira – graikų mitologijoje likimo deivė.

– Oho. Juk pasakei „tu“? – pasitikslinau.

– Ne, – nesutiko Grouveris. – Pasakiau „kas nors“.

– Sakei „tu“. Kalbėjai apie *mane*.

– Berniukai! – subarė mama.

Ji staigiai pasuko vairą dešinėn. Prieš akis šmėkstelėjo kažkokia būtybė – mama išvengė susidūrimo su ja. Juodas plasnojantis pavidalas dingo audroje už mūsų nugarų.

– Kas ten buvo? – paklausiau.

– Jau beveik atvažiuome, – mama apsimetė, kad negirdėjo. – Dar viena mylia. Prašau, prašau, prašau.

Nežinojau, *kur* turėjome atvažiuoti, tačiau nejučia palinkau į priekį ir pradėjau nekantrauti – aš norėjau ten atvykti.

Už langų buvo tik tamsa ir lietus. Toks pat tuščias gamtovaizdis, kokį matydavau Long Ailando gale. Pagalvojau apie poniją Dods ir tą akimirką, kai ji pavirto aštrianage pabaisa su odiniais sparnais. Nuo užsitęsusio šoko man pradėjo stingti galūnės. Ji tikrai buvo *ne žmogus*. Be to, ketino mane nužudyti.

Paskui pagalvojau apie poną Branerį... ir kardą, kurį jis man mestelėjo. Deja, nespėjau apie tai paklausti Grouverio, nes tą akimirką ant mano sprando pasišiaušė visi plaukai. Išvydau akinantį blyksnį ir išgirdau trenksmą, nuo kurio sukaukšėjo žandikauliai. Mūsų mašina sprogo.

Prisimenu, kad jaučiausi besvoris. Tarsi būčiau susmulkintas, iškeptas ir tą pačią akimirką aplietas iš žarnos kliokiančia stipria vandens srove. Atplėšiau galvą nuo vairuotojo sėdynės atlošo ir sumurmėjau:

– Ach...

– Persi! – klykė mama.

– Man nieko nenutiko, – pamėginu nuraminti.

Stengiausi atsikratyti svaigulio. Aš nemiriau. Ir automobilis nesprogo – tik įlėkėme į griovį. Durys vairuotojo pusėje buvo susmigusios į purvą. Stogas atrodė tarsi pramuštas kiaušinio lukštas, o į vidų žliaugė lietus.

Žaibas. Tai buvo vienintelis paaiškinimas. Jis tiesiog nušlavė mus nuo kelio. Už manęs, galinėje sėdynėje, kiurksojo nejudantis gniužulas.

– Grouveri! – surikau.

Jis sėdėjo susmukęs, pro lūpų kamputį varvėjo kraujas. Papurčiau kailiu apaugusią jo šlaunį. Mintyse klykiau: „Ne! Net jeigu tu pusiau gyvulys, tu vis tiek esi mano geriausias draugas, ir aš nenoriu, kad mirtum!“

– Maisto, – sudejavo jis.

Supratau, kad vilties dar yra.

– Persi, – pasakė mama, – mes privalome... – jos balsas užsikirto.

Atsigrėžiau atgal. Per galinį stiklą, apdrabstytą purvu, žaibo šviesoje išvydau kažkokį pavidalą, kelkraščiu

nerangiai dramblojantį tiesiai prie mūsų. Vien nuo jo vaizdo pašiurpo visa oda. Tai buvo milžiniško vyro siluetas. Panašus į futbolininką. Iškėlęs virš galvos, jis, rodė, nešėsi antklodę. Viršutinė kūno dalis buvo gremėzdiška ir apaugusi kailiu. Kadangi vyras laikė iškeltas rankas, atrodė, kad jis turi ragus.

– Kas... – pradėjau, sunkiai nurijęs seiles.

– Persi, – nutraukė mama nepermaldaujamu balsu. – Lipk iš mašinos.

Tada pati pasislinko vairuotojo pusės durų link. Jos buvo užstrigusios purve. Pamėginau atsidaryti savašias. Irgi prispaustos. Apimtas nevilties, pažvelgiau į skylę mašinos stoge. Gal pro ten ir būtų galima išsikepurnėti, bet įkaitę skylės kraštai spragsėjo ir rūko.

– Ropškis per galines duris! – paliepė mama. – Privalai sprukti, Persi. Matai tą didelį medį?

– Ką? – nesupratau.

Vėl blykstelėjo žaibas, per rūkstančią skylę išvydau tai, apie ką ji kalbėjo – ant artimiausios kalvos viršūnės dunksojo milžiniška pušis, ūgiu prilygstanti Baltųjų rūmų kalėdinei eglei.

– Ten yra sklypo riba, – paaiškino ji. – Užkopk ant kalvos ir slėnyje pamatysi didelį ūkininko namą. Tada bėk tiesiai link jo, tik nesigręžtiok atgal. Pašauk pagalbą. Nesustok, kol nepasieksi durų.

– Tu irgi bėk, mama, – maldavau.

Jos veidas buvo išblyškęs, o iš akių gelmės sklido toks liūdesys, kokį matydavau tik mamai žvelgiant į vandenyną.

– Ne! – rėkiau. – Tu *eisi* su manim. Padėk nunešti Grouverį.

– Maisto, – vėl suvaitojo šis. Šįkart šiek tiek garšiau.

Vyras su antklode virš galvos prunkšdamas ir šnarpšdamas vis dar žingsniavo link mūsų. Kai jis priėjo arčiau, supratau, kad jis *negalėtų* laikyti antklodės virš galvos, kadangi didžiulės, mėsingos jo rankos mataravo prie šonų. Tai buvo ne antklodė. Didžiulis kailiu apaugęs darinys atrodė per didelis, kad būtų vyro galva, tačiau... tai buvo galva. O smaigai, kurie atrodė tarsi ragai...

– Jam nereikia *mūsų*, – paaiškino mama. – Jam reikia tavęs. Be to, aš negaliu peržengti sklypo ribos.

– Bet... – dar mėginau ginčytis.

– Persi, mes neturime laiko. Prašau, bėk.

Staiga įsiutau – ant mamos, ant ožio Grouverio ir ant raguoto padaro, kuris sėlino prie mūsų lėtai ir atsargiai tarsi... tarsi bulius.

Persikeberiojau per Grouverį ir atvėriau mašinos duris. Lauke vis dar pliaupė lietus.

– Mudu bėgsime drauge. Eime, mama, – įsakmiai riktelėjau.

– Juk sakiau tau...

– Mama! Aš judviejų nepaliksiu. Padėk tempti Grouverį, – nutraukiau ją.

Atsakymo nelaukiau. Išsiropščiau iš automobilio, iš paskos vilkdamas draugą. Jis pasirodė neįtikėtinai lengvas, bet jeigu mama nebūtų suskubusi į pagalbą, vienas vis tiek negalėčiau jo toli nunešti.

Mudu užsimetėme Grouverio rankas sau ant pečių ir, žengdami per juosmenį siekiančią šlapią žolę, pradėjome kopti į kalvą.

Žvilgtelėjau atgal ir pirmą kartą atidžiau įsižiūrėjau į monstrą. Jis buvo maždaug septynių pėdų ūgio, rankos ir kojos raumeningos kaip vyrų, besipuikuojančių *Muscle Man** žurnalo viršeliuose – išsipūtę bicepsai, tricepsai ir daugybė visokių kitokių raumenų, tarsi beisbolo kamuoliai sugrūstų po venų tinklo išvagota oda. Padaras buvo pusnuogis – vilkėjo tik plačius baltus *Fruit of the Loom** firmos apatinius. Jeigu ne šiurpą kelianti viršutinė kūno dalis, vyras netgi atrodytų juokingas. Šiurkštūs rudi plaukai, želiantys nuo bambos aukštyn, ant pečių buvo itin tankūs.

Padaro sprandas – keistas darinys iš raumenų ir kailio – laikė neproporcingai didelę galvą su snukiu, kurio ilgis buvo sulig mano ranka. Žaibų šviesoje blykčiojo į

* Muscle Man – angl. „Raumeningas vyras“.

** Fruit of the Loom – amerikiečių kompanija, gaminanti drabužius.

snargliuotas šnerves įvertas žalvarinis žiedas, iš padilbų žvelgė žiaurios juodos akys. Milžiniški smaili baltai juodi ragai atrodė tarsi ką tik ištraukti iš elektrinio galūstuvo.

Žinoma, aš tą monstrą pažinau. Jis buvo vienas iš pirmųjų pono Branerio pasakojimų veikėjų. Bet juk jis negalėjo būti tikras.

– Tai... – ištariau, nusibraukęs nuo akių lietaus lašus.

– Pasifajės* sūnus, – pasakė mama. – Jei tik būčiau žinojusi, kaip stipriai jie trokšta tavo mirties...

– Bet juk jis – Min...

– Neištark jo vardo, – perspėjo mama. – Varduose slypi galia.

Dabar pušis jau buvo per toli – iki jos tektų kopti dar apie šimtą jardų.

Vėl atsigrėžiau atgal.

Žmogus bulius, pasilenkęs prie mūsų automobilio, įsispoksojo pro langus vidun. Tiesą sakant, jis ne spoksojo, o uostinėjo ir šnarpštė. Niekaip negalėjau suprasti, kodėl jis dar delsia – juk mes buvome vos už penkiasdešimties pėdų.

– Maistas? – sumekeno Grouveris.

– Ša, – nutildžiau jį. Tada paklausiau mamos: – Ką jis ten daro? Negi nemato mūsų?

* Pasifajė graikų mitologijoje – saulės dievo Helijo duktė, Kretos karaliaus Mino žmona, su baltu buliumi susilaukusi sūnaus Minotauro.

– Jis labai silpnai mato ir girdi, – paaiškino ji, – todėl seka mus vadovaudamasis uosle. Tačiau jis nėtruks mus aptikti.

Tą pačią akimirką žmogus bulius įdūkęs subliuvo. Pagriebęs Geibo *Camaro* už pramušto stogo, pakėlė jį aukštyn. Sugirgždėjo ir sucypė važiuoklė. Padaras, iškėlęs automobilį virš galvos, iš visų jėgų tėsė jį ant plento. Mašina trenkėsi į šlapią asfaltą ir, trykšdama kibirkščių lietumi, slydo beveik pusę mylios, kol pagaliau sustojo. Tada sprogo benzino bakas.

Nė menkiausio įbrėžimo, – prisiminiau Geibo nurodymą. Ajajai.

– Persi, – mokė mama. – Aptikęs mus, jis puls. Palauk iki paskutinės sekundės, tada staigiai šok į šalį. Net kovodamas jis negali greitai pasisukti. Supratai?

– Iš kur tu viską žinai? – nusistebėjau.

– Jau seniai baiminausi, kad tave gali užpulti. Turėjau tai numatyti. Laikydama tave prie savęs, elgiausi savanaudiškai.

– Laikydama mane prie savęs... Bet juk... – mėginau ginčytis.

Dar vienas įsiutusio gyvulio bliovimas, ir žmogus bulius pradėjo ropštis aukštyn.

Jis mus užuodė.

Pušis buvo vos už kelių jardų, tačiau kalva, merkiama lietaus, darėsi vis slidesnė, o Grouveris nė kiek nepalengvėjo.

Žmogus bulius artinosi. Dar kelios sekundės, ir jis bus prie mūsų.

Nors mama tikriausiai buvo mirtinai pavargusi, ji toliau savo pečiais laikė Grouverį.

– Bėk, Persi! Atsiskirk nuo mūsų. Ir atmink, ką tau sakiau, – sušuko ji.

Nenorėjau atsiskirti, bet suvokiau, kad mama teisi – tai buvo vienintelė galimybė. Visu greičiu nulėkiau kairėn, atsigrėžiau ir pamačiau, kad padaras šlumpsi paskui mane. Juodos jo akys liepsnojo neapykanta. Be to, nuo jo sklido nepakeliamas sušvinkusios mėsos tvaikas.

Monstras nuleido galvą, aštrius tarsius skustuvas ragus nukreipė tiesiai man į krūtinę ir puolė.

Siaubas, užvaldęs visą kūną, vertė mane bėgti, tačiau žinojau, kad tai nepadės. Niekaip negalėčiau pasprukti nuo šito padaro. Todėl nusprendžiau nenusileisti – sustojau ir paskutinę akimirką stryktelėjau į šalį.

Žmogus bulius, įsilėkęs lyg prekinis traukinys, subliuvo iš nusivylimo ir apsigrėžė, tačiau atsisuko ne į mane, o į mamą, kuri tuo metu sodino Grouverį į šlapią žolę.

Mes galējome pasiekti kalvos viršūnē. Kitoje pusēje būčiau pamatēs slēnī, apie kurī kalbējo mama, ir ūkinin-ko namo langus – nuo jū per lietaus šuorus tikriaisi sklistū geltona šviesa. Bet visa tai liko už pusēs mylios. Mes jau niekada nepasieksime tos vietas.

Žmogus bulius maurodamas kanopa kasē žemē. Jis nenuleido akiū nuo mano mamos – iš lēto leisdamasi nuo kalvos ji traukēsi atgal prie kelio. Taip mēgino nuvilioti pabaisā toliau nuo Grouverio.

– Bēk, Persi! – ragino ji. – Aš negaliu toliau eiti. Paskubēk!

Kai pabaisa puolē mamā, aš tebestovējau sustingēs iš siaubo. Ji pamēgino šoktelēti šalin, kaip buvo išmokiusi mane, tačiau monstras jau buvo perpratēs šitā gudrybē. Kai mama pamēgino išsisukti nuo smūgio, jis staigiai kilstelējo rankā ir sugriebē ją už kaklo. Net pakelta nuo žemēs mama nesiliovē grumtis – ji iš paskutiniūjū spardē ir kumščiauo orā.

– Mama! – suklykiau nesavu balsu.

Mudviejū akys susitiko, ir ji vargais negalais išlemeno paskutinį žodį:

– Bēk!

Riaumodamas iš įniršio padaras suspaudē kumščius ant mamos kaklo, ir ji, man bežiūrint, ėmē nykti, pamažu virsdama šviesiu, žėrinčiu auksiniu pavidalu,

tarsi būtų tik holografinė projekcija. Tada blykstelėjo akinanti šviesa, ir ji paprasčiausiai... išnyko.

– Ne! – surikau.

Vietoje siaubo mane užvaldė pyktis. Galūnės degte degė nuo naujai atsiradusių jėgų – toks pat energijos antplūdis mane ištiko, kai poniai Dods ėmė augti nagai.

Žmogus bulius atsigręžė į Grouverį, kuris bejėgiškai tįsojo žolėje. Tada pasilenkė ir ėmė uostinėti mano draugą, tarsi ketintų jį taip pat pakelti ir priversti išnykti.

Negalėjau jam to leisti.

Išsirangiau iš raudono lietpalčio.

– Ei! – pašaukiau mosuodamas drabužiu ir bėgdamas prie baidyklės šono. – Ei, kvaily! Tu – malta jautiena!

– Hrrrrrr! – Pūrtydamas mėsingus kumščius, monstras atsigręžė į mane.

Man šovė mintis – kvaila, bet geriau tokia, negu jokios. Įrėmiau nugarą į didžiulės pušies kamieną ir pradėjau plevėsuoti raudonu lietpalčiu buliui prieš nosį. Tikėjausi, kad paskutinę akimirką pavyks šoktelėti į šalį.

Deja, nepavyko.

Žmogus bulius puolė greičiau negu tikėjausi. Be to, jis ištiesė rankas į šalis ir užtvėrė kelią, kuriuo ketinau pasprukti.

Atrodė, kad laikas sustojo.

Mano kojos įsitempė. Negalėjau stryktelėti į šalį, todėl šoktelėjau pirmyn, atsispirdamas nuo pabaisos galvos tarsi nuo tramplino. Apsiverčiau ore ir nusileidau jam ant sprando.

Kaip man pavyko? Neturėjau laiko spėlioti. Po aki-mirkos monstro galva trenkėsi į medį – nuo smūgio man vos neišbiro dantys.

Žmogus bulius svirduliavo į šalis, mėgindamas nupurtyti mane nuo sprando, kad nenukrisčiau, aš įsikibau į jo ragus. Žaibavo ir griaudėjo vis smarkiau. Lietus užpylė man akis. Šnerves degino sugedusios mėsos dvokas.

Pabaisa purtėsi ir spardėsi kaip tikras bulius. Jis galėjo vožti galvą į medį ir sutraiškyti mane tarsi vabalą, tačiau jau spėjau perprasti, kad šitas padaras nemąsto ir sugeba judėti tik pirmyn.

Netrukus žolėje ėmė dejuoti Grouveris. Norėjau surikti, kad nutiltų, tačiau šitaip purtomas ir mėtomas į šalis nesiryžau prasižioti – iškart nusikąščiau liežuvį.

– Maisto! – suaimanavo Grouveris.

Žmogus bulius atsigrėžė į jį, vėl kanopomis pakapstė žemę ir pasiruošė kautis. Vos pagalvojau apie tai, kaip jis pavertęs šviesos blyksniu sunaikino mano mamą, įniršis tarsi pats kaitriausias kuras pradėjo deginti visą mano esybę. Abiem rankomis įsikibęs į vieną ragą, iš

visų jėgų jį trūktelėjau. Monstras įsitempė, nustebeęs kriuktelėjo ir... *bum!*

Žmogus bulius sukliko ir sviedė mane į orą. Nugara atsitrenkiau į šlapią žolę, tačiau galva pataikė tiesiai į akmenį. Kai atsisėdau, vaizdas liejosi akyse, tačiau rankose tvirtai laikiau ragą – rantytą kaulinį ginklą, ilgio sulig peiliu.

Monstras vėl puolė.

Net nepagalvojęs, nusiritau į šalį ir atsiklaupiau. Kai padaras atlėkė iš paskos, nukreipiau į jį nulaužtą ragą ir nusitaikiau tiesiai tarp šonkaulių, kuriuos dengė storas kailis.

Žmogus bulius maurojo, apimtas agonijos. Iš pradžių jis mojavo kumščiais, daužydamasis sau į krūtinę, tada po truputį pradėjo nykti – ne taip, kaip mano mama, kuri dingo auksinės šviesos blyksnyje, – jis byrėjo tarsi vėjo pustomas smėlis – būtent taip išnyko ir ponias Dods.

Monstras pradingo.

Lietus nurimo. Audra tebesiautėjo, tačiau jau gerokai nutolusi. Dvokė kaip tvarte. Mano keliai virpėjo. Galvą skaudėjo taip, tarsi ji būtų perskelta. Jaučiausi nusilpęs ir išsigandęs. Negailėstingai graužė sielvartas. Akyse tebestovėjo nykstančios mamos vaizdas. Norėjau pulti ant žemės ir raudoti, tačiau šalia buvo Grouveris, kuriam

reikėjo pagalbos. Kažkaip pajėgiau nuvilkti jį žemyn į slėnį, link šviečiančių namo langų. Verkiau, šaukiausi mamos, tačiau tebelaikiau Grouverį – negalėjau leisti jam numirti.

Prisimenu, kad susmukau ant medinio priebučio grindų. Gulėdamas stebėjau virš manęs besisukantį ventiliatorių ir geltonoje šviesoje plevenančius drugius. Dar mačiau du rūsčius veidus: barzdoto vyro ir gražios mergaitės, kurios šviesūs plaukai krito garbanomis tarsi pasakų princesės. Tikriausiai juodu siejo giminystės ryšiai. Abu minutėlę žiūrėjo į mane. Tada mergaitė pasakė:

– Tai jis. Tikrai jis.

– Tylėk, Anabeta, – rūsčiai pertraukė vyras. – Berniukas dar nepraradęs sąmonės. Neškime jį vidun.

5.

KAIP ŽAIDŽIAU BINOKLIŲ SU ARKLIU

Sapnavau keistus sapnus – juose mačiau daugybę naminių gyvulių. Dauguma norėjo mane nužudyti. Likusieji reikalavo maisto.

Tikriausiai kelis kartus buvau atsibudęs, tačiau nesuspratau nieko, ką mačiau ir girdėjau, todėl vėl iškart nugrimzdavau į alpulį. Prisimenu, kad gulėjau ant minkštos lovos ir kažkas šaukštu maitino mane patiekalu, kurio skonis priminė kukurūzų spragėsius su sviestu. Vis dėlto tai buvo pudingas. Aplink mane sukiojosi garbanota šviesiaplaukė mergaitė. Kai ji šaukštu gramdė nuo smakro nuvarvėjusius valgio likučius, išsiviečiau kvaila šypsena.

Pamačiusi atmerktas mano akis, mergaitė paklausė:

– Kas nutiks per vasaros saulėgrįžą?

– Ką?... – tiek tesugebėjau išlamenti.

Mergaitė apsidairė, tarsi baimindamasi, kad kas nors gali nugirsti mudviejų pokalbį. Tada pradėjo kamantinėti:

– Kas čia vyksta? Ką pavogė? Mes turime tik kelias savaites!

* Kortų žaidimas, žaidžiamas dviem malkom po 24 kortas.

– Atsiprašau, – sumurmėjau, – bet aš nieko ne...

Kažkas pasibeldė į duris, mergaitė mikliai prigrūdo man pilną burną pudingo.

Kai vėl prabudau, ji buvo išėjusi.

Miegamojo kampe stypsojo ir į mane spoksojo augalotas šviesiaplaukis vaikigalis, panašus į banglentininką. Jo akys – mažų mažiausiai visas tuzinas – buvo mėlynos. Jos žvelgė iš skruostų, kaktos ir net iš plaštakų.

Kai galų gale visiškai atsipeikėjau, aplink mane nebeliko nieko keista, išskyrus tai, kad visi elgėsi daug maloniau negu buvau pratęs. Sėdėjau ant šezlongo didžiulėje terasoje ir spoksojau į tolumoje, už pievos, pūpsančias žalias kalvas. Lengvas brizas kvepėjo braškėmis. Mano kojos buvo apklotos antklode, po sprandu pakišta pagalvė. Viskas būtų puiku, jeigu ne burnos perštėjimas – atrodė, tarsi skorpionas ten būtų susisukęs gūžtą. Liežuvis buvo perdžiūvęs ir sukietėjęs, be to, skaudėjo visus dantis.

Ant greta stovinčio stalelio radau nuostabaus gėrimo. Jis atrodė kaip užšaldytos obuolių sultys. Iš taurės kyšojo žalias šiaudelis ir popierinis lietsargis, įsmeigtas į *maraschino* likeryje išmirkytą vyšnią.

Mano ranka buvo tokia silpna, kad tik paėmęs taurę, vos jos neišmečiau.

– Atsargiai, – išgirdau pažįstamą balsą.

Atsirėmęs į terasos turėklus stovėjo Grouveris. Jis atrodė lyg būtų be miego mažų mažiausiai savaitę. Pasibrukęs po pažastim, draugas laikė batų dėžutę. Jis avėjo sportinius batus, mūvėjo mėlynus džinsus ir vilkėjo plačius oranžinius sportinius marškinėlius, ant kurių puikavosi užrašas PUSDIEVIŲ STOVYKLA. Vėl tikrasis senasis Grouveris, o ne berniukas ožys.

Galbūt sapnavau košmarą. Galbūt mano mama sveika ir gyva. Mes paprasčiausiai atostogaujame ir dėl kažkokios priežasties apsistojome čia, prie šito didelio namo. Ir...

– Išgelbėjai man gyvybę, – nutraukė mano spėliones Grouveris. – Na... daugiausia, ką galėjau dėl tavęs padaryti... Aš grįžau ant kalvos. Pamaniau, kad tau gali šito prireikti...

Draugas pagarbiai padėjo batų dėžutę man į sterblę.

Viduje buvo juodai baltas buliaus ragas. Apačia nulaužta, smaigalys aplipęs sukrešėjusiu krauju. Vis dėlto tai ne košmariškas sapnas.

– Minotauras, – ištariau.

– Hm, Persi. Nemanau, kad tai gera mintis... – numykė draugas.

– Būtent taip jis vadinamas graikų mituose, ar ne? – primygtinai klausinėjau. – Minotauras. Pusiau žmogus, pusiau bulius.

Mačiau, kad Grouveris jaučiasi nepatogiai.

– Dvi dienas gulėjai be sąmonės. Ar ką nors prisime-
ni? – paklausė jis.

– Mama... Ar ji tikrai?..

Grouveris nudelbė akis.

Įsispoksojau į tolumą: ten, kur baigėsi pieva, augo nedidukės giraitės, vinguriavo upeliukas, po skaisčiai mėlynu dangumi plytėjo akrai raudonuojančių braškynų. Slėnį juosė banguota kalvų grandinė. Ant pačios aukščiausios, stūksančios tiesiai prieš mus, augo milžiniška pušis. Saulės šviesoje net šitas vaizdas man pasirodė gražus.

Mama mirė. Visas pasaulis turėtų būti šaltas ir juodas. Neturėtų likti nieko gražaus.

– Atleisk, – sušniurkščiojo Grouveris. – Aš nevykėlis. Aš... aš blogiausias satyras visame pasaulyje.

Vaitodamas jis taip stipriai treptelėjo koja, kad ši nukrito. Tiksliau, nusprūdo sportinis batas. Jo vidus buvo pripildytas putų polistirolo – palikta tik kanopos formos įduba.

– O, Stiksai*! – sumurmėjo draugas.

Giedru dangumi nudundėjo griaustinis.

„Na, tai jį nuramins“, – pamaniau, kai Grouveris lenkėsi, ketindamas apsiauti batą ant netikros pėdos.

* Graikų mitologijoje Stiksas – viena iš septynių upių, tekančių mirusiųjų karalystėje.

Grouveris buvo satyras. Galėčiau lažintis, kad nusku-
tęs rudus garbanotus plaukus, jo viršugalvyje aptikčiau
mažyčius ragučius. Vis dėlto buvau pernelyg nusiminęs,
kad stebėčiausi satyrų ar net minotaurų egzistavimu
šiam pasaulyje.

Pajėgiau galvoti tik viena – mano mama pavirto į
nieką, ištirpo ir tapo geltona šviesa.

Likau vienas. Esu našlaitis. Teks gyventi su... Smir-
džium Geibu? Ne. To niekada nebus. Verčiau gyvensiu
gatvėje. Geriau apsimesiu, kad man jau septyniolika, ir
įstosiu į kariuomenę. Vis tiek ką nors sugalvosiu.

Grouveris tebekūkčiojo. Vargšas vaikas, vargšas ožys
ar satyras – nesvarbu – atrode taip, tarsi tikėtusi gauti
pylos.

– Tu dėl to nekaltas, – mėginau guosti.

– Kaltas. Buvau paskirtas tave *saugoti*, – sudejavo
jis.

– Ar mama prašė mane saugoti? – paklausiau.

– Ne. Bet toks mano darbas. Esu saugotojas. Bent
jau... buvau...

– Bet kodėl... – norėjau sužinoti, tačiau staiga pradėjo
svaigti galva ir lietis akyse.

– Nepervark, – įspėjo Grouveris. – Štai, imk.

Prilaikydamas taure, jis įbruko šiaudelį man tarp
lūpų.

Pajutau skonį ir nustebeęs atsitraukiau – maniau, kad taurėje obuolių sultys. Tačiau ten buvo pyragėliai su tarkuotu šokoladu. Skysti pyragėliai. Ir ne bet kokie, o mamos gaminti – sviestiniai, su mėlynu šokoladu, dar karšti ir tirpstantys burnoje. Begeriant visą mano kūną užliejo šiluma, gerumas ir energija. Nors širdgėla nepraėjo, tačiau jaučiausi taip, tarsi mamos ranka ką tik būtų paglosčiusi man skruostą, tarsi būtų padavusi pyragaitį taip, kaip duodavo ankstyvoje vaikystėje, tarsi būtų pasakiusi, kad viskas bus gerai.

Net nepajutau, kaip ištuštinau taurę. Spoksojau į ją nieko nesuprasdamas – atrodė, kad ką tik gėriau šiltą gėrimą, o ledo kubeliai dugne dar net nebuvo ištirpę.

– Ar patiko? – pasiteiravo Grouveris.

Linktelėjau galva.

– Koks buvo skonis? – draugo balsas nuskambėjo taip liūdnei, jog pasijutau kaltas.

– Atleisk, – susizgribau, – turėjau palikti tau paragauti.

Jis išpūtė akis.

– Ne! – sušuko. – Tu ne taip supratai. Man tiesiog... įdomu.

– Kaip mamos pagamintų pyragėlių su šokolado drožlėmis, – paaiškinau.

Grouveris atsiduso. Tada paklausė:

– Na, ir kaip dabar jautiesi?

– Galėčiau nusviesti Nensę Bobofit visą šimtą jardų, – šyptelėjau.

– Puiku, – tarė jis. – Labai gerai. Manau, kad nebereikėtų rizikuoti ir gerti dar vienos taurės.

– Ką nori tuo pasakyti? – nusistebėjau.

Atsargiai, tarsi tai būtų dinamitas, draugas atitraukė nuo manęs tuščią taurę ir pastatė ant stalo.

– Eime. Cheironas ir ponas D laukia.

Terasa juosė visą namą.

Einant tokį ilgą atstumą, mano kojos linko. Grouveris pasisiūlė panešti Minotauro ragą, tačiau nenorėjau paleisti jo iš rankų. Šitas suvenyras man labai brangiai kainavo. Nenorėjau jo prarasti.

Kai pasiekėme kitą namo pusę, man užgniaužė kvapą.

Tikriausiai mes buvome šiaurinėje Long Ailando pakrantėje – šioje namo pusėje slėnis leidosi iki pat vandens, kuris raibuliavo maždaug už mylios nuo mūsų. Vis dėlto niekaip negalėjau suvokti, ką matau prieš akis. Visas peizažas buvo išmargintas pastatais, nepaprastai primenančiais senovės Graikijos architektūrą: bestogis paviljonas, amfiteatras, apskrita arena. Keista, tačiau visi šie statiniai atrodė naujut naujutėliai – balto marmuro kolonos žėrėjo saulės spinduliuose. Netoliese smėlio

aikštelėje koks tuzinas mokyklinio amžiaus vaikų su satyrais žaidė tinklinį. Nedidelio ežerėlio vandenį skrodė kanojos. Kita grupė vaikų, vilkinčių plačius oranžinius marškinėlius – tokius, kaip Grouverio – vaikėsi vienas kitą tarp vasarnamių, jaukiai susibūrusių nedidelėje giraitėje. Keli šaudė strėlėmis į taikinį, dar kiti miško takučiu jojo ant žirgų. Keli žirgai turėjo sparnus – žinoma, jeigu tai nebuvo haliucinacija.

Terasos gale prie kortų stalo vienas priešais kitą sėdėjo du vyrai. Netoliese, atsirėmusi į turėklus, stovėjo šviesiaplaukė mergaičiukė, kuri mane šaukštu maitino kukurūzų spragėsių skonio pudingu.

Vyriškis, sėdintis veidu į mane, buvo mažo ūgio, bet gerokai įmitęs. Jo nosis buvo raudona, akys pavandenijusios, o garbanoti plaukai tokie juodi, kad atrodė, jog jie turi purpurinį atspalvį. Jis buvo panašus į nupieštą kūdikį angelėlį. Kaip jie vadinami – bambinai? Ne, cherubinai. Taip, jis atrodė tarsi vidutinio amžiaus sulaukęs cherubinas, visą gyvenimą praleidęs priekabų aikštelėje. Vilkėjo tigrinio rašto havajietiškus marškinėlius. Pamaniau, kad šitas vyrukas puikiai tiktų su Geibo kompanija lošti pokerį, tik ko gero jis sugebėtų apmauti net ir mano patėvį.

– Tai ponas D, – sumurmėjo Grouveris. – Jis – stovyklos direktorius. Elkis mandagiai. Mergaitė yra Anabeta

Čeis. Nors ji paprasta stovyklautoja, tačiau čia gyvena ilgiau negu visi kiti. O Cheironą tu jau pažįsti...

Jis ranka parodė vyriškį, sėdintį nugara į mane.

Pirmiausia pastebėjau, kad jis sėdi neįgaliojo vežimėlyje. Paskui atpažinau tvido švarką, retokus rudus plaukus ir susivėlusią barzdą.

– Pone Braneri! – sušukau.

Antikinės kultūros mokytojas atsigrėžė ir man nusišypsojo. Jo akyse šokinėjo šelmiškos kibirkštėlės – tokios kartais įsižiebdavo per pamoką, pavyzdžiui, kai mokytojas sumanydavo neįspėjęs duoti kontrolinį darbą, o visi teisingi testo atsakymai būdavo B.

– O, Persi, kaip gerai, – tarė jis. – Dabar esam keturiose ir galim žaisti binoklį.

Jis parodė man kėdę, stovinčią ponui D iš dešinės. Storulis dėbtelėjo krauju pasrūvusiomis akimis ir giliai atsiduso.

– Hm, – numykė. – Tikriausiai turiu pasakyti: „Sveikas atvykęs į Pusdievių stovyklą“. Bet nesitikėk, kad man malonu tave matyti.

– O, ačiū, – atsiliepiu ir atsitraukiau tolėliau nuo jo.

Gyvendamas su Geibu išmokau, kaip reikia kalbėtis su suaugusiais, kai jie būna pasilepinę svaigiaisiais gėrimais. Galėčiau lažintis, kad ponas D mėgsta alkoholį. Jeigu ne, tai aš – satyras.

– Anabeta! – ponas Braneris pašaukė šviesiaplaukę mergaitę.

Ši priėjo, ir ponas Braneris mus supažindino.

– Persi, ši jauna panelė slaugė tave, kol pasveikai, – pranešė jis. Paskui atsigręžė į mergaitę ir pridūrė: – Mano mieloji Anabeta, kodėl tu nepatikrini Persio guolio? Dabar mes jį perkelsime į vienuoliktą vasarnamį.

– Gerai, Cheironai, – atsakė Anabeta.

Mergaitė buvo maždaug mano bendraamžė, bet keliais coliais* aukštesnė ir gerokai atletiškesnės išvaizdos. Jos oda tamsiai įdegusi, plaukai šviesūs, garbanoti – taip turėtų atrodyti tipiška Kalifornijos mergaičiukė, tačiau ši įvaizdį gadino akys. Jos atrodė bauginančiai pilkos, tarsi audros debesys. Gražios, tačiau kartu gąsdinančios, tarsi ji svarstyty, kokių būdu mane lengviausia įveikti kovoje.

Anabeta žvilgtelėjo į ragą, kurį gniaužiau rankose, tada vėl įsispoksojo į mane. Įsivaizdavau, kad galėtu pasakyti: *Tu užmušei Minotaurą!* arba *Tu toks nuostabus!* Arba kažką panašaus. Tačiau ji pareiškė:

– Miegodamas tu seilėjiesi.

Tada apsigręžė ir nubėgo pievele, o už nugaros drakėsi šviesūs plaukai.

* Colis – ilgio vienetas, lygus 1/12 pėdos, t. y. 2,54 cm.

– Taigi, – prabilau, bijodamas pakeisti pokalbio temą, – jūs čia dirbate, pone Braneri?

– Aš ne ponas Braneris, – pareiškė buvęs ponas Braneris. – Deja, tai buvo slapyvardis. Gali mane vadinti Cheironu.

– Gerai, – visiškai sutrikęs spoksojau į direktorių. Paskui paklausiau: – O ponas D... tai irgi koks nors slapyvardis?

Ponas D nustojo maišyti kortas. Tada pažvelgė į mane taip, tarsi ką tik būčiau garsiai atsiraugėjęs.

– Vardai – galingas dalykas, jaunas žmogau, – perspėjo jis. – Nekartok jų be rimtos priežasties, kaip ką tik padarei.

– Ach, taip... gerai... Atsiprašau.

– Persi, turiu pasakyti, – įsiterpė Cheironas-Braneris, – kad džiaugiuosi matydamas tave gyvą. Prabėgo nemažai laiko nuo tada, kai kviečiau galimą stovyklautoją. Nenorėčiau galvoti, kad veltui gaišau.

– Kvietėte? – nusistebėjau.

– Praleidau metus Jancio akademijoje, kad galėčiau tave apmokyti, – aiškino jis. – Žinoma, satyrų turime daugelyje mokyklų, kad galėtume atidžiai stebėti. Bet Grouveris perspėjo mane vos tave sutikęs. Jis nujautė, kad esi kažkoks ypatingas, todėl nusprendžiau keliauti į užmiestį. Kitą antikinės kultūros mokytoją įkalbėjau... paimti neapmokamų atostogų.

Pamėginau prisiminti mokslo metų pradžią. Atrodė, kad viskas vyko labai labai seniai, tačiau tarsi pro miglą prisiminiau, kad pirmąją savaitę Jancio akademijoje tikrai dirbo kitas antikinės kultūros mokytojas. Paskui jis pradingo nieko nepaaiškinęs, o pamokas pradėjo vesti ponas Braneris.

– Atvykote į Jancio akademiją, kad mokytumėt mane? – paklausiau.

Cheironas linktelėjo.

– Tiesą sakant, iš pradžių abejoju dėl tavęs. Susisiekėme su tavo mama, pranešėme, kad tave stebime ir esame pasirengę priimti į Pusedievių stovyklą, kai tik būsi pasirengęs. Bet tau dar reikėjo daug visko išmokti. Vis dėlto tau pavyko gyvam pasiekti šią vietą, o tai visada yra pirmas išbandymas.

– Grouveri, – nekantriai suburbėjo ponas D. – Tai žaidi ar ne?

– Taip, sere! – atsakė jis.

Pastebėjau, kad draugas drebėjo, nešdamas prie staliuko ketvirtą kėdę. Negalėjau suprasti, kodėl jis taip bijo mažo putlaus žmogeliuko, vilkinčio tigriniais raštais išmargintus havajietiškus marškinius.

– Ar žinai, kaip žaisti binoklį? – paklausė ponas D, įtariai mane apžiūrinėdamas.

– Bijau, kad ne, – atsakiau.

– Bijau, kad ne, sere, – pataisė jis.

– Sere, – pakartojau. Stovyklos direktorius man vis labiau nepatiko.

– Na, – pareiškė jis, – tai vienas geriausių žmonijos kada nors sukurtų žaidimų, panašiai kaip gladiatorių kovos ir *Pac-Man*. Tikėjasi, kad jo taisykles žino kiekvienas *civilizuotas* jaunuolis.

– Neabejoju, kad berniukas nesunkiai jas išmoks, – įsiterpė Cheironas.

– Prašau, pasakykite, kokia čia vieta, – nenustygau smalsumu, – ir ką aš čia veikiu? Pone Bran... Cheironai... kodėl jūs atvykote į Jancio akademiją vien tam, kad mokytumėte mane?

– Aš jo klausiau to paties, – prunkštelėjo ponas D.

Stovyklos direktorius išdalijo kortas. Kaskart, kai į Grouverio krūvelę įkrisdavo nauja korta, draugas krūpčiojo.

Cheironas užjaučiamai nusišypsojo man – taip jis darydavo per antikinės kultūros pamokas, kai norėdavo pasakyti: „Nesvarbu, koks tavo įvertinimų vidurkis, *tu* esi mano geriausias mokinys. Tikiuosi, kad būtent *tavo* atsakymas bus teisingas.“

– Persi, – kreipėsi jis į mane, – ar tavo mama nieko tau nepasakė?

– Ji sakė, kad... – prisiminiau liūdnas mamos akis, ilgesingai žvelgiančias į jūrą, – kad bijojo anksčiau mane čia atsiųsti, nors to ir norėjo mano tėtis. Dar sakė, kad kartą atvažiuavęs, tikriausiai niekada nebegalėsiu išvykti. Ji norėjo, kad būčiau arčiau jos.

– Tipiška situacija, – suniurnėjo ponas D. – Taip jie dažniausiai ir žūva. Ar skelbi, jaunuoli?

– Ką? – nesupratau klausimo.

Neslėpdamas nekantrumo jis išaiškino, kaip žaidžiant binoklį reikia skelbti įvairias kortų kombinacijas, aš paskelbiau.

– Bijau, kad visko neįmanoma papasakoti, – pareiškė Cheironas. – Tikriausiai nepakaks ir įprasto įvadinio filmo.

– Žiūrėsiu įvadinį filmą? – susidomėjau.

– Ne, – nusprendė Cheironas. – Gerai, Persi, – tęsė jis, – juk žinai, kad tavo draugas Grouveris yra satyras. Juk žinai... – kalbėdamas jis ranka parodė į ragą, gulintį batų dėžutėje, – ...kad užmušei Minotaurą. Tai nemėgk žygdarbis, vaikine. Bet tikriausiai net neįtari, kad tavo gyvenimą veikia didžiulės jėgos. Dievai... jėgos, kurias tu vadini graikų dievais... yra gyvos.

Įsistebeilijau į kitus prie stalo sėdinčius žmones.

Laukiau, kol kažkas suriks: *Ne!* Tačiau neišgirdau nieko panašaus, tik po kelių sekundžių ponas D stūgtelėjo:

– O, kvintas! Kirtis! Kirtis!

Skaičiuodamas savo taškus, storulis kikeno.

– Pone D, – droviai paklausė Grouveris, – jei jūs nevalgysite, gal galėčiau paimti dietinės kolos skardinę?

– Ką? Ach, taip, gerai, – nusprendė ponas D.

Grouveris atsikando didžiulį gabalą tuščios aliuminio skardinės ir ėmė liūdnai kramsnoti.

– Palaukite, – kreipiausi į Cheironą. – Norite pasakyti, kad egzistuoja toks dalykas kaip dievas?

– Na, – pradėjo aiškinti Cheironas. – Dievas yra Dievas. Jis – iš didžiosios raidės. Tai visai kas kita. Mums nederą gilintis į metafiziką.

– Metafiziką? – pakartojau. – Bet juk jūs ką tik kalbėjote apie...

– Aš kalbėjau apie dievus. Vartojau daugiskaitą. Tai – Olimpo dievai. Didžios būtybės, kontroliuojančios gamtos jėgas ir žmonių siekius. Jie menkesni.

– Menkesni? – nieko nesupratau.

– Taip galima sakyti. Tai dievai, aptarinėjami antiikinės kultūros pamokose.

– Dzeusas, – pasakiau, – Hera, Apolonas. Jūs kalbate apie šiuos dievus?

Nors diena buvo visiškai giedra, tolumoje vėl sudundėjo griaustinis.

– Jaunuoli, – įsiterpė ponas D, – tavo vietoje būčiau apdairesnis ir nekartočiau tų vardų kada tik panorėjęs.

– Bet juk tai išgalvotos istorijos, – ginčijausi. – Mitai, sumanyti žaibams, metų laikams ir daiktų kilmei paaiškinti. Žmonės tuo tikėjo, kol nebuvo mokslo.

– Mokslo! – nusišaipė ponas D. – Persėjau Džeksonai, pasakyk man, – išgirdęs savo tikrąjį vardą*, kurio niekada niekam nesakiau, aš krūptelėjau. Ponas D tęsė: – Ką po dviejų tūkstančių metų žmonės manys apie vadinamąjį šiuolaikinį mokslą? Kaip manai? Vadins jį primityviu žaidimu – štai taip. Ach, man patinka mirtingieji – jie visiškai nesuvokia perspektyvos. Galvoja, kad pažengė *labai labai* toli. O kaip yra iš tikrųjų, Cheironai? Pažiūrėk į šitą berniukštį ir pasakyk man.

Ponas D man ne itin patiko, tačiau pasijutau keistai, kai jis mane pavadino mirtinguoju – tarsi pats būtų... nemirtingas. To pakako, kad mano gerklę užgniaužtų gumulas, kad suvokčiau, kodėl Grouveris tylėdamas kramsnoja gėrimo skardinę ir taip kruopščiai stebi kortas.

– Persi, – kalbėjo Cheironas, – turi teisę rinktis: tikėti ar ne. Bet tai, kas *nemirtinga*, iš tiesų yra nemirtinga. Ar galėtum įsivaizduoti, kad šią akimirką niekas nemiršta?

* Persėjas – vienas garsiausių didvyrių graikų mitologijoje, Dzeuso ir Danajės sūnus.

Niekas nenyksta? Visi, o drauge ir tu, egzistuoja visą laiką?

Jau ketinau išpyškinti, kas pirmiausia šovė į galvą – kad tokia mintis skamba gana neblogai, – bet Cheirono balso intonacija privertė suabejoti.

– Norite pasakyti, kad nemirtingumas egzistuoja – nesvarbu, tiki juo žmonės ar ne? – paklausiau.

– Būtent, – patvirtino Cheironas. – Jei būtum dievas, ar tau patiktų būti vadinamam mitu arba išgalvota istorija, sukurta žaibams paaiškinti? Persėjau Džeksonai, o jeigu pasakyčiau, kad *tave* žmonės vieną dieną irgi pradės vadinti mitu? Tvirtins, kad tavo istorija sukurta paaiškinti, kaip maži berniukai išgyvena mamos netektį?

Mano širdis pradėjo pašėlusiai daužytis. Kažkodėl jis norėjo mane supykdyti, tačiau nusprendžiau nepasiduoti, todėl ramiai pasakiau:

– Man tai nepatiktų. Bet dievais aš vis tiek netikiu.

– Verčiau jau patikėtum, – sumurmėjo ponas D. – Kol dar kuris nors iš jų nepavertė tavęs pelenais.

– P... pone, p... prašau, – sulemeno Grouveris. – Jis ką tik prarado motiną, todėl patyrė šoką.

– Ir vėl pasisekė, – žaisdamas kortomis suburbėjo ponas D. – Blogai, kad esu priverstas dirbti šį apgailėtinai menką darbą ir įrodinėti tiesą berniukščiams, kurie netgi nesiteikia tikėti!

Jis mostelėjo ranka, ir ant stalo atsirado taurė. Viskas įvyko akimirksniu, tarsi saulės šviesa būtų suformavusi ją iš oro. Tada taurė pati prisipildė raudono vyno.

Iš nuostabos man atvipo žandikaulis, tačiau atrodė, kad Cheironui tai nepadarė didelio įspūdžio.

– Pone D, nepamirškite apribojimų, – perspėjo jis.

Apsimetęs, kad nustebo, ponas D spoksojo į taurę. Paskui pakėlė akis į dangų ir šūktelėjo:

– Žinoma! Vėl tie senieji įpročiai! Atsiprašau!

Nugriaudėjo dar garsiau.

Ponas D vėl mostelėjo ranka, vietoje vyno taurės atsirado nauja skardinė dietinės kolos. Storulis nepatenkintas atsiduso ir atidarė gaiviojo gėrimo indą. Tada vėl įniko į kortas.

Cheironas man mirktelėjo.

– Ponas D ką tik truputėlį užrūstino savo tėvą – nusižiūrėjo uždraustą miško nimfą.

– Miško nimfą? – pakartojau tebespoksodamas į kolos skardinę, tarsi ši būtų atsiradusi iš anapusinio pasaulio.

– Taip, – patvirtino ponas D. – Tėvui patinka mane bausti. Po pirmojo karto draudimas. Siaubinga! Ištisas klaikus dešimtmetis! Po antrojo karto – na, ji tikrai buvo graži, aš negalėjau susilaikyti – taigi po antrojo

karto jis atsiuntė mane čia, į Pusedievių kalvą, į vasaros stovyklą, skirtą tokiems vaikėzams kaip tu. „Verčiau daryk įtaką, – kalbėjo jis man. – Auklėk jaunimą, užuot jį baudęs“. Cha! Kokia neteisybė.

Ponas D kalbėjo kaip šešiametis berniukas – kaip kaprizingas mažas vaikas.

– Tai... – sumikčiojau, – jūsų tėvas yra...

– *Di immortales*, Cheironai, – nutraukė mane ponas D. – Maniau, kad jau išmokei šitą vaiką pagrindinių dalykų. Savaime suprantama, kad mano tėvas yra Dzeusas.

Mintyse perkračiau visus graikų mitologijoje minimus vardus, prasidedančius raide D. Vynas. Tigro oda. Satyrai – visi jie, rodos, tarnauja tik jam. Juk ir Grouveris gūžėsi iš baimės taip, tarsi ponas D būtų jo šeimininkas.

– Jūs esate Dionizas – vyno dievas, – išpyškinau.

Ponas D pavartė akis.

– Grouveri, kaip šiais laikais sakoma? Ar vaikai sako: „Na, pagaliau atspėjai“?

– T... taip, pone D, – pralemeno draugas.

– Na, pagaliau atspėjai, Persi Džeksonai, – pakartojo ponas D. – O gal tu manei, kad aš – Afroditė?

– Jūs esate dievas, – sumurmėjau.

– Taip, vaike, – šyptelėjo jis.

– Jūs... – dievas... – pakartojau.

Jis atsigręžė, norėdamas pažvelgti tiesiai man į veidą, – tada pono D akyse pamačiau purpurines ugnelės. Jos akivaizdžiai liudijo, kad šitas putlus nuolat verkšlenantis vyras man atskleidžia tik mažą dalelytę savo tikrosios prigimties. Mano galvoje kaipmat iškilo vaizdiniai, kuriuose vynuogių šakos negyvai užsmaugia netikinčiuosius, girti kariai kaunasi apimti liguisto įniršio, o jūreiviai klykia staiga pamatę, jog jų rankos pavirto pelekais, o veidai – delfinų snukiais. Žinojau, kad suirzęs ponas D gali iškrėsti negerų dalykų. Jis gali mano smegenyse pasėti ligą, dėl kurios likusį gyvenimą tektų praleisti palatoje guminėmis sienomis, vilkint tramdomuosius marškinius.

– Ar norėtum mane patikrinti, vaike? – paklausė tyliai.

– Ne. Ne, sere, – suskubau patikinti.

Purpurinės ugnelės šiek tiek prigeso. Storulis vėl visą dėmesį sutelkė į kortas.

– Manau, aš jau laimėjau, – pareiškė jis.

– Ne visai taip, pone D, – nesutiko Cheironas. Tada atsisėdo, suskaičiavo taškus ir pasakė: – Šitą partiją laimėjau aš.

Pamaniau, kad ponas D žvilgsniu išgarins Cheironą iš neįgaliojo vežimėlio, tačiau storasis dievas tik atsiduso

pro nosį, tarsi būtų pratęs gauti pylos nuo antikinės kultūros mokytojo, ir atsistojo. Grouveris irgi pakilo nuo kėdės.

– Aš pavargęs, – pasiskundė ponas D. – Manau, prieš vakarinį dainavimą reikėtų truputėlį nusenūsti. Bet prieš tai, Grouveri, mudu turime *dar kartą* aptarti ne visai tobulą tavo darbą atliekant šią užduotį.

Grouverio veidas išrasojo.

– T... taip, sere, – sumekeno jis.

Tada ponas D atsigręžė į mane:

– Vienuoliktas vasarnamis. Ir nepamiršk tinkamai elgtis.

Tai pasakęs, jis išdidžiai nužingsniavo į namą. Grouveris liūdnai nukiūtino iš paskos.

– Ar Grouveriui nieko bloga nenutiks? – paklausiau Cheirono.

Cheironas papurtė galvą, tačiau atrodė truputėlį susirūpinęs.

– Senasis Dionizas iš tiesų nėra piktas, – nuramino mane. – Jis tiesiog nekenčia savo darbo. Jis buvo... išstremtas į žemę – tikriausiai taip tu pasakytum – ir nekantraudamas laukia kito šimtmečio, kad vėl galėtų grįžti į Olimpą.

– Į Olimpo kalną? – pakartojau. – Ar norite pasakyti, kad ten tikrai stovi rūmai?

– Na, Olimpo kalnas yra Graikijoje. Ten turėtų būti dievų namai – jų galių susilieji mo taškas. Anksčiau jis tikrai buvo ant Olimpo kalno. Ta vieta iš pagarbos senoms tradicijoms iki šiol tebevadinama Olimpu, tačiau iš tiesų, Persi, dievų rūmai keliauja iš vienos vietos į kitą, kaip ir patys dievai.

– Tai jūs sakote, kad graikų dievai yra čia... Amerikoje? – jaučiausi beveik netekęs žado.

– Taip, neabejotinai. Dievai keliauja kartu su Vakarų dvasia, – atsakė Cheironas.

– Su kuo? – nieko nesupratau.

– Paklausk, Persi, – kalbėjo mokytojas. – Ką tu vadinai „Vakarų civilizacija“? Manai, kad tai tik abstrakti sąvoka? Netiesa. Tai – gyvybinė jėga. Kolektyvinė sąmonė – ugnis, išplitusi per tūkstančius metų. Dievai – tai jos dalis, galbūt netgi jos ištakos. Jie taip glaudžiai su ja susiję, kad neišnyktų net jeigu būtų sunaikinta pati Vakarų civilizacija. Ta ugnis įsižiebė Graikijoje. Paskui – kaip pats žinai, arba bent jau viliuosi, kad žinai, nes klauseisi mano pamokų – toji ugnis persikėlė į Romą, o kartu su ja persikraustė ir dievai. Pasikeitė netgi jų vardai: Dzeusas tapo Jupiteriu, Afroditė – Venera ir taip toliau... Tačiau tai buvo tos pačios jėgos, tie patys dievai.

– O paskui jie mirė, – pareiškiau.

– Mirė? Ne, – nesutiko Cheironas. – Argi mirė Vakarai? Tiesiog dievai persikėlė – trumpam nusikraustė į Vokietiją, Prancūziją, Ispaniją. Jie keliavo ten, kur ryškiausiai degė ugnis. Kelis šimtmečius gyveno Anglijoje. Pakanka pažiūrėti į architektūrą. Žmonės nepamiršta dievų. Visur, kur jie valdė per pastaruosius tris tūkstančius metų, gali jų rasti piešiniuose ir skulptūrose, puošiančiuose pačius svarbiausius pastatus. Taip, Persi, dabar jie gyvena Amerikoje. Pažiūrėk į mūsų simbolį – Dzeuso erelį. Pažiūrėk į Prometėjo statulą Rokfelerio centre*, į graikiškus valdžios pastatų fasadus Vašingtone. Abejoju, ar rastum nors vieną Amerikos miestą, kuriame Olimpo dievai nebūtų pavaizduoti daugybėje aiškiai matomų vietų. Nesvarbu, ar tau patinka tai, ar ne – patikėk, daugybė žmonių irgi ne itin mėgsta Romą, – bet būtent Amerikoje ugnis dabar dega ryškiausiai. Taigi Olimpas yra čia. Čia esame ir mes.

Viso to man buvo per daug. Ypač glumino faktas, jog Cheironas, sakydamas *mes*, kartu turėjo omenyje ir mane, tarsi būčiau kokio nors klubo narys.

– Cheironai, kas jūs? – paklausiau. – Kas... kas aš esu?

Cheironas nusišypsojo, paskui pasilenkė į priekį, tarsi ketintų atsistoti iš savojo neįgaliojo vežimėlio. Žinojau,

* *Rockefeller Center* – komercinių pastatų kompleksas Niujorke.

kad tai neįmanoma – mokytojas nuo juosmens buvo paralyžiuotas.

– Kas esi? – pakartojo jis. – Tai klausimas, į kurį atsakymo laukia visi, tiesa? Bet dabar turime paskirti tau guolį vienuoliktame vasarnamyje. Ten susipažinsi su naujais draugais. O rytoj turėsi galybę laiko pamokoms. Beje, šįvakar prie laužo bus keptų zefyrų sumuštiniai su šokoladu, o aš tiesiog dievinu šokoladą.

Ir tada jis pakilo iš vežimėlio, tačiau viskas įvyko labai keistai. Pirmiausiai nuo kojų nuslydo antklodė, nors kojos net nekrustelėjo. Tada aukščiau diržo pradėjo ilgėti juosmuo. Iš pradžių pamaniau, kad Cheironas vilki labai ilgus apatinius marškinius iš balto aksomo, tačiau jis toliau augo ir augo, kol tapo aukštesnis už bet kurį normalų vyrą. Tada supratau, kad baltas daiktas, kurį palaikiau apatiniais marškiniiais, tikrai buvo ne drabužis. Tai buvo kažkokio gyvulio priekinė dalis – raumenys ir sausgyslės po šiurkščiu baltu kailiu. Neįgaliojo vežimėlis irgi buvo ne vežimėlis, o milžiniška dėžė ant ratų. Be to, tikriausiai stebuklinga, kadangi niekaip kitaip nebūtų galėjusi išlaikyti didžiulio Cheirono kūno. Tada išlindo koja su gumbuotu kelio sąnariu ir didžiule nupoliruota kanopa. Paskui ją pasirodė ir antroji priekinė koja, o po akimirkos – užpakaliniai kumpiai. Dėžė

ištuštėjo – virto metaliniu kiautu, kurio dugne gulėjo pora netikrų žmogaus kojų.

Spoksojau į arklių, ką tik pakilusį iš neįgaliojo vežimėlio – prieš mane stovėjo milžiniškas baltas eržilas. Vis dėlto ten, kur turėjo būti gyvulio kaklas, tebestyrojo viršutinė antikinės kultūros mokytojo kūno dalis, glotniai sujungta su arklio juosmeniu.

– Kaip palengvėjo, – atsiduso kentauras. – Taip ilgai buvau čia uždarytas, kad mano kojos kone užmigo. Na, Persi Džeksonai, eime, susipažinsi su kitais stovyklautojais.

KAIP TAPAU PRAUSYKLOS VALDOVU

Vos spėjau atsikvošėti nuo sukrėtimo, kurį patyriau sužinojęs, jog mano antikinės kultūros mokytojas yra arklis, mudu leidomės į įdomią kelionę. Kaip bebūtų, aš stengiausi neiti jam už nugaros. *Macy's* kompanijos organizuotose Padėkos dienos eisenose* man kelis kartus yra tekę žygiuoti paskui arklį apsiginklavus kastuvėliu ir maišeliu, todėl priekine Cheirono dalimi pasitikėjau labiau negu užpakaline.

Perėjome tinklinio aikštelę, kur stumdėsi ir baksnojo- si keli stovyklautojai. Vienas ranka parodė į Minotauro ragą, kurį nešiausi. Kitas pasakė:

– Tai *jis*.

Beveik visi stovyklautojai atrodė vyresni už mane. Jų draugai satyrai buvo didesni už Grouverį – visi jie risnojo aplinkui vilkėdami oranžinius marškinėlius su užrašu PUSDIEVIŲ STOVYKLA, o gauruotų apatinių kūno dalių nedengė jokie drabužiai. Šiaip nebuvau drovus, tačiau tai, kaip jie į mane spoksojo, vertė pasijusti

* *Macy's* – JAV kompanija, turinti didelį universalinių parduotuvių tinklą. Nuo 1924 m. ji įvairiuose miestuose organizuoja Padėkos dienos eisenas.

nejaukiai. Atrodė, kad jie tikisi, jog staiga atliksiu salto ar kažką panašaus.

Atsigrėžiau į namą. Pasirodo, jis buvo daug didesnis negu įsivaizdavau – net keturių aukštų. Papuoštas dangaus žydrumo apdailos detalėmis, jis atrodė tarsi turtuolių pajūrio rezidencija. Apžiūrinėjant žalvarinę erelio formos vėtrungę, įtaisytą pačiame aukščiausiam stogo taške, mano akis patraukė viršutiniame mansardos lange šmėkstelėjęs šešėlis. Kažkas sujudino užuolaidas – vos sekundę, tačiau mane užvaldė jausmas, kad esu stebimas.

– Kas ten yra? – paklausiau Cheirono.

Kentauras pažvelgė ten, kur rodžiau ranka, ir šypsena staiga pranyko nuo jo veido.

– Ten tik mansarda, – atsakė.

– Ar ten kas nors gyvena? – nesilioviau kamantinėti.

– Ne, – nukirto tokiu tonu, jog supratau, kad toliau klausinėti neverta. – Nė vienas gyvas padaras.

Pajutau, kad Cheironas nemeluoja, tačiau kartu buvau visiškai tikras, jog kažkas pajudino užuolaidas.

– Eime, Persi, – paragino jis, tačiau dirbtinai lengvabūdiškoje mokytojo intonacijoje pajutau slepiamą įtampą. – Reikia daug ką apžiūrėti.

Jis patraukė per braškių lysves. Stovyklautojai skynė bušelius* uogų, o satyrai tuo tarpu grojo melodijas nendrinėmis dūdelėmis.

Cheironas paaiškino, kad stovykloje užauginamas puikus derlius siunčiamas į Niujorko restoranus ir Olimpo kalną.

– Taip apmokamos mūsų išlaidos, – paaiškino jis, – o braškių auginimas nereikalauja didelių pastangų.

Jis patikino, kad vaismedžiams ir vaiskrūmiams tokį poveikį daro ponas D – vos tik jis pasirodo netoliese, augalai ima augti ir derėti kaip pašėlę. Geriausiai sekėsi su vynuogėmis, tačiau ponui D buvo uždrausta jas auginti, todėl teko pasirinkti braškes.

Žiūrėjau, kaip satyras groja dūdele. Nuo jo muzikos iš aplink raudonuojančių braškynų kilo debesys vabzdžių – atrodė, kad muzika juos baido tarsi liepsnos liežuviai. Man buvo įdomu, ar Grouveris irgi moka daryti tokius muzikinius stebuklus, ar jis tebėra didžiajame name ir gauna pylos nuo pono D.

– Grouveris pateko į didelę bėdą, tiesa? – paklausiau Cheirono. – Juk jis... jis buvo geras saugotojas. Tikrai.

Cheironas atsiduso. Tada nusivilko tvido švarką ir užsimetė ant nugaros tarsi balną.

* Bušelis – tūrio vienetas, lygus 36,4 l.

– Grouveris turėjo labai didelių svajonių. Nepagrįstai didelių. Norėdamas pasiekti tikslą, jis pirmiausiai turėjo parodyti didžiulę narsą dirbdamas saugotoju, ieškodamas naujų stovyklautojų ir saugiai juos atgabendamas į Pusedievių stovyklą.

– Bet juk jis tą ir darė! – sušukau.

– Būčiau linkęs pritarti tau, – atsiduso Cheironas, – tačiau sprendžiu ne aš. Nuspręsti gali tik Dionizas ir Skeltanagių Vyresniųjų taryba. Bijau, kad jiems ši užduotis nepasirodys sėkmingai atlikta. Iš pradžių Grouveris buvo pametęs tave Niujorke. Antra – ta nelaimė... likimas, ištikęs tavo mamą. Ir dar vienas faktas – tuo metu, kai atitempei jį per sklypo ribą, Grouveris buvo be sąmonės. Taryba gali suabejoti, ar jis parodė nors truputėlį narsos.

Norėjau ginčytis. Viskas įvyko ne dėl Grouverio kaltės. Iš tiesų pats jaučiausi kaltas. Jeigu nebūčiau pasprukęs nuo draugo autobusų stotyje, jis tikriausiai nebūtų papuolęs į bėdą.

– Juk jis gaus antrąją galimybę, tiesa? – nerimau.

Cheironas susiraukė.

– Persi, bijau, kad tai ir *buvo* antroji Grouverio galimybė. Po to, kas nutiko prieš penkerius metus, taryba labai nenoriai leido jam pamėginti dar kartą. Olimpas

žino, kad patariau jiems palūkėti kiek ilgiau. Jis dar toks jaunas pagal savo amžių...

– Kiek Grouveriui metų? – paklausiau.

– Jam dvidešimt aštuoneri, – atsakė mokytojas.

– Nieko sau! – sušukau nustebeęs. – Ir jis tebesimoko šeštoje klasėje?

– Persi, satyrai bręsta dvigubai lėčiau negu žmonės, – paaiškino Cheironas. – Per pastaruosius šešerius metus Grouverio branda atitiko vidurinės mokyklos mokinio lygį.

– Tai klaiku, – pareiškiau.

– Galima sakyti, taip, – pritarė Cheironas. – Antra vertus, net pagal satyrų normas Grouveris bręsta pernelyg lėtai, be to, jis dar ne itin išmano miško magiją. Deja, jam nepakako ryžto siekti savo svajonės. Tikriausiai dabar jis susiras kitą užsiėmimą...

– Tai nesąžininga, – nusprendžiau. Paskui pasiteiravau: – O kas nutiko pirmąjį kartą? Ar tikrai viskas buvo taip blogai?

Cheironas skubiai nusigręžė ir staiga pakeitė temą:

– Eime tolyn, gerai?

Deja, aš dar nebuvo pasirėngęs nutraukti ginčo. Kai Cheironas kalbėjo apie mamos likimą, manyje kažkas tarsi apsivertė – pasirodė keista, kad jis bet kokia kaina

vengia tarti žodį *mirtis*. Į galvą nedrąsiai ėmė brautis keista mintis – mažytis vilties žiburėlis.

– Cheironai, – pasakiau, – jeigu Olimpo dievai ir visa tai iš tikrųjų egzistuoja...

– Ką nori sužinoti, vaike? – sunerimo jis.

– Ar tai reiškia, kad požeminis pasaulis irgi yra tikras?

Cheirono veidas apniuko.

– Taip, vaike. – Jis nutilo, tarsi rūpestingai rinkdamas žodžius. – Tai vieta, kur dvasios keliauja po mirties. Bet kol kas... kol daugiau nieko nežinome... aš primygtinai reikalauju mesti visa tai iš galvos.

– Ką reiškia „kol daugiau nieko nežinome“? – nu-stebau.

– Eime, Persi. Apžiūrėkime mišką.

Tik priėjęs arčiau pamačiau, koks didžiulis buvo miškas. Jis užėmė mažų mažiausiai ketvirtadalį slėnio, o medžiai buvo neįsivaizduojamai aukšti ir stori. Pamačiau, kad po Amerikos čiabuvių atsitraukimo ten tikriausiai nesilankė nė vienas žmogus.

– Miškas tankiai apgyvendintas, – pranešė Cheironas. – Eik gilyn, jei tau rūpi išmėginti laimę, tačiau apsiginkluok.

– Kas ten gyvena? – pasidomėjau. – Ir kuo apsiginkluoti?

– Pats pamatysi. Vėliavos turnyras bus penktadienio vakarą. Ar turi savo kardą ir skydą?

– Savo ką?... – suglumau.

– Ne, – nusprendė Cheironas ir tęsė kalbą: – Taip ir galvojau, kad neturi. Manau, penkto dydžio būtų kaip tik. Vėliau užsuksiu į ginklų saugyklą.

Norėjau paklausti, kokiose vasaros stovyklose būna ginklų sandėliai, tačiau aplink mačiau daugybę kitų dalykų, kuriais negalėjau atsistebėti, taigi mudu patraukėme toliau. Apžiūrėjome lankininkų šaudyklą, kanojų ežerą, arklides (man pasirodė, kad Cheironas ne itin mėgo tą vietą), iečių mėtymo aikštę, choro amfiteatrą ir areną – Cheironas paaiškino, jog ten vyksta kovos ietimis ir kardais.

– Kovos ietimis ir kardais? – pakartojau nustebęs.

– Varžybos tarp vasarnamių gyventojų ir panašiai, – paaiškino. – Ne mirtinos. Bent jau dažniausiai. O štai čia – valgykla.

Cheironas parodė į lauko paviljoną, juosiamą baltų graikiško stiliaus kolonų. Jis stūksojo kalvos viršūnėje, iš kur atsiveria vaizdas į jūrą. Viduje stovėjo koks tuzinas akmeninių lauko stalų. Nebuvo nei sienų, nei lubų.

– Ką darote, kai lyja? – paklausiau.

Cheironas dėbtelėjo į mane, tarsi būčiau mažumėlę kuoktelėjęs.

– Juk vis tiek tenka valgyti, ar ne? – dar pridūriau, bet nusprendžiau daugiau į šį reikalą nebesigilinti.

Galų gale jis man parodė vasarnamius. Dvylika namelių jaukiai stovėjo miško pakraštyje, prie ežero. Vasarnamiai buvo išdėstyti U raidės forma – du gale ir po penkis abiejuose šonuose. Tai buvo patys keisčiausi pastatai, kokius kada nors gyvenime teko matyti. Išskyrus didžiulius žalvarinius numerius, sukabintus virš durų, – kairėje nelyginiai, dešinėje – lyginiai, – daugiau niekas nepriminė įprastų namų. Nuo devintojo vasarnamio stogo kaip nuo mažos gamyklėlės stiebėsi aukšti kaminai. Ant ketvirtojo sienų rangėsi vijoklinių pomidorų šakos, o stogas buvo iš tikrų tikriausios žolės. Septintasis atrodė tarsi pagamintas iš gryno aukso – jis taip žėrėjo saulės šviesoje, kad vos manęs neapakino. Visi vasarnamių fasadai buvo atgręžti į maždaug futbolo stadiono dydžio aikštę, tarsi prikaišiotą graikiškų skulptūrų, fontanų ir gėlynų. Pamačiau ir porą krepšinio stovų – jie man arčiau sielos.

Pačiame aikštės centre dunksojo didžiulis akmenimis apjuostas ugnies duburys. Nors pavakarys buvo šiltas, pačiame jo dugne ruseno žarijos. Ugniakurą prižiūrinti

maždaug devynerių metų mergaitė kurstė ugnį baksnodama pagaliu karštas anglis.

Du vasarnamiai, stovintys aikštės gale, – pažymėti pirmuoju ir antruoju numeriais, – atrodė tarsi mauzoliejai, skirti vyrui ir moteriai. Tai buvo didžiuliai balto marmuro statiniai su masyviomis kolonomis priekyje. Pirmasis vasarnamis – didžiausias ir griozdiškiausias iš dvylikos. Nušlifuotos bronzinės durys švytėjo tarsi holograma. Žvelgiant skirtingu kampu atrodė, kad žerinės skląstys tęsiasi skersai durų. Antrasis vasarnamis buvo kiek grakštesnis – jo kolonos plonesnės, išpuoštos granatų ir gėlių girliandomis, o sienos dekoruotos povų atvaizdais.

– Dzeusas ir Hera, – pamėginau spėti.

– Teisingai, – nudžiugo Cheironas.

– Bet jų vasarnamiai atrodo tušti, – pareiškiau.

– Tiesa, kai kurios vietos tuščios. Vienoje ar dviejose niekada niekas negyvena.

Aišku. Tai reiškia, kad vasarnamiai kaip talismanai, skirti įvairiems dievams. Dvylika pastatų dvylikai Olimpo dievų. Tačiau kodėl kai kurie jų tušti?

Stabtelėjau prie pirmo vasarnamio iš kairės, pažymėto trečiuoju numeriu.

Šis buvo daug mažesnis už pirmąjį – žemas, ilgas ir masyvus. Sienos sulipdytos iš pilkų netašytų akmenų,

į tarpus prikaišiota jūros kriauklių ir koralų nuolaužų, tarsi statybai naudotos plokštės būtų iškeltos tiesiog iš jūros dugno. Pro praviras duris vogčiomis žvilgtelėjau vidun.

– O, aš tavo vietoje taip nedaryčiau, – perspėjo Cheironas.

Vis dėlto spėjau užuosti sūroką kvapą, sklindantį iš pastato vidaus – taip kvepėdavo vėjas Montauko pakrantėje. Vidinės sienos žerėjo kaip *haliotis* kriauklės. Patalpoje stovėjo šeši tušti gultai, uždengti šilko paklodėmis, tačiau neatrodė, kad čia kas nors kada nors būtų miegojęs. Kambarys dvekte dvelkė vienatve ir liūdesiu – net nudžiugau, kai Cheironas, uždėjęs ranką man ant peties, sušnabždėjo:

– Eime toliau, Persi.

Beveik visuose kituose vasarnamiuose knibždėjo stovyklautojų.

Penktasis pastatas buvo sodriai raudonos spalvos – sienos nudažytos klaikiai, tarsi kažkas dažus ant jų būtų pilstęs kibirais ir saujomis. Stogas apjuostas dygliuota viela, tarpduryje kabojo šerno galvos iškamša – atrodė, kad ji seka mane žvilgsniu. Viduje išvydau kelis vaiki-galius – jie man pasirodė bjaurūs. Berniukai ir mergaitės buvo kartu. Riaumojant roko muzikai, jie pešėsi tarpusavyje ir laužė vienas kitam rankas. Triukšmin-

giausiai elgėsi maždaug trylikos ar keturiolikos metų mergiūkštė. Po maskuojamų spalvų švarku ji vilkėjo XXXL dydžio marškinėlius su užrašu PUSDIEVIŲ STOVYKLA. Ji įsispoksojo į mane ir šlykščiai nusikvatojo. Mergiūkštė man pasirodė panaši į Nensę Bobofit, tačiau buvo už ją daug didesnė ir dar įžulesnė. Be to, stovyklautojos plaukai buvo ilgi ir šiurkštūs, rudi, o ne raudoni kaip Nensės.

Nuėjau toliau, stengdamasis laikytis saugiu atstumu nuo Cheirono kanopų.

– Mes nematėme daugiau kentaurų, – pastebėjau.

– Ne, – liūdnai pritarė Cheironas. – Bijau, kad kiti mano rūšies atstovai yra laukiniai ir žiaurūs. Juos gali sutikti laukinėje gamtoje arba svarbesnėse sporto varžybose. Čia jų tikrai nepamatysi.

– Sakėte, kad jūsų vardas Cheironas. Ar tikrai... – nebaigiau klausimo, kurį buvau sugalvojęs.

Jis pažvelgė į mane ir nusišypsojo.

– Nori sužinoti, ar esu *tas* Cheironas, kuris minimas mituose? Heraklio treneris ir visa kita? Taip, Persi, tai aš.

– Bet juk turėtumėte būti miręs, ar ne? – negalėjau atsistebėti.

Cheironas nutilo, tarsi suglumintas tokio klausimo.

– Kalbant atvirai, netgi nežinau, kaip *turėtų* būti, – pagaliau prabilo. – Tačiau aš *negaliu* būti miręs – štai tokia yra tiesa. Matai, prieš begalybę metų dievai patenkino mano norą – leido dirbti tol, kol pats norėsiu. Leido būti didvyrių mokytoju, kol manęs reikės žmonijai. Išsipildžius šiam norui, patyriau daug džiaugsmo... tačiau daug ko teko ir atsižadėti. Vis dėlto aš dar čia, todėl peršasi tik viena išvada – vis dar tebeesu reikalingas.

Pamėginau įsivaizduoti, ką reiškia tris tūkstančius metų dirbti mokytoju. Tokio noro tikrai neįtraukčiau į didžiausių troškimų dešimtuką.

– Nejaugi jums niekada nenusibosta? – paklausiau.

– Ne, ne, – atsakė jis. – Kartais būdavo nepakeliamai liūdna, tačiau niekada nenuobodu.

– Kodėl liūdna?

Atrodo, Cheironui buvo pernelyg skaudu toliau kalbėti ta tema.

– O, pažiūrėk, – pasakė jis. – Anabeta laukia mūsų.

Šviesiaplaukė mergaitė, kurią jau buvau sutikęs prie didžiojo namo, dabar sėdėjo priešais paskutinį vasarnamį kairėje, pažymėtą vienuoliktu numeriu, ir skaitė knygą.

Kai priėjome arčiau, ji nužvelgė mane kritišku žvilgsniu – tikriausiai dar tebegalvojo, kaip gausiai seilėjausi.

Pamėginau pažiūrėti, ką ji skaito, tačiau niekaip neiššifravau knygos pavadinimo. Iš pradžių pamaniau, kad dėl to kalta mano disleksija, tačiau netrukus suvokiau, kad pavadinimas parašytas ne angliškai. Raidės labiau priminė graikiškas. Viršelį puošė šventyklų, skulptūrų ir įvairiausių kolonų atvaizdai – atrodo, tai buvo knyga apie architektūrą.

– Anabeta, – kreipėsi į ją Cheironas, – netrukus turėsiu šaudymo iš lanko pamoką. Gal galėtum nusivesti Persį?

– Gerai, sere, – atsakė mergaitė.

– Vienuoliktas vasarnamis, – priminė Cheironas, ranka rodydamas į prieangį. – Įsikurk.

Palyginti su kitais pastatais, vienuoliktas vasarnamis buvo labiausiai panašus į seną vasaros stovyklos namelį. Žinoma, būtinai reikia pabrėžti žodį *seną*. Slenkstis buvo numindžiotas, rudi sienų dažai apsilaupę. Virš durų pamačiau gydytojo simbolį – sparnuotą lazda su dviem ją apsvijusiom gyvatėm. Kaip ji vadinasi?... Kaducėjus.

Viduje knibždėjo daugybė vaikų – berniukų ir mergaičių. Vasarnamio gyventojų buvo akivaizdžiai daugiau negu gultų – ant grindų visur pritiesta miegmaišių. Patalpa atrodė kaip sporto salė, kurioje Raudonojo Kryžiaus organizacija įrengė evakuacijos centrą.

Cheironas nėjo vidun – durys jam buvo per žemos. Vis dėlto, vos jį išvydę, stovyklautojai pašoko ant kojų ir pagarbiai nusilenkė.

– Na, sėkmės, Persi, – palinkėjo Cheironas. – Pasi-
matysime per pietus.

Tada mokytojas nušuoliavo per šaudymo iš lanko aikštę.

Stovėjau tarpduryje ir žiūrėjau į vaikus. Jie daugiau nenusilenkė, tik spoksojo į mane, mėgindami įvertinti. Toks elgesys man buvo pažįstamas – jį patyriau daugelyje mokyklų.

– Na, – paragino Anabeta, – užaik.

Kaip ir reikėjo tikėtis, eidamas per slenkstį suklupau ir visiškai apsikvailinau. Keli stovyklautojai sukikeno, tačiau nė vienas nieko nepasakė.

– Persis Džeksonas, – pristatė Anabeta. Tada pridūrė: – Štai vienuoliktas vasarnamis.

– Nuolatinis ar nenustatytas? – kažkas paklausė.

Nežinojau, ką atsakyti, tačiau Anabeta užbėgo man už akių:

– Nenustatytas.

Visi sudejavo.

Berniukas, šiek tiek vyresnis už kitus, išėjo į priekį.

– Taigi taigi, stovyklautojai. Štai dėl ko mes čia. Sveikas atvykęs, Persi Džeksonai. Gali užsiimti vietą ant grindų, ten, kur stovi.

Vaikinui buvo maždaug devyniolika, jis atrodė gana ramus. Aukštas, raumeningas, trumpai nukirptais smėlio spalvos plaukais, draugiškai besišypsantis. Jis vilkėjo oranžinę berankovę palaidinę, mūvėjo iki kelių nukirptus džinsus, buvo apsiavęs sandalus. Ant kaklo kabėjo odinis dirželis su penkiais skirtingo dydžio moliniais karoliukais. Vienintelis nerimą keliantis dalykas vaikinui išvaizdoje buvo platus baltas randas, nuo dešiniojo paakio besitęsiantis iki apatinio žandikaulio. Panašus į seną įpjovimą.

– Tai Lukas, – pristatė Anabeta. Jos balsas nuskambėjo kažkaip neįprastai. Vogčiomis žvilgtelėjau į merginą – galėčiau prisiekti, kad ji buvo nukaitusi. Pamačiusi, kad stebiu, akimirksniu vėl nutaisė griežtą veido išraišką. – Kol kas jis bus tavo konsultantas, – pasakė.

– Kol kas? – nustebau.

– Tu dar nepaskirtas, – kantriai aiškino Lukas. – Jie dar nežino, kokiame vasarnamyje tave apgyvendinti, taigi dabar esi čia. Vienuoliktas vasarnamis priima visus naujokus ir lankytojus – tokie jau mes esame. Hermis, mūsų globėjas, yra keliautojų dievas.

Spoksojau į man paskirtą siaurą grindų plotelį. Neturėjau nieko, ką galėčiau čia palikti ir taip pažymėti savo teritoriją – nei miegmaišio, nei drabužių, nei kitokio bagažo. Tik Minotauro ragą. Jau ketinau jį padėti ant grindų, tačiau prisiminiau, kad Hermis buvo ir vagių dievas.

Apžvelgiau stovyklautojų veidus – vieni atrodė niūrūs ir įtarūs, kiti buikai išsiviepę, tretį spoksojo į mane taip, tarsi tykotų progos iškrėsti mano kišenes.

– Kiek laiko čia būsiu? – pasidomėjau.

– Puikus klausimas, – šyptelėjo Lukas. – Kol paskirs.

– Kiek tai trunka? – neatlyžau.

Visi stovyklautojai prapliupo juoktis.

– Eime, – pasiūlė Anabeta. – Parodysiu tau tinklinio aikštelę.

– Jau mačiau, – atkirtau.

– Eikš, – pakartėjo mergaitė.

Tada sugriebė mane už riešo ir ištempė laukan. Girdėjau, kaip už nugaros tebekvatoja vienuolikto vasarnamio gyventojai.

Kai nuėjome kelias pėdas, Anabeta pasakė:

– Džeksonai, turi padaryti geriau negu dabar.

– Ką? – nesupratau.

Anabeta pavartė akis ir atsidusdama sušnabždėjo:

– Negaliu patikėti – buvau bemananti, kad tu esi tas.

– Kas negerai? – buvau bepradedęs niršti. – Pats žinau tik tiek, kad užmušiau kažkokį vyro ir buliaus hibridą.

– Nekalbėk šitaip! – sudraudė Anabeta. – Ar žinai, kiek vaikų šioje stovykloje trokšta turėti tokią galimybę, kokią turi tu?

– Galimybę būti nužudytam? – beveik surikau.

– Nugalėti Minotaurą! Kaip tu manai, kam mes treniruojamės?

Gūžtelėjau pečiais.

– Klausyk, ar tas padaras, kurį užmušiau, *tikrai* buvo Minotauras – tas, apie kurį pasakojamos legendos?.. – paklausiau.

– Taip, – atsakė mergaitė.

– Bet juk jis yra tik vienas, – nieko nesupratau.

– Taip, – pakartojo Anabeta.

– Jis mirė prieš milijardus metų, tiesa? Tesėjas* jį nužudė labirinte. Taigi...

– Monstrai nemiršta, Persi, – nutraukė Anabeta. – Juos galima užmušti, tačiau jie nemiršta.

* Graikų didvyris, Atėnų karalius, jūros dievo Poseidono sūnus.

– O, labai ačiū, – burbtelėjau piktai. – Gal manai, kad viską supratau?

– Jie neturi sielų, kaip tu ar aš. Juos galima išsklaidyti tam tikram laikui – jeigu pasiseka, net ir visam žmogaus gyvenimui. Tačiau monstriai slepia pirmųkštes galias. Cheironas juos vadina prototipais. Taigi jie gali persikūnyti.

Pagalvojau apie poniją Dods.

– Jeigu vieną tokią netyčia užmušiau kardu, ar tai reiškia?.. – vėl nebaigiau klausimo.

– Furiją... Kalbi apie matematikos mokytoją. Ji dar negrižo. Tačiau tu ją tik labai smarkiai įsiutinai, – paaiškino Anabeta.

– Iš kur sužinojai apie poniją Dods? – nustebau.

– Kalbi per miegus, – šyptelėjo mergaitė.

– Tu ją kažkaip pavadinai – rodos, furiją? Hade* jos yra kankintojos, ar ne?

Lyg bijodama, kad tuoj pat prasivers žemė ir ją praris požemių liepsnos, Anabeta nervingai žvilgtelėjo po kojomis.

– Nevadink jų vardais, ypač būdamas čia, – perspėjo mane. – Mes jas vadiname gailestingosiomis. Žinoma, jeigu išvis būtina apie jas kalbėti.

– Klausyk, ar išvis galime ką nors pasakyti, kad mūsų žodžių nelydėtų griaustinis? – net pats suvokiau, kad

* Hadas – graikų mitologijos požemių dievas ir jo karalystė, mirusiųjų buveinė.

purkštaju kaip mažas vaikas, tačiau man tai nerūpėjo. – Beje, kodėl turiu gyventi vienuoliktame vasarnamyje? Kodėl visi ten taip susigrūdę? Juk kitur pilna laisvų gultų.

Pirštu parodžiau į pirmuosius du vasarnamius. Anabeta išblyško kaip drobė.

– Persi, negalima paprasčiausiai išsirinkti vasarnamio. Labai svarbu, kas yra tavo tėvai. Arba... vienas iš tėvų.

Anabeta žiūrėjo į mane laukdama, kol suprasiu jos paaiškinimą.

– Mano mama – Selė Džekson, – išrėžiau. – Ji dirba saldainių krautuvėje Didžiojoje centrinėje stotyje. Tiesą sakant, anksčiau dirbo, – pasitaisiau.

– Persi, labai užjaučiu dėl to, kas nutiko tavo mamai, – pasakė Anabeta. – Tačiau kalbėjau ne apie tai. Kalbu apie kitą žmogų – tavo tėvą.

– Jis miręs. Net nepažinojau jo, – paaiškinau.

Anabeta atsiduso. Aišku, kad anksčiau ji panašiai kalbėjosi ir su kitais vaikais.

– Persi, tavo tėtis nemiręs, – pareiškė ji.

– Kodėl taip sakai? – nustebau. – Tu jį pažįsti?

– Ne, žinoma, ne, – suskubo atsakyti mergaitė.

– Tai kodėl sakai, kad?..

– Nes pažįstu *tave*, – ji neleido užbaigti klausimo. – Jei nebūtum vienas iš mūsų, tavęs čia nebūtų.

– Tu nieko apie mane nežinai, – atrėžiau.

– Tikrai ne? – Anabeta šelmiškai pakėlė antakį. – Galiu lažintis, kad keliavai iš vienos mokyklos į kitą. Galiu lažintis, kad tave iš daugumos jų išmetė lauk.

– Bet iš kur?.. – pradėjau ir užsikirtau.

– Tau diagnozuota disleksija. Galbūt ir dėmesio sutrikimas.

Pamėginau nuslėpti suglumimą.

– Ir kaip tai gali būti susiję? – nesupratau.

– Abi diagnozės kartu – tai jau beveik įrodymas. Kai skaitai, raidės tarsi išplaukia iš puslapio, tiesa? Taip yra dėl to, kad tavo galva pritaikyta senovės Graikijai. O dėmesio sutrikimas... Juk esi impulsyvus, negali ramiai sėdėti klasėje? Tai kovos lauko refleksai. Tikrame mūšyje jie padėtų išsaugoti gyvybę. O dėmesio negali sukaupti todėl, kad matai per daug dalykų, o ne per mažai. Tavo pojūčiai aštresni negu paprastų mirtingųjų. Žinoma, mokytojai pageidauja, kad būtum gydomas. Dauguma jų – tikri monstrai, todėl nenori, kad suprastum, kas jie yra iš tikrųjų.

– Kalbi taip... tarsi pati būtum viską patyrusi, – nusistebėjau.

– Dauguma čia esančių vaikų patyrė kažką panašaus, – tęsė Anabeta. – Jei nebūtum vienas iš mūsų,

neišgyventum dvikovos su Minotauru, o ambrozija ir nektaras būtų tave pribaię.

– Ambrozija ir nektaras?.. – suveblenau.

– Tai maistas ir gėrimas, kurį tau davėme, kad pasveiktum, – paaiškino ji. – Normalų vaiką tokie patiekalai nuvarytų į kapus. Kraują jie paverstų ugnimi, o kaulus – smėliu, taigi būtum kaipmat miręs. Tu esi pusdievis – suprask tai.

Pusdievis.

Galvoje knibždėjo tiek minčių, kad net nežinojau, nuo ko pradėt klausinėti.

Staiga kimus balsas sušuko:

– Na štai! Naujokas!

Apsidairiau. Jau matyta didelė mergaičiukė iš bjauraus raudono vasarnamio lėtai žingsniavo link mūsų. Jai iš paskos tipeno dar trys mergiotės – stambios, bjaurios ir piktais veidais, kaip ir jų vedlė. Visos vilkėjo maskuojamos spalvos švarkelius.

– Klarisa, – atsiduso Anabeta. – Kodėl tau nenuėjus poliruoti savo ieties ar dar kur nors?

– Žinoma, panele Princese, – nusišaipė didžiausioji mergiūkštė. – Tada galėčiau penktadienio vakarą tave persmeigti.

– *Erre es korakas!* – išpyškino Anabeta. Kažkodėl supratau, kad ji graikiškai pasakė: „Lėk pas varnas!“, be to,

pajutau, kad po šiais gana paprastais žodžiais slypi kur kas riebesnis keiksmazodis. – Tu neturėsi galimybės!

– Sutrupinsiu tave į miltus, – pagrasino Klarisa, tačiau jos akis trūkčiojo.

Tikriausiai ji abejojo, ar galės įvykdyti grasinimus. Staiga mergiotė atsigręžė į mane.

– O kas šitas neūžauga? – paklausė neslėpdama paniekos.

– Persis Džeksonas, – pristatė mane Anabeta. – Susipažink su Klarisa, Arėjo dukra.

Sumirkčiojau iš netikėtumo.

– Tavo tėvo vardas... kaip karo dievo? – išlemenau.

– Ar tau tai kelia sunkumų? – nusišaipė Klarisa.

– Ne, – atkirtau, nusiteikęs pademonstruoti sąmojį. – Tiesiog tai paaikškina blogą kvapą.

– Mes turime įšventinimo ceremoniją naujokams, Prisi*, – suuzgė Klarisa.

– Mano vardas Persis, – pataisiau.

– Nesvarbu. Eikš, parodysiu, – pakvietė mergiotė.

– Klarisa... – pamėgino įsiterpti Anabeta.

– Nesikišk, išmintingoji mergele, – atkirto Klarisa.

Anabeta atrodė įskaudinta, tačiau nesikišo, o aš iš tiesų ir nenorėjau jos pagalbos. Buvau naujokas ir turėjau pelnyti reputaciją.

* Angl. *prissy* – pamaiviškas.

Padaviau Anabetai Minotauro ragą ir pasiruošiau kovoti, bet nespėjau net susivokti, o Klarisa jau buvo sugriebusi mane už sprando ir tempė į šlakbetonio bloką pastatą, kuris, kaip iškart supratau, buvo prausykla.

Spardžiausi ir mojavau kumščiais. Esu dalyvavęs daugybėje muštynių, tačiau šitos dičkės mergiotės rankos pasirodė tvirtos kaip geležinės. Klarisa įtempė mane į mergaičių prausyklą. Vienoje pusėje prie sienos buvo išrikiuoti unitazai, o kitoje – eilė dušo stovų. Dvokė kaip bet kuriame kitame viešame tualete. „Jei ši vieta priklauso dievams, jie galėtų pasirūpinti ir prašmatnesnėmis išvietėmis,“ – dingtelėjo man, nors buvo sunku apie ką nors galvoti, kai stiprios Klarisos rankos tempė už plaukų.

Visos Klarisos draugės kvatojo, o aš iš paskutiniųjų stengiausi atrasti jėgų, kurios padėjo kovoti su Minotauru. Deja, jėgų nebuvo.

– Jis tarsi Didžiojo Trejeto palikuonis, – pareiškė Klarisa, stumdama mane prie vieno unitazo. – Taip, taip ir yra. Pamatęs tokį kvailą jo žvilgsnį, Minotauras tikriausiai nudvėsė iš juoko.

Anabeta stovėjo kampe ir, prisidengusi veidą ranka, pro pirštus stebėjo, kas vyksta.

Klarisa mane paklupdė ir pradėjo grūsti galvą į unitazą. Jis dvokė surūdijusiais vamzdžiais ir, savaime

suprantama, tu, kas paprastai patenka į tualetą. Stengiausi nenulenkti galvos. Spoksojau į mauruotą vandenį ir galvojau, kad nenoriu į jį panirti. Ir nepanirsiu.

Staiga kažkas nutiko. Paširdžiuose pajutau truktelėjimą. Išgirdau, kaip šniokščia santechnikos įrenginiai, vibruoja vamzdžiai. Klarisa jau silpniau laikė mano plaukus. Sukdama lanką virš mano galvos, iš tualetu pradėjo trykšti vandens srovė. Netrukus suvokiau, kad drybsau ant plytelėmis išklotų grindų, o man už nugaros klykia Klarisa.

Atsigrėžiau kaip tik tą akimirką, kai iš tualetu vėl klioktelėjo vanduo. Čiurkšlė taip stipriai tėske Klarisai į veidą, kad toji neišsilaikė ant kojų ir šlumstelėjo ant užpakalio. Vandens srovė tarsi iš gaisrininko žarnos su didžiule jėga liejosi ant mergiotės ir vis smarkiau spaudė ją prie dušo stovo.

Klarisa dusdama priešinosi. Jos draugės puolė artyn, tačiau tada kituose unitazuose irgi nuaidėjo sprogimai ir šešios vandens srovės stumtelėjo mergaites atgal. Tuo pat metu įsijungė dušai, ištryškusios čiurkšlės išstūmė jas iš prausyklos laukan. Mergiotės sukosi vandens srovėse tarsi nuo asfalto plaunamos šiukšlės.

Vos tik priešininkės atsidūrė už durų, trūkčiojimas pilve nurimo, o vanduo nustojo tekėti taip pat staiga, kaip buvo prapliupest.

Visa prausykla buvo užtvindyta. Čiurkšlės neaplenkė ir Anabetos. Ji atrodė kiaurai permirkusi, tačiau liko neišstumta už durų. Mergaitė stovėjo toje pačioje vietoje ir sukrėsta žiopsojo į mane.

Pažvelgiau į grindis ir supratau, kad ten, kur sėdžiu, yra vienintelis sausas plotelis visoje prausykloje. Aplink mane grindys likos sausos. Ant drabužių irgi nebuvo nė lašo vandens – visiškai nieko.

Atsistojau. Drebję kojos.

– Kaip tu... tai padarei? – išlemeno Anabeta.

– Nežinau, – prisipažinau.

Mudu nuėjome durų link. Lauke Klarisa ir jos draugės tysojo purve. Aplink jas būriavosi kiti stovyklautojai, atėję pažiopsoti, kas vyksta. Klarisos plaukai buvo prilipę prie veido, maskuojamų spalvų švarkelis kiaurai peršlapęs, o ji pati dvokė kaip nuotekų valymo stotis. Mergiotė pažvelgė į mane – akyse liepsnojo neapykanta.

– Tu miręs, naujoke, – sušnypštė ji. – Tikrai miręs.

Tikriausiai turėjau nekreipti dėmesio, tačiau nesu-silaikiau.

– Klarisa, gal norėtum dar kartą išsiskalauti gerklę tualetu vandeniu? – pasiūliau. – Geriau užsičiaupk.

Draugės, prilaikydamos už nugaros, nutempė ją prie penktojo vasarnamio. Kiti stovyklautojai traukėsi

iš kelio, kad išvengtų į visas puses spardančių kojų smūgių.

Anabeta tebespoksojo į mane. Negalėjau suprasti, ar ji tiesiog neteko žado, ar pyko ant manęs, kad sušlapinau.

– Kas nutiko? – paklausiau. – Apie ką galvoji?

– Svarstau, kad norėčiau pakviesti tave į savo komandą, kai kovosime dėl vėliavos, – atsakė ji.

KAIP MANO PIETŪS PAVIRTO DŪMAIS

Gandas apie nutikimą prausykloje netruko pasklisti. Kur beečiau, kiti stovyklautojai baksnojo į mane pirštais ir kažką murmėjo apie vandenį tualete. O gal jie tiesiog spoksojo į Anabetą, nuo kurios drabužių vis dar kapsėjo lašai?

Ji parodė man dar kelias vieteles: kalvę (ten vaikai galėjo nusikalti sau kardus), meno ir rankdarbių kambarį (ten satyrai smėlio srove gludino milžinišką marmurinę žmogaus ožio statulą) bei karstymosi sieną – iš tikrųjų tai buvo dvi viena priešais kitą sustatytos sienos. Jos smarkiai virpėjo, svaidė akmenis, spjaudėsi lava ir susiglausdavo, jeigu lipantysis nepakankamai greitai pasiekdavo viršūnę.

Galų gale sugrįžome prie kanojų ežero – iš ten kelias vedė tiesiai prie vasarnamių.

– Turiu eiti treniruotis, – tyliai pasakė Anabeta. – Pietūs pusę aštuonių. Iš vasarnamio eik tiesiai į valgyklą.

– Anabeta, – sušnabždėjau. – Atsiprašau dėl to, kas nutiko tualete.

– Menkniekis, – šyptelėjo ji.

– Tai nutiko ne dėl mano kaltės, – paaiškinau.

Mergaitė nepasitikinčiai pažvelgė į mane, ir aš nusprendžiau, kad vis dėlto *buvau* dėl to kaltas. Aš sukėliau vandens išsiveržimą iš santechnikos įrengimų, tačiau niekaip negalėjau suprasti, kaip. Unitazai sureagavo į mane – kažkaip pavyko susikalbėti su vamzdžiais.

– Turi pasikalbėti su Orakulu, – pasakė Anabeta.

– Su kuo? – nesupratau.

– Su Orakulu. Pasiklausiu Cheirono.

Spoksojau į ežerą ir troškau, kad pagaliau kas nors tiesiai atsakytų į mano klausimus.

Nesitikėjau, kad kas nors gali stebėti mane iš dugno. Kai maždaug dvidešimties pėdų gylyje pamačiau dvi paaugles, sukryžiuusias kojas sėdinčias ant molo pamačiau, mano širdis ėmė daužytis kaip pašėlusį. Mergaitės vilkėjo mėlynus džinsus ir žvilgančius marškinėlius. Jų rudi plaukai laisvai plaikstėsi aplink pečius, kai pro juos pirmyn atgal pranerdavo mažos žuvytės. Mergaitės nusišypsojo ir pamojavo, tarsi būčiau seniai matytas draugas.

Nežinojau, kaip pasielgti, todėl irgi pamojavau.

– Neskatink jų, – perspėjo Anabeta. – Najadės* – siaubingos koketės.

* Graikų mitologijoje najadės – vandens nimfos.

– Najadės, – pakartočiau visiškai suglumęs. – Štai kaip. Dabar noriu namo.

Anabeta susiraukė.

– Tu esi *namie*. Nejaugi nesupranti, Persi? Vaikams, tokiems kaip mes, čia yra vienintelė saugi vieta visoje Žemėje.

– Nori pasakyti – sutrikusio intelekto vaikams? – paklausiau pyktelėjęs.

– Noriu pasakyti, *ne žmonėms*. Tiksliau, ne visiškai žmonėms – tik pusiau, – aiškino Anabeta.

– Tai mes – pusiau žmonės, o pusiau... kas?

– Manau, tu ir pats žinai, – atsakė ji.

Nenorėjau to pripažinti, bet galų gale pripažinau. Pradėjo dilgčioti galūnės – kartais taip jausdavausi, kai mama kalbėdavo apie tėtį.

– Pusiau dievai... – sumurmėjau. – Mes – maišyto kraujo?

Anabeta linktelėjo. Tada pasakė:

– Persi, tavo tėtis nemirė. Jis – vienas iš Olimpo dievų.

– Bet juk tai... beprotybė, – atsidusau.

– Tu taip manai? O ką dievai dažnai darydavo senose istorijose? Jie bastydavosi po Žemę, įsimylėdavo žmones ir susilaukdavo su jais vaikų. Manai, kad per pastaruosius kelis tūkstantmečius jų įpročiai galėjo pasikeisti?

– Bet juk tai tik... – vos neleptelėjau *mitai*. Tada prisiminiau Cheirono žodžius, kad po dviejų tūkstančių metų ir aš galėčiau pavirsti mitu. – Bet ar visi čia esantys vaikai yra maišyto kraujo?..

– Pusedieviai, – pataisė Anabeta. – Tai oficiali sąvoka.

– Tada kas yra tavo tėtis? – paklausiau.

Jos rankos stipriai sugniaužė molo turėklus. Pajutau, kad užgavau jautrią stygą.

– Mano tėtis – profesorius Vestpointe, – atsakė Anabeta. – Nemačiau jo labai seniai, nuo tada, kai buvau dar visai mažutė. Jų dėsto Amerikos istoriją.

– Tai jis – žmogus? – nustebau.

– Nejaugi galvoji, tik vyriškos lyties dievams būna patrauklios Žemės moterys? – pyktelėjo mergaitė. – Nemanai, kad tai moterų diskriminacija?

– Tada kas yra tavo mama? – kamantinėjau toliau.

– Šeštasis vasarnamis.

– Ką nori pasakyti? – nesupratau.

Anabeta išdidžiai išsitiesė. Tada išpyškino:

– Atėnė. Išminties ir karo deivė.

„Puiku, – pamaniau. – Kodėl gi ne?“ Tada uždaviau svarbiausią klausimą:

– O kas yra mano tėtis?

– Nenustatytas, – atsakė Anabeta. – Jau anksčiau tau sakiau. Niekas to nežino.

– Išskyrus mano mamą, – patikslinau. – Ji žinojo.

– Persi, gali būti, kad ir ji nežinojo. Dievai ne visada atskleidžia savo tapatybę, – paaiškino mergaitė.

– Mano tėtis tikrai pasakė, – ginčijausi. – Jis mylėjo mano mamą.

Anabeta atsargiai žvilgtelėjo į mane. Ji nenorėjo griauti mano iliuzijų.

– Galbūt tu teisus, – pagaliau pasakė. – Galbūt jis duos kokį nors ženklą. Tai vienintelis būdas tiksliai sužinoti – tėvas turi duoti ženklą, jog pripažįsta tave savo sūnumi. Kartais taip nutinka.

– Nori pasakyti, kad kartais ir nepripažįsta? – nustebau.

Anabeta delnu perbraukė turėklą. Tada prabilo:

– Persi, dievai labai užsiėmę. Jie turi daugybę vaikų ir ne visada... na, ne visada mumis rūpinasi. Tiesiog ignoruoja mus.

Pagalvojau apie vaikus, kuriuos mačiau Hermio vasarnamyje – piktus ir liūdnus paauglius. Atrodo, tarsi jie lauktų skambučio, kuris niekada nesuskambės. Tokių vaikų anksčiau buvau sutikęs Jancio akademijoje – į internatinę mokyklą juos išsiunčia turtingi tėvai, kurie

neturi laiko terliotis su savo atžalomis. Juk dievai turėtų elgtis geriau.

– Tai reiškia, kad čia įstrigau, tiesa? – paklausiau. – Galbūt net visam likusiam gyvenimui?

– Kaip čia pasakius... – Anabeta ieškojo tinkamo atsakymo. – Kai kurie stovyklautojai čia praleidžia tik vasarą. Afroditės ir Demetros vaikai paprastai neturi didžiulių galių, todėl monstrai dažniausiai jų nepastebi. Jiems pakanka pasitreniruoti kelis vasaros mėnesius, ir tada likusią metų dalį gali ramiai gyventi mirtingųjų pasaulyje. Deja, kai kuriems iš mūsų pernelyg pavojinga iš čia išvykti. Mes čia gyvename ištisus metus. Mirtingųjų pasaulyje iškart patraukiame monstrų dėmesį. Jie mus pajunta ir ateina mesti mums iššūkio. Kartais mus ignoruoja, kol sulaukiame tokio amžiaus, kai jau galime pridaryti rūpesčių, tai yra, dešimties ar vienuolikos metų. Tada dauguma pusdievių arba atkeliauja čia, arba yra nužudomi. Vis dėlto keliems pavyko išgyventi išoriniame pasaulyje ir pelnyti ten šlovę. Patikėk, jeigu pasakyčiau jų vardus, tikrai juos žinotum. Kai kurie jų netgi neįtaria, kad yra pusdieviai. Bet tokių yra labai labai mažai.

– Tai monstrai negali čia patekti? – paklausiau.

Anabeta papurtė galvą.

– Čia – ne. Nebent patys susiburia miške arba kas nors iš stovyklos gyventojų tyčia juos sukviečia.

– Kam reikia tyčia sukviesti monstrus? – nustebau.

– Pasitreniruoti kovojant su jais. Storžieviškas pokštas ir tiek, – atsakė Anabeta.

– Storžieviškas pokštas? – pakartočiau.

– Supranti, stovyklos teritorija aptverta taip, kad su laikytų monstrus ir mirtinguosius. Iš išorės mirtingieji gali žiūrėti į slėnį, tačiau jie mato tik paprastą braškių auginimo ūkį.

– Tai tu... gyveni čia ištisus metus? – paklausiau.

Ji pasukiojo žiedą, kabantį ant vėrinio. Tada atžariai atkirto:

– Ne tavo reikalas.

Minutę tarp mudviejų tvyrojo nemaloni tylą. Tada krenkštelėjau ir paklausiau:

– Ar aš... jeigu tik panorėčiau, galėčiau paprasčiausiai dabar iš čia išeiti?

– Tai būtų savižudybė, bet galėtum išvykti, gavęs pono D arba Cheirono leidimą. O jie neleis, kol nepasibaigs vasara, nebent... – Anabeta nebaigė sakinio.

– Nebent kas? – norėjau išgirsti pabaigą.

– Nebent tavęs prireiktų, – pagaliau ji pabaigė mintį. – Tačiau tai nutinka labai retai. Pastaruju laiku... – mergaitės balsas nutrūko. Iš jo skambesio supratau, kad „pastarasis laikas“ jai nebuvo labai laimingas.

– Atsimeni, kaip sirgdamas gulėjau kambaryje, – pasakiau, – ir tu mane maitinai ta...

– Ambrozija, – priminė Anabeta.

– Taip, ambrozija... Tada tu manęs kažko paklausei apie vasaros saulėgrįžą.

Anabetos pečiai įsitempė.

– Tu kažką *žinai*? – nustėro ji.

– Tiesą sakant, ne... Tačiau dar mokydamasis mokykloje išgirdau, kaip Grouveris su Cheironu kalbėjo apie tai. Grouveris užsiminė apie vasaros saulėgrįžą. Jis pasakė, kad tokie kaip mes neturi daug laiko, nes tai – paskutinis terminas. Ką tu apie tai manai?

Anabeta sugniaužė kumščius.

– Norėčiau žinoti, – prisipažino. – Cheironas ir savyrai žino, tačiau jie mums nepasakys. Olimpe nutiko kažkas negera, tai tikrai svarbu. Kai paskutinį kartą ten buvau, viskas atrodė *įprastai*.

– Buvai Olimpe? – išpūčiau akis.

– Kai kurie iš nuolatinių stovyklos gyventojų: Lukas, Klarisa, aš ir dar keli vaikai, buvome ekskursijoje per žiemos saulėgrįžą – tada, kai vyksta didysis metinis dievų pasitarimas.

– Bet... – negalėjau patikėti, – kaip jūs ten patekote?

– Savaimė suprantama, nuvažiavome *Long Ailando geležinkelių linijos* traukiniu. Išlipome Pensilvanijos

stotyje. Tada *Empire State Building* dangoraižyje specialiu liftu pakilome į šešišimtąjį aukštą, – kalbėdama Anabeta žiūrėjo į mane taip, tarsi manytų, jog seniai viską žinau. – Juk tu – *niujorkietis*, ar ne?

– Taip, žinoma, – patvirtinau.

Kiek žinojau, *Empire State Building* dangoraižis buvo tik šimto dviejų aukštų, tačiau nusprendžiau nesiginčyti.

– Iškart po mūsų apsilankymo, – tęsė Anabeta, – prasidėjo labai keisti orai. Atrodė, kad dievai kariauja tarpusavyje. Po kiek laiko nugirdau satyrų pokalbį. Iš jo supratau tik tiek, kad buvo pavogtas kažkoks labai svarbus daiktas. Jei jis nebus sugrąžintas iki vasaros saulėgrįžos, prasidės didžiulės bėdos. Kai tu atvykai, tikėjaisi... Noriu pasakyti – juk Atėnė gali sutarti beveik su visais, išskyrus Arėją. Ir, žinoma, ji varžosi su Poseidonu. Vis dėlto galvoju, kad, nepaisant nieko, mudu galėtume bendradarbiauti. Pamaniau, kad tu galbūt ką nors žinai.

Papurčiau galvą. Norėjau jai padėti, tačiau jaučiausi pernelyg alkanas ir pavargęs, o smegenys buvo taip perkrautos, kad nebegalėjau suformuluoti nė vieno klausimo.

– Manęs gali prireikti, – pati sau sušnabždėjo Anabeta. – Aš ne *per jauna*. Jei tik jie man pasakytų, kas nutiko...

Užuodžiau iš kažkur atsklidusį ant ugnies kepamos mėsos kvapą – valgis buvo netoliese. Tikriausiai Anabeta išgirdo, kaip suurzgė mano pilvas – ji liepė eiti ir pažadėjo vėliau mane susirasti. Palikau ją stovinčią ant molo, pirštais gniaužančią turėklus ir kuriančią kovos planą.

Grižau į vienuoliktą vasarnamį. Čia visi klegėdami ir lakstydami po kambarių laukė pietų. Pirmą kartą pastebėjau, kad daugumos stovyklautojų veido bruožai yra panašūs: nosys smailos, antakiai lenkti, šypsenos šelmiškos. Tokius vaikus mokytojai vadina keliančiais rūpesčių. Laimei, niekas nekreipė ypatingo dėmesio, kai ėjau į man skirtą plotelį ir sėdausi ant grindų, rankoje gniauždamas Minotauro ragą.

Įėjo mano konsultantas Lukas. Jis irgi turėjo Hermio šeimynai būdingų bruožų. Nors veidą darkė per visą dešinę skruostą besitęsiantis randas, vaikino šypsenos peilis nepalietė.

– Radau tau miegmaišį, – pranešė jis. – Be to, iš stovyklos krautuvės pavogiau keletą tualetų reikmenų.

Nežinojau, ar jis juokavo apie vagystę, ar kalbėjo rimtai.

– Ačiū, – padėkojau.

– Nėra už ką, – atsiliepė Lukas ir, atsisėdęs greta manęs, nugara atsirėmė į sieną. – Sunki pirmoji diena?

– Čia man ne vieta, – pasakiau. – Aš net netikiu dievais.

– Nejaugi? – šyptelėjo jis. – Iš pradžių taip buvo mums visiems. Tačiau lengviau nepasidaro net tada, kai pradedi tikėti.

Mane nustebino kartėlis jo balse. Maniau, kad Lukas – šaunus vaikinai, kuriam gyvenime viskas lengvai sekasi. Jis atrodė kaip žmogus, galintis susidoroti su bet kokiais sunkumais.

– Tai tavo tėtis yra Hermis? – paklausiau.

Lukas iš galinės kišenės ištraukė atlenkiamą peilį – akimirką pamaniau, kad ketina mane nudurti, tačiau jis tik iškrapštė purvą iš savo sandalo kulno.

– Taip, Hermis, – pagaliau patvirtino.

– Pasiuntinys su sparnais ant kojų, – išdėsčiau, ką žinojau apie šį dievą.

– Taip. Jis globoja pasiuntinius, gydytojus, keliautojus, prekeivius, vagis – visus, kas naudojasi keliais. Kaip tik todėl tu esi čia ir naudojiesi vienuoliktojo vasarnamio svetingumu. Hermis pernelyg nesirenka, ką globoti.

Pamaniau, kad Lukas nenorėjo pasakyti, kad esu niekas, – tiesiog jo galvoje sukosi daugybė minčių.

– Ar kada nors buvai sutikęs savo tėtį? – pasiteiravau.

– Vieną kartą.

Daugiau nekamantinėjau. „Jei norės papasakoti, papasakos pats,“ – nusprendžiau. Jis, aišku, nenorėjo. Pasidomėjau, ar ta istorija kaip nors susijusi su randu, darkančiu vaikino veidą.

Lukas pakėlė akis ir išspaudęs šypseną pasakė:

– Persi, nesirūpink dėl to. Dauguma stovyklautojų yra geri žmonės. Be to, juk mes esame viena didelė šeima, tiesa? Todėl rūpinamės vieni kitais.

Atrodo, jis suprato, kad jaučiausi sutrikęs. Buvau dėkingas šiam vaikinui – net paskirtas konsultantu jis galėjo vengti tokio nevykusio mokinuko, kaip aš. Nepaisant to, Lukas mane pasveikino atvykus į vasarnamį ir nukniaukė man tualetu reikmenų. Tai buvo maloniausia, ką patyriau per visą dieną.

Nusprendžiau užduoti jam svarbiausią klausimą, kuris man nedavė ramybės visą popietę.

– Arėjo dukra Klarisa pajuokavo, kad esu Didžiojo Trejeto palikuonis. Paskui Anabeta... ji du kartus užsiminė, kad galėčiau būti *tas*. Ji patarė man pasikalbėti su Orakulu. Ką visa tai reiškia?

Lukas sulenkė peilį.

– Nekenčiu pranašysčių, – tarė jis.

– Ką nori pasakyti?

Jo skruostas, sudarkytas rando, pradėjo trūkčioti.

– Galiu pasakyti tik tiek, kad aš visiems viską sugadinau. Per pastaruosius dvejus metus nuo tada, kai sužlugo mano kelionė į Hesperidžių^{*} sodą, Cheironas nebeleidžia atlikti jokių užduočių. Anabeta trokšta išeiti į išorinį pasaulį. Ji taip įkyrėjo Cheironui, kad šis neiškentęs pasakė, jog jau žino jos likimą – jį išpranašavęs Orakulas. Cheironas atsisakė jai viską papasakoti, tačiau pareiškė, kad kol kas Anabetai nelemta būti ieškomai. Ji privalo laukti, kol... į stovyklą atvyks kažkas nepaprastas.

– Kažkas nepaprastas? – nustebau.

– Nekvaršink sau galvos, vaike, – patarė Lukas. – Nuo tos dienos Anabeta kiekvieno naujo stovyklautojo atvykimą laiko pranašišku ženklu, kurio ji taip laukia. Na, eime, jau metas pietauti.

Tą pačią akimirką kažkur toli nuaidėjo garso signalas. Nors niekada anksčiau nebuvau jo girdėjęs, kažkaip supratau, kad taip skamba pučiamasis instrumentas, pagamintas iš kriauklės.

– Vienuoliktas – rikiuotis! – riktelėjo Lukas.

Visi vasarnamio gyventojai – apie dvidešimt vaikų – nuskubėjo į kiemą. Mes išsirikiavome pagal amžių. Aš, žinoma, likau paskutinis. Iš kitų vasarnamių taip pat pasirodė stovyklautojai – niekas neatėjo tik iš tuščių

^{*} Hesperidės – keturios Atlanto arba Dzeuso dukterys, nimfos driadės. Hesperidžių sodu vadinamas Heros sodas, kuriame auga auksiniai nemirtingumo obuoliai.

pastatų, stūksančių pačiame aikštės gale, ir iš aštuntojo vasarnamio, kuris dieną atrodė visiškai įprastai, o dabar, leidžiantis saulei, pradėjo žerėti sidabru.

Mes nužygiavome prie kalvos – ten, kur stovėjo valgyklos paviljonas. Prie mūsų prisigretino iš pievos atskubėję satyrai. Iš kanojų ežero išnirio najadės. Iš miško pasirodė dar kelios mergaitės – jos išlindo *tiesiog* iš medžių. Pamačiau, kaip klevas pavirto devynerių ar dešimties metų mergaičiuke, kuri straksėdama nusku-bėjo prie kalvos.

Iš viso buvo apie šimtas stovyklautojų, keli tuzinai satyrų ir apie tuziną miško nimfų bei najadžių.

Aplink paviljono kolonas liepsnojo deglai. Pagrindinė ugnis degė vonios dydžio bronziniame inde. Kiekvienam vasarnamiui buvo skirta po stalą, užklotą baltomis purpuru siuvinėtomis staltiesėmis. Keturi stalai buvo tušti, o prie to, kuris skirtas vienuoliktam vasarnamiui, grūste grūdosi stovyklautojai. Įsispraudžiau ant suolo krašto, bet pusė užpakalio liko kyboti ore.

Pamačiau Grouverį – jis su ponu D, dar keliais satyrais ir keliais putliais berniūkščiais, nepaprastai panašiais į poną D, sėdėjo prie dvyliktojo stalo. Greta stovėjo Cheironas – lauko staliukas kentaurui buvo per mažas.

Anabeta su keliais atletiško sudėjimo vaikais spietėsi prie šeštojo stalo. Visi buvo pilkaakiai, medaus geltonumo plaukais.

Klarisa įsitaisė už manęs, prie Arėjo stalo. Atrodo, maudynės jai nepakenkė – mergiūkštė kvatojo ir stumdė greta sėdinčius draugus.

Galų gale Cheironas kanopa stuktelėjo į marmurines paviljono grindis, ir visi akimirksniu nutilo. Jis pakėlė taurę:

– Už dievus, – pasakė tostą.

Pasirodė miško nimfos, nešinos lėkštėmis su maistu: vynuogėmis, obuoliais, braškėmis, sūriu, šviežia duona ir – nuostabu! – ant ugnies kepta mėsa. Mano taurė buvo tuščia.

– Pasakyk, ko nori – žinoma, be alkoholio, – liepė Lukas.

– Vyšnių kolos, – paprašiau.

Taurė prisipildė putojančio karamelės spalvos skysčio.

Staiga į galvą šovė nuostabi mintis.

– *Mėlynos vyšnių kolos.*

Gaivusis gėrimas iškart įgijo violetinį kobalto atspalvį.

Atsargiai gurkštelėjau. Puikus. Išgėriau už savo mamą.

„Ji neišnyko, – pasakiau sau, – tiksliau, išnyko ne visiems laikams. Ji Požeminiame pasaulyje, o jeigu ta vieta tikrai yra, tai vieną dieną...“

– Persi, čia tau, – pasakė Lukas, tiesdamas dubenį su rūkyta krūtinėle.

Prisikroviau lėkštę ir jau rengiausi apžioti didžiulį kąsnį, bet staiga pastebėjau, kaip visi neša savo lėkštes prie ugnies, degančios paviljono centre. Pamaniau, kad jie tikriausiai eina pasiimti deserto.

– Eime, – liepė Lukas.

Prisiartinęs pamačiau, kaip kiekvienas iš savo porcijos atskiria po gabalėlį maisto ir meta į ugnį. Liepsnos rijo labiausiai išsirpusias braškes, sultingiausias jautienos griežinėlius, šilčiausias, storiausiai sviestu apteptas bandeles.

– Sudegint aukas dievams. Jiems patinka tas kvapas, – sušnabždėjo Lukas man į ausį.

– Gal juokauji? – išpūčiau akis.

Jo žvilgsnis perspėjo nesielgti neapgalvotai, tačiau aš vis tiek niekaip negalėjau suprasti, kodėl visagaliams nemirtingiesiems patinka degančio maisto dvokas.

Lukas prisiartino prie ugnies, nulenkę galvą, ir nmetė kelias raudonas vynuoges ten, kur buvo susikaupę daugiausiai karštų riebalų.

– Hermiui, – ištarė jis.

Kai jis atsitraukė, nužingsniavau prie aukuro.

Labai norėjau žinoti, kokio dievo vardą galėčiau išstarti.

Galų gale ištariau tylų maldavimą: *Kas tu bebūtum, prašau, pasakyk man.*

Tada į liepsnas nusiųdžiau didelį gabalą rūkytos krūtininės.

Įtraukęs dūmų, neužsikosėjau ir neužsidengiau nosies.

Kvėpėjo ne degančiu maistu, o karštu šokoladu, ką tik iškeptais šokoladiniais pyragaičiais, kepsninėje šildomais mėšainiais ir lauko gėlėmis – dūmuose susiliejo šimtai nuostabių dalykų, kurie, rodės, niekaip negalėjo derėti tarpusavyje. Beveik patikėjau, kad šitie dūmai palaiko dievų gyvybę.

Kai visi sugrįžo į vietas ir baigė valgyti, Cheironas, norėdamas atkreipti dėmesį, vėl kaukštelėjo kanopa.

Giliai atsidusęs, ponas D pakilo nuo stalo.

– Na, tikriausiai turėčiau pasisveikinti su šitais vaiki-galiais. Taigi sveiki visi. Mūsų veiklos vadovas Cheironas sako, kad artimiausia kova dėl vėliavos vyks penktadienį. Šiuo metu laurus turi penktasis vasarnamis.

Nuo Arėjo stalo atsklido bjaurūs džiaugsmo šūksniai.

– Asmeniškai man, – tęsė ponas D, – tas nelabai rūpi, bet vis tiek sveikinu. Be to, turiu jums pasakyti, kad šiandien pas mus atvyko naujas stovyklautojas – Piteris Džeksonas.

Cheironas kažką sumurmėjo.

– Hm, Persis Džeksonas, – pasitaisė ponas D. – Teisingai. Valio jam, ir taip toliau. O dabar bėkite prie savo kvailo laužo. Pirmyn.

Visi pralinksėjo. Nusileidome žemyn į amfiteatrą, kur dainavo Apolono vasarnamio choras. Dainavome stovyklos dainas apie dievus, valgėme keptų zefyrų sumuštinis su šokoladu ir pokštavome. Nuostabiausia buvo tai, kad manęs nebelydėjo nemalonus pojūtis, kad esu slapta stebimas. Tiesą sakant, jaučiausi kaip namie.

Vėlai vakare, kai į žvaigždėtą dangų kilo stovyklos laužo kibirkštys, vėl nuaidėjo garso signalas, ir mes sugužėjome į vasarnamius. Kol nesusmukau ant skolinto miegmaišio, nė nenutuokiau, koks buvau pavargęs.

Pirštais apsisivijau Minotauro ragą. Galvojau apie mamą, tačiau mintys buvo malonios. Prisiminiau jos šypsena ir vaikystėje prieš miegą skaitytas pasakas. Įsivaizdavau, kaip ji perspėja, kad saugočiausi patalynėje slypinčių blakių.

Vos tik užsimerkiau, iškart nugrimzdau į gilų miegą.

Tokia buvo pirmoji diena Pusdievių stovykloje.

Labiausiai troškau sužinoti, kiek laiko turėsiu džiaugtis šiais naujais namais.

KAIP MES UŽGROBĖME VĒLIAVĀ

Per kitas kelias dienas nugrimzdau ļ kasdienę veiklā, kuri būtų beveik įprasta, jeigu ne pamokos, kurias vedē satyrai, nimfos ir kentauras.

Kas rytą Anabeta mane mokē senosios graikų kalbos. Mudu esamuoju laiku kalbėjomės apie dievus ir deives – tai buvo keista, bet kartu ir malonu. Supratau, kad Anabeta, kalbėdama apie disleksiją, buvo teisi: man visai nesunkiai sekėsi skaityti senąją graikų kalbą, bent jau ne sunkiau negu angliškai. Kelis rytmečius praleidęs prie knygų, jau galėjau tik šiek tiek užsikirsdamas perskaityti kelias Homero eilutes, ir tai man nesukėlė galvos skausmo.

Likusią dienos dalį praleisdavau lauke, ieškodamas užsiėmimų, kurie man gerai sektųsi. Cheironas pamėgino mokyti šaudyti iš lanko, tačiau mudu netrukus supratome, kad neturiu gabumų šiam sportui. Mokytojas nesiskundė net tada, kai teko iš uodegos traukti paklydusios strėlės nuolaužas.

Bėgimas? Šioje srityje irgi pasirodžiau niekam tikęs. Instruktorės miško nimfos nuskuodė palikusios mane

dulkių debesyje. Jos irgi patarė nesisieloti dėl nesėkmės ir paaiškino, kad pačios įgijo patirties, kai ištisus šimtmečius bėgiojo nuo meilės ištroškusių dievų. Vis dėlto jaučiausi šiek tiek pažemintas, kad medžiai pasirodė už mane greitesni.

O kaip imtynės? Verčiau jau pamiršti. Kaskart, kai atsidurdavau ant demblio, Klarisa manęs vos nesutrudavo į miltus.

– Yra ir kitų tavo kilmės paaiškinimų, nenaudėli, – šnabždėdavo man į ausį bjaurioji mergiūkštė.

Vienintelė veikla, kuri man tikrai puikiai sekėsi, buvo irklavimas, tačiau tai ne didvyrių sportas. Iš vaiko, kuris nugalėjo Minotaurą, visi tikėjosi žymiai daugiau.

Žinojau, kad mane stebi stovyklos vyriausieji ir konsultantai – jie mėgino nustatyti, kas buvo mano tėvas, tačiau kol kas nesisekė. Nebuvau toks stiprus, kaip Arėjo palikuonys. Nešaudžiau iš lanko taip gerai, kaip Apolono vaikai. Neturėjau Hefaisto gabumų metalo darbams arba – teapsaugo dievai, – nemokėjau rūpintis vynuogynais kaip Dionizas. Lukas man pasakė, kad galbūt esu Hermio sūnus – visų galų meistras, o tiksliau, visiškas nemokša. Man pasirodė, kad draugas tik mėgina mane paguosti. Tiesą sakant, jis tikriausiai net nežinojo, ką su manimi toliau daryti.

Nepaisant to, man patiko stovykloje. Pripratau prie rūko, rytais apgaubiančio jūros pakrantę, prie popietėmis atsklindančio įkaitusių braškynų kvapo, net ir prie keistų naktinių garsų, kuriuos skleidė miške susibūrę monstrai. Įpratau pietauti su vienuolikto vasarnamio gyventojais, mesti į ugnį dalį savo porcijos ir mėginti pajusti ryšį su tikruoju tėčiu. Niekas nesikeitė, tik kaskart apimdavo tas pats malonus, nuo mažų dienų pažįstamas jausmas, tarsi atmintyje būčiau išsaugojęs jo šypseną. Stengiausi per daug negalvoti apie mamą, tačiau vis klausiau savęs: jeigu dievai ir monstrai tikrai egzistuoja, jeigu iš tiesų įmanomi visi šitie magiški dalykai, tai tikrai turi būti galimybė ją išgelbėti ir sugrąžinti atgal...

Pradėjau suprasti Luko kartėlį ir tai, kodėl kartais atrodė, jog jis stengiasi supykdyti savo tėvą Hermį. Taip, galbūt dievai turi svarbių reikalų. Bet juk jie galėtų retkarčiais paskambinti, paleisti žaibą ar panašiai. Dionizas gali iš retėjančio oro padaryti skardinę dietinės kolos. O kodėl mano tėtis, kas jis bebūtų, negali padaryti telefono?

Ketvirtadienio popietę, praėjus trims dienoms nuo atvykimo į Pusedvių stovyklą, pirmą kartą dalyvavau kovos su kardu pamokoje. Visi vienuolikto vasarnamio

gyventojai susirinko didelėje apvalioje arenoje. Mūsų instruktorius buvo Lukas.

Pradėjome nuo pagrindinių judesių: smūgių ir dūrių. Kovojoje juokingomis šiaudais iškimštomis graikiškų ginklų kopijomis. Manau, viską dariau teisingai. Galų gale supratau, kokiai sporto šakai esu skirtas – mano reakcija buvo puiki.

Buvo tik vienas keblumas – niekaip negalėjau rasti kardo, kuris būtų man patogus. Vieni buvo per sunkūs, kiti – per lengvi arba per ilgi. Lukas išmėgino visus, kokius tik turėjo, bet galų gale ir jis pripažino, kad man netinka nė vienas mokomasis kardas.

Pasiruošę dvikovoms, susirikiavome poromis. Lukas paskelbė, kad jis bus mano partneris, kadangi tai buvo mano pirmoji kova.

– Sėkmės! – šūktelėjo kažkuris stovyklautojas. – Lukas – geriausias pastarųjų trijų šimtmečių fechtuotojas.

– Jis tikriausiai bus man gailestingas, – atrėžiau.

Visi prunkštelėjo.

Lukas man parodė, kaip pulti, atmušti priešininko smūgius kardu ir blokuoti skydu. Su kiekvienu smūgiu ant mano kūno vis daugėjo sumušimų ir kraujosruvų.

– Ginkis, Persi! – šūktelėjo Lukas ir trenkė kardo plokštuma man per šonkaulius. – Ne taip – per mažai

ištiesei ranką! Šmaukšt! Pritūpk! Šmaukšt! Dabar atgal! Šmaukšt!

Kai instruktorius paskelbė pertrauką, buvau kiaurai permirkęs prakaitu. Visi tučtuoju susispietė prie gėrimų šaldytuvo. Lukas apsipylė galvą lediniu vandeniu. Pamaniau, kad tai puiki mintis, ir padariau tą patį.

Akimirksniu pasijutau geriau. Į rankas vėl sugrįžo jėgos, ir kardas nebeatrodė toks nepatogus.

– Puiku! O dabar visi sustokite ratu, – paliepė Lukas. – Jeigu Persis neprieštaraus, norėčiau jums kai ką pademonstruoti.

„Nuostabu, – pamaniau. – Dabar visi galės pažiūrėti, kaip bus sutriuškintas Persis“.

Hermio sūnūs susibūrė aplink mus. Jie iš paskutiniųjų slėpė šypsenas. Pamaniau, kad kažkada ir jiems buvo tekę atsidurti mano vietoje, todėl dabar berniukai degte degte nekantrumu pamatyti, kaip atliksiu bokso kriaušės vaidmenį. Lukas visiems pranešė, kad demonstruos nunginklavimo techniką – parodys, kaip kardo plokštuma pasukti prieš ginklą, kad šis būtų priverstas jį paleisti iš rankų.

– Tai sudėtinga, – kėlė įtampą instruktorius. – Ši technika kažkada buvo panaudota prieš mane. Taigi nesijuokite iš Persio. Dauguma fechtuotojų jos mokosi metų metus.

Pirmiausia Lukas viską pademonstravo lėtais judesiais. Savaiame suprantama, kardas tarškėdamas iškrito man iš rankos.

– Dabar kartoju nesulėtintai, – pranešė Lukas, kai pakėliau savo ginklą. – Mudu kovosime, kol kuriam nors vienam pavyks viską padaryti gerai. Persi, ar tu pasiruošęs?

Linktelėjau, ir Lukas prisiartinio. Man kažkaip pavyko išvengti smūgio į kardo rankeną. Pojūčiai staiga paaštrėjo – laiku pastebėdavau ir atremdavau visus puolimus. Paskui žingtelėjau į priekį ir pats pamėginau smūgiuoti. Lukas nesunkiai apsigynė, tačiau spėjau pastebėti, kaip pasikeitė jo veido išraiška. Instruktorius prisimerkė ir pradėjo pulti daug smarkiau.

Kardas tapo per sunkus mano rankai – nebeliko tinkamos pusiausvyros. Žinojau, kad po kelių sekundžių Lukas vis tiek mane įveiks. Velniai nematė!

Pamėginau atlikti nuginkluojantį judesį.

Mano kardo ašmenys atsitrenkė į Luko ginklą toje vietoje, kur turėjo būti pusiausvyros taškas. Tada pasukimas ir spustelėjimas žemyn iš visų jėgų.

Žvangt.

Luko kardas nukrito ant akmenų. Mano ginklo smaigalys buvo per colį nuo neprisidengtos mokytojo krūtinės.

Kiti stovyklautojai stovėjo tylėdami.

– Hm, apgailestauju, – sumurmėjau nuleisdamas kardą.

Akimirką Lukas atrodė pernelyg suglumęs, kad galėtų kalbėti.

– Apgailestauji? – rando subjaurotame veide nušvito šypsena. – Persi, vardan dievų, dėl ko tu apgailestauji? Parodyk dar kartą!

Aš nenorėjau. Trumpas maniakiškos energijos antplūdis jau buvo atslūgęs. Deja, Lukas primygtinai reikalavo.

Šįkart kovos beveik nebuvo. Tą akimirką, kai mūdviejų kardai susitiko, Luko ašmenys trenkėsi į mano rankeną ir mano ginklas tarškėdamas nuslydo arenos grindimis.

Po ilgos tylos kažkas iš stebėtojų tarstelėjo:

– Ar tai buvo atsitiktinė pradedančiojo sėkmė?

Lukas nusibraukė nuo kaktos prakaitą. Jo tiriančiame žvilgsnyje pamačiau susidomėjimą.

– Galbūt, – atsakė jis, – bet norėčiau pamatyti, kaip Persis kovotų, jei turėtų tinkamos pusiausvyros kardą...

Penktadienio pavakare su Grouveriu sėdėjau ežero pakrantėje ir ilsėjaisi po vos mirtimi nesibaigusios

treniruotės ant laipiojimo sienos. Grouveris vikriai kaip kalnų ožys užsikeberiojo į patį viršų, o manęs vos neužpylė lava – marškinėliuose liko skylių pajuodusiais kraštais. Be to, nuo dilbių nusvilo visi plaukai.

Sėdėjome ant molo ir stebėjome najades, po vandeniui pinančias krepšius. Galų gale neiškentęs paklausiau Grouverio, kaip jam baigėsi pokalbis su ponu D.

Draugo veide iškart atsirado liguistas gelsvas atspalvis.

– Gerai, – atsakė jis. – Tiesiog puikiai.

– Tavo karjera dar nesužlugo?

Grouveris nervingai dėbtelėjo į mane.

– Cheironas t...tau pasakė, kad noriu gauti ieškotojo licenciją? – sumikčiojo jis.

– Tiesą sakant... – ne, – atsakiau. Nė nenutuokiau, kas yra ieškotojo licencija, tačiau pamaniau, kad dabar netinkamas metas klausinėti. – Jis tik užsiminė, kad tu turi didžiulių ateities planų ir... ir kad privalai pelnyti pasitikėjimą, dirbdamas saugotoju. Ar tau pavyko?

Grouveris pažvelgė žemyn į plušančias najades. Tada pasakė:

– Ponas D atidėjo sprendimo priėmimą. Pasakė, kad kol kas neįmanoma nustatyti, ar užduotį atlikau sėkmingai, ar susimoviau. Taigi mudviejų likimai kol kas glaudžiai susieti. Jei tu būtum pakviestas, o aš

keliaučiau kartu tavęs saugoti, ir mudu grįžtume gyvi, tada jis galbūt nuspręstų, kad mano užduotis atlikta tinkamai.

Mano nuotaika pasitaisė.

– Na, tai ne taip jau blogai, tiesa? – paklausiau.

– *Bèèè hèè hèè!* – subliuvo Grouveris. – Tai tas pats, jei paskirtų mane kuopti arklidžių. Tikimybė, kad būsi pakviestas... o jeigu net ir būsi – ar panorėtum *mane* temptis kartu?

– Žinoma, norėčiau, – patikinau.

Grouveris kvilaukiamai spoksojo į vandenį.

– Krepšių pynimas... – sumurmėjo jis. – Tikriausiai nuostabu mokėti dirbti kokį nors naudingą darbą.

Pamėginau įtikinti draugą, kad jis turi daugybę talentų, tačiau man bekalbant satyras atrodė vis labiau apgailėtinais. Valandėlę paplepėjome apie irklavimą ir fechtavimą, paskui aptarėme įvairių dievų privalumus ir trūkumus. Galų gale paklausiau apie keturis tuščius vasarnamius.

– Aštuntasis – sidabrinis – vasarnamis skirtas Artemidei, – paaiškino draugas. – Ji davė įžadą amžinai likti skaisti. Savaime suprantama, negali pagimdyti vaikų. Turėti vasarnamį jai yra garbės reikalas. Jeigu jo nebūtų, Artemidė supyktų.

– Na, dėl šito – suprantu. O kiti trys – tie, kur stovi aikštės gale. Ar jie priklauso Didžiajam Trejetui?

Grouveris įsitempė. Mūsų pokalbis suko prie pavojingos temos.

– Ne, – pasakė jis. – Vienas iš jų, pažymėtas antruoju numeriu, priklauso Herai. Tai irgi garbės reikalas. Hera – santuokos deivė, taigi ji tikrai neužmezga meilės romanų su mirtingaisiais. Tai – jos sutuoktinio darbas. Didžiuoju Trejetu vadiname tris galinguosius brolius, Krono sūnus.

– Dzeusą, Poseidoną ir Hadą, – išpyškinau.

– Teisingai, tu tą žinai, – nudžiugo Grouveris. – Po didžiosios kovos su titanais jie iš savo tėvo perėmė pasaulio valdymą ir turėjo apsispręsti, kas kuriam atitenka.

– Dzeusui atiteko dangus, – prisiminiau, – Poseidonui – jūra, o Hadui – požeminis pasaulis.

– Aha, – sumykė draugas.

– Bet Hadas čia neturi vasarnamio, – pastebėjau.

– Ne. Jis neturi ir sosto Olimpe. Savo darbą jis dirba požemyje. Jeigu turėtų čia vasarnamį... – Grouverį nukratė šiurpas. – Na, tai nebūtų malonu. Pakaks – daugiau apie tai nebekalbėkime.

– Bet Dzeusas ir Poseidonas... – tęsiau toliau. – Juk mituose pasakojama, kad jie turėjo krūvą vaikų. Kodėl jų vasarnamiai tušti?

Grouveris nepatogiai perkreipė kanopas. Tada aiškino toliau:

– Maždaug prieš šešis dešimtmečius, po Antrojo pasaulinio karo, Didysis Trejetas susitarė Žemėje nebepradėti daugiau didvyrių. Jų vaikai buvo pernelyg galingi. Jie pernelyg veikė istorinius įvykius, sukėlė per daug skerdynių. Juk žinai, kad Antrasis pasaulinis karas buvo kova tarp Dzeuso ir Poseidono sūnų vienoje pusėje ir Hado palikuonių – kitoje. Laimėjusioji pusė, Dzeusas ir Poseidonas, privertė Hadą prisiekti, kad daugiau niekada neužmegs meilės ryšių su mirtingosiomis moterimis. Visi trys davė priesaiką prie Stikso upės.

Sudundėjo griautinis.

– Tai pati rimčiausia priesaika, kokią tik gali duoti, – pasakiau.

Grouveris linktelėjo.

– Ar broliai laikėsi duoto žodžio – daugiau jokių vaikų? – paklausiau.

Draugo veidas apniuko.

– Prieš septyniolika metų Dzeusas išslydo iš kelio, – pasakojo jis. – Pasipainiojo ta jauna televizijos žvaigždutė su gauruota devintojo dešimtmečio šukuosena – Dzeusas nepajėgė susilaikyti. Kai gimė jūdviejų vaikas, maža mergytė vardu Talija... Supranti – Stikso upė labai rimtai žiūri į pažadus. Dzeusas išsisuko gana

lengvai – juk jis nemirtingas, tačiau dukrai užtraukė siaubingą lemtį.

– Bet juk tai nesąžininga! – pasipiktinau. – Maža mergytė dėl to nekalta.

Grouveris minutėlę padvejojo, paskui tęsė:

– Persi, Didžiojo Trejeto palikuonys turi didesnių galių negu kiti pusdieviai. Jie turi labai stiprią aurą ir palieka pėdsakus, kurie privileija monstrus. Kai Hadą pasiekė žinia apie mergaitę, jis siaubingai įsiuto, kad Dzeusas sulaužė priesaiką. Ir tada iš Tartaro išleido baisiausius monstrus, kad jie Talijos gyvenimą paverstų kančia. Kai mergaitei sukako dvylika, jai buvo paskirtas saugotojas satyras, tačiau jis niekuo negalėjo padėti. Tada pamėgino Taliją ir du kitus pusdievius, su kuriais ji buvo susidraugavusi, atgabenti čia. Jiems beveik pavyko – būrelis jau buvo įveikęs kelią iki kalvos viršūnės, – Grouveris parodė į kitapus slėnio augančią vienišą pušį, po kuria koviausi su Minotauru. – Juos sekė visos trys gailėstingosios su gauja pragaro šunų*. Būrelis jau buvo visai netoli sklypo ribos, bet tada Talija liepė satyrui vestis kitus du pusdievius, o pati pažadėjo sulaikyti ant kulnų lipančius monstrus. Ji buvo sužeista ir pavargusi, tačiau nenorėjo gyventi kaip medžiojamas žvėris. Satyras bandė nepalikti Dzeuso dukters, tačiau

* Mitinė požemių pasaulio pabaisa, didžiulis šuo.

jos perkalbėti nepavyko, o jam reikėjo saugoti ir kitus du pusdievius. Taigi Talija pasiliko viena kovoti ant tos kalvos viršūnės. Kai mergaitė mirė, Dzeusas jos pasigailėjo ir pavertė ta pušimi. Talijos dvasia iki šiol padeda saugoti slėnio ribas. Būtent dėl to ta aukštuma vadinama Pusdievių kalva.

Spoksojau į tolumoje augančią pušį.

Grouverio pasakojimas mano širdyje atvėrė tuštumą. Be to, jaučiausi kaltas. Mano amžiaus mergaitė pasiaukėjo, kad išgelbėtų draugus. Ji akis į akį kovėsi su visa monstrų armija. Palyginti su jos žygdarbiu, mano pergalė prieš Minoaurą pasirodė labai menkutė. Klausiau savęs, ar galėjau išsaugoti mamos gyvybę, jeigu būčiau elgęsis kitaip.

– Grouveri, – paklausiau, – ar didvyriai tikrai iškeliauja į požeminį pasaulį vykdyti svarbių užduočių?

– Kartais, – atsakė satyras. – Orfėjas, Heraklis, Hudinis*.

– Ar jiems nors kartą pavyko ką nors sugrąžinti iš mirusiųjų pasaulio?

– Ne, niekada, – atsiduso jis. – Orfėjas buvo netoli tikslo... Persi, tikiuosi, tu neketini?..

– Ne, – sumelavau. – Man tiesiog buvo įdomu sužinoti. Ar... satyras visada paskiriamas saugoti pusdievio? – pakeičiau temą.

* Harry Houdini (1874–1926) – vienas garsiausių visų laikų iliuzionistų.

Grouveris atsargiai žvilgtelėjo į mane. Matyt, neįtikinai jo, kad atsisakiau minties keliauti į požeminį pasaulį.

– Ne visada, – atsakė jis. – Mes užsimaskavę patenkame į daugybę mokyklų. Mėginame rasti pusdievių, kurie gali tapti tikrais didvyriais. Jeigu aptinkame vaiką su labai stipria aura – tokį, kuris galėtų būti vieno iš Didžiojo Trejeto palikuonis, – tuojau pat pranešame Cheironui. Jis stengiasi stebėti tokius pusdievius, kol jie pradeda kelti tikrai rimtų problemų.

– Taigi, tu radai mane, – tariau. – Cheironas užsiminė, kad nusprendei, jog esu ypatingas.

Grouveris dėbtelėjo taip, tarsi ką tik būčiau įviliojęs jį į spąstus.

– Aš... ne... – sumikčiojo. – Klausyk, negalvok taip. Jeigu tu toks būtum – juk žinai – tau *niekada niekada* neleistų atlikti užduoties, o aš niekada negaučiau licencijos. Tikriausiai tu esi Hermio sūnus. Arba kokio nors ne itin galingo, pavyzdžiui, keršto deivės Nemezidės. Nenusimink, gerai?

Pagalvojau, kad jis labiau stengiasi įtikinti save, o ne mane.

Po vakarienės visus užvaldė neįprastai didelis jaudulys.

Juk atėjo metas kovoti dėl vėliavos.

Kai lėkštės ištuštėjo, sugaudė iš kriauklės padarytas ragas, ir mes pakilome nuo stalų.

Kai nešina šilkinė vėliava į paviljoną įbėgo Anabeta su savo broliu ir seserim, visi pratrūko džiaugsmo šūksniais. Vėliava buvo maždaug dešimties pėdų ilgio, pilka, žvilganti, o ant jos pavaizduota virš alyvmedžio tupinti liepsningoji pelėda. Iš kitos paviljono pusės pasirodė Klarisa su savo draugužėmis. Jos nešė tokio pat dydžio vėliavą, tačiau ši buvo ryškiai raudona, su viduryje pavaizduota kruvina ietimi ir šerno galva.

Atsigręžiau į Luką ir, mėgindamas perrėkti triukšmą, sušukau:

– Tai čia tos vėliavos?

– Taip, – patvirtino jis.

– Ar komandoms visada vadovauja Arėjas ir Atėnė?

– Ne visada, – paaiškino Lukas. – Bet dažnai.

– O jeigu vėliavą užgrobia kuris nors kitas vasarnamis, ką tada darote – perdažote ją? – pasidomėjau.

– Pamatysi. Pirmiausia reikia ją atimti, – nusišypsojo Lukas.

– Kieno mes pusėje? – dar paklausiau.

Draugas gudriai žvilgtelėjo, tarsi žinotų kažką svarbaus, ko aš nežinau. Deglų šviesoje rando subjaurotas jo veidas atrodė netgi piktas.

– Mes sudarėme laikiną sąjungą su Atėne, – paaiškino. – Šįvakar užgrobsime Arėjo vėliavą. Ir *tu* mums padėsi.

Pirmiausiai pristatė komandas. Atėnės vasarnamiai sudarė sąjungą su Apolono ir Hermio komandomis – dviem gausiausiais būriais. Matyt, siekiant paramos, buvo parduotos tam tikros privilegijos – patogiausias laikas maudytis duše, galimybė neatlikti nemaloniausių pareigų, geriausios vietos treniruotis.

Arėjo vaikai savo ruožtu irgi sudarė sąjungą su kitų vasarnamių gyventojais: Dionizo, Demetros, Afroditės ir Hefaisto komandomis. Pastebėjau, kad Dionizo vaikai taip pat neblogi sportininkai, tačiau jų buvo vos du. Demetros palikuonys irgi turėjo įgimtų fizinių gebėjimų, tačiau jie nebuvo itin agresyvūs. Dėl Afroditės sūnų ir dukterų nevertėjo pernelyg nerimauti. Beveik per visas treniruotes jie sėdėdavo ežero pakrantėje, apžiūrinėdami savo atspindžius vandens paviršiuje, šukuodamiesi ir liežuvaudami. Hefaisto vaikai buvo negražūs, tačiau tik keturi. Nuo kasdienio darbo kalvėje jie užaugo stambūs ir augaloti – tokius nugalėti gali būti sunku. Žinoma, daugiausia problemų kėlė Arėjo vasarnamio gyventojai – tuzinas didžiausių, bjauriausių ir pikčiausių vaikų visame Long Ailande, o gal net ir visoje planetoje.

Cheironas kaukštelėjo kanopa į marmurines grindis.

– Didvyriai, – kreipėsi jis, – jūs žinote taisykles. Upelis yra fronto linija. Kovos vieta – visas miškas. Leidžiama naudotis visais stebuklingais daiktais. Vėliava turi būti gerai matoma. Ją gali saugoti ne daugiau kaip du sargybiniai. Belaisviai turi būti nuginkluoti, tačiau jų negalima surišti ar užkimšti burnos. Draudžiama žudyti ar luošinti. Aš būsiu teisėjas ir karo lauko gydytojas. Prie ginklų!

Cheironas išskėtė rankas, ir ant stalų staiga atsirado amunicija: daugybė šalmų, bronzinių kardų ir metalu dengtų jaučio odos skydų.

– Oho! – aiktelėjau. – Mes tikrai galime jais naudotis?

Lukas dėbtelėjo, lyg būčiau kuoktelėjęs.

– Nebent nori, kad tave persmeigtų draugai iš penktojo vasarnamio, – nusišaipė jis. – Štai – Cheironas sakė, kad šitie tiks. Būsi pasienio sargyboje.

Mano skydas buvo tokio dydžio kaip NBA krepšinio stovo lenta, su didžiuliu kaducėjumi centre. Jis svėrė kokį milijoną svarų. Būtų puiku ant jo nusileisti nuo snieguoto šlaito, tačiau neįsivaizdavau, kad kas nors galėtų priversti mane su juo greitai bėgti. Ant mano šalmo, kaip ir ant visų Atėnės kovotojų šalmų, puikavosi mėlyna ašutinė plunksna. Arėjo komandos ir jos sąjungininkų šalmai buvo papuošti raudonai.

– Mėlynoji komanda, pirmyn, – sukomandavo Anabeta.

Mes prapliupome džiaugsmingais šūksniais, suspaudėme kardus ir nusekėme paskui ją į pietinę miško dalį. Raudonųjų komanda, šūkaudama kandžias pašaipas, nuskuodė šiaurėn.

Man kažkaip pavyko neužkliuvus už savo ginklų pasivyti Anabetą.

– Ei! – šūktelėjau.

Ji nesustodama žygiavo toliau.

– Koks planas? – pasidomėjau. – Gal turi kokį stebuklingą daiktą, kurį galėtum man paskolinti?

Mergaitės ranka slystelėjo prie kišenės, tarsi ji bijotų, kad galiu kažką pavogti.

– Tik stebėk Klarisos ietį, – paliepė. – Juk nenori, kad tas daiktas į tave susmigtų. Dėl kitko nesirūpink – mes atimsime vėliavą iš Arėjo. Ar Lukas tau paskyrė pareigas?

– Pasienio sargybinis – tik nežinau, ką tai reiškia.

– Tai nesudėtinga – stovėk prie upelio ir neleisk raudoniesiems prisiartinti. Kitkuo pasirūpinsiu aš. Atėnė visada turi planą.

Tai pasakiusi, Anabeta nurūko tolyn, palikusi mane dulkių debesyje.

– Gerai, – sumurmėjau pyktelėjęs. – Malonu, kad pakvieteit į savo komandą.

Buvo šiltas, tvankus vakaras. Miške buvo tamsu, tai šen, tai ten blykčiojo jonvabalių švieselės. Anabeta mane paliko budėti prie mažo upeliuko, kuris čiurleno tarp uolų. Pati su kitais komandos nariais užsikeberiojo į medžius.

Stovėjau vienas su plunksna padabintu šalmu ir milžinišku skydu ir jaučiausi kaip visiškas idiotas. Bronzinio kardo, kaip ir visų iki tol išbandytų kardų, pusiausvyra man netiko. Spausdamas oda aptrauktą rankeną jaučiausi tarsi rankoje laikyčiau boulingo kamuolį.

Juk iš tiesų manęs niekas nepuls, tiesa? Juk Olimpe turi egzistuoti atsakomybės įstatymai?

Kažkur tolumoje sugaudė kriauklinis ragas. Girdėjau iš miško sklindančius riksmus, metalo žvangėjimą, kovojančių vaikų šūksnius. Grakščiai tarsi taurieji elniai pro mane prašuoliavo mėlynųjų sąjungininkai, Apolono vaikai. Jie peršoko upelį ir pradingo priešų teritorijoje.

„Nuostabu, – pamaniau. – Aš, kaip visada, praleisiu visą smagumą“.

Ir tada kažkur netoliese išgirdau garsą, nuo kurio mano nugara perbėgo šaltukas. Tai buvo duslus šuns urzgimas.

Staigiai kilstelėjau skydą – atrodė, kad kažkas sėlina artyn.

Urzgimas nutilo. Jaučiau, kad toji būtybė atsitraukia.

Kitapus upelio, pamiškėje, staiga susiūbavo medžių ir krūmų šakos. Klykaudami ir šūkaudami iš tamsos išniro penki Arėjo kariai.

– Muškit tą nenaudėlį! – suspigo Klarisa.

Pro šalmo prarėžas spindėjo bjaurios kaip kiaulės akutės. Mergiotė mojavo kokių penkių pėdų ilgio ietimi – dantytas jos antgalis švytėjo raudona ugnimi. Klarisos broliai ir seserys buvo ginkluoti tik įprastais bronziniais kardais, tačiau dėl to man nepasidarė nė kiek ramiau.

Kompanija peršoko upelį. Aplinkui nebuvo nieko, kas galėtų atskubėti į pagalbą. Žinoma, galėčiau sprukti. Arba vienas gintis nuo pusės Arėjo vasarnamio gyventojų.

Kai puolė pirmas priešas, nusprendžiau šoktelėti į šalį, tačiau šitie vaikėzai nebuvo tokie kvaili kaip Minotauras. Jie apsupo mane, o Klarisa puolė su savo ietimi. Spėjau prisidengti skydu, tačiau visame kūne pajutau skausmingą dilgčiojimą. Plaukai pasišiaušė, ranka, laikanti skydą, nutirpo, o oras aplink mane užsiliepsnojo.

Elektra. Bjauri ietis su elektriniu antgaliu. Šiek tiek atsitraukiau.

Kitas Arėjo vaikas kardo rankena stuktelėjo man į krūtinę, ir aš pargriuvau į purvą.

Jie galėjo spardyti mane, kol pavirsčiau drebučių kalnu, tačiau buvo pernelyg užsiėmę – kyatojo net susiriesdami.

– Padarykit jam šukuoseną, – liepė Klarisa. – Čiupkite už plaukų.

Man kažkaip pavyko atsistoti. Užsimojau kardu, tačiau Klarisa išmušė jį kibirkščiuojančia ietimi. Dabar nutirpo abi rankos.

– O, nuostabu! – suprunkštė Klarisa. – Aš siaubingai bijau šito berniuko. Tikrai bijau.

– Vėliava ten, – mostelėjau ranka. Norėjau, kad mano balsas skambėtų piktai, tačiau tikriausiai nepavyko.

– Taip, – atsiliepė kažkuris iš Klarisos brolių. – Bet žinai, mums reikalinga ne vėliava. Mums reikalingas vaikėzas, dėl kurio kaltės apsikvailino mūsų vasarnamis.

– Jūs patys pradėjot, – tariau. Tai nebuvo protingiausi žodžiai, kuriuos galėjau pasakyti.

Du Arėjo vaikiščiai priėjo prie manęs. Žingtelėjau upelio link ir pamėginau pakelti skydą, tačiau Klarisa mane aplenkė. Jos ietis smigo tiesiai man į šonkaulius. Jeigu nebūčiau užsidėjęs šarvuoto antkrūtinio, būčiau

pavirtęs kebabu. Vis dėlto nuo elektros smūgio vos neišlėkė visi dantys. Kažkuris Arėjo vaikas brūkštelėjo kardu man per ranką – liko nemenkas įpjovimas.

Bežiūrint į savo kraują, man ėmė svaigti galva – pasidarė ir šalta, ir karšta tuo pat metu.

– Žaloti draudžiama, – pajėgiau suveblenti.

– Oi, – prunkštelėjo vaikiščias. – Kaip gaila – praradau galimybę gauti deserto.

Jis nustūmė mane į upelį ir pradėjo taškyti. Visi prapliupo juoktis. „Kai jiems nusibos smagintis, aš mirsiu,“ – pamaniau. Bet staiga kažkas nutiko. Rodės, vanduo pažadino mano pojūčius ir atgaivino jėgas, tarsi ką tik būčiau suvalgęs visą krepšį mamos parneštų guminukų su espresso kava.

Klarisos vasarnamio kompanija subrido į upelį, tačiau jau buvau pasirengęs juos sutikti. Žinojau, ką daryti. Kardo plokštuma trinktelėjau pirmam priėjusiam berniūkščiui per galvą ir numėčiau šalną. Sudaviau labai stipriai – jam bekrinant į vandenį spėjau pamatyti, kaip vartosi akys.

Prie manęs prisiartino antrasis ir trečiasis bjaurybės. Vienam trenkiau skydu į veidą, o kitam kardu irgi numėčiau ašutine plunksna papuoštą šalną. Abu skubiai atsitraukė. Ketvirtasis bjaurybė nesiryžo pulti, tačiau prie manęs artinosi Klarisa. Jos ieties galiukas spragsė-

jo nuo susikaupusios energijos. Kai ji pamėgino durti, skydo kraštu ir kardu sugavau smaigalį ir nulaužiau kaip sausą šakelę.

– Ach! – suriko ji. – Tu, idiote! Tu, maita dvokiantis kirmine!

Tikriausiai mergiotė būtų pasakiusi ką nors dar bjaurėsnio, tačiau kardo rankena stuktelėjau jai į tarpuakį. Klarisa klupinėdama išlipo iš vandens.

Tada išgirdau triukšmą ir pakilius šūksnius, o po akimirkos pamačiau prie fronto linijos atbėgantį Luką. Iškėlęs virš galvos jis laikė raudonųjų komandos vėliavą. Greta bėgo pora Hermio vaikų – jie pridengė vado atsitraukimą. Iš paskos, atmušinėdami Hefaisto vaikų puolimus, skubėjo keli Apolono palikuoniai. Arėjo kompanija kėlėsi nuo žemės, Klarisa murmėjo tylūs prakeiksmus.

– Apgaulė! – šaukė ji. – Tai buvo apgaulė!

Ji dar mėgino svirduliuoti paskui Luką, bet jau buvo per vėlu. Visi susibūrė upelio vagoje. Lukas pirmasis perbrido į priešų teritoriją. Mūsų kompanija prapliupo džiaugsmo šūksniais. Raudona vėliava sužėrėjo ir persidažė sidabru. Šernas ir ietis pavirto didžiuliu kaducėjumi – vienuoliktojo vasarnamio simboliu. Visi mėlynosios komandos nariai puolė glėbesčiuoti Luką, paskui užsikėlė ant pečių ir pradėjo nešioti po pamiš-

kę. Iš miško atrisnojo Cheironas ir papūtė kriauklinį ragą.

Žaidimas baigtas. Mes laimėjome.

Jau ketinau pulti į šventės sūkurį, kai staiga greta manęs upelio vagoje išgirdau Anabetą sakant:

– Visai neblogai, didvyri.

Atsigręžiau, tačiau Anabetos ten nebuvo.

– Kur, po galais, išmokai šitaip kautis? – paklausė ji.

Oras sužėrėjo, ir Anabeta įgijo pavidalą. Ji laikė rankoje *Yankees* komandos beisbolo kepuraitę – rodė, ką tik nusiėmė ją nuo galvos.

– Tu su manimi pasielgei bjauriai, – išrėžiau. – Paskyrei budėti čia, nes žinėjai, kad Klarisa manęs ieškos. Tada Lukui liepei eiti iš užnugario. Tu buvai viską numačiusi.

– Juk sakiau, kad Atėnė visada turi planą, – atšovė Anabeta.

– Pagal tą planą galėjau būti sutrintas į miltus.

– Atėjau kiek galėdama greičiau. Jau ketinau įsikišti, bet... – ji gūžtelėjo pečiais, – tau nereikėjo pagalbos.

Tada Anabeta pastebėjo mano sužeistą ranką.

– Kaip tai nutiko? – susidomėjo.

– Įpjovimas kardu, – atsakiau. – Ką tu manai?

– Tai buvo įpjovimas kardu, – pataisė ji. – Pažvelk.

Buvo likę kraujo pėdsakai. Ten, kur driekėsi ilgas pjūvis, buvo likęs tik baltas rumbas, tačiau ir jis jau nyko. Man bežiūrint, rumbas virto siauru randeliu, o paskui visai pradingo.

– Aš... aš nieko nesuprantu, – suveblenau.

Anabeta įtemptai galvojo. Beveik jaučiau, kaip jos galvoje sukosi krumpliaračiai. Ji pažiūrėjo žemyn į man pėdas, paskui į perlaužtą Klarisos ietį ir paliepė:

– Persi, išlipk iš vandens.

– Ką? – nesupratau.

– Tiesiog padaryk, kaip sakau.

Išlipau iš upelio ir iškart pasijutau mirtinai nuvargęs. Mano rankos vėl pradėjo tirpti. Adrenalino antplūdis baigėsi. Vos nesusmukau, bet Anabeta spėjo sulaikyti.

– O, Stiksai, – nusikeikė ji. – Tai *negerai*. Aš nenorėjau... Maniau, kad tai Dzeuso...

Deja, nespėjau paklausti, ką ji turėjo omenyje, – vėl išgirdau šuns urzgimą, tik šįkart daug arčiau. Miško tylą perskrodė kauksmas. Džiaugsmingi stovyklautojų šūkavimai akimirksniu nutilo. Cheironas kažką riktelėjo senąja graikų kalba – tik vėliau suvokiau, jog puikiai supratau jo žodžius: *Pasiruoškite! Paduokit mano lanką!*

Anabeta išsitraukė kardą. Ant uolų, tiesiog virš mūsų stovėjo maždaug raganosio dydžio juodas šuo. Jo akys

žėravo raudonai kaip lava, o dantys buvo aštrūs lyg durklai.

Padaras spoksojo tiesiai į mane.

Niekas net nekrustelėjo, tik Anabeta riktelėjo man:
– Persi, bėk!

Ji pamėgino užstoti mane, tačiau šuo pasirodė greitesnis. Milžiniškas šešėlis su atkištais dantimis peršoko per Anabetą. Vos tik jis atsitrenkė į mane, aš išgriuvau aukštiekninkas ir pajutau, kad aštrios kaip skustuvai iltys skverbiasi pro mano šarvus. Pasigirdo braškėjimas, tarsi vienas po kito plyštų keturiasdešimt sluoksnių popieriaus. Staiga į šuns sprandą susmigo strėlių spiečius. Negyvas monstras susmuko prie mano kojų.

Per stebuklą likau gyvas. Nenorėjau žiūrėti žemyn į sudraskytus šarvus. Jaučiau ant krūtinės šilumą ir drėgmę – supratau, jog esu sunkiai sužeistas. Dar sekundė, ir monstras būtų pavertęs mane šimtu svarų delikatesinio faršo.

Prie mūsų atrisnojo Cheironas, nešinas lanku. Mokytojo veidas buvo niūrus kaip audros debesys.

– *Di immortales!* – sušuko Anabeta. – Tai pragaro šuva iš Tartaro. Jie ne... jie negalėjo numanyti...

– Kažkas jį pakvietė, – pareiškė Cheironas. – Kažkas iš stovyklos.

Priėjo Lukas. Vaikinas tebelaikė visų pamirštą vėliavą – jo triumfo valanda buvo pasibaigusi.

– Tai dėl Persio kaltės! – suriko Klarisa. – Persis jį priviliojo!

– Nutilk, vaike, – sudraudė ją Cheironas.

Stebėjome, kai pragaro šuns kūnas pamažu virto šešėliu ir pradėjo sunktis į žemę, kol visiškai išnyko.

– Tu sužeistas, – pasakė Anabeta. – Persi, kuo greičiau lipk į vandenį.

– Man viskas gerai, – atsikalbinėjau.

– Ne, ne visai, – nesutiko ji. – Cheironai, pažiūrėkite.

Buvau pernelyg pavargęs, kad galėčiau prieštarauti. Įlipau atgal į upelį. Aplink susibūrė visa stovykla.

Iškart pasijutau geriau. Jaučiau, kaip krūtinėje užsiveria žaizdos. kažkas iš stovyklautojų aiktelėjo.

– Klausykit, aš... aš nežinau, kodėl, – veblenau, pasijutęs kaltas ir norėdamas atsiprašyti. – Atleiskite...

Tačiau jie nežiūrėjo, kaip gyja mano žaizdos – visi įbedė akis kažkur virš mano galvos.

– Persi, – ištarė Anabeta, rodydama į kažką ranka, – žiūrėk...

Kai pakėliau galvą, ženklas jau nyko, tačiau dar spėjau pamatyti spindinčią ir virpančią žalios šviesos hologramą. Tai buvo ietis su trimis smaigaliais – tridantis.

– Tavo tėvas, – sušnabždėjo Anabeta. – Tai *tikrai* negerai.

– Tu jau nustatytas, – paskelbė Cheironas.

Visi aplink mane susibūrę stovyklautojai suklaupė. Ant kelių puolė net Arėjo vasarnamio kompanija, nors jie neatrodė labai patenkinti.

– Mano tėvas? – pakartojau, visiškai suglumęs.

– Poseidonas, – tarė Cheironas. – Žemės drebintojas, audrų nešėjas, arklių dievas. Būk pasveikintas, Persėjau Džeksonai, jūros dievo sūnau.

KAIP MAN PASKYRĖ UŽDUOTĮ

Kitą rytą Cheironas mane perkėlė į trečią vasarnamį.

Gyvenau vienas. Turėjau daugybę vietos savo daiktams: Minotauro ragui, atsarginiam drabužių komplektui ir krepšiui su tualetu reikmenimis. Pietaudavau prie asmeninio stalo, galėjau pats rinktis, ką veikti, turėjau teisę kada panorėjęs sušukti „užgesinti šviesas!“ ir neprivalėjau niekieno klausyti.

Jaučiausi siaubingai nelaimingas.

Kaip tik tada, kai išsikovojojau pripažinimą, kai vienuoliktas vasarnamis tapo mano namais ir pagaliau pasijutau normaliu vaiku – tiek, kiek įmanoma pasijusti, kai esi pusdievis – staiga mane atskyrė nuo kitų, tarsi sirgčiau kokia nors reta liga.

Man girdint niekas neužsiminė apie pragaro šunį, bet jaučiau, kad visi apie tai kalba už akių. Užpuolimas visus išgąsdino. Jis atskleidė du faktus: pirma – esu jūros dievo sūnus, antra – monstriai nori mane nužudyti, ir niekas jų nesulaikys. Jie netgi gali įsiveržti į stovyklą, kuri iki šiol buvo laikoma saugia vieta.

Kiti stovyklautojai kaip įmanydami manęs vengė. Po to, kai sutriuškinau Arėjo kompaniją, vienuolikto vasarnamio vaikai bijojo kartu su manimi dalyvauti fechtavimo pamokose, todėl treniravomės dviese su Luku. Jis mane spaudė smarkiau negu iki tol, o aš nebijojau sužeidimų.

– Tau prireiks visko, ko tik gali išmokti, – teigė Lukas, kai mudu dirbome su kardais ir liepsnojančiais deglais. – Dar kartą pamėgink šitą galvos kirtimo judesį. Pakartok dar penkiasdešimt kartų.

Rytais Anabeta mane tebemokė graikų kalbos, tačiau ji buvo kažkokia išsiblaškiusi. Kaskart, kai ką nors pasakydavau, mergaitė piktaite dėbteledavo, tarsi būčiau skėlęs jai į tarpuakį.

Po pamokų ji nueidavo, murmedama sau po nosimi:

– Užduotis... Poseidonas?... Po šimts... Reikia sukurti planą...

Net Klarisa laikėsi atokiau nuo manęs. Vis dėlto tulžingas jos žvilgsnis bylojo, jog mergiotė galėtų užmušti mane už tai, kad sulaužiau jos ietį. Verčiau jau ji būtų mane aprėkusi ar aptalžiusi kumščiais. Geriau jau kasdien dalyvaučiau muštynėse negu būčiau ignoruojamas, kaip dabar.

Žinojau, kad kažkas stovykloje ant manęs pyksta. Vieną vakarą grįžęs į vasarnamį tarpduryje radau numestą mirtingųjų laikraštį – *New York Daily News* egzempliorių. Buvo atverstas didmiesčio naujienų puslapis. Man prireikė beveik valandos, kol perskaičiau straipsnį – kuo labiau niršau, tuo labiau liejosi raidės.

PO KEISTOS AUTOMOBILIO KATASTROFOS DINGĘ MOTINA SU SŪNUMI IKI ŠIOL NERASTI

Straipsnio autorė – Eilina Smyt

Selė Džekson ir jos sūnus Persis, prieš savaitę dingę mįslingomis aplinkybėmis, dar nerasti. Visiškai sudegęs šeimos automobilis, septyniasdešimt aštuntųjų laidos „Camaro“, aptiktas praėjusį šeštadienį šiauriniame Long Ailando kelyje. Automobilio stogas buvo nuplėštas, priekinė ašis sulūžusi. Prieš sprogimą automobilis daug kartų apsivertė ir slydo kelis šimtus metrų.

Motina su sūnumi savaitgaliui buvo atvykę į Montauką, tačiau dėl nežinomų aplinkybių skubiai išvažiavo. Automobilyje ir netoli jo sudužimo vietos aptikta kraujo pėdsakų, tačiau daugiau apie dingusius Džeksonus nieko nežinoma. Vietos gyventojai teigia nieko keista nepastebėję tuo laiku, kai galėjo įvykti avarija.

Ponios Džekson situoktinis Geibas Uglianas skundėsi, kad jo posūnis Persis Džeksonas buvo sunkiai

auklėjamas vaikas, išmestas iš daugybės internatinių mokyklų. Be to, jau anksčiau jis buvo linkęs į smurtą.

Policija neteikia informacijos, ar sūnus Persis yra įtariamas dėl motinos dingimo, tačiau jie neatmeta galimybės, kad buvo įvykdyta žmogžudystė. Apačioje pateikiamos Selės ir Persio Džeksonų nuotraukos. Policija prašo visus, kurie turi kokios nors informacijos, paskambinti nemokama karštąja nusikalstamumo prevencijos linija.

Telefono numeris buvo apibrauktas juodu žymekliu.

Suspaudžiau laikraštį į gniužulą ir sviedžiau šalin, tada griuvau ant gulto, stovinčio pačiame tuščio vasarnamio centre.

– Užgesinti šviesas, – pasakiau. Jaučiausi siaubingai nelaimingas.

Tą naktį sapnavau patį baisiausią sapną gyvenime.

Siaučiant audrai bėgau jūros pakrante. Už mano nugaros buvo miestas, bet ne Niujorkas. Pastatai buvo išdėstyti kitaip – toliau vienas nuo kito. Tolumoje matėsi palmės ir neaukštos kalvos.

Maždaug už šimto jardų ant bangos keteros kovėsi du vyrai. Jie atrodė kaip per televiziją matyti imtynininkai:

raumeningi, barzdoti, ilgaplaukiai. Abu vilkėjo gražiai krintančias graikiškas tunikas. Vieno vyro drabužis buvo išsiuvinėtas žaliai, kito – mėlynai. Jiedu grūmėsi, ėmėsi, daužėsi galvomis. Kaskart, kai priešininkų kūnai susiliesdavo, sušvisdavo žaibai, patamsėdavo dangus ir pakildavo vėjas.

Privalėjau juos sustabdyti, tačiau nežinojau, kaip. Kuo greičiau lėkiau, tuo smarkiau vėjas nešė mane atgal, kol galų gale pajutau, kad bėgu vietoje, o mano kulnai bergždžiai rausia smėlį.

Per audros kauksmą girdėjau, kaip mėlynai pasipuošęs vyras šaukia žaliajam:

– *Grąžink! Grąžink!*

Atrodė, kad du darželinukai pešėsi dėl žaislo.

Bangos vis kilo, dužo į krantą, apliedamos mane druskingu vandeniu.

– *Liaukitės! Baikite muštis!* – šaukiau.

Sudrebėjo žemė. Kažkur požemyje nuaidėjo juokas, paskui atsklido toks žemas ir klaikus balsas, kad mano gyslose sustingo kraujas.

– *Eikš žemyn, mažasis didvyri,* – kažkas dainavo. – *Eikš žemyn.*

Po mano kojomis prasiskyrė smėlis, iki pat Žemės centro prasivėrė plyšys. Pėdos slystelėjo, ir mane prarijo tamsa.

Krisdamas nubudau.

Tebegulėjau lovoje trečiajame vasarnamyje. Kūnas pranešė, kad jau rytas, bet lauke tebebuvo tamsu, o virš kalvų dundėjo griaustinis. Siautė audra – pasirodo, ne tik sapne.

Išgirdau beldžiant prie durų – į slenkstį tukseno kanopa.

– Įeikite, – pakviečiau.

Į kambarį įžengė Grouveris. Jo veidas atrodė nerimastingas.

– Ponas D nori tave matyti, – pasakė. – Jis nori nužudyti... Verčiau tegul pats tau pasako.

Susinervinęs apsirengiau ir nusekiau draugui iš paskos. Jaučiau, kad patekau į didelę bėdą.

Pastarosiomis dienomis tikėjau, kad būsiu pakvies-tas į didįjį namą. Dabar, kai paaiškėjo, kad esu Posei-dono – vieno iš Didžiojo Trejeto, kuriems negalima turėti vaikų, – sūnus, supratau, kad būti gyvam man yra nusikaltimas. Tikriausiai kiti dievai aptarė, kokia bausmė už egzistavimą man būtų tinkamiausia, o dabar ponas D pasiruošė įvykdyti jų nuosprendį.

Dangus virš Long Ailando sąsiaurio atrodė kaip beužverdanti rašalo sriuba. Link mūsų artinosi tamsi lietaus užsklanda. Paklausiau Grouverio, ar mums reikia lietsargio.

– Ne, – atsakė jis. – Čia niekada nelyja, jei mes to nenorime.

Parodžiau į siaučiančią audrą.

– Tada kas, po šimts pyptkių, yra ten? – pasiteiravau.

Jis baugščiai pažvelgė į dangų.

– Ji praslinks pro šalį, – pareiškė. – Blogas oras visada praslenka.

Supratau, kad Grouveris teisus. Per savaitę, kurią praleidau stovykloje, dangus nė karto nebuvo apsiniaukęs. Keli lietaus debesys, kuriuos buvau pastebėjęs danguje, praslinko slėnio pakraščiais.

Bet ši audra... Ji tikrai atrodė didžiulė.

Tinklinio aikštelėje keli vaikai iš Apolono vasarnamio su satyrais žaidė ryto rungtynes. Dionizo dvyniai vaikštinėjo po braškių lysves, taip skatindami augalus vežėti. Visi rūpinosi kasdieniais reikalais, tačiau atrodė įsitempę. Visi nenuleido akių nuo audros.

Mudu su Grouveriu patraukėme link priekinės didžiojo namo verandos. Apsivilkęs tigriniu raštu išmargintus havajietiškus marškinėlius, su dietinės kolos skardine rankoje, Dionizas sėdėjo prie binoklio stalo – atrodė lygiai taip pat, kaip ir tądien, kai čia atvykau. Kitapus stalo netikrame neįgaliojo vežimėlyje sėdėjo

Cheironas. Jie žaidė su nematomais priešininkais – du kortų rinkiniai kybojo ore.

– Na, na, – nepakeldamas akių pasakė ponas D. – Štai ir mūsų mažoji garsenybė.

Laukia, kas bus toliau.

– Eikš arčiau, – liepė ponas D. – Ir nesitikėk, kad prieš tave, mirtingąjį, pulsiau ant kelių, net jeigu senasis Kriaukliabarzdis yra tavo tėvas.

Debesis perrėžė žaibo tinklas, griaustinis sudrebino didžiojo namo langus.

– Ir taip toliau... – nusišaipė Dionizas.

Cheironas apsimetė susidomėjęs savo kortomis. Grouveris susigūžė po turėklais, jo kanopos bilsnojo pirmyn ir atgal.

– Jei būtų mano valia, – rėžė Dionizas, – aš priversčiau tavo molekules išsibarstyti liepsnose. Tada mes iššluotume pelenus ir atsikratytume daugybės rūpesčių. Bet Cheironas mano, kad tai prieštarautų mano misijai šioje prakeiktoje stovykloje. Privalau jus, mažus niekšelius, saugoti nuo skriaudos.

– Savaiminis užsidegimas irgi yra skriauda, – įsiterpė Cheironas.

– Nesąmonė, – užginčijo Dionizas. – Berniukas to nė nepajaustų. Šiaip ar taip, aš sutikau suvaržyti save.

Todėl užuot sudeginęs, ketinu paversti tave delfinu ir išsiųsti atgal pas tėtui.

– Pone D, – įspėjo Cheironas.

– Ach, viskas gerai, – Dionizo tonas sušvelnėjo. – Tai tik viena galimybė, bet visiškai kvaila. – Dionizas atsistojo, o nematomų lošėjų kortos nukrito ant stalo. – Išvykstu į Olimpą dalyvauti nepaprastajame susirinkime. Jei man sugrižus berniūkštis tebebus čia, paversiu jį afalina*. Ar supratote? Ir jeigu tu, Persėjau Džeksonai, turi bent kiek smegenų, tai suprasi, jog šita galimybė yra daug išmintingesnė už tą, kurią tau siūlys Cheironas.

Dionizas paėmė kortą, pasuko, ir ji pavirto plastikiniu stačiakampiu. Kas tai buvo – kreditinė kortelė? Ne – rankoje jis laikė garantinį pasą.

Ponas D spragtelėjo pirštais.

Atrodė, kad oras prie jo sutirštėjo ir susiglaudė. Pirmiausiai Dionizas pavirto holograma, paskui vėju, kol galų gale visai išnyko, palikdamas tik ilgai neišsisklaidantį šviežiai išspaustų vynuogių kvapą.

Cheironas nusišypsojo man, bet atrodė pervargęs ir įsitempęs.

– Persi, prašau, sėskis. Ir tu, Grouveri, – liepė jis.

Mudu atsisėdome.

* Afalina – delfininių šeimos jūrų žinduolis.

Cheironas padėjo ant stalo savo kortas – laimingą kombinaciją, kurios taip ir nepanaudojo.

– Persi, pasakyk, kaip tu jautiesi po pragaro šuns užpuolimo? – pasiteiravo jis.

Vien išgirdęs tą žodį, aš krūptelėjau.

Tikriausiai Cheironas norėjo, kad pasakyčiau: *Et, nieko tokio. Pragaro šunis aš valgau pusryčiams*. Bet aš nenorėjau meluoti.

– Jis mane išgąsdino, – prisipažinau. – Jei nebūtumėt šovęs, būčiau miręs.

– Persi, tau teks susidurti su baisesniais siaubūnais. Daug baisesniais, kol viskas bus baigta, – pareiškė mokytojas.

– Baigta?.. – nustebau. – Kas baigta?

– Savaime suprantama – tavo užduotis. Ar nori ją gauti?

Žvilgtelėjau į Grouverį – jis laikė sukryžiuavęs pirštus.

– Hm, sere, – numykiau. – Jūs man dar nepasakėte, kokia ji bus.

Cheirono veidas persikreipė.

– Na, tai sudėtingas reikalas, – pratarė jis. – Paaiškinsiu išsamiai.

Slėniu nudundėjo griaustinis. Audros debesys jau buvo pasiekę paplūdimio pakraštį. Visur, kur aprėpė

mano akys, dangus maišėsi su kunkuliuojančiu jūros vandeniu.

– Poseidonas ir Dzeusas... Jiedu kovoja dėl kažko labai vertingo daikto... kažko, kas buvo pavogta, tiesa? – paklausiau.

Grouveris ir Cheironas susižvalgė. Tada Cheironas, tebesėdėdamas neįgaliojo vežimėlyje, palinko priekį.

– Iš kur tu žinai? – paklausė.

Mano veidas nukaito. Prakeiktas ilgas liežuvis.

– Nuo Kalėdų prasidėjo keisti orai – tarsi kovotų jūra ir dangus, – bandžiau aiškinti. – Paskui pasikalbėjau su Anabeta – ji buvo kažką nugirdusi apie vagystę. Be to... aš susapnavau.

– Aš tai žinojau, – įsiterpė Grouveris.

– Užsičiaupk, satyre, – nutildė Cheironas.

– Bet juk tai – jo užduotis! – Grouverio akys išsiplėtė iš susijaudinimo. – Ji turi būti jo!

– Nuspręsti gali tik Orakulas, – paskelbė Cheironas, glostydamasis barzdą. – Deja, tu teisus, Persi. Tarp tavo tėvo ir Dzeuso kilo didžiausias kivirčas per daugybę šimtmečių. Jie kovoja dėl vieno labai vertingo daikto, kuris buvo pavogtas. Pasakysiu tiksliai – dėl žaibų strėlės.

– Dėl ko? – nervingai sukikenau.

– Nemanyk, kad viskas taip paprasta, – perspėjo Cheironas. – Tai ne aliuminio folija apvyniotas zigzagas, kokį tikriausiai matei antrarūšiuose spektakliuose. Kalbu apie dviejų pėdų ilgio cilindrą iš aukščiausios rūšies dangiškosios bronzos, abiejuose galuose padengtą dieviškais sprogmenimis.

– O! – žioptelėjau.

– Tai Dzeuso valdovo strėlė, – vis labiau jaudindamasis dėstė Cheironas. – Jo galios simbolis. Pagal jos pavyzdį pagamintos visos kitos žaibų strėlės. Tai pirmasis ginklas, kurį Kiklopas pagamino kovai su titanais, strėlė, kuri pakreipė Etnos kalno viršūnę ir išsviedė Kroną iš sosto. Tai strėlė, kuri gali sukaupti tiek galios, kad mirtingųjų sukurtos vandenilinės bombos prieš ją atrodytų kaip menkučiai fejerverkai.

– Ir ji dingo? – paklausiau.

– Buvo pavogta, – patikslino Cheironas.

– Ir kieno tai darbas?

– Kas tai *padarė*? – pataisė Cheironas. Mokytojas visada lieka mokytoju. – Tu!

Iš nuostabos išsižiojau.

– Bent jau taip galvoja Dzeusas, – Cheironas kilstelėjo ranką. – Per pastarąją žiemos saulėgrįžą, kai vyko paskutinis dievų pasitarimas, Dzeusas susiginčijo su Poseidonu. Kaip visada – dėl tų pačių kvailysčių: „Mama

Rēja tave mylėjo labiau!“, „Ore katastrofos visada įspūdingesnės negu jūroje“ ir panašiai. Paskui Dzeusas pastebėjo, kad dingo jo valdovo strėlė – nukniaukta iš sosto salės, tiesiai jam iš panosės. Jis nedvejodamas apkaltino Poseidoną. Iš tikrųjų nė vienas dievas pats negali pasiglemžti kito dievo galios simbolio – tai draudžia patys seniausi dieviškieji įstatymai. Tačiau Dzeusas mano, kad Poseidonas tą padaryti paprašė mirtingojo didvyrio.

– Bet aš ne... – sulemenau.

– Kantriai klausykis, vaike, – nutildė mane Cheironas. – Dzeusas turi rimtą priežastį įtarti. Kiklopo kalvė yra po vandenynu, taigi Poseidonas turi galimybę daryti įtaką brolio strėlės gamintojams. Dzeusas įsitikinęs, kad Poseidonas nugabeno ten valdovo strėlę ir liepė Kiklopui slapta pagaminti daugybę kopijų, kurias paskui panaudos jam iš sosto išversti. Dzeusas nežinojo vienintelio dalyko – kuris didvyris, Poseidono palieptas, pavogė strėlę. O dabar Poseidonas viešai paskelbė, kad esi jo sūnus. Per žiemos atostogas buvai Niujorke, todėl lengvai galėjai prasmukti į Olimpą. Dabar Dzeusas tiki radęs vagį.

– Bet aš niekada nebuvoau Olimpe! – bejėgiškai sušukau. – Dzeusas išprotėjęs!

Cheironas ir Grouveris nervingai pažvelgė į dangų. Neatrodė, kad debesys virš mūsų ketintų sklaidytis, kaip buvo pažadėjęs Grouveris. Jie ritosi tiesiai į mūsų slėnį ir slėgė, tarsi užsiveriantis karsto dangtis.

– Ei, Persi... – įsiterpė Grouveris. – Kalbėdami apie Dangaus Valdovą, mes nevartojame to žodžio iš *i* raidės.

– Galbūt *paranojiškas*, – pataisė mane Cheironas. – Šiaip ar taip, Poseidonas anksčiau yra bandęs nuversti Dzeusą nuo sosto. Kiek pamenu, per baigiamąjį egzaminą trisdešimt aštuntasis klausimas buvo kaip tik apie tai... – Jis žiūrėjo į mane taip, tarsi tikrai tikėtusi, jog prisiminsiu trisdešimt aštuntąjį klausimą.

Kaip kam nors galėjo šauti į galvą apkaltinti mane pavogus dievo ginklą? Mirčiau iš gėdos net nukniaukęs picos gabalėlį iš Geibo pokerio vakarėlio. Cheironas laukė atsakymo.

– Tai kažkas apie auksinį tinklą? – pamėginau spėti. – Poseidonas, Hera ir keli kiti dievai... jie įviliojo Dzeusą į spąstus ir nenorėjo paleisti, kol jis nepažadėjo būti geresniu valdovu, teisingai?

– Teisingai, – pripažino Cheironas. – Nuo to laiko Dzeusas nepasitiki Poseidonu. Žinoma, Poseidonas neprisipažįsta pavogęs žaibų strėlę. Jis smarkiai įsižeidė dėl kaltinimo. Abu jau kelis mėnesius ginčijasi ir grasina

pradėti karą. O dabar dar atsiradai tu – kaip patarlėje minimas paskutinis lašas.

– Bet juk aš tik vaikas! – neiškenčiau.

– Persi, – įsiterpė Grouveris. – Jeigu būtum Dzeusas ir žinotum, kad brolis kėsinaisi tave nukarūnuoti, o paskui staiga jis prisipažintų, jog sulaužė šventą priesaiką, duotą po Antrojo pasaulinio karo, ir Žemėje suteikė gyvybę naujam mirtingajam didvyriui, kuris gali būti panaudotas kaip ginklas prieš tave... Ar tu jo vietoje nepradėtum įtarinėti?

– Bet juk aš nieko nepadariau. Poseidonas... mano tėtis... juk jis nepavogė tos valdovo strėlės, ar ne?

Cheironas atsiduso.

– Dauguma mąstančių būtybių supranta, kad vagystės – ne Poseidono stilius. Tačiau jūros dievas pernelyg išdidus, kad įrodinėtų Dzeusui savo nekaltumą. Dzeusas pareikalavo, kad Poseidonas sugrąžintų strėlę iki vasaros saulėgrįžos – birželio dvidešimt pirmosios. Liko dešimt dienų. Poseidonas reikalauja, kad tą pačią dieną brolis jo atsiprašytų už neteisingą kaltinimą. Maniau, kad padės diplomatija, kad Hera, Demetra* ar Hestija** privers brolius atgauti sveiką protą. Deja, tavo pasirodymas tik dar labiau pakurstė Dzeuso įniršį. Dabar nė vienas iš didžiųjų dievų nenori nusileisti. Jeigu

* Žemės derlingumo ir žemdirbystės dievė, vedybų saugotoja.

** Šeimos židinio deivė.

niekas neįsikiš, jeigu iki saulėgrįžos valdovo strėlė nebus surasta ir sugrąžinta Dzeusui, prasidės karas. Persi, ar gali įsivaizduoti, kaip atrodo dievų karas?

– Blogai? – spėjau.

– Įsivaizduok pasaulį, kuriame tvyro chaosas. Gamta palikta likimo valiai. Olimpo dievai priversti rinktis, kieno pusę palaikyti – Dzeuso ar Poseidono. Griovimai, skerdynės, milijonai mirčių. Vakarų civilizacija paversta mūšio lauku – palyginti su tokia nelaime, Trojos karas atrodytų kaip pasimėtymas vandens balionėliais.

– Blogai, – pakartočiau.

– Persi Džeksonai, tau tektų pirmajam patirti Dzeuso rūstybę.

Pradėjo lyti. Tinklinio aikštelėje vaikai liovėsi žaisti ir mirtinoje tyloje įsispoksojo į dangų.

Tai aš prišaukiau šitą audrą į Pusdievių kalvą. Dėl mano kaltės Dzeusas baudė visą stovyklą. Staiga įsiutau.

– Taigi aš turiu surasti tą kvailą strėlę, – išrėžiau, – ir sugrąžinti ją Dzeusui.

– Jeigu Poseidono sūnus grąžintų Dzeusui jo nuosavybę, tai būtų pats geriausias pasiūlymas susitaikyti, – pareiškė Cheironas.

– Bet jeigu Poseidonas neturi tos strėlės, tai kur ji tada gali būti? – paklausiau.

– Manau, kad žinau, – Cheirono veidas paniuro. – Prieš daugybę metų girdėjau pranašystę... Dabar tie žodžiai man kelia tam tikrų minčių. Bet daugiau pasakyčiau tik tada, kai oficialiai priimsi užduotį. Pirmiausia paprašyk Orakulo patarimo.

– Kodėl iškart negalite man pasakyti, kur yra strėlė?

– Jeigu sužinotum, bijotum priimti iššūkį, – atsakė mokytojas.

– Puiki priežastis, – sumurmėjau tramdydamas pyktį.

– Sutinki?

Pažvelgiau į Grouverį – jis drąsinančiai linktelėjo.

Lengva jam linkčioti – tai mane Dzeusas nori nudėti.

– Gerai, – pasakiau. – Šitaip vis tiek geriau negu būti paverstam delfinu.

– Tada pats laikas pasitarti su Orakulu, – liepė Cheironas. – Persi Džeksonai, lipk viršun į palėpę. Kai grįši, jeigu nebūsi praradęs sveikos nuovokos, pasikalbėsime plačiau.

Palypėjus keturis maršus, laiptai baigėsi prie žalio liuko.

Patraukiau virvę. Liukas atsivėrė, man po kojomis nusileido medinės kopėčios.

Iš viršaus plūstelėjęs šiltas oras dvokė pelėšiais, pūvančia mediena ir dar kažkuo... Šitas kvapas priminė biologijos pamokas. Šliužai. Tai buvo gyvačių kvapas.

Sulaikiau kvapą ir užsikeberiojau aukštyn.

Palėpė buvo prikrauta įvairiausių senienų, primenančių graikų herojų laikus: voratinkliais aplipusių ginklų stovų, aprūdijusių skydų, senų oda aptrauktų skrynių, pažymėtų etiketėmis: IŠTAKĖ, KIRKĖS SALA bei AMAZONIŲ ŠALIS. Vienas ilgas stalas buvo apkrautas stikliniais indais su konservuotais *daiktais*: nupjautomis gauruotomis letenomis, didžiulėmis geltonomis akimis, įvairiomis kitomis monstrų kūnų dalimis. Apdulkėjęs trofėjus, kabantis ant sienos, buvo panašus į milžinišką gyvatės galvą, tačiau su ragais ir pilnu komplektu ryklio dantų. Perskaičiau užrašą etiketėje:

HIDROS GALVA,
VUDSTOKAS, NIUJORKAS, 1969.

Prie lango ant medinio trikojo sėdėjo šiuurpiausias atminas – mumija. Ne suvyniota į drobę, o su drabužiais. Moters kūnas buvo susiraukšlėjęs ir pavirtęs lukštu. Ji buvo apvilкта deguto spalvos sarafanu, apkarstyta daugybe vėrinių, juodi plaukai perrišti raiščiu. Plona susiraukšlėjusi veido oda aptempė mumijos kaukolę. Akiduobėse kažkas baltai švytėjo – atrodė, kad vietoje

tikrų akių jai įstatytos marmurinės. Moteris buvo mirusi labai labai seniai.

Vien pažiūrėjus į ją, nugara perbėjo šaltis. O tada ji išsitiesė ir pravėrė burną. Iš mumijos burnos pasklido žalia migla. Jos sukuriai, šnypšdami tarsi dvidešimt tūkstančių gyvačių, nusirangė grindimis. Pamėginau atbulas žengtelėti durų link, tačiau kojos susipynė, ir aš nudribau. Kažkur giliai galvoje suskambo balsas, išliaužęs per vieną ausį ir apgaubęs smegenis: *Aš – Delfų dvasia, Apolono, galingojo Pitono žudiko, pranašysčių skelbėja. Priek arčiau, ieškotojau, ir klausk.*

Norėjau atsakyti: *Ačiū, nereikia. Aš tiesiog supainiojau duris – ieškojau tualetu. Vis dėlto prisiverčiau giliai įkvėpti.*

Mumija buvo negyva. Tai tik šiurpus indas, kuriame slypėjo kažkas kita – galia, žalios miglos pavidalu sukuriavusi aplink mane. Vis dėlto ji neatrodė bloga kaip matematikos mokytoja ponia Dods ar Minotauras. Jaučiausi kaip tada, kai prie kelkraštyje įsikūrusios vaisių krautuvėlės pamačiau tris likimo deives. Suvokiau, kad greta manęs yra kažkokia labai sena, galinga ir *nežmogiška* jėga, tačiau ji netrokšta mano mirties.

Sukaupęs drąsą paklausiau:

– Koks mano likimas?

Migla dar labiau sutirštėjo, susikaupė priešais mane ir aplink stalą su konservuotomis monstrų kūnų dalimis. Staiga prie stalo atsirado keturi vyrai, lošiantys kortomis. Jų veidai vis ryškėjo. Pamačiau Smirdžių Geibą ir jo draugužius.

Kumščiai patys susigniaužė, nors ir žinojau, kad tai netikra pokerio partija, o tik miglos sukurta iliuzija.

Geibas atsisuko į mane ir prabilo gergždžiančiu orakulo balsu: *Eisi į vakarus ir susitiksi su nusigrėžusiu dievu.*

Jo draugužis, sėdintis dešinėje, tuo pačiu balsu tarė: *Tu rasi tai, kas buvo pavogta, ir pamatysi, kaip tas daiktas bus saugiai grąžintas.*

Vyrukas iš kairės įmetė du pokerio žetonus, tada pasakė: *Tave išduos tas, kuris tave vadina draugu.*

Galų gale Edis, mūsų daugiabučio valdytojas, paskelbė blogiausią iš visų pranašysčių: *Pačioje pabaigoje tau nepavyks išsaugoti to, kas svarbiausia.*

Figūros ėmė nykti. Iš pradžių buvau pernelyg apstulbęs, kad galėčiau ką nors pasakyti, bet paskui, kai žalia migla atsitraukė, ir, pavirtusi milžiniška gyvate, sulindo atgal į mumijos burną, suklikau:

– Palauk! Ką norėjai pasakyti? Koks draugas? Ko man nepavyks išsaugoti?

Paskutiniai žalios miglos pėdsakai pranyko mumi-
jos burnoje. Tada ji vėl atsilošė į sieną. Burna tvirtai
susičiaupė – atrodė, kad nebuvo prasižiojusi ištisis
šimtmečius. Palėpėje vėl įsiviešpatavo tylą. Dabar pa-
talpa atrodė kaip neprižiūrėtas kambarys, apkrautas
įvairiausiais atminais.

Apėmė jausmas, kad vis tiek daugiau nieko nesu-
žinočiau, net jeigu ir stovėčiau, kol kūnas apaugtų
voratinkliais.

Audiencija pas Orakulą buvo baigta.

– Na? – nekantravo Cheironas.

Susmukau į kėdę prie binoklio stalo.

– Pasakė, kad grąžinsiu tai, kas buvo pavogta, – at-
sakiau.

Grouveris išsitiesė. Jis nervingai žiaumojo dietinės
kolos skardinės likučius.

– Tai puiku! – sušuko.

– Ką *daugiau* pasakė Orakulas? – primygtinai klau-
sinėjo Cheironas. – Tai labai svarbu.

Mano ausyse tebeskambėjo šliužo balsas.

– Ji... ji pasakė, kad keliausiu į vakarus ir susitiksiu
su nusigrėžusiu dievu. Tada rasiu tai, kas buvo pavog-
ta, ir pamatysiu, kaip tas daiktas bus saugiai grąžintas
šeimininkui.

– Tą aš žinojau, – atsiduso Cheironas. Jis neatrodė patenkintas. – Dar ką nors sakė?

Nenorėjau jam atskleisti.

Kuris draugas mane išduos? Juk neturiu jų daug.

Tas paskutinis sakinytis – man nepavyks išsaugoti to, kas svarbiausia. Koks Orakulas galėtų siųsti didvyrį atlikti užduoties ir iškart jam pranešti: *O tu, beje, susimausi?*

Ar galėčiau tai pripažinti?

– Ne, – atsakiau. – Viskas.

Cheironas įsistebeilijo man į veidą.

– Puiku, Persi. Tik nepamiršk – Orakulo žodžiai dažnai būna dviprasmiški. Todėl per daug nesuk dėl jų galvos. Kartais tiesa paaiškėja tik tada, kai pasibaigia visi išpranašauti įvykiai.

Supratau, jog jis žinojo, kad mėginu nuslėpti kažką bloga, todėl visaip mėgino mane nuraminti.

– Gerai, – prabilau, bijodamas nukrypti nuo temos. – Kur man keliauti? Kas yra tas dievas vakaruose?

– Persi, pagalvok, – patarė Cheironas, – jeigu Dzeusas ir Poseidas nusilps nuo tarpusavio karų, kam tai bus naudinga?

– Kažkam, kas nori užgrobti valdžią? – pamėginau spėti.

– Taip, visiškai teisingai. Karas naudingas tam, kurį graužia pavydas, tam, kuris nuo pat pasaulio paskirstymo jaučiasi nepatenkintas savo likimu. Tai tas dievas, kurio galią sustiprintų milijonai mirčių. Tas, kuris nekenčia savo brolių, privertusių prisiekti, jog neturės daugiau vaikų, ir neseniai sulaužiusių duotą žodį.

Prisiminiau savo sapnus ir šiurpų balsą, kalbėjusį iš po žemių.

– Hadas, – spėjau.

Cheironas linktelėjo. Paskui pridūrė:

– Tai gali būti tik Mirusiųjų valdovas.

Grouveriui iš burnos išdribo gabalas aliuminio.

– Tprū... Palaukit. K... kas? – sumikčiojo satyras.

– Paskui Persį atsekė furija, – priminė jam Cheironas. – Ji stebėjo jaunuolį, kol įsitikino, jog surado tą, kurio ieškojo. Tada pamėgino jį nužudyti. Furijos vykdo tik vieno valdovo – Hado – įsakymus.

– Taip, bet Hadas nekenčia visų didvyrių, – pamėgino ginčytis Grouveris. – Ypač jeigu jam pavyko išsiaiškinti, kad Persis – Poseidono sūnus...

– Į mišką buvo atbėgęs pragaro šuo, – tęsė Cheironas. – Jis galėjo atsibastyti tik iš Tartaro. Ir jį pašaukė kažkas iš stovyklos gyventojų. Tikriausiai Hadas čia turi šnipą. Gali būti, kad jis nujautė, jog Poseidas pamėgins per Persį jį demaskuoti. Hadas be galo trokš-

ta nužudyti jaunąjį pusdievį anksčiau, negu jis gaus užduotį.

– Nuostabu, – atsiliepiu. – Du iš trijų galingiausių dievų nori mano mirties.

– Bet užduotis... – Grouveris nutilo. – O gal... gal valdovo strėlė gali būti kokioje nors kitoje vietoje, pavyzdžiui, Meine? Šituo metų laiku ten labai puikus oras.

– Hadas pasiuntė savo pakaliką, kad tas pavogtų valdovo strėlę, – atkakliai tvirtino Cheironas. – Tada, puikiai žinodamas, kad Dzeusas apkaltins Poseidoną, paslėpė ją Požemio pasaulyje. Nemėginu apsimesti, kad puikiai numanau Mirties valdovo elgesio motyvus ar žinau, kodėl jis pasirinko būtent šį laiką karui pradėti, tačiau viena tikrai aišku – Persis turi keliauti į Požemio pasaulį, surasti valdovo strėlę ir atskleisti tiesą.

Mano pilve degė keista ugnis. Keisčiausia, kad tai nebuvo baimė, greičiau nekantravimas ir keršto troškimas. Hadas jau tris kartus mėgino mane nužudyti – buvo atsiuntęs furiją, Minotaurą ir pragaro šunį. Dėl jo kaltės mano mama išnyko šviesos blyksnyje. O dabar jis stengiasi, kad ant mudviejų su tėčiu galvų kristų įtarimas dėl vagystės, kurios mes nepadarėme.

Buvau pasirengęs susiremti su juo.

Be to, jeigu mano mama yra Požemio pasaulyje...

„Stop, bernužėli, – klykė mažytė smegenų dalelė, dar nepraradusi sveikos nuovokos. – Tu esi vaikas, o Hadas – dievas.“

Grouveris drebėjo. Jis pradėjo šlamšti binoklio kortas lyg bulvių traškučius.

Vargšas vaikiną troško atlikti su manimi užduotį, kad galėtų gauti ieškotojo licenciją (nors ir nežinau, kas tai yra), tačiau kaip galėčiau prašyti jo vykti drauge, jei-gu Orakulas išpranašavo, jog esu pasmerktas nesėkmei? Tai buvo savižudybė.

– Bet jeigu mes žinome, kad tai padarė Hadas, – pasakiau Cheironui, – kodėl paprasčiausiai negalime pasakyti kitiems dievams? Dzeusas su Poseidonu galėtų nusileisti į Požemį ir įkirsti kai kam į kailį.

– Spėti ir žinoti nėra tas pats, – paaiškino mokytojas. – Be to, net jeigu kiti dievai irgi įtaria Hadą, – manau, kad Poseidas turėtų įtarti, – patys jie negali sugrąžinti strėlės. Dievai negali įžengti į vienas kito teritoriją, nebent šeimininkas juos pakviestų. Tai dar viena sena taisyklė. O didvyriai turi kitokias teises – jie gali eiti visur ir mesti iššūkį bet kam. Jiems pakanka drąsos ir jėgų. Nė vienas dievas nėra atsakingas už did-

vyrių poelgius. Kaip manai, kodėl dievai visada veikia per žmones?

– Norite pasakyti, kad aš – dievų įrankis? – paklausiau.

– Manau, kad Poseidas neatsitiktinai būtent dabar pripažino tave savo sūnumi. Tai labai rizikingas žaidimas, tačiau situacija yra beviltiška. Jam reikia tavęs.

Tėčiui manęs reikia.

Mano jausmai sukosi kaip kaleidoskopo stikliukai. Nežinojau, piktintis ar jaustis dėkingam, džiaugtis ar niršti. Poseidas dvylika metų mane ignoravo. O dabar staiga jam prireikė manęs.

Pažvelgiau į Cheironą.

– Juk seniai žinojote, kad aš – Poseidono sūnus, tiesa? – paklausiau.

– Tai buvo tik spėjimas, – teisinosi jis. – Kaip jau sakiau, aš... aš irgi kalbėjau su Orakulu.

Jaučiau, kad kalbėdamas apie pranašystę, mokytojas labai daug ką nutyli, tačiau nusprendžiau dabar nesukti sau dėl to galvos. Antra vertus, aš irgi neatskleidžiau visos tiesos.

– Tada leiskite man išsiaiškinti tiesą, – tariau. – Turiu leistis į Požemio pasaulį ir stoti akistaton su Mirties valdovu.

– Luktelk, – sulaukė mane Cheironas.

– Turiu surasti galingiausią ginklą visoje Visatoje... – tęsiau.

– Luktelk, – pakartojo.

– ...ir pargabenti jį atgal į Olimpą per dešimt dienų, iki vasaros saulėgrįžos.

– Taip, tai viskas, ką turi padaryti, – pritarė Cheironas.

Pažvelgiau į Grouverį – jis buvo ką tik nugurkęs širdžių tūzą.

– Ar jau minėjau, kad šituo metų laiku labai gražu Meine? – suvebleno draugas.

– Neprivalai eiti su manim, – pasakiau jam. – Negaliu tavęs to prašyti.

– Ach, – jis patogiau perstatė kanopas. – Ne... tiesiog... satyrai ir požemis... na... – Kiek pamikčiojęs giliai įkvėpė, atsistojo ir nuo marškinėlių nukratė kortų skiautes bei aliuminio gabalėlius: – Persi, tu išgelbėjai man gyvybę. Jeigu... jeigu tikrai manai, kad esu tau reikalingas, eisiu kartu.

Man taip palengvėjo, kad vos nepravirkau, nors didvyriui taip elgtis nedera. Daugybę mėnesių Grouveris buvo vienintelis mano draugas. Nežinojau, kaip satyras galėtų kovoti su mirties jėgomis, tačiau pakako žinoti, kad jis bus šalia, ir iškart pasijutau geriau.

– Nuo pradžios iki galo, specialusis agente, – pasakiau. Tada atsigręžiau į Cheironą: – Tai kur mums keliauti? Orakulas pasakė tik tiek, kad eičiau į vakarus.

– Įėjimas į Požemio pasaulį visada yra vakaruose. Jis, kaip ir Olimpas, bėgant amžiams persikelia iš vienos vietos į kitą. Dabar, kaip žinia, jis yra Amerikoje.

– O kur tiksliau? – neatlyžau.

Cheironas pažvelgė nustebedęs.

– Maniau, kad tai akivaizdu, – burbtelėjo. – Įėjimas į Požemio pasaulį yra Los Andžele.

– O, – nustebau. – Tai mes paprasčiausiai sėsime į lėktuvą ir...

– Ne! – suspiegė Grouveris. – Persi, ką tu sau galvoji? Ar tu kada nors buvai lėktuve?

Suglumęs papurčiau galvą. Mama manęs niekada niekur neskraidino lėktuvu. Ji visada sakydavo, kad turime per mažai pinigų. Be to, jos tėvai žuvo lėktuvo katastrofoje.

– Persi, pagalvok, – vėl prabilo Cheironas, – tu esi jūros dievo sūnus. Tavo tėvo pikčiausias priešas yra Dzeusas – dangaus valdovas. Mama puikiai žinojo, kad tavęs negalima patikėti lėktuvams. Tada atsidurtum Dzeuso valdose. Gyvas tikrai nenusileistum.

Viršuje blykstelėjo žaibas ir sudundėjo griaustinis.

– Aišku, – pasakiau, nusprendęs nežiūrėti į šėlstančią audrą. – Tada keliausiu žeme.

– Teisingai, – pritarė Cheironas. – Tave lydės du draugai. Pirmasis yra Grouveris. Dar vienas pasisiūlė savanoriškai, jeigu tik sutiksi priimti jos pagalbą.

– Tai bent! – šūktelėjau, mėgindamas nuslėpti nuostabą. – Kas dar galėtų būti toks kvailas, kad savanoriškai pasisiūlytų vykdyti šitokią užduotį?

Cheironui už nugaros suraibuliavo oras.

Anabeta tapo matoma. Ji grūdosi į užpakalinę kišenę kepurėlę su *Yankees* komandos logotipu.

– Klausyk, bernužėli, tavo smegenys tikriausiai iš jūros dumblių, – išpoškino ji. – Aš labai ilgai laukiau, kol gausiu užduotį. Atėnė nėra Poseidono gerbėja, tačiau jeigu ketini gelbėti pasaulį, geriausiai galiu apsaugoti tave nuo sunaikinimo.

– Jeigu taip kalbi, – atsiliepiu, – tai reiškia, kad tikriausiai turi planą. Tiesa, išmintingoji mergužėle?

Anabetos skruostai raustelėjo.

– Tai nori, kad padėčiau, ar ne? – primygtinai paklausė.

Tiesą sakant, norėjau. Man reikėjo pagalbos, kokios tik galėjau gauti.

– Mes trise, – nusprendžiau. – Tai jau pusė darbo.

– Nuostabu, – nudžiugo Cheironas. – Šiandien popiet galėsime nugabenti jus iki autobusų stoties Manhatene. Toliau keliausite vieni.

Vėl blystelėjo žaibas. Lietus prapliupo ant pievų, kurios anksčiau niekada nebuvo patyrusios tokio nuožmaus stichijos šėlsmo.

– Negaiškime laiko, – paragino Cheironas. – Manau, visi trys turite eiti krautis daiktų.

KAIP SUDAUŽIAU PUIKŲ AUTOBUSĄ

Daiktus susikroviau labai greitai. Minotauro ragą nusprendžiau palikti vasarnamyje, taigi į kuprinę, kurią man surado Grouveris, beliko susidėti tik atsarginį drabužių komplektą ir dantų šepetėlį.

Stovyklos krautuvėlė man paskolino šimtą dolerių mirtingųjų valiuta ir dvidešimt auksinių drachmų. Tai buvo maždaug *Girl Scouts* sausainių dydžio monetos su įvairių dievų atvaizdais vienoje pusėje ir *Empire States Building* dangoraižiu – kitoje. Senovinės mirtingųjų drachmos buvo sidabrinės, tačiau Cheironas paaiškino, kad Olimpo dievai pinigams kalti niekada nenaudoja už auksą prastesnio metalo. Mokytojas pasakė, kad šitos monetos tiks sandoriams su nemirtingaisiais – net nenutuokiau, apie ką jis kalbėjo. Mudviem su Anabeta Cheironas įdavė po gertuvę nektaro ir po šaldymo maišelį ambrozijos kubelių – juos turėtume panaudoti tik ypatingais atvejais, jeigu būtume rimtai sužeisti. Mokytojas priminė, kad tai puikus maistas, galintis išgydyti bet kokį mūsų sužeidimą, tačiau mirtinguosius jis iškart nuvartytų į kapus. Vis dėlto padauginęs dievų

maisto pusdievis pradėtų stipriai karščiuoti, o perdozavęs užsidegtų – tikrąja to žodžio prasme.

Anabeta pasiėmė stebuklingąją kepurėlę su *Yankees* logotipu – ji pasigyrė, kad tai mamos dovana dvyliktojo gimtadienio proga. Be to, mergaitė įsidėjo senąja graikų kalba parašytą knygą apie klasikinę architektūrą – ją ketino skaityti, kai pradės nuobodžiauti, – o marškinėlių rankovėje paslėpė ilgą bronzinį peilį. Spėjau, kad jį iškart konfiskuos, kai eisime per pirmą metalo detektorių.

Grouveris, kad būtų panašus į žmogų, užsidėjo dirbtines pėdas ir apsiavė batus. Be to, jis užsidėjo žalią *rasta* stiliaus kepurėlę – kai garbanoti satyro plaukai sušlampa nuo lietaus ir priglunda prie viršugalvio, matyti smaili ragų galiukai. Ryškiai oranžinė Grouverio kuprinė buvo prigrūsta užkandžių: metalo nuolaužų ir obuolių. Į kišenę jis įsikišo komplektą tėčio ožio išdrožtų nendrinėlių dūdelių. Deja, Grouveris mokėjo atlikti tik dvi melodijas: ištrauką iš Mocarto dvyliktojo koncerto fortepijonui ir Hilari Duff *So Yesterday*. Grojamos nendrinėmis dūdelėmis, jos skambėjo gana bjauriai.

Atsisveikindami pamojavome kitiems stovyklautojams, paskutinį kartą žvilgtelėjome į braškių lysves, vandenyną, didįjį namą, slėnio pakraštį pūpsančią

Pusdievių kalvą ir didžiulę pušį, kuria kažkada pavirto Dzeuso duktė Talija.

Cheironas laukė mūsų sėdėdamas neįgaliojo vežimelyje. Greta stovėjo jaunasis banglentininkas, kurį kartą buvau matęs, kai gulėjau ligos patale. Pasak Grouverio, tas vaikas buvo stovyklos apsaugos viršininkas. Atrodo, jis turėjo akis visame kūno paviršiuje, todėl jo nebuvo įmanoma netikėtai užklupti. Šiandien jis vilkėjo vairuotojo uniformą, todėl neprisidengtos liko tik papildomos akys ant rankų, veido ir kaklo.

– Tai Argas*, – pristatė Cheironas. – Jis jus nuveš į miestą ir... na... jis nieko nepraleis pro akis.

Už nugaros išgirdau žingsnius.

Į kalvą paknopstomis bėgo Lukas, nešinas pora krepšinininko batų.

– Ei! – sušnopavo jis. – Kaip gerai, kad suspėjau.

Anabeta nukaito – jai taip nutikdavo kaskart, kai netoliese atsirasdavo Lukas.

– Tik norėjau palinkėti sėkmės, – pasakė man draugas. – Ir dar pamaniau, kad... hm... galbūt jie tau pravers.

Jis padavė man sportinius batelius – šie atrodė visai įprastai. Tada Lukas šūktelėjo:

– Maja**!

* Argas – šimtaakis milžinas.

** Maja – kalnų nimfa, Hermio motina.

Staiga iš batelių kulnų pasirodė balti paukščio sparnai. Aš taip apstulbau, kad paleidau juos iš rankų. Batai dar pastryksėjo ant žemės, paskui sparnai susiglaudė ir pranyko.

– Įspūdinga! – aiktelėjo Grouveris.

Lukas šyptelėjo. Tada pasakė:

– Jie man pagelbėjo, kai buvau išsiųstas su savąja užduotimi. Tai tėčio dovana. Dabar aš, žinoma, jų dažnai nenaudoju, – jo veidu praslinko liūdesio šešėlis.

Nežinojau, ką reikėtų pasakyti. Buvo nuostabu, kad Lukas atėjo atsisveikinti. Pamaniau, kad Hermio sūnus galėjo įsižeisti, jog pastarosiomis dienomis man buvo skirta tiek daug dėmesio, tačiau jis atėjo ir davė stebuklingą daiktą. Nukaitau dar smarkiau už Anabetą.

– Ačiū, žmogau, – išlemenau.

– Klausyk, Persi, – mačiau, kad Lukas jautėsi nejaukiai, – į tave dedama tiek daug vilčių. Gal galėtum... už mane nudėti kelis monstrus, gerai?

Paspaudėme vienas kitam ranką. Tada Lukas patapšnojo Grouveriui viršugalvį tarp ragų ir atsisveikino su Anabeta – atrodė, kad mergaitė bet kurią akimirką gali nualpti.

– Tu per tankiai kvėpuoji, – pastebėjau, kai Lukas nuėjo.

– Ne, – ginčijosi ji.

– Juk tada tyčia leidai jam užgrobti vėliavą, tiesa? – kamantinėjau.

– Ach, Persi... – sudejavo draugė. – Ir kodėl gi aš panorau kažkur su tavim bastytis?

Tada nudrožė žemyn nuo kalvos, kur kelkraštyje mūsų jau laukė baltas SUV* klasės automobilis. Paskui mus, žvangindamas mašinos raktelius, skubėjo Argas.

Paėmiau skraidančius batus, ir staiga mane apėmė nemalonūs jausmas. Atsigrėžiau į Cheironą:

– Juk negalėsiu jais pasinaudoti, tiesa?

Mokytojas papurtė galvą.

– Luko ketinimai buvo geri, – tarė jis. – Tačiau pakilti į orą... tai būtų neišmintinga.

Nusiminęs linktelėjau galvą, tačiau staiga šovė nuostabi mintis.

– Grouveri, – šūktelėjau draugui. – Gal norėtum stebuklingo daikčiuko?

Satyras išsprogino akis.

– Siūlai juos man?

Netrukus jau varstėm sportinius batus, apautus ant dirbtinių satyro pėdų. Pirmasis pasaulyje skraidantis berniukas ožys buvo pasirengęs pakilti.

– Maja! – riktelėjo jis.

* SUV – angliškas žodžių *sport utility vehicle* trumpinys. Tai universalio kėbulą turintys automobiliai, panašūs į visureigius, tačiau dažniausiai su viena varomąja ašimi.

Jis sėkmingai atsiplėšė nuo žemės, tačiau tuoju pat pakrypo į šoną ir taip dribtelėjo žemyn, kad jo kuprinė nusirideno žole. Sparnuoti batai, tarsi mažyčiai neklusnūs mustangai, šokčiojo aukštyn žemyn.

– Treniruokis! – šuktelėjo Cheironas mums pavymui. – Tiesiog reikia pasitreniruoti.

– Aaaaaa! – klykė Grouveris. Šiek tiek pakilęs virš žemės, jis persikreipęs skrido kalvos šlaitu žemyn ir atrodė panašus į piktosios dvasios apsėstą šienapjovę, lekiančią tiesiai į automobilį.

Jau ketinau dumti paskui draugą, tačiau Cheironas sulaikė mane už rankos.

– Persi, turėjau daugiau tavo treniruoti, – prabilo mokytojas. – Jei tik būčiau turėjęs daugiau laiko. Heraklis, Jasonas* – jie buvo parengti žymiai geriau.

– Viskas gerai, – mėginau raminti jį. – Tik būtų gerai, jeigu...

Susilaikiau neužbaigęs – mano žodžiai galėjo nuskambėti kaip vaikišcio verkšlenimas. Būtų puiku, jeigu mano tėtis irgi būtų padovanojęs kokį stebuklingą daikčiuką, kuris padėtų atliekant užduotį. Kažką ne prastesnio už Luko skraidančius batus ir Anabetos kepuraitę, kuri ją paverčia nematoma.

* Jasonas – graikų mitologijos didvyris, vadovavęs argonautams, keliausiems pagrobti Aukso vilnos.

– Oi, koks aš išsiblaškęs, – šūktelėjo Cheironas. – Juk negaliu tavęs išleisti, nepadavęs šito.

Jis iš švarko kišenės ištraukė rašiklį ir ištiesė man. Tai buvo paprasčiausias šratinukas su keičiama juodo tušo šerdele. Tikriausiai kainuoja trisdešimt centų.

– Tai bent! – vyptelėjau slėpdamas nusivylimą. – Ačiū!

– Persi, tai tavo tėčio dovana. Saugojau jį daug metų, kol tiksliai nežinojau, ar tu tikrai esi tas, kurio ieškojau. Bet dabar pranašystė jau aiški. Tu tikrai esi tas.

Prisiminiau išvyką į Municipalinį meno muziejų, kai išgarinau poniją Dods. Tada Cheironas man mestelėjo šratinuką, kuris akimirksniu pavirto kardu. Ar gali būti, kad...

Nuėmiau dangtelį – rašiklis mano rankoje staiga ėmė ilgėti ir sunkėti. Po pusės sekundės jau laikiau žvilgantį bronzinį kardą su iš abiejų pusių nusmailinta geležte, oda aptraukta rankena, išpuošta aukso sagtelėmis. Tai pirmasis ginklas, kurį laikydamas rankoje jaučiau tinkamą pusiausvyrą.

– Kardo istorija – ilga ir tragiška, tačiau mums neverta į ją gilintis, – tarė Cheironas. – Jis vadinamas *Anaklusmos*.

– Potvynio bangos, – išverčiau ir pats nusistebėjau, kad taip lengvai supratau senosios graikų kalbos žodį.

– Naudok jį tik kritiškiausiais atvejais, – patarė Cheironas, – ir tik kovodamas su monstrais. Didvyris neturi teisės sužeisti mirtingojo, nebent tai visiškai neišvengiama. Šiaip ar taip, šis kardas mirtingajam žalos nepadarytų.

Pažiūrėjau į puikiai pagალastus ašmenis.

– Kodėl sakote, kad mirtingųjų jis nesužeistų? – negalėjau suprasti.

– Kardas pagamintas iš dangiškos bronzos, – paaiškino kentauras. – Jis nukaltas Kiklopo, grūdintas Etnos ugnikalnio gelmėse ir aušintas Letos* upės vandenyje. Monstrams ir kitiems Požemio pasaulio padarams šis ginklas yra mirtinas – žinoma, jeigu jie pirma nepribaigs tavęs. Jei mėginsi pulti mirtingąjį, ašmenys jo kūną perskros nesužeisdamos kaip iliuzionisto kardas. Tiesiog žmonės šiam ginklui yra pernelyg nereikšmingi, kad jis galėtų juos žudyti. Privalau tave perspėti: esi pusdievis, todėl tave gali nužudyti tiek dangiškais, tiek ir žemiškais ginklais. Galima sakyti, esi dvigubai pažeidžiamesnis.

– Malonu žinoti, – vaptelėjau.

– O dabar uždėk rašiklio dangtelį, – paliepė Cheironas.

Kardo galu paliečiau dangtelį, Potvynio bangos akimirksniu vėl pavirto šratinuku. Įsidėjau jį į kišenę.

* Letos upė yra viena iš Hado upių. Ji laikoma užmaršties simboliu.

Šiek tiek nervinausi – mokykloje buvau išgarsėjęs kaip žmogus, dažniau už kitus pametantis rašiklius.

– Taip nenutiks, – netikėtai prašneko Cheironas.

– Kas nenutiks? – nustebęs paklausiau.

– Nepamesi rašiklio, – paaiškino. – Jis užburtas. Kur bepaliktum, jis vėl tuojau pat atsiras tavo kišenėje. Pamėgink.

Nors šiaip buvau atsargus, šįkart iš visų jėgų sviedžiau rašiklį žemyn nuo kalvos ir stebėjau, kaip jis dingsta žolėje.

– Tai gali užtrukti kelias akimirkas, – perspėjo mokytojas. – O dabar patikrink kišenę.

Savaime suprantama, rašiklis buvo ten.

– Taip, tai *neapsakomai* puiku, – turėjau pripažinti. – Tačiau kas būtų, jei mirtingieji pamatytų mane išsitraukiantį kardą?

– Migla – galingas dalykas, Persi, – šyptelėjo Cheironas.

– Migla? – nusistebėjau.

– Taip. Paskaityk *Iliadą*. Ten ji minima daugybę kartų. Kaskart, kai dievų ar monstrų pasaulių elementai įsimaišo į mirtingųjų pasaulį, jie paskleidžia miglą, kuri užtemdo žmonių regėjimą. Tu esi pusdievis, todėl daiktus matai tokius, kokie jie yra iš tiesų, o žmonės juos gali suvokti visai kitaip.

Tikrai nuostabu, kiek toli pasiryžę nueiti žmonės, kad viską įspraustų į savosios tikrovės rėmus. Įsikišau Potvynio bangas atgal į kišenę

Pirmą kartą realiai suvokiau, kokia man teko užduotis. Supratau, kad turiu iškelti iš Pusedievių kalvos. Be suaugusiųjų priežiūros ir be atsarginio plano turėjau keliauti į Vakarus. Neturėjau net mobiliojo telefono – Cheironas pasakė, kad jis padeda orientuotis monstrams. Jei skambintume mobiliuoju, tai būtų dar pavojingiau negu leisti signalines raketas. Neturėjau jokio kito ginklo, tik kardą monstrams naikinti. Su juo turėjau pasiekti Mirusiųjų karalystę.

– Cheironai... – tariau, – kai sakote, kad dievai yra nemirtingi... Ar tai reiškia, kad *buvo* laikai, kai jie dar neegzstavo?

– Žinoma, bet tai buvo prieš daugybę amžių, – atsakė mokytojas. – Titanų laikai buvo Ketvirtasis amžius, dar kartais vadinamas Aukso amžiumi, nors tai ir neatitinka tiesos. Šis amžius, kai klesti Vakarų civilizacija ir viešpatauja Dzeusas, vadinamas Penktuoju.

– O kaip atrodė pasaulis iki dievų? – pasidomėjau.

Cheironas suspaudė lūpas.

– Net aš, vaike, nesu pakankamai senas, kad atsiminčiau tuos laikus. Žinau tik tiek, kad mirtingiesiems tai buvo tamsos ir barbariškumo laikotarpis. Titanų

vyriausiasis Kronas savo viešpatavimo laikotarpį pavadino Aukso amžiumi, nes kalbama, kad jo pavaldiniai tada gyveno laisvi ir nepriklausomi. Tačiau tai daugiau propaganda. Titanų karalius nesirūpino niekuo, išskyrus užkandžius ir pigias pramogas. Tik pačioje valdovo Dzeuso viešpatavimo pradžioje, kai gerasis titanas Prometėjas žmonijai atnešė ugnį, tavo rūšis pradėjo tobulėti. Net ir Prometėjas buvo apšauktas išsišokėliu. Dzeusas jį rūščiai nubaudė – šitą istoriją galėtum papasakoti ir tu. Žinoma, dievai po truputį pradėjo domėtis žmonėmis, taip palaisniui užgimė Vakarų civilizacija.

– Bet juk dabar dievai negali mirti, tiesa? – paklausiau. – Noriu pasakyti – jie gyvens tol, kol egzistuos Vakarų civilizacija. Taigi net... net jeigu man nepavyks, nenutiks nieko labai baisaus, kas galėtų sunaikinti *viską*, ar ne?

Cheironas liūdnai nusišypsojo. Tada pasakė:

– Persi, niekas tiksliai nežino, kiek laiko truks Vakarų amžius. Taip, dievai nemirtingi. Tačiau titanai irgi buvo tokie. Jie tebeegzistuoja uždaryti įvairiausiuose kalėjimuose, netekę galių, tačiau vis dar gyvi. Tik likimo deivės moiros gali neleisti dievams patirti šitokios pražūties, o mums vėl sugrįžti į praeities tamsą bei chaosą. Viskas, ką mes galime padaryti, tai tik eiti savo lemties keliu.

– Savo lemties keliu... – pakartojau. – Ir net tada, kai iš anksto žinome, kur jis nuves...

– Nurimk, – tarė Cheironas. – Neprarask sveiko proto. Ir nepamiršk, kad esi tas, kuris gali užkirsti kelią didžiausiam karui žmonijos istorijoje.

– Nesijaudinkit, – pareiškiau. – Aš visiškai ramus.

Nusileidęs nuo kalvos atsigrėžiau.

Žmogus žirgas Cheironas, išsitiesęs visu ūgiu ir saliotuodamas virš galvos iškeltu lanku, stovėjo po pušimi, kuri kažkada buvo Dzeuso dukra Talija. Iš vasaros stovyklos mane išlydėjo pats tikriausias kentauras.

Argas išvežė mus iš kaimo vietovės – keliavome į Long Ailando vakarinę dalį. Vėl atsidūręs automagistralėje, pasijutau keistokai. Už manęs sėdėjo Anabeta ir Grouveris. Važiavome kaip paprasti keliauninkai. Po dviejų savaičių, praleistų Pusdievių kalvoje, realus pasaulis atrodė tarsi fantazijų šalis. Pajutau, kad nevalingai spoksau į kiekvieną *McDonalds* restoraną, į kiekvieną vaiką, įsitaisiusį galinėje tėvų automobilio sėdynėje, į kiekvieną afišų lentą ir prekybos centrą.

– Kuo toliau, tuo geriau, – pasakiau Anabetai. – Jau nuvažiavome dešimt mylių ir nesutikome nė vieno monstro.

Draugė sutrikusi pažvelgė į mane.

– Vaikine su jūros dumblių smegenimis, šitaip kalbėdamas gali prišaukti nelaimę, – perspėjo ji.

– Dar kartą primink, už ką manęs taip nekenti, – pyktelėjau.

– Nejaučiu tau neapykantos, – atrėžė mergiūkštė.

– Tačiau vadini mane kvailiu, – nenusileidau.

Anabeta sulankstė kepuraitę, kuri ją paverčia nematoma. Tada tarė:

– Klausyk... Juk niekas ir nesitiki, kad mudu puikiai sutarsime, supranti? Mudviejų tėvai yra varžovai.

– Kodėl? – paklausiau.

Anabeta atsiduso.

– Kiek priežasčių nori sužinoti? Kartą mano mama Atėnės šventykloje pričiupo Poseidoną su drauguže, o tai yra *didžiulė* nepagarba. Kitą kartą Atėnė su Poseidonu varžėsi dėl garbės vadintis Atėnų miesto globėju. Tavo tėvas miesto gyventojams sukūrė kažkokį kvailą sūraus vandens šaltinį, o mano mama – alyvmedį. Žmonės pamatė, kad Atėnės dovana geresnė, todėl savo miestą pavadino jos vardu.

– Nejaugi jie tikrai mėgsta alyvuoges? – nusistebėjau.

– Ach, pamiršk tai, – pyktelėjo Anabeta.

– Na, jei ji būtų sukūrusi picą – *tada* tikrai suprasčiau, – nusišaipiau.

– Juk sakiau – pamiršk!

Priekinėje sėdynėje sėdėjęs Argas nusišypsojo. Jis nieko nepasakė, tačiau linksmai mirktelejo man viena mėlyna akimi, žvelgiančia nuo sprando.

Kai privažiavome Kvinsą, prasidėjo automobilių spūstys – judėjome daug lėčiau. Kai pasiekėmė Manhataną, jau leidosi saulė ir buvo pradėję lynoti.

Argas mus išlaipino *Greyhound* kompanijos autobusų stotyje Aukštutiniame Istaide – visai netoli tos vietos, kur buvo mamos ir Geibo butas. Priklijuotas prie pašto dėžutės, plevėsavo permirkęs lapelis su mano nuotrauka ir užrašu:

GAL MATĖTE ŠĮ BERNIUKĄ?

Spėjau jį nuplėšti, kol Grouveris ir Anabeta dar nebuvo pastebėję.

Argas išėmė iš bagažinės mūsų daiktus ir palūkėjo norėdamas įsitikinti, jog tikrai nusipirkome bilietus. Tada nuvažiavo. Jam besukant iš stovėjimo aikštelės, akis ant plaštakos atsimerkė ir dar kelias akimirkas mus atidžiai stebėjo.

Galvojau apie tai, kad esu labai arti senųjų savo namų. Paprastai tokiu laiku mama jau būdavo grįžusi iš darbo saldinių krautuvėlėje. Tikriausiai Smirdžius Geibas ir dabar sėdi namuose – žaidžia pokerį ir nė kiek jos nepasiilgsta.

Grouveris užsimetė ant pečių kuprinę. Jis dėbelėjo į gatvę ton pusėn, kur žiūrėjau ir aš.

– Persi, nori sužinoti, kodėl ji už jo ištekėjo? – netikėtai paklausė.

Nustebęs įsispoksojau į draugą.

– Tu skaitai mano mintis, ar ką?

– Ne mintis – tik jausmus, – pasakė gūžtelėjęs pečiais. – Tikriausiai pamiršau pasakyti, kad satyrai tai gali. Juk galvoji apie savo mamą ir patėvį, tiesa?

Linktelėjau. „Įdomu, ką dar Grouveris pamiršo man pasakyti?“ – dingtelėjo mintis.

– Tavo mama ištekėjo už Geibo *dėl tavęs*, – pranešė Grouveris. – Vadinai jį Smirdžiumi, bet niekada nepagalvojai, kodėl jis toks. Tas vyrukas turi aurą... Bjaurią – net čia ją užuodžiu. Jaučiu jo kvapą, likusį ant tavęs, nors jau daugiau kaip savaitę net nebuvai prie jo prisiartinęs.

– Ačiū, – burbtelėjau. – Kur yra artimiausias dušas?

– Turi būti jam dėkingas, Persi. Tavo patėvis skleidžia tokį bjaurų žmogaus kvapą, kad gali užmaskuoti bet kurį pusdievį. Kai įlipome į *Camaro*, vos įkvėpęs supratau: daugybę metų Geibas maskavo tavo pėdsakus. Jeigu kiekvieną vasarą nebūtum su juo gyvenęs, monstriai tikriausiai būtų aptikę tave labai labai seniai. Mama

buvo su juo tam, kad apsaugotų tave. Ji buvo išmintinga moteris. Tikriausiai be galo tave mylėjo, kad prisivertė pakęsti tą vyruką. Nežinau, ar tai, ką dabar pasakiau, leis tau pasijusti bent kiek geriau.

Geriau nepasijutau, tačiau pasistengiau to neparodyti. „Aš vėl ją pamatysiu, – tvirtinau sau. – Ji neišnyko.“

Mane neramino klausimas, ar Grouveris tebegali skaityti mano emocijas, kurios dabar visiškai susimaišė. Džiaugiasi, kad jis ir Anabeta dabar yra su manimi, tačiau kartu graužė sąžinė, kad nesu atviras su savo draugais. Juk nepasakiau pačios svarbiausios priežasties, kodėl sutikau imtis šito beprotiško uždavinio.

Iš tikrųjų man nerūpėjo sugrąžinti Dzeusui žaibų strėlę ar išgelbėti pasaulį, net netroškau padėti tėčiui išsikapanoti iš bėdos. Kuo ilgiau mėščiau, tuo labiau niršau ant Poseidono už tai, kad jis niekada anksčiau manęs neaplinkė, niekada nepadėjo mamai ir net neatsiuntė apgailėtino alimentų čekio. Jis pripažino mane savo sūnumi tik tada, kai prireikė didvyrio darbu atlikti.

Man rūpėjo tik mama. Hadas pasiėmė ją nedoru būdu ir jis turės ją grąžinti.

Tave išduos tas, kuris tave vadina draugu, – mano mintyse šnabždėjo Orakulas. – Pačioje pabaigoje tau nepavyks išsaugoti to, kas svarbiausia.

Nutilk! – paliepiu jam.

Vis dar lijo.

Laukdami autobuso pradėjome nerimauti, todėl nusprendėme su vienu Grouverio obuoliu pažaisti *Hacky Sack**. Anabeta žaidė neįtikėtinai. Obuolys atšokdavo nuo jos kelių, alkūnių, pečių – nuo viso kūno. Aš irgi pasirodžiau neprastai.

Žaidimas baigėsi, kai mestelėjau obuolį į Grouverį ir pataikiau pernelyg arti jo burnos. Vienas didžiulis kąsnis, ir mūsų kamuoliukas pranyko berniuko ožio pilve. Jis prarijo viską: ir graužtuką, ir kotelį.

Grouveris nukaito. Jis mėgino atsiprašinėti, tačiau mudu su Anabeta tik plyšome juokais.

Galų gale atvažiavo autobusas. Mums bestovint eilėje prie įlipimo, Grouveris staiga pradėjo uostinėti orą, tarsi būtų pajutęs mėgstamiausio mokyklos valgyklos delikateso – *enčilados* – kvapą.

– Kas ten? – paklausiau.

– Nežinau, – įsitempęs atsakė draugas. – Galbūt nieko.

Vis dėlto pajutau, kad kažkas buvo. Aš irgi pradėjau dairytis per petį.

Kai pagaliau įlipome į autobusą ir susiradome savo vietas pačiame jo gale, greta viena kitos, pajutau pa-

* Žaidimas, kai pėdomis, galva, keliais ir kitomis kūno dalimis (panašiai kaip žaidžiant futbolą) mušinėjamas specialus kamuoliukas. Laimi tas, kuriam kamuoliukas ilgiausiai nenukrenta ant žemės.

lengvėjimą. Susidėjome kuprines. Anabeta *Yankees* komandos kepurėle nervingai stukseno sau į šlaunį.

Kai sulipo paskutiniai keleiviai, ji staiga suspaudė mano kelį.

– Persi, – sušnabždėjo.

Į autobusą ką tik buvo įlipusi pagyvenusi dama. Ji vilkėjo suglamžytą aksominę suknelę, mūvėjo nertas pirštines. Biformio oranžinio megztinio apykaklė metė ant veido šešėlį. Moteriškė nešėsi didžiulę turkiškais raštais išmargintą rankinę. Kai ji pakreipė galvą, išvydau juodas žaižaruojančias akis – mano širdis pradėjo pašėlusiai spurdėti.

Ten buvo ponია Dods. Vyresnis, labiau susiraukšlėjęs, tačiau tas pats pykčio paženklintas veidas.

Susigūžiau savo sėdynėje.

Paskui poniją Dods įlipo dar dvi pagyvenusios damos – viena buvo užsidėjusi žalią skrybėlę, kita – purpurinę. Jos irgi atrodė visiškai kaip ponია Dods – tokios pat gumbuotos rankos, turkiškais raštais išpuoštos rankinės, susiglamžiusios aksominės suknelės. Dmoniškų močiučių trijulė.

Jos susėdo pirmojoje eilėje, tiesiog vairuotojui už nugaros. Tos dvi, kurios įsitaisė kraštinėse sėdynėse,

ištiesė kojas ant praėjimo ir sukryžiuvo taip, kad sudarė raidę X. Nors iš šalies tai atrodytų kaip atsitiktinė poza, mums šitas signalas bylojo: „Niekas neišlips“.

Autobusas išriedėjo iš stoties, ir mes pajudėjome išpuoselėtomis Manhatano gatvėmis.

– Ji neilgai buvo negyva, – pratariau, mėgindamas nuslopinti balso virpėjimą. – Kiek pamenu, tu sakei, kad monstrus galima išsklaidyti visam gyvenimui.

– Sakiau, kad taip būna, jeigu nusišypso *sėkmė*, – atrėžė Anabeta. – Panašu, kad tau nenusišypsojo.

– Net trys, – sušniurkščiojo Grouveris. – *Di immortales!*

– Viskas gerai, – pamėgino jį nuraminti Anabeta. Buvo matyti, kad ji kažką įdėmiai svarsto. – Furijos. Trys bjauriausi Požemio pasaulio monstrai. Jokių problemų... jokių problemų. Mes tiesiog paspruksim pro langus.

– Jie neatsidaro, – sudejavo Grouveris.

– O galinės durys? – Anabeta pasiūlė dar vieną išeitį.

Jų nebuvo. Bet jeigu ir būtų buvusios, vis tiek pro jas nepaspruktume – tuo metu Devintąja aveniu važiuome tiesiai į Linkolno tunelį.

– Juk jos nepuls liudininkų akivaizdoje, ar ne? – pasitikslinau.

– Mirtingųjų prastas regėjimas, – priminė Anabeta. – Žmonių smegenys gali apdoroti tik tai, ką jie mato per miglą.

– Juk jie pamatys, kaip trys pagyvenusios damos mus žudo, tiesa? – nerimau.

Prieš atsakydama, Anabeta pagalvojo.

– Sunku pasakyti, – nutarė ji. – Vis dėlto negalime tikėtis mirtingųjų pagalbos. Gal stoge yra avarinis išėjimas?

Įriedėjome į Linkolno tunelį. Autobusą apgaubė tamsa, tik pro langus blykčiojo pralekiančios šviesos. Nesigirdėjo lietaus barbenimo – stojo kapų tylą.

Ponia Dods pakilo nuo sėdynės. Tarsi parepetavusi iš anksto, garsiai, kad girdėtų visas autobusus, kategorišku tonu pranešė:

– Man reikia pasinaudoti tualetu.

– Man irgi, – pareiškė antroji sesuo.

– Ir man, – prisijungė trečioji.

Visos trys pajudėjo praėjimu.

– Sugalvojau, – sušnabždėjo Anabeta. – Persi, imk mano kepurę.

– Ką? – nustebau.

– Joms reikia tik tavęs, – paaiškino draugė. – Pasi-versk nematomu ir paeik praėjimu. Pamėgink su jomis

prasilenkti. Galbūt tada tau pavyks prasibrauti į priekį ir išlipti.

– O kaip judu? – paklausiau.

– Yra šiokia tokia galimybė, kad jos mudviejų nepastebės, – paaiškino Anabeta. – Tu – vieno iš Didžiojo Trejeto sūnus. Gali būti, kad tavo skleidžiamas kvapas užgožia mūsų kvapus.

– Negaliu taip paprastai palikti jūsų, – spyriojausi.

– Nesirūpink, – įsiterpė Grouveris. – Bėk!

Mano rankos drebėjo. Imdamas *Yankees* kepuraitę ir dėdamas ant galvos, jaučiausi kaip paskutinis bailys.

Žvilgtelėjau žemyn – mano kūnas buvo išnykęs.

Pradėjau atsargiai slinkti praėjimu. Pavyko praeiti dešimt sėdynių eilių. Paskui, kai furijos buvo visai čia pat, staigiai įsmukau į laisvą sėdynę.

Ponia Dods stabtelėjo ir uosdama orą atsigręžė tiesiai į mane. Mano širdis tvaksėjo kaip pamišusi.

Vis dėlto ji tikriausiai nieko nepamatė, nes su abiem seserimis patraukė toliau.

Buvau laisvas. Nuskubėjau į autobuso priekį. Jau buvome pačiame Linkolno tunelio gale. Jau buvau bespaudžias avarinio stabdymo mygtuką, kai iš galinės eilės mano ausis pasiekė bausus klyksmas.

Trys pagyvenusios damos jau buvo nebe žmonės. Jų veidai išliko tokie pat – manau, būti bjauresni jie tiesiog

nebegalėjo, – tačiau kūnų oda susiraukšlėjo, susitraukė, parudavo, išaugo šikšnosparnių sparnai, o rankų ir kojų nagai tapo aštrūs ir riesti kaip chimery. Rankinės buvo pavirtusios liepsnojančiais botagais.

Furijos apsupo Grouverį ir Anabetą. Jos pliaukšėjo botagais ir siaubingai šnypštė:

– Kur jis? Kur?

Kiti autobuso keleiviai klykė ir gūžėsi sėdynėse. Puiku, jie kažką *matė*.

– Jo čia nėra! – šaukė Anabeta. – Jis išėjo!

Furijos iškėlė botagus.

Anabeta išsitraukė bronzinį peilį. Grouveris iš kuprinės pačiupo aliuminio skardinę ir pasiruošė sviesti.

Tai, ką padariau po akimirkos, buvo taip neapgalvota ir pavojinga, jog turėčiau pelnyti hiperaktyviausio metų vaiko titulą.

Mėgindamas pamatyti, kas vyksta autobuso gale, vairuotojas visą dėmesį nukreipė į atbulinio vaizdo veidrodį.

Vis dar buvau nematomas. Prisiartinęs griebiau autobuso vairą ir staigiai sukterėjau kairėn. Iš inercijos lėkdami dešinėn, visi keleiviai pradėjo rėkti, tačiau net per tokį triukšmą išgirdau garsą, kurio labiausiai laukiau – visos trys furijos tėsėsi į langą.

– Ei! – šuktelėjo vairuotojas. – Ei, liaukis!

Mudu susigrūmėme dėl vairo. Autobusas trenkėsi į tunelio sieną. Nuaidėjo metalo džeržgimas, visą mylią paskui mus nusirito kibirkščių šleifas.

Mes išvinguriavome iš Linkolno tunelio ir vėl patekome į liūtį. Autobuse griuvinėjo žmonės ir monstrai, lengvieji automobiliai virto kaip kėgliai.

Vairuotojui kažkaip pavyko surasti išvažiavimo kelią. Per pustuzinį šviesoforais reguliuojamų sankryžų išlėkėme iš automagistralės ir atsidūrėme viename iš Naujojo Džersio kaimo kelių, kuriuose, jei galite patikėti, nėra nieko daugiau, tik upė, skirianti nuo Niujorko. Kairėje plytėjo miškai, o dešinėje tekėjo Hadsono vandenys. Atrodo, vairuotojas buvo sumanęs važiuoti tiesiai į upę.

Į galvą šovė antra nuostabi mintis – paspaudžiau avarinio stabdymo mygtuką. Autobusas sustūgo, apsuko ratą ant šlapio asfalto ir trenkėsi į medžius. Įsižiebė avarinės šviesos, atsivėrė durys. Vairuotojas išsoko pirmas. Klykdami ir apimti panikos, jam pavymui puolė keleiviai. Atsisėdau į vairuotojo vietą ir palaukiau, kol visi išlėkė.

Furijos atgavo pusiausvyrą. Jos vėl užsimojo botagais – šįkart taikėsi į Anabetą. Ji savo ruožtu mojavo peiliu ir senąja graikų kalba šaukė, kad baidyklės pasitrauktų. Grouveris svaidė skardines.

Pažvelgiau į atviras duris. Galėjau netrukdomas išlipti, tačiau nenorėjau palikti draugų. Nusiėmiau kepuraitę ir šūktelėjau:

– Ei!

Iššiepusios geltonas iltis, furijos atsigręžė į mane. Dabar pamaniau, kad būtų pats metas sprukti. Ponia Dods jau sėlino praėjimu tarp sėdynių – kai mokykloje norėdavo pranešti, jog iš matematikos testo gavau F, ji eidavo lygiai taip pat. Kaskart, kai pliaukštelėdavo botagu, aplink dygliais apkaišytą odą pradėdavo šokti raudoni liepsnos liežuvai.

Dvi šlykščios ponios Dods seserys užsikeberiojo ant sėdynių – po vieną abiejose pusėse – ir kaip šlykštūs driežai ėmė ropoti prie manęs.

– Persėjau Džeksonai, – sušnypštė ponia Dods su tokiu akcentu, jog pamaniau, kad ji anglų kalbos išmoko daug piečiau negu Džordžijos valstija. – Tu suerzinai dievus, todėl mirsi.

– Jūs man labiau patikote, kai buvote matematikos mokytoja, – atrėžiau.

Pabaisa suriaumojo.

Laukdami patogios progos, Anabeta ir Grouveris atsargiai sėlino paskui furijas.

Išsitraukiau iš kišenės šratinuką ir nuėmiau dangtelį. Potvynio bangos pavirto žėrinčiu kardu.

Furijos nesiryžo pulti.

Ponia Dods kartą jau buvo patyrusi Potvynio bangų kirtį. Ji net vengė antrąsyk pažiūrėti į ginklą.

– Pasiduok dabar, – šnypstė ji, – ir tau neteks kentėti amžinų kančių.

– Nuostabus bandymas, – nusišaipiau.

– Persi, saugokis! – suklykė Anabeta.

Ponios Dods botagas apsigijo mano kardo rankeną. Tuo pat metu kitos dvi furijos puolė mane iš abiejų pusių.

Ranka, rodės, pavirto išsilydžiusiu švinu, tačiau man kažkaip pavyko nepaleisti ginklo. Kardo rankena sudaviau furijai, kuri buvo man iš kairės. Ji nuvirto atgal į sėdynę. Tada pasisukau į dešinę ir kirtau antrajai. Vos tik kardo ašmenys palietė furijos kaklą, ji sukliko ir sprogo, pavirsdama į dulkių debesį. Anabeta sugriebė ponią Dods ir kaip patyrusi imtynininkė užsiropstė jai ant nugaros. Tą pačią akimirką Grouveris išplėšė furijai iš rankos botagą.

– Ai! – suriko satyras. – Ai! Karšta! Karšta!

Siaubūnė, kurią ką tik buvau nubloškęs, išleido nagus ir vėl puolė, tačiau kirtau Potvynio bangomis, ir ji perplyšo kaip pinata*.

* Pinata – ryškiaspalvis, tuščiaviduris, iš popieriaus ir klijų pagamintas daiktas, kuris pripildomas saldainių ir smulkių dovanėlių. Pakabintą figūrą reikia iš eilės daužyti lazda. Jai perplyšus, ant žemės pabyra gėrybės.

Ponia Dods iš visų jėgų stengėsi numesti Anabetą. Ji spardėsi, kumščia vosi, šnypštė ir kandžiojosi, tačiau mergaitė tvirtai laikėsi ant nugaros, o Grouveris tuo metu rišo furijos kojas jos pačios bótagu. Galų gale abu mano draugai nustūmė pabaisą į praėjimą. Ponia Dods mėgino pakilti, tačiau jai nepakako vietos suplasnoti sparnais, todėl kiekvienas bandymas baigdavosi kritimu.

– Dzeusas sunaikins tave! – šaukė ji. – Hadas paims tavo sielą!

– *Braccas meas vescimini!* – surikau.

Net nenutuokiau, iš kur moku šitą lotynišką frazę. Manau, kad pasakiau: „Ėsk mano trumpikes!“

Griaustinis supurtė autobusą. Man ant sprando pasišiaušė plaukai.

– Lipk lauk! – riktelėjo man Anabeta. – Greitai!

Manęs daugiau raginti nereikėjo.

Išlėkėme iš autobuso. Lauke zujo apstulbę keleiviai. Kai kurie barėsi su vairuotoju, kiti lakstė ratu ir klykė: „Mes mirsime!“ Havajietiškais marškinėliais vilkintis turistai, rankoje laikęs fotoaparata, nufotografavo mane, kol dar nebuvau spėjęs uždengti kardo.

– Mūsų kuprinės! – prisiminė Grouveris. – Mes palikome savo...

BUUUUUM!

Autobuso langai išlakstė, tarsi pro juos būtų gelbėjęsi keleiviai. Žaibas stoge pramušė didžiulį kraterį, tačiau pykčiu persunktos dejonės, pasiekusios mano ausis, liudijo, kad ponია Dods dar gyva.

– Bėkim! – sušuko Anabeta. – Ji šaukiasi pastiprinimo! Turim dingti iš čia!

Pliaupiant lietai, nērėme į mišką. Už mūsų nugarų plaikstėsi degančio autobuso liepsnos, o priekyje buvo tik tamsa.

KAIP MES APLANKĖME SODO NYKŠTUKĄ EMPORIUMĄ

Tam tikra prasme gera žinoti, jog egzistuoja graikų dievai – kai pradeda nesisėkti, visada turi ką kaltinti. Pavyzdžiui, kai bėgi iš autobuso, kurį ką tik užpuolė trys baisios raganos ir susprogdino žaibas, kai visur pliaupia liūtis, daugeliui žmonių atrodytų, jog jiems tiesiog nepasisėkė. Tačiau jeigu esi pusdievis, puikiai suvoki, kad tam tikros dieviškos jėgos mėgina apversti tavo dieną aukštyn kojom.

Mes – Anabeta, Grouveris ir aš – keliavome mišku palei upę Naujojo Džersio pusėje. Už mūsų nugarų geltonai švytėjo Niujorko šviesų nutviektas nakties dangus, o nosis kuteno Hadsono upės dvokas.

Grouveris drebėjo ir bliovė. Jo vyzdžiai buvo susiaurėję, didelės ožio akys kupinos siaubo

– Trys gailėstingosios, – sriūbavo jis. – Visos trys kartu.

Aš irgi jaučiausi siaubingai sukrėstas. Ausyse tebeskambėjo sprogimas, nuo kurio išlakstė autobuso langai. Tik Anabeta drąsino mus.

– Eime! Kuo toliau nueisime, tuo geriau, – ragino ji.

– Ten liko visi mūsų pinigai, – priminiau jai. – Mūsų maistas, drabužiai ir visa kita.

– Na, jeigu nebūtum sumanęs veltis į kovą... – tarė ji.

– O ką turėjau daryti? – pasipiktinau. – Leisti, kad jus nužudytų?

– Persi, nereikėjo manęs ginti, – priekaištavo Anabeta. – Man viskas būtų baigęsi gerai.

– Būtum supjaustyta riekutėmis kaip sumuštinių duona, – įsiterpė Grouveris, – tiek ir to gerumo.

– Nutilk, ožy! – riktelėjo mergaitė.

Grouveris graudžiai subliuvo:

– Skardinės... puikus krepšys, pilnas skardinių.

Mes taškėmės brisdami per purvą, brovėmės pro bjauriai susipynusias medžių šakas, kurios dvokė kaip prarūgę skalbiniai.

Po kelių minučių Anabeta prisigretino prie manęs.

– Klausyk, aš... – jos balsas užsikirto, – ...aš gerbiu tave už tai, kad grįžai, supranti? Tai buvo tikrai narsu.

– Juk mes – komanda, ar ne? – pasakiau.

Anabeta tylėdama žengė kelis žingsnius.

– Jeigu mirtum... aišku, tau šis dalykas būtų ne iš maloniųjų... Tai reikštų, kad užduotis baigta.

Galbūt tai vienintelė mano galimybė pamatyti tikrąjį pasaulį.

Galų gale audra nurimo. Tolstant nuo miesto, žiburių pašvaistė nublanko, mes keliavome beveik aklinoje tamsoje. Anabetos beveik negalėjau įžiūrėti – mačiau tik spindinčius šviesius jos plaukus.

– Ar tikrai nuo septynerių metų tau neleido išvykti iš Pusedievių stovyklos? – paklausiau.

– Ne... Tik į trumpas ekskursijas. Mano tėtis... – Anabetos balsas nutrūko.

– Jis – istorijos profesorius, – prisiminiau.

– Taip. Jis nusprendė, kad namuose negyvensiu. Pusedievių stovykla yra mano namai. – Dabar Anabeta berte bėrė žodžius, tarsi bijodama, kad kas nors gali ją nutildyti. – Stovykloje mes nuolat treniruojamės – tai puiku. O tikrajame pasaulyje yra monstrų. Ten atsidūręs sužinai, sugebi ką nors, ar ne.

Galėčiau prisiekti, kad Anabetos balse girdėjau abejonės gaidelių.

– Tu puikiai sugebi kautis šiuo peiliu, – patikinau.

– Tu tikrai taip manai? – pasiteiravo ji.

– Kiekvienas, kam pavyksta pajodinėti furijai ant nugaros, man atrodo šio to vertas, – pagyriau.

Nors tamsoje negalėjau gerai įžiūrėti, man pasirodė, kad Anabeta šypsojosi.

– Žinai... – tarė ji. – Galbūt turiu tau pasakyti... kažką linksma...

Jos žodžius nutraukė šaižus ūkavimas – atrode, kad kažkur netoliese rėkia kankinama pelėda.

– O, mano nendrinės dūdelės dar groja! – sušuko Grouveris. – Jei tik prisiminčiau dainą „Surask taką“, mes galėtume išsikapanoti iš šito miško!

Jis sugrojo dar kelias gaidas, tačiau melodija buvo įtartina: panaši į Hilari Duff dainą.

Užuot suradęs taką, netrukus atsitrenkiau į medį – kaktose iškilo nemenkas gumbas.

Gebėjimą matyti infraraudonuosius spindulius irgi reikėtų įtraukti į ypatingų galių, kurių *neturiu*, sąrašą.

Dar maždaug mylią keliavome keikdamiesi ir jausdamiesi visiškai beviltiškai, tačiau netrukus priešakyje išvydome šviesą. Neono spalvomis švytėjo kažkokia iškaba. Užuožiau maistą – keptą, riebę, puikų maistą. Suvokiau, kad nuo atvykimo į Pusdievių kalvą nesu valgęs nė vieno nesveiko patiekalo – ten mes maitinomės vynuogėmis, duona, sūriu bei nimfų paruoštais labai liesos mėsos kepsniais. Dabar man reikėjo dvigubo sūrainio.

Ėjome toliau, kol pro medžių šakas išvydau apleistą dviejų juostų kelią. Kitoje pusėje stovėjo uždaryta degalinė ir afišų lenta – ant jos plevėsavo 1990-ųjų

filmo reklaminio plakato skutai. Vis dėlto radome ir vieną atidarytą įstaigą – būtent nuo jos sklido neoninės šviesos.

Deja, tai nebuvo greito maisto restoranas, kurio taip tikėjaisi. Pasirodo, mes aptikome vieną iš tų keistų pakelės antikvarinių krautuvėlių, kuriose prekiaujama gipsiniais vejų flamingais, medinėmis indėnų figūrėlėmis, cementiniais grizliais ir panašiu šlamštu. Pagrindinis pastatas – tai ilgas vieno aukšto sandėlis. Visa kelis arus užimanti teritorija buvo prigrūsta įvairiausių statulėlių. Niekaip nepajėgiau perskaityti, kas parašyta virš vartų šviečiančioje neoninėje iškaboje. Dėl disleksijos skaityti pasviras angliškas raidės buvo dvigubai sunkiau negu įprastą šriftą.

Žvelgiant mano akimis, iškaba atrodė taip:

*STUETĖ M ODSO KNAKŠYTUS
EMAPOMRIUS*

– Kas, po velnių, ten parašyta? – paklausiau.

– Nežinau, – atsakė Anabeta.

Draugė taip mėgo skaityti, jog net buvau pamiršęs, jog ją irgi kamuoja disleksija.

– „Tetulės M sodo nykštukas Emporiumas“, – išvertė Grouveris.

Abipus įėjimo, kaip ir bylojo reklama, stovėjo du cementiniai sodo nykštukai – bjaurūs barzdoti neū-

žaugos, besišypsantys ir mojuojantys, tarsi lauktu, kol juos nufotografuos.

Orientuodamasis pagal mėsainių kvapą, perėjau gatvę.

– Ei... – perspėjo Grouveris.

– Viduje dega šviesos, – pastebėjo Anabeta. – Gal atidaryta.

– Užkandinė, – pasakiau ilgesingu balsu.

– Užkandinė, – pakartojo draugė.

– Gal judu kuoktelėjote? – nerimo Grouveris. – Ši vieta labai keista.

Mudu nekreipėme dėmesio į jo perspėjimus.

Priekinė kiemo dalis buvo ištisas statulėlių miškas: cementiniai gyvūnai, vaikai ir net cementinis satyras, grojantis dūdelėmis. Pažvelgęs į skulptūrą, Grouveris paleido dūdas.

– *Bèèè hé hé*, – subliuvo jis. – Šitas atrodo kaip mano dėdė Ferdinandas!

Sustojome prie krautuvės durų.

– Tik nebelskit, – maldavo Grouveris. – Užuodžiu monstrus.

– Tavo nosis dar užteršta furijų kvapu, – ramino Anabeta. – Čia kvopia tik mėsainiais. Nejaugi tu nealkanas?

– Mėsa! – bjaurėdamasis sumekeno satyras. – Juk aš vegetaras!

– Juk valgai enčiladas su sūriu ir aliuminio skardines, – priminiau jam.

– Tai juk daržovės, – ginčijosi Grouveris. – Verčiau eikime. Dinkim iš čia. Šitos statulėlės... jos spokso į mane.

Durys girgždėdamos atsivėrė, priešais išvydome aukštą moterį, kilusią iš Artimųjų Rytų. Tiesą sakant, aš pamaniau, kad ji iš Artimųjų Rytų, kadangi moteris vilkėjo ilgą juodą apsiaustą, dengiantį visą kūną, išskyrus rankas. Visą jos galvą gaubė vualis. Po juodu plonu audiniu spindėjo akys – daugiau nieko neįžiūrėjau. Kavos rudumo rankos buvo raukšlėtos, tačiau elegantiškos, su išpuoselėtais nagais. „Šita senutė kažkada buvo tikrai graži moteris,“ – pamaniau.

Jos tartis irgi buvo rytietiška.

– Vaikai, jau vėlu – negalima būti lauke vieniems. Kur jūsų tėvai? – paklausė moteris.

– Jie.. hm... – pradėjo Anabeta.

– Mes našlaičiai, – nutraukiau.

– Našlaičiai? – pakartojo moteris. Šitas žodis, ištartas jos lūpomis, nuskambėjo taip, lyg būtų pasakytas svetima kalba. – Bet mielieji, to negali būti!

– Mes atsiskyrėme nuo vilkstinės, – paaiškinau. Tada pridūriau: – Nuo mūsų cirko vilkstinės. Vadovas sakė, kad jeigu netyčia pasiklysim, susitiksime prie degalinės. Galbūt jis kalbėjo apie kitą degalinę. Šiaip ar taip, mes pasiklydome. Ar aš užuodžiu maistą?

– O, mielieji, – susizgribo moteris, – vargšai vaikai. Būtinai užeikite. Aš esu tetulė M. Eikite tiesiai į galinę krautuvės dalį – ten yra valgykla.

Padėkojome ir įėjome vidun.

– Cirko vilkstinė? – sušnabždėjo Anabeta.

– Juk visada reikia turėti planą, ar ne? – nusišaipiau.

– Tavo galvoje pilna dumblių, – atrėžė draugė.

Krautuvės viduje pamatėme dar daugiau statulėlių – įvairiomis pozomis sustingusių cementinių žmonių, vilkinčių įvairiausius drabužius ir su įvairiomis veido išraiškomis. Pagalvojau, kad norint pasistatyti tokią skulptūrą, reikia turėti pakankamai didelį sodą – visos figūros buvo natūralaus dydžio. Vis dėlto daugiausia galvojau apie maistą.

Taip, galite pavadinti mane idiotu, kadangi vedinas alkio nuėjau į nepaprastai keistos moteriškės krautuvę, tačiau toks jau esu – kartais elgiuosi impulsyviai. Be to, jūs niekada nejutote tetulės M mėšainių aromato. Jis veikė kaip juoko dujos, įkvėptos sėdint dantisto

kėdėje – iš galvos išlakstė visos kitos mintys. Beveik nekreipiau dėmesio į nervingą Grouverio verkšlenimą, nepastebėjau, kad mane nusekė statulų akys, o tetulė M, mums įėjus, užrakino duris.

Man rūpėjo viena – kuo greičiau surasti valgyklą. Krautuvės gale iš tikrųjų stovėjo greito maisto prekybos talis su kepimo krosnele, gaiviųjų gėrimų automatu, riestainių šildytuvu ir *nacho** sūrio lydymo įrenginiu. Čia buvo viskas, ko troško širdis. Be to, patalpoje stovėjo keli plieniniai lauko staliukai.

– Prašau sėstis, – pasiūlė tetulė M.

– Čia nuostabu, – pasakiau.

– Hm... poniam, bet mes neturime pinigų... – apgailėstaudamas prabilo Grouveris.

Net nespėjau trinktelėti jam į šonkaulius.

– Nieko tokio, vaikai, – ramino tetulė M. – Pinigų nereikia. Juk tai ypatingas atvejis, tiesa? Man malonu pavaišinti tokius mielus našlaičius.

– Ačiū, poniam, – padėkojo Anabeta.

Tetulė Ema staiga įsitempė, tarsi Anabeta būtų pasakius kažką nemalonaus, tačiau tuojau pat vėl atsipalaidavo. Viskas įvyko taip greitai, jog nusprendžiau, kad man tik pasirodė.

* Nacho – iš Meksikos kilęs patiekalas, nedideli tortilijos traškučiai padengti išlydytu sūriu, su įvairiomis daržovėmis ir mėsa.

– Viskas gerai, Anabeta, – pasakė moteris. – Vaikuti, tavo tokios gražios pilkos akys.

Tik vėliau nusistebėjau, kad ji žinojo Anabetos vardą – kalbėdamiesi tarpusavyje nė karto nebuvome jo ištarę.

Šeiminkė dingo už prekystalio ir pradėjo kažką kepti. Nė nespėjome susivokti, o ji jau atnešė plastikinius padėklus su dvigubais sūrainiais, vanilniais kokteiliais ir XXL dydžio gruzdintų bulvyčių porcijomis.

Pamiršęs net kvėpuoti, surijau pusę sūrainio.

Anabeta siurbė kokteilį.

Grouveris knebinėjo gruzdintas bulvytes, o akimis rijo ant padėklo gulintį vaškuoto popieriaus ruloną. Vis dėlto jis atrodė pernelyg susinervinęs, kad galėtų ką nors valgyti.

– Koks čia šnypštimas? – susidomėjo satyras.

Įtempiau ausis, bet nieko neišgirdau. Anabeta irgi papurtė galvą.

– Šnypštimas? – pakartojo tetulė M. – Tikriausiai išgirdai, kaip gruzdintuvėje šnypščia aliejus. Grouveri, tavo aštri klausa.

– Geriu vitaminus – specialiai ausims, – paaiškino jis.

– Tai puiku, – pagyrė moteris. – O dabar prašau nusiraminti.

Tetulė M nieko nevalgė. Net ruošdama maistą, ji nepakėlė šydo. Dabar ji sėdėjo priešais, žaidė pirštais ir žiūrėjo, kaip mes sotinamės. Buvo šiek tiek nejauku žinoti, kad į mane spokso kažkas, kieno veido negaliu pamatyti, tačiau sukimšęs sūrainį jaučiausi toks patenkintas ir šiek tiek mieguistas, kad nesukau sau dėl to galvos. Nusprendžiau, kad jėgų pakaks tik trumpai pasišnekučiuoti su šeimininke.

– Tai jūs pardavinėjate nykštukų statulas? – paklausiau mėgindamas apsimesti, kad susidomėjau.

– O, taip, – patvirtino tetulė M. – Taip pat ir gyvūnų, ir žmonių – viską, kas naudojama sodams puošti. Vykdu klientų užsakymus. Juk žinai – statulėlės labai populiarios.

– Ar prie šito kelio klesti prekyba? – pasidomėjau.

– Ne itin. Nuo tada, kai buvo nutiesta magistralė... dabar dauguma automobilių į šį kelią nebeužsuka. Todėl branginu kiekvieną klientą.

Mano sprandas pradėjo trūkčioti – jaučiau, kad į mane spokso dar kažkas. Atsigrežiau, tačiau išvydau tik jaunos mergaitės, nešančios rytietišką krepšį, statulą. Smulkios skulptūros detalės buvo neįtikėtinais ryškios – daug ryškesnės negu įprastų sodo figūrėlių. Vis dėlto veide įžvelgiau kažką keista – mergaitė atrodė apstulbsi ar net išsigandusi.

– Ach, – liūdnai pasiskundė tetulė M, – tu pastebėjai, kad kai kurie mano kūriniai ne itin pavykę. Jie sugadinti. Jų neparduodu. Sunkiausia teisingai padaryti veidą. Jis – visada sudėtingiausia skulptūros dalis.

– Jūs pati gaminate šias statulas? – nustebau.

– O, taip. Labai labai seniai mano verslui padėdavo dvi seserys, tačiau jos iškeliavo amžinybėn, ir tetulė M liko viena. Turiu tik statulas. Dėl to ir gaminu – jos man palaiko draugiją.

Moters balse skambėjo toks gilus ir toks tikras liūdesys, kad negalėjau nepajusti jai gailesčio.

Anabeta nustojo valgyti. Ji palinko į priekį ir paklausė:

– Dvi seseris?

– Tai liūdna istorija, – pareiškė tetulė M. – Ne vaikų ausims. Supranti, Anabeta, labai labai seniai, kai dar buvau jauna, viena bloga moteris jautė man pavydą. Matai, aš turėjau... draugą, o ta bloga moteris pasiryžo žūtbūt mus išskirti. Ji sukėlė baisią katastrofą. Mano seserys liko su manimi ir, kol galėjo, drauge kentė likimo smūgius, tačiau vėliau viena po kitos numirė. Jos iškeliavo. Aš viena išgyvenau, tačiau sumokėjusi didžiulę kainą. Štai tokią.

Ne visai supratau, ką moteris turėjo omenyje, bet man jos labai pagailo. Mano akių vokai darėsi vis sunkesni,

o pilnas pilvas kėlė mieguistumą. Vargšė sena moteris. Kas galėjo nuskriausti tokį mielą žmogų?

– Persi? – Nnorėdama atkreipti dėmesį, Anabeta mane papurtė. – Gal mums jau reikėtų eiti. Tikriausiai vadovas jau laukia.

Draugės balse pajutau įtampą. Nesupratau, ko ji nerimavo. Grouveris nuo padėklo šlamštė vaškuotą popierių – gal tetulei M tai pasirodė keista, bet ji nieko nepasakė.

– Kokios gražios pilkos akys, – tetulė M dar kartą pakartojo Anabetai. – Taip, jau daug laiko prabėgo nuo tos dienos, kai paskutinį kartą mačiau tokias pilkas akis.

Ji ištiesė ranką, tarsi norėdama paglostyti Anabetos skruostą, tačiau mergaitė staiga pašoko nuo kėdės.

– Mums tikrai reikia eiti, – pareiškė.

– Taip! – sušuko Grouveris. Nurijęs kąsnį vaškuoto popieriaus, jis irgi pakilo nuo stalo. – Tikrai! Vadovas jau laukia!

Nenorėjau išeiti. Jaučiausi sotus ir patenkintas. Tetulė M buvo tokia miela – troškau dar valandėlę pabūti su ja.

– Mielieji, prašau, – maldavo moteriškė. – Man taip retai nusišypso laimė pabendrauti su vaikais. Gal galėtumėte prieš išeidami truputėlį pasėdėti ir papozuoti?

– Papozuoti? – atsargiai perklausė Anabeta.

– Nuotraukoms, – paaiškino tetulė M. – Paskui jas panaudosiu kaip modelius naujam statulėlių rinkiniui. Suprantate, vaikų skulptūros turi didžiulę paklausą. Vaikus myli visi.

Anabeta perkėlė visą kūno svorį nuo vienos kojos ant kitos.

– Nemanau, kad mes galime, ponია, – tarė ji. – Persi, eime...

– Žinoma, galime, – paprieštaravau. Jaučiausi suirzęs, kad Anabeta taip įžiūliai ir nemandagiai elgėsi su sena moterimi, kuri davė mums nemokamai pavalgyti. – Anabeta, juk mus tik nufotografuos. Kur taip skubi?

– Jis teisus, Anabeta, – meiliai suokė tetulė M. – Neskubėk.

Pastebėjau, jog Anabetai nepatiko, tačiau ji sutiko, kad tetulė M nuvestų mus tolyn nuo paradinių durų, į statulėlių mišką.

Moteris mums parodė parko suolelį, stovintį greta akmeninio satyro.

– O dabar, – postringavo ji, – aš jus tinkamai susodinsiu. Manau, jaunoji panelė tegul sėdasi per vidurį, o abu jaunieji džentelmenai – iš kraštų.

– Čia per mažai šviesos fotografuoti, – pastebėjau.

– O, visai pakaks, – patikino tetulė M. – Juk galime įžiūrėti vienas kitą, tiesa?

– O kur jūsų fotoaparatas? – pasidomėjo Grouveris.

Tetulė M žingtelėjo atgal, tarsi iš anksto žavėtuosi būsimoju kadru.

– Na, o dabar – sudėtingiausia dalis – nutaisyti veido išraišką. Ar galėtumėte visi man pačiai nusišypsoti?

Grouveris žvilgtelėjo į greta jo stovintį cementinį satyrą ir sumurmėjo:

– Bet jis tikrai atrodo visai kaip mano dėdė Ferdinandas.

– Grouveri, – griežtai nurodinėjo tetulė M, – žiūrėk į šitą pusę, mielasis.

Ji vis dar neturėjo fotoaparato.

– Persi... – sušnabždėjo Anabeta.

Kažkoks instinktas privertė jos klausyti, todėl iš paskutiniųjų grūmiausi su mieguistumu. Nuo maisto ir malonaus senos moteriškės balso mane kaustė saldus snaudulys.

– Tai truks tik akimirką, – tęsė tetulė M. – Suprantate, su šiuo prakeiktu vualiu negaliu jūsų gerai įžiūrėti...

– Persi, čia kažkas negerai... – atkakliai tvirtino Anabeta.

– Negerai? – nusistebėjo tetulė M, siekdama vualio krašto, kad galėtų užmesti jį ant viršugalvio. – Mieloji, viskas tvarkoje. Šįvakar mane aplankė tokia kilni kompanija. Kas gali būti negerai?

– Bet čia *tikrai* dėdė Ferdinandas! – aiktelėjo Grouveris.

– Nežiūrėkit į ją! – suriko Anabeta. Paskui užsimaukšlino kepuraitę su *Yankees* logotipu ir išnyko. Nematomos draugės rankos nustūmė mudu su Grouveriu nuo suoliuko.

Sėdėjau ant grindų ir spoksojau į sandalais apautas tetulės M kojas.

Girdėjau, kaip Grouveris keturpėsčias lėkė į vieną pusę, o Anabeta – į kitą. Buvau pernelyg suglumęs, kad galėčiau pajudėti iš vietos.

Staiga virš galvos išgirdau keistą džeržgimą. Pakėliau akis pažiūrėti į tetulės M rankas – jos pasidarė gumbuotos ir karpuotos, o ant pirštų galų styrojo aštrūs bronziniai nagai.

Jau ketinau žvilgtelėti aukščiau, bet kažkur kairėje pusėje išgirdau Anabetą klykiant:

– Ne! Nežiūrėk!

Vėl nuaidėjo džeržgimas – tiesiai virš manęs, ten, kur turėtų būti tetulės M galva, šnypštė daugybė mažų gyvačių.

– Bėkim! – subliuvo Grouveris.

Girdėjau, kaip jis skuodė žvyruotu takučiu ir šaukdamas „Maja!“ mėgino priversti sportinius batelius pakilti į orą.

Negalėjau pajudėti. Žiūrėjau į gumbuotas tetulės M letenas ir mėginau įveikti saldų transą, kurį man sukėlė senoji moteris.

– Kaip gaila gadinti gražų jauną veidą, – raminamu balsu kalbėjo ji. – Persi, pasilik su manimi. Tau tereikia žvilgtelėti aukštyn.

Kovojau su noru paklusti. Užuoat pažvelgęs į moterį, nukreipiau akis į šalį ir pamačiau stiklinį rutulį – tokius žmonės stato sode ir vadina optiniais rutuliais. Oranžiniame stikle išvydau tamsų tetulės M atspindį. Vualis buvo pakeltas. Pamačiau ir veido kontūrus – blyškų žerintį apskritimą. Moters plaukai judėjo ir rangėsi kaip žalčiai.

Tetulė M.

Kaip galėjau būti toks kvailas?

„Pagalvok, – liepiu sau, – koks yra mitas apie Medūzos mirtį?“

Nepajėgiau susikaupti. Kažkokia nuojauta pakuždėjo, kad ją miegančią užpuolė mano bendravardis, Persėjas. Dabar ji neatrodė mieguista. Panorėjusi galėjo išleisti nagus ir išdraskyti man veidą.

– Persi, pilkaakė pavertė mane tokia, – pasiskundė Medūza. Jos balsas skambėjo visai ne kaip pabaisos – jis viliojo žvilgtelėti aukštyn, vertė pajusti užuojautą vargšei senutei. – Anabetos motina, prakeiktoji Atėnė, pavertė mane iš gražios moters į tokią baidyklę.

– Neklausyk jos! – kažkur tarp statulėlių šaukė Anabetos balsas. – Bėk, Persi!

– Tylos! – suurzgė Medūza. Paskui jos balsas vėl sušvelnėjo ir virto maloniū murkimu. – Persi, juk dabar supranti, kodėl privalau sunaikinti tą mergaitę? Ji – mano priešės duktė. Aš sudaužysiu jos statulą į dulkes. Bet tau, mielas Persi, nereikės kentėti.

– Ne, – sušnabždėjau. Iš paskutiniųjų mėginau pajudinti kojas.

– Ar tikrai nori padėti dievams? – paklausė Medūza. – Ar suvoki, kas tavęs laukia, jeigu imsies tos kvailos užduoties? Ar nutuoki, kas nutiks, jeigu pasieksi Požemių pasaulį? Nebūk Olimpo dievų marionetė, mano brangusis. Tau bus daug geriau, jeigu pavirsi statula. Mažiau skausmo. Mažiau kančių.

– Persi!

Už nugaros išgirdau kurtinantį zvimbimą, tarsi ar-
tintųsi dviejų šimtų svarų kolibris.

– Antis! – suriko Grouveris.

Atsigrėžiau. Nakties danguje, plasnodamas sparnuotais sportbačiais, tiesiai į mus skrido Grouveris. Jis laikė nusitvėręs medžio šaką, ilgio sulig beisbolo lazda. Draugas buvo stipriai užsimerkęs, galva trūkčiojo į šonus – jis skrido vadovaudamasis tik uosle ir klausa.

– Antis! – pakartojo jis. – Aš ją sučiupsiu!

Pagaliau šis vaizdas mane išjudino. Gerai pažinojau Grouverį – net neabejojau, kad jis nepataikys Medūzai ir užtvos man. Stryktelėjau į šalį.

Trinkt!

Pirmiausiai pamaniau, kad Grouveris atsitrenkė į medį, bet po akimirkos suriaumojo įniršusi Medūza.

– Ak tu, apgailėtinas satyre! – suurzgė ji. – Įtrauksiu tave į savo kolekciją!

– Čia buvo atpildas už dėdę Ferdinandą! – suriko Grouveris.

Kai jis, taikydamasis suduoti dar kartą, nusklendė žemyn, aš nuropojau į šalį ir pasislėpiau tarp statulų.

Švyst! Trinkt!

– Hrrrr! – urzgė Medūza. Gyvatės ant jos galvos šnypštė ir rangėsi.

– Persi! – Anabetos balsas skambėjo visai arti.

Pašokau ant kojų. Stryktelėjau taip aukštai, kad vos neperšokau sodo nykštuko.

– Po perkūnais! Nedaryk to! – išgirdau.

Anabeta nusitraukė kepurę su *Yankees* logotipu ir tapo matoma.

– Turi nukirsti jai galvą, – pranešė ji.

– Ką? – surikau. – Tu iš proto išsikraustei? Greičiau dinkime iš čia.

– Medūza kelia pavojų, – aiškino Anabeta. – Ji bloga. Užmuščiau ją pati, bet... – Anabeta užsikirto, tarsi ruošūsi sunkiam prisipažinimui, – ...bet tu turi geresnį ginklą. Be to, aš negaliu prie jos prisiartinti. Dėl mano mamos ji sukapotų mane į gabalus. Tu... tu turi galimybę.

– Ką? – pakartojau. – Aš negaliu...

– Klausyk, nejaugi nori, kad ji paverstų statulomis dar daugiau nekaltų žmonių?

Draugė parodė įsimylėjėlių poros skulptūrą. Vyras ir moteris stovėjo rankomis apsimiję vienas kitą – pabaisa juos buvo pavertusi akmenimis.

Nuo arčiausiai stovėjusio pjedestalo Anabeta pačiupo žalią stiklinį rutulį.

– Nušlifuotas skydas būtų geriau, – svarstė kritiškai apžiūrėjusi. – Išgaubtumas šiek tiek iškreips vaizdą. Atspindžio dydis neturėtų būti priklausomas nuo...

– Gal galėtum kalbėti angliškai? – paprašiau.

– Aš kalbu angliškai! – pasipiktino Anabeta ir pame-tėjo man rutulį. – Žiūrėk tik į jos atspindį, bet jokiu būdu ne į ją pačią.

– Ei, kompanija! – kažkur virš mūsų suriko Grouveris. – Man atrodo, kad ji be sąmonės!

– Hrrrrrr!

– O gal ir ne, – pasitaisė Grouveris. Jis vėl pasiruošė smūgiuoti medžio šaka.

– Paskubėk, – ragino mane Anabeta. – Grouverio uoslė puiki, bet jis vis tiek į ką nors atsitrenks.

Išsitraukiau rašiklį ir nuėmiau dangtelį. Bronzinės Potvynio bangų ašmenys ilgėjo mano rankoje.

Orientavausi pagal Medūzos plaukų šnypštimą ir spragsėjimą.

Kad galėčiau matyti jos atvaizdą, o ne tikrą veidą, žvilgsnį laikiau prirakintą prie stiklinio rutulio. Galų gale žaliame stikle išvydau Medūzą.

Grouveris, taikydamasis dar kartą trenkti lazda, vėl artinosi, tačiau šįkart jis skrido šiek tiek per žemai. Medūza pačiupo lazdą, truktelėjo ir pakeitė jo skridimo kryptį. Draugas apsivertė ore ir griuvo tiesiai į akmeninio grizlio glėbį.

– Ach! – skausmingai sudejavo.

Medūza jau taikėsi jį pulti, tačiau aš spėjau sušukti:

– Ei!

Artinausi prie jos. Buvo nelengva eiti vienoje rankoje laikant kardą, o kitoje – stiklinį rutulį. Jei ji pultų, man būtų labai sunku apsiginti.

Vis dėlto Medūza leido man priartėti. Mus skyrė dvidešimt pėdų, paskui dešimt.

Dabar jau galėjau matyti jos veido atspindį. Aišku, *tokia* bjauri ji negalėjo būti. Žali verpetai, susidarantys ant išgaubto rutulio stiklo, tikriausiai iškreipė atspindį ir padarė jį dar baisesnį.

– Persi, juk tu nenuskriausi senos moters, – tyliai niūniavo Medūza. – Žinau, kad negalėtum to padaryti.

Apstulbintas jos veido, kurio atspindį mačiau stiklo rutulyje, sudvejojau. Atrodė, kad moters akys kiaurai pradegins žalią stiklą – nuo tokio vaizdo mano rankos ėmė silpti.

Grouveris, iki tol tyliai tūnojęs betoninio grizlio glėbyje, sumekeno:

– Neklausyk jos, Persi!

– Per vėlu! – sukikeno Medūza.

Atstačiusi nagus, baidyklė puolė prie manęs.

Kirtau kardu. Išgirdau minkštą kliurktelėjimą – nuo to garso mane supykino. Paskui ausis pasiekė šnypštimas, tarsi iš didžiulio urvo veržtųsi oro srautas. Tokį garsą skleidžia nykstantys monstrai.

Kažkas nukrito ant žemės visai prie mano kojų. Prireikė milžiniškų valios pastangų, kad nepažiūrėčiau. Jaučiau, kaip į mano kojineį sunkiasi kažkoks šiltas

klampus skystis, o batų raištelius tampo mažų mirštančių gyvačiukių galvos.

– Oi, fui! – pasibjaurėjo Grouveris. Jis vis dar buvo stipriai užsimerkęs, bet tikriausiai girdėjo kliuksėjimą, gargaliavimą ir šnypštimą. – Labai šlykštu.

Anabeta priėjo prie manęs. Jos žvilgsnis buvo įbestas į dangų. Draugė atnešė juodą Medūzos vualį.

– Nejudėk, – liepė ji.

Labai labai atsargiai, nežiūrėdama žemyn, Anabeta priklaupė, apgaubė pabaisos galvą juodu audeklu ir pakėlė nuo žemės. Nuo jos tebelošėjo žalias skystis.

– Ar tu gerai jautiesi? – paklausė virpančiui balsu.

– Taip, – atsakiau, nors atrodė, kad tuojau pat išvemsiu dvigubą sūrainį. – Kodėl galva... kodėl ji neišgaravo?

– Jeigu ją nukerti, galva tampa karo trofėjumi, – paaikškino Anabeta. – Kaip ir Minotauro ragas. Tačiau neišvyniok jos – ji vis dar gali paversti tave akmeniu.

Keberiodamasis nuo grizlio statulos, Grouveris dejuo. Satyro kaktoje pūpsėjo didžiulis gumbas. Kepurė kybojo ant vieno mažyčio ragelio, o dirbtinės pėdos buvo nukritusios nuo kanopų. Stebuklingi sportbačiai be tikslo zujo aplink galvą.

– Raudonasis Baronas*, – pagyriau. – Puikiai padirbėjai.

Grouveris išspaudė drovią šypseną.

– Tai buvo visai *nejuokinga*. Na... prikulti ją su lazda buvo smagu, bet atsitrenkti į betoninį lokį... *Nieko smagaus*.

Jis sugavo ore sklandančius batus. Uždengiau kardą. Visi trys nukulniavome atgal į krautuvę.

Už greito maisto prekystalio aptikome kelis plastikinius maišus. Pirmiausiai Medūzos galvą įkišome į vieną, o paskui ir į antrą maišą. Tada nusviedėm ją ant stalo, prie kurio neseniai vakarieniavome. Susėdome aplinkui. Jautėmės pernelyg pavargę, kad galėtume kalbėtis.

– Tai už šitą monstrą turėtume būti dėkingi Atėnei, ar ne? – galų gale paklausiau.

Anabeta perliejo mane įtūžusiu žvilgsniu.

– Ne – tavo tėtušiu. Nejaugi neprisimeni? Medūza buvo Poseidono draugužė. Jiedu nusprendė susitikti mano mamos šventykloje. Būtent dėl to Atėnė pavertė ją pabaisa. Medūza ir dvi jos seserys, kurios padėjo porelei patekti į šventyklą, buvo paverstos gorgonėmis. Štai dėl ko Medūza norėjo mane sudraskyti į gabalėlius, o tave išsaugoti pavertusi statula. Ji vis dar įsimylėjusi tavo tėvą. Tikriausiai sukėlei jai malonių prisiminimų.

* Raudonasis Baronas – garsaus I Pasaulinio karo laikų vokiečių lakūno Manfredo fon Richthofeno (Manfred von Richthofen) 1892–1918 pravardė.

Mano veidas degė.

– O, tai reiškia, kad dėl *mano* kaltės susitikome Medūza.

Anabeta išsitiesė. Tada sučiulbėjo, prastokai mėgdžiodama mano balsą:

– Anabeta, juk mus tik nufotografuos. Koks čia gali būti pavojus?

– Pamiršk tai, – burbtelėjau. – Tu siaubinga.

– O tu – nepakenčiamas, – atrėžė draugė.

– O tu... – nepabaigiau.

– Ei! – įsiterpė Grouveris. – Judu įvarysime man migreną, nors šiaip satyrai *niekada* neserga migrena. Ką darysime su ta galva?

Spoksojau į ryšulį. Išlindusi pro skylę maiše, kybojo maža gyvačiukė. Kitoje maišo pusėje buvo išspausdinti žodžiai: MES VERTINAME JŪSŲ VERSLĄ!

Aš niršau. Ir ne tik ant Anabetos ir jos mamos, bet ir ant visų dievų, davusių man tokią užduotį, privertusių mus išklysti iš kelio ir pačią pirmąją dieną, praleistą už stovyklos ribų, įsivelti į du didžiulius mūšius. Jeigu įvykiai ir toliau taip klostysis, mes niekada gyvi nepasieksime Los Andželo, dar mažiau tikėtina, kad suspėsime iki vasaros saulėgrįžos.

Ką kalbėjo Medūza?

*Nebūk Olimpo dievų marionetė, mano brangusis.
Tau bus daug geriau, jeigu pavirsi statula.*

Pakilau nuo kėdės.

– Tuoju grįšiu, – pasakiau.

– Persi! – sušuko Anabeta man pavymui. – Ką tu ketini?..

Iššniukštinėjau galinę krautuvės dalį, kol radau Medūzos kabinetą. Sąskaitų knygoje aptikau įrašus apie šešis paskutinius pardavimus – visos siuntos iškeliauo į Požemio pasaulį. Jos buvo skirtos Hado ir Persefonės* sodui papuošti. Vienoje sąskaitoje faktūroje radau gavėjo adresą: DOA įrašų studija, Vakarų Holivudas, Kalifornija. Sulanksčiau sąskaitą ir įsidėjau į kišenę.

Kasos aparato stalčiuje aptikau dvidešimt dolerių, kelias auksines drachmas ir kelis važtaraščius, išrašytus *Hermio naktiniam ekspresui*, kiekvienas su odiniu maišeliu, skirtu monetoms sudėti. Išnaršiau visą kabinetą, kol radau tinkamo dydžio dėžę.

Grįžau prie stalo, įdėjau Medūzos galvą ir užrašiau gavėjo adresą:

Dievams,
Olimpo kalnas,
600-asis aukštas,
Empire State Building dangoraižis,
Niujorkas, Niujorko valstija

* Persefonė – Hado žmona ir mirusiųjų pasaulio karalienė.

Su geriausiais linkėjimais – PERSIS DŽEKSONAS

– Taip nieko nebus, – perspėjo Grouveris. – Dievai pamanyš, kad esi labai įžūlus.

Į maišą įmečiau kelias auksines drachmas. Kai uždariau dėžę, nuaidėjo toks garsas, koks nuskamba užstūmus kasos aparato stalčių. Paketas pakilo nuo stalo ir dingo. Mūsų ausis pasiekė tik negarsus pakštelėjimas.

– Aš ir *esu* įžūlus, – pasakiau.

Pažvelgiau į Anabetą – tikėjausi išgirsti priekaištų.

Ji tylėjo. Rodos, jau buvo susitaikiusi su faktu, kad turiu talentą erzinti dievus.

– Eime, – sušnabždėjo mergaitė. – Mums reikia naujo plano.

KAIP MUMS PATARĖ
PUDELIS

Tą vakarą jautėmės labai nelaimingi.

Nakčiai apsistojome miške, už kokio šimto jardų nuo pagrindinės automagistralės. Įsikūrėme pelkių apsuptoje, šiek tiek aptvarkytoje miško aikštelėje, kurioje tikriausiai rinkdavosi vietos vaikai. Ant žemės buvo primėtyta daugybė suspaustų skardinių nuo gaiviųjų gėrimų ir greito maisto pakuočių.

Iš tetulės M krautuvės buvome paėmę šiek tiek maisto ir apklotų, tačiau kurti laužo ir džiovinti sudrėkusių drabužių neišdrįsime. Furijų ir Medūzos užpuolimų vienai dienai visiškai pakako. Nenorėjome, kad užpultų dar kas nors.

Nusprendėme miegoti pasikeisdami. Savanoriškai pasiūliau pirmas eiti sargybą.

Anabeta susirangė ant apklotų ir užknarkė, vos padėjusi galvą ant žemės. Grouveris, apsiavęs skraidančius batus, užplasnojo ant apatinės medžio šakos, nugara atsirėmė į kamieną ir įsispoksojo į nakties dangų.

– Miegok, – pasiūliau jam. – Jei kas nors pasirodys įtartina, aš tave prižadinsiu.

Draugas linktelėjo, tačiau vis dar neužmerkė akių.

– Persi, mane tai liūdina, – pagaliau prabilo.

– Kas liūdina? – nesupratau. – Ar tai, kad sutikai dalyvauti šitoje kvailoje užduotyje?

– Ne. *Štai kas!* – Grouveris parodė ant žemės išmėtytas šiukšles. – Ir dar dangus. Net neįmanoma įžiūrėti žvaigždžių. Jie užteršė dangų. Šiais laikais labai sunku būti satyru.

– Ak, taip, – prunkstelėjau, – pasirodo, tu – gamtos saugos šalininkas.

Grouveris rūsčiai dėbtelėjo į mane.

– Tik žmonėms gamta nerūpi. Jūsų rūšis taip greitai teršia pasaulį... Ach, nekreipk dėmesio į mano šnekas... Pamokslauti žmogui – beviltiška. Jeigu taip ir toliau, aš niekada nesurasiu Pano.

– *PAM'o? Kepinių purškiklio?* – nustebau.

– Pano! – įsižeidęs sušuko jis. – P-A-N-O! Didžiojo dievo Pano! Kaip manai, kuriems galams man reikalinga ieškotojo licencija?

Per miško aikštelę padvelkė keistas brizas. Jo atnešta gaiva akimirksniui nuslopino šiukšlių ir puvečių dvoką. Vėjelis atnešė uogų, lauko gėlių ir švaraus lietaus vandens kvapą – tikriausiai kažkada visa tai buvo šiuose miškuose. Staiga pajutau, kad ilgiosios kažko, ko niekada nesu pažinęs.

* PAM – speciali priemonė kepiniams ir kepimo skardoms apipurkšti.

– Papasakok apie paieškas, – paprašiau.

Grouveris atsargiai pažvelgė į mane – atrodė, jog baiminasi būti išjuoktas.

– Laukinės gamtos dievas pradingo maždaug prieš du tūkstančius metų, – pagaliau prabilo. – Netoli Efezo* vienas jūreivis girdėjo paslaptinę balsą, nuo kranto šaukiantį: „Pasakykite jiems, kad didysis dievas Panas mirė!“ Sužinoję šią naujieną, žmonės greitai ja patikėjo. Jie iki šiol plėšikauja Pano karalystėje. Bet satyrams jis tebėra valdovas ir šeiminingas. Jis saugo mus ir viso pasaulio laukinę gamtą. Mes netikime Pano mirtimi. Kiekvienos kartos narsiausi satyrai paskiria savo gyvenimą jo paieškoms. Ieško visame pasaulyje. Tikėdamiesi surasti pasislėpusį savo dievą ir prižadinti jį iš miego, satyrai naršo pačius atokiausius pasaulio kampelius.

– Tai tu nori tapti ieškotoju? – pasiteiravau.

– Tai didžiausia mano gyvenimo svajonė, – atsakė Grouveris. – Mano tėvas buvo ieškotojas. Ir mano dėdė Ferdinandas... – tas, kurio statulą neseniai matei...

– Taip, tiesa. Man labai gaila... – sušnabždėjau.

Grouveris papurtė galvą.

– Dėdė Ferdinandas žinojo, kokie pavojai jam gresia. Mano tėtis taip pat. Tačiau man pavyks. Būsiu pirmasis ieškotojas, kuris sugrįš gyvas.

* Efezas – senovinis miestas dabartinės Turkijos teritorijoje.

– Palauk... Tikrai *pirmasis*? – negalėjau atsistebėti.

Grouveris iš kišenės ištraukė nendrinės dėdes. Tada paaiškino:

– Iki šiol dar nesugrįžo nė vienas ieškotojas. Vos išvykę, jie kažkur pradingsta. Nė vieno niekas nėra matęs gyvo.

– Nė karto per du tūkstančius metų? – paklausiau.

– Ne.

– O tavo tėtis? – kamantinėjau. – Nejaugi nenutuoki, kas jam nutiko?

– Net neįsivaizduoju.

– Ir vis tiek nori keliauti? – mane pribloškė jo atkaklumas. – Tikrai tiki, kad būtent tau pavyks surasti Paną?

– Privalau tikėti, Persi, – atsakė draugas. – Visi ieškotojai privalo. Tik tikėjimas mums padeda nepulti į neviltį matant, kuo žmonės pavertė šį pasaulį. Turiu tikėti, kad Paną dar galima prižadinti.

Spoksojau į dangų gaubiančią oranžinę miglą ir mėginau suprasti, kodėl Grouveris vaikosi tokios akivaizdžiai beviltiškos svajonės. Bet ar pats elgiausi kitaip?

– Kaip mes pateksime į Požemio pasaulį? – paklausiau. – Kokios mūsų galimybės įveikti dievą?

– Nežinau, – prisipažino Grouveris. – O ką radai Medūzos kabinete? Anabeta man sakė...

– O, buvau pamiršęs – Anabeta visada viską numato ir turi planą, – išrėžiau.

– Nerūstauk taip ant jos, Persi. Anabetos gyvenimas buvo sunkus, bet iš tiesų ji yra gera. Be to, ji man atleido... – Grouveris balsas užsikirto.

– Ką norėjai pasakyti? – tardžiau. – Už ką atleido? Staiga Grouveris įniko groti dūdele.

– Luktelk minutėlę, – nerimau. – Pirmą kartą saugotoju dirbai prieš penkerius metus. Tiek pat metų Anabeta gyvena stovykloje. Ar tai... ar tai ji buvo tavo pirmoji nepavykusi užduotis?

– Negaliu apie tai kalbėti, – gynėsi Grouveris. Jo apatinė lūpa virpėjo – jeigu būčiau kamantinėjęs toliau, tikriausiai satyras pravirktų. – Kai buvome pas Medūzą, – jis pakeitė temą, – mudu su Anabeta nusprendėme, kad ši užduotis kažkokia keista. kažkas yra ne taip, kaip mums atrodo.

– Na, mane apkaltino pavogus žaibų strėlę, kurią iš tiesų nukniaukė Hadas, – priminiau.

– Visai ne tai turiu omenyje, – pareiškė Grouveris. – Fur... gailestingosios buvo atsiųstos mūsų sulaikyti. Pavyzdžiui, ponias Dods Jancio akademijoje... Kodėl ji taip ilgai delė, kol pamėgino tave nužudyti? O paskui autobuse... jos nebuvo tokios agresyvos, kokios galėjo būti.

– Man jos pasirodė pakankamai agresyvos, – atrėžiau.

Grouveris papurtė galvą. Tada priminė:

– Jos klykė mums: *Kur jis? Kur?*

– Gal jos klausė, kur aš esu? – spėjau.

– Galbūt... Bet Anabeta ir aš... mudviem pasirodė, kad jos klausė ne apie tave. Jos šaukė: „Kur *tai?*“ Tikriausiai kalbėjo apie kažkokį daiktą.

– Dabar nesvarbu, – sumurmėjau.

– Žinau. Tačiau jeigu leisdamiesi atlikti šios užduoties kažką supratome neteisingai, o žaibų strėlei surasti turime tik devynias dienas... – Grouveris žiūrėjo į mane laukdamas atsakymo, tačiau aš neturėjau ką atsakyti.

Galvoju apie tai, ką pasakė Medūza – dievai manimi naudojami. Tai, kas manęs laukia, yra daug baisiau net už suakmenėjimą.

– Nebuvau su tavimi atviras, – prisipažinau. – Valdo vo strėlė man nerūpi. Sutikau keliauti į Požemio pasaulį, kad galėčiau sugrąžinti iš ten savo mamą.

Grouveris papūtė į dūdelę – nuskambėjo švelni gaida.

– Persi, aš žinau, – atsiliepė. – Bet ar tai tikrai vienintelė priežastis?

– Tai darau tikrai ne dėl to, kad norėčiau padėti tėvui. Anksčiau aš jam nerūpėjau. Dabar jis man nerūpi, – paaiškinau.

Grouveris, tebesėdintis ant šakos, pažvelgė žemyn į mane.

– Palauk, Persi. Nesu toks protingas kaip Anabeta ir toks narsus kaip tu, tačiau gana neblogai perprantu kitų jausmus. Juk džiaugiesi, kad tavo tėtis gyvas. Tau malonu, kad jis tave pripažino, ir širdies kampelyje trokšti, kad jis galėtų tavimi didžiuotis. Juk dėl to ir išsiuntei Medūzos galvą į Olimpą. Norėjai, kad jis pastebėtų, ką padarei.

– Tikrai? – pradėjau niršti. – Tada satyrų jausmai visai kitokie negu žmonių, nes tu neteisis. Man nerūpi, ką jis galvoja.

Grouveris užkėlė pėdas ant šakos.

– Gerai, Persi. Nesvarbu.

– Be to, – purkštavau toliau, – kol kas nenuveikiau nieko, kuo galėčiau pasigirti. Mes šiaip ne taip išsikaps-tėme iš Niujorko ir įstrigome čia neturėdami pinigų ir nežinodami, kaip nuvykti į Vakarus.

Tarsi galvodamas apie šią problemą, Grouveris vėl įsispoksojo į nakties dangų.

– O jeigu aš pirmasis pabudėčiau? – pasiūlė. – Eik šiek tiek numigti.

Norėjau ginčytis, tačiau draugas pradėjo groti Mo-cartą. Muzika skambėjo taip švelniai ir saldžiai, kad vos nusigręžus akys pradėjo pačios merktis. Po kelių

Dvyliktojo koncerto fortepijonui taktų nugrimzdau į miegus.

Sapne stovėjau tamsiame urve priešais besiveriančią duobę. Šnarėdamos dūmų skarmalais, aplink zujo būtybės iš pilkos miglos. Iš kažkur žinojau, kad tai mirties dvasios.

Mėgindamos atitraukti nuo duobės, jos tampė mane už drabužių, tačiau jaučiausi pasirengęs leistis į pačias bedugnės gelmes.

Žiūrint žemyn man svaigo galva.

Priešais žiojėjo platūs duobės nasrai. Jie buvo tokie tamsūs, jog suvokiau, kad plyšys neturi dugno. Jaučiau, kad kažkas labai didelis ir labai blogas mėgina pakilti iš bedugnės.

– *Mažasis didvyri*, – iš tamsios gelmės ataidėjo kažkieno balsas. – *Tu per silpnas ir per jaunas, tačiau galbūt tau pavyks.*

Atrodė, kad kalbėjo kažkokia senovinė būtybė – balsas buvo šaltas ir duslus. Sunkus, tarsi švino gabalai, jis apgaubė mano kūną.

– *Berniuk, jie suklaidino tave*, – kalbėjo jis. – *Derėkis su manimi. Duosiu tau tai, ko trokšti.*

Virš tuštumos supleveno spindintis pavidalas. Tai buvo mano mama, sustingusi tą akimirką, kai pavirto aukso dulkėmis.

Mamos veidas buvo iškreiptas skausmo, tarsi Mino-
tauras tebespaustų jos kaklą. Akys žvelgė tiesiai į mane,
tarsi maldautų: *Bėk!*

Mėginau sušukti, bet neturėjau balso.

Iš bedugnės atsklido šaltas juoko pliūpsnis.

Nematoma jėga stumtelėjo mane pirmyn. Jei nebūčiau
tvirtai stovėjęs, būčiau įkritęs į duobę.

– *Padėk man iškilti, berniuk,* – balsas pasikeitė, dabar
jis skambėjo tarsi alkano žmogaus. – *Atnešk man strėlę.*
Suduok smūgį klastingiems dievams!

Aplink plevenančios mirties dvasios šnabždėjo:

– *Ne! Pabusk!*

Mamos pavidalas pradėjo nykti. Padaras, tūnojęs
gelmėse, suspaudė mane nematomais gniaužtais.

Supratau, kad jis nenori nustumti manęs žemyn – jam
reikėjo manęs, kad pats galėtų *iškilti*.

– *Gera!* – sumurmėjau, – *gera!*

– *Pabusk,* – šnabždėjo mirtis. – *Pabusk!*

Kažkas mane purtė.

Atsimerkiau. Buvo šviesu.

– Na, – išdrožė Anabeta, – zombis gyvas.

Tebevirpėjau nuo sapno. Ant krūtinės vis dar jaučiau
bedugnės monstro gniaužtus.

– Kiek laiko miegojau? – paklausiau.

– Gana ilgai. Aš net spėjau paruošti pusryčius, – Anabeta atkišo man pakelį *nacho* užpiltų kukurūzų traškučių, nugvelbtų iš tetulės M užkandinės. – Grouveris buvo išėjęs apžvelgti apylinkių. Žiūrėk, jis susirado draugą.

Man buvo sunku nukreipti akis reikiama kryptimi.

Sukryžiaavęs kojas, Grouveris sėdėjo ant apkloto ir sterblėje laikė kažkokį purviną, pūkuotą, rausvą pliušinį žaislą.

Ne, tai buvo ne pliušinis žaislas. Sterblėje tupėjo rausvas pudelis.

Šuo įtariai pažiūrėjo į mane ir viauktelėjo.

– Ne, tai ne jis, – ramino Grouveris.

Sumirkčiojau iš nuostabos.

– Ar tu... kalbiesi su šituo padaru? – paklausiau.

Pudelis suurzgė.

– Šitas *padaras* – tai mūsų bilietas į Vakarus, – atrėžė Grouveris. – Elkis su juo maloniai.

– Moki kalbėtis su gyvūnais?

Grouveris apsimetė, kad negirdėjo mano klausimo.

– Persi, susipažink su Gladiole, – pasakė jis. – Gladiole, tai – Persis, – pristatė mane.

Spoksojau į Anabetą laukdamas, kol ji pratrūks juokais iš šios storžieviškos išdaigos, kurią juodu su

Grouveriu nusprendė man iškrėsti. Deja, draugės veidas buvo visiškai rimtas.

– Neketinu sveikintis su rausvu pudeliu, – pareiškiau. – Pamiškkit tai.

– Persi, – nenusileido Anabeta. – Aš pasisveikinau su pudeliu. Pasisveikink ir tu.

Šuo vėl suurzgė.

Aš su juo pasisveikinau.

Grouveris paaiškino, kad Gladiolę aptiko miške ir juodu pasikalbėjo. Pasirodo, pudelis paspruko nuo turtingos vietos gyventojų šeimos, o ši už augintinio sugražinimą pažadėjo sumokėti du šimtus dolerių. Iš tiesų Gladiolė nenorėjo grįžti pas šeimininkus, tačiau ji norėjo padėti Grouveriui.

– Kaip Gladiolė sužinojo apie atlygį? – paklausiau.

– Ji moka perskaityti skelbimus, – paaiškino Grouveris. – Va taip.

– Žinoma, – burbtelėjau. – Koks aš kvailas.

– Taigi, mes sugražinsime Gladiolę, – pareiškė Anabeta tokiu balsu, kokiu visada dėsto pačią geriausią strategiją, – paimsime pinigus ir nusipirksime bilietus į Los Andželą. Viskas labai paprasta.

Galvojau apie sapną – šnabždančius mirties dvasių balsus, padarą, slypintį bedugnės gelmėse, bei mamos

veidą, spindintį ir pavirstantį aukso dulkėmis. Galbūt visa tai manęs laukia Vakaruose.

– Tik ne autobuso, – atsargiai pasiūliau.

– Gerai, – sutiko Anabeta.

Ji parodė žemyn – kalvos papėdėje vingiavo geležinkelio bėgiai. Praėjusią naktį tamsoje jų nepastebėjau.

– Už pusės mylios yra *Amtrack** stotis. Gladiolė sakė, kad apie pusiaudienį iš ten išvažiuoja traukinys į Vakarus.

* JAV geležinkelio kompanija.

KAIP PUOLIAU MIRČIAI Į GLĖBĮ

Dvi dienas praleidome *Amtrack* traukinyje. Važiavome aplenkdami kalvas, kirsdami upes, už nugarų palikdami gintarines banguojančių javų jūras.

Mūsų niekas nebepuolė, tačiau negalėjau nusiraminti. Jaučiausi taip, tarsi keliautume aplinkui stiklinę vitriną, tarsi mus stebėtų iš viršaus ir galbūt netgi iš apačios, tarsi kažkas tykotų patogios progos.

Stengiausi nepatraukti aplinkinių dėmesio, kadangi nuotraukos su mano vardu buvo išspausdintos daugybės Rytų pakrantės laikraščių pirmuosiuose puslapiuose. *Trenton Register-News* buvo įdėta nuotrauka, kurią, man belipant iš *Greyhound* autobuso, padarė turistai. Iš laikraščio puslapio žvelgė paklaikusios akys. Mano karda nuotraukoje atrodė kaip rankoje laikoma išskydusi metalo dėmė. Galėtum pamanyti, kad laikiau beisbolo lazda ar lakroso* raketę.

Užrašas po nuotrauka bylojo:

Dvylikametis Persis Džeksonas, ieškomas dėl paslaptingo jo motinos dingimo Long Ailande prieš dvi

* Lakrosas – komandinis žaidimas su raketėmis ir kamuoliuku.

savaite, buvo pastebėtas sprunkantis iš autobuso, kur jis priekabiavo prie kelių pagyvenusių keleivių. Netrukus po to, kai Persis Džeksonas dingo iš įvykio vietos, autobusas sprogo Rytiniame Naujojo Džersio greitkelyje. Remdamasi liudininkų parodymais, policija teigia, kad berniukas gali keliauti su dviem paaugliais. Jo patėvis Geibas Uglianas pažadėjo piniginį atlygį tam, kas suteiks informacijos, padėsiančios sučiupti bėglį.

– Nesijaudink, – ramino Anabeta. – Mirtingųjų policija niekada mūsų nesučiups.

Deja, jos balsas skambėjo nelabai užtikrintai.

Likusią dienos dalį praleidau žingsniuodamas iš vieno traukinio galo į kitą (sėdėti ramiai man tikrai buvo per sunku) arba žiūrėdamas pro langus.

Kartą pastebėjau per kviečių lauką šuoliuojančią kentaurų šeimyną. Jie laikė įtemptus lankus, tarsi norėtų susimedžioti pietus. Mažas kentauriukas, ūgio sulig antraklasiu, jojančiu ant ponio, pamatė mane ir pamojavo. Pažvelgiau į keleivius, sėdinčius vagone. Atrodė, kad daugiau niekas jo nepastebėjo. Visi suaugusieji buvo įsikniaubę į nešiojamus kompiuterius arba žurnalus.

Po kiek laiko, jau artėjant vakarui, pamačiau per mišką judantį kažkokį didelį siluetą. Galėčiau prisiekti, kad

tai buvo liūtas, nors puikiai žinojau, kad laukiniai liūtai Amerikoje negyvena. Be to, šitas žvėris buvo ne mažesnis už *Hummer* visureigį. Vakaro šviesoje jo kailis žibėjo auksu. Žvėris peršoko kelis medžius ir dingo.

Pinigų, kuriuos gavome kaip atlygį už pudelio Gladiolės sugražinimą, vos užteko bilietams iki Denverio. Neturėjome gultų miegamajame vagonė, todėl snūduriavome sėdynėse. Mano sprandas sustingo. Miegodamas iš paskutiniųjų stengiausi nesiseilėti, kadangi greta sėdėjo Anabeta.

Mane vis prižadindavo Grouverio knarkimas ir mekenimas. Kartą jam bevaikštinėjant nukrito netikra pėda. Mudu su Anabeta suskubome ją užmauti, kol nepastebėjo kiti keleiviai.

– Na, – paklausė Anabeta, kai sutvarkėme Grouverio sportbatį, – kam reikia tavo pagalbos?

– Ką turi omenyje? – nustebau.

– Ką tik per miegus murmėjai: „Aš tau nepadėsiu“. Ką sapnavai?

Nenorėjau jai nieko pasakoti. Jau antrą kartą sapnavau iš duobės sklindantį bjaurų balsą. Vis dėlto šie sapnai taip mane neramino, kad galų gale viską iškløjau.

Anabeta ilgai tylėjo.

– Nemanau, kad tai buvo Hadas, – pagaliau paskelbė ji. – Jis visada pasirodo sėdėdamas juodame soste, be to, niekada nesijuokia.

– Jis mainais pasiūlė mano mamą. Kas dar galėtų taip elgtis?

– Manau... jis galėjo pasakyti: „Padėk man pakilti iš Požemio pasaulio“, jeigu trokšta kariauti su Olimpo dievais. Tačiau kodėl jis prašė atgabenti valdovo strėlę, jeigu jau ją turi?

Papurčiau galvą. Būtų buvę gerai žinoti atsakymą. Galvojau apie Grouverio žodžius – jam atrodė, kad furijos autobuse kažko ieškojo.

Kur tai? Kur?

Galbūt Grouveris pajuto mano emocijas. Miegodamas jis knarkė, kažką murmėjo apie daržoves ir sukiojo galvą.

Anabeta pataisė jo kepuraitę, kad ši pridengtų ragus.

– Persi, su Hadu negalima derėtis. Juk žinai, tiesa? Jis – melagis, apgavikas, beširdis ir godus. Aš nesirūpinčiau, jeigu jo gailestingosios pastaruoju metu nebūtų tokios agresyvios...

– Pastaruoju metu? – pakartojau. – Nori pasakyti, kad anksčiau jau buvai su jomis susidūrusi?

Anabetos ranka instinktyviai suspaudė vėrinį. Paskui pirštai pradėjo čiupinėti molinę vasaros pabaigos atminimo dovanėlę – baltą glazūruotą karoliuką su pušies atvaizdu.

– Tikriausiai dabar pasakysi, kad aš paprasčiausiai nemėgstu Mirties valdovo, – tarė ji. – Tu negali susigundyti derybomis dėl savo mamos.

– O ką darytum, jeigu jos vietoje būtų tavo tėtis? – paklausiau.

– Viskas labai paprasta – palikčiau jį trūnyti, – atrėžė draugė.

– Gal juokauji? – nusistebėjau.

Pilkos Anabetos akys įsmigo į mane. Draugės veido išraiška buvo tokia pati, kaip tada miške prie stovyklos, kai ji užsimojo kardu prieš pragaro šunį.

– Persi, tėčiui aš buvau nereikalinga nuo tos dienos, kai gimiau, – prisipažino ji. – Kai atėjau į pasaulį, jis paprašė Atėnės nugabenti mane į Olimpą, kadangi buvo pernelyg užsiėmęs. Mama, žinoma, nebuvo dėl to labai laiminga. Ji paaiškino, kad didvyrius turi auginti mirtingieji tėvai.

– Bet kaip... na... – sumikčiojau, – tikriausiai tu gimei ne ligoninėje...

– Prie savo tėvo durų slenksčio atsiradau gulėdama auksiniame lopšyje, – pasakojo Anabeta. – Iš Olimpo

mane atnešė vakarų vėjas Zefyras*. Tikriausiai manai, kad mano tėtis tą įvykį laiko stebuklu? Kad nufotografavo mane skaitmeniniu fotoaparatu ar padarė kažką panašaus? Apie mano atsiradimą jis visada kalbėdavo kaip apie patį didžiausią gyvenimo nepatogumą. Kai buvau penkerių, jis susituokė ir visiškai pamiršo Atėnę. Susirado „įprastą“ mirtingąją žmoną, kuri pagimdė du „normalius“ mirtingus vaikus, todėl elgėsi taip, tarsi aš nė neegzistuočiau.

Spoksojau pro traukinio langą. Pro šalį lėkė miegančio miesto žiburiai. Norėjau, kad Anabetai palengvėtų, tačiau nežinojau, kaip jai padėti.

– Mano mama ištekėjo už tikrai bjauraus vyruko, – prašnekau. – Grouveris paaiškino, kad ji taip elgėsi mėgindama mane apginti – paslėpti užmaskavusi žmonių šeimos skleidžiamais kvapais. Galbūt tavo tėtis irgi elgėsi panašiai.

Anabeta toliau čiupinėjo vėrinį. Dabar ji gnaibė aukstinį koledžo žiedą, kuris kabėjo kartu su karoliukais. Pamaniau, kad žiedas turėtų būti jos tėčio. Nusistebėjau, kad Anabeta jį nešioja, nors taip nekenčia tėvo.

– Jam aš nerūpiu, – guodėsi draugė. – Jo žmona – mano pamotė – elgėsi su manimi kaip su pamišėle. Net neleisdavo žaisti su savo vaikais. Tėtis su ja puikiai

* Zefyras graikų mitologijoje – vakarų vėjo personifikacija, vienas iš keturių Anemojos vėjų.

sutarė. Kaskart, kai man kildavo koks nors pavojus, – juk žinai, kaip būna su monstrais, – jie žvelgdavo priekaištingai, tarsi sakytų: „Kaip drįsti kelti pavojų mūsų šeimai?“ Galų gale aš supratau, ko jie siekė, – buvau nepageidaujama. Tada pabėgau iš namų.

– Kiek tau buvo metų? – paklausiau.

– Septyneri. Tada ir įsikūriau stovykloje.

– Bet... juk negalėjai vienui viena nukeliauti iki Pusedievių kalvos, – nustebau.

– Ne, aš buvau ne viena, – atsakė Anabeta. – Atėnė stebėjo mane, o iškilus pavojui parodydavo, kur rasti pagalbą. Be to, netikėtai susiradau keletą draugų, kurie manimi rūpinosi visą laiką, kol keliavau.

Norėjau pasiteirauti, kas jiems nutiko, tačiau Anabeta nugrimzdo į liūdnius prisiminimus. Klausiausi Grouverio knarkimo ir pro traukinio langą žiūrėjau į tamsius Ohajo laukus.

Besibaigiant antrajai kelionės dienai, birželio trylik-tąją, kai iki vasaros saulėgrįžos buvo likusios aštuonios paros, mes pravažiavome kelias auksines kopas ir kirtę Misisipę įdundėjome į Sent Luisą.

Anabeta ištempusi kaklą spoksojo į Vakarų arką*. Man ji pasirodė panaši į milžinišką pirkinių krepšio rankeną, kyšančią aukštai virš miesto.

* Nerūdijančio plieno arka Sent Luise. Jos aukštis ir plotis – 192 m.

– Norėčiau tai padaryti, – atsiduso draugė.

– Ką padaryti? – nesupratau.

– Pastatyti kažką panašaus į šitą arką. Persi, ar kada nors matei Partenoną?

– Tik nuotraukose, – prisipažinau.

– Kada nors nuvažiuosiu jo pažiūrėti. Pastatysiu didžiausią pasaulyje monumentą dievams – tokį, kuris stovės tūkstantį metų.

– Tu būsi architektė? – nusijuokiau.

Nežinau kodėl, bet man ši mintis pasirodė juokinga. Pamėginau įsivaizduoti Anabetą, besistengiančią visą dieną ramiai sėdėti prie brėžinių ir eskizų.

Jos skruostai paraudo.

– Taip, būsiu. Atėnė nori, kad jos vaikai kurtų, o ne griautų, kaip daro žemės drebėjimų dievas... Neminėsiu jo vardo.

Apačioje mačiau sukuriuojantį rudą Misisipės vandenį.

– Atleisk, – tarė Anabeta. – Buvau šiurkšti.

– Nejaugi negalime šiek tiek padirbėti kartu? – beveik maldavau. – Ar Atėnė ir Poseidas niekada nepadėjo vienas kitam?

Anabeta ilgokai galvojo.

* Partenonas – Atėnės šventykla, Atėnų akropolyje pastatyta V a. pr. Kr. miesto globėjos garbei.

– Gal... gal karo vežimas, – nedrąsiai pasakė. – Jį išrado mano mama, o Poseidonas iš bangos keteros sukūrė arklius. Taigi, kad padarytų karo vežimą, juodu turėjo bendradarbiauti.

– Tad ir mes galime, ar ne? – paklausiau.

Įvažiavome į miestą. Anabeta tebežiūrėjo į arką, pradingstančią už didžiulio viešbučio sienos.

– Manau, kad taip, – pagaliau atsiliepė.

Įvažiavome į stotį miesto centre. Per garsiakalbį pranešė, kad traukinys į Denverį išvyks tik po trijų valandų.

Grouveris pasiražė. Nespėjęs atsibusti, jis dar sumurmėjo:

– Maistas.

– Eikš, ožiuk, – pašaukė Anabeta. – Keliausime apžiūrėti įžymybių.

– Įžymybių? – pakartojo satyras.

– Eisime į Vakarų arką, – paaiškino Anabeta. – Galbūt tai mano vienintelė galimybė užlipti į jos viršų. Ar keliaujate kartu, ar ne?

Mudu su Grouveriu susižvalgėme.

Norėjau atsisakyti, bet supratau, kad Anabeta vis tiek eis, o mes negalėjome išleisti jos vienos.

Grouveris gūžtelėjo pečiais.

– Na, jeigu ten yra užkandinė be monstrų...

Arka buvo maždaug už mylios nuo geležinkelio stoties. Pavakare požeminiu traukiniu buvo galima gana greitai ten nuvykti. Mes patraukėme per Metro muziejų, apžiūrinėdami apdengtus vagonus ir kitokį devyniolikto amžiaus šlamštą. Eksponatai neatrodė labai įspūdingi, bet Anabeta dėstė įdomius faktus apie Vakarų arkos statybą, o Grouveris tuo metu padavinėjo želatininius saldinius, taigi išvyka buvo visai maloni.

Dairiausi aplinkui ir stebėjau kitus metro važiuojančius žmones.

– Kažką užuodi? – paklausiau Grouverio.

Jis atitraukė nosį nuo saldainio, kad galėtų pauostyti orą.

– Tik požemį, – atsakė satyras. – Požemio oras visada dvokia monstrais. Tikriausiai tai nieko nereiškia.

Mane užvaldė negera nuojauta. Atrodė, kad neturėtume čia būti.

– Klausykit, – kreipiausi, – ar žinote, kokie yra dievų galios simboliai?

Anabeta postringavo apie įrangą, kuri buvo naudojama arkos konstrukcijoms statyti. Vis dėlto ji apsidairė ir paklausė:

– Ką?

– Na, Hado... – pradėjau.

Grouveris atsikrenkštė.

– Mes viešoje vietoje... – perspėjo jis. – Kalbi apie mūsų draugą, tūnantį ten, apačioje?

– Na taip, – atsakiau. – Mūsų draugą, kuris tūno visai *netoli* apačioje. Esu girdėjęs, kad jis irgi turi tokią kepurę kaip Anabetos.

– Kalbi apie Tamsos šalną? – pasitikslino Anabeta. – Taip, tai jo galios simbolis. Per žiemos saulėgrįžos dievų pasitarimą mačiau jį padėtą greta Požemių valdovo kėdės.

– Jis ten buvo? – nusistebėjau.

Anabeta linktelėjo.

– Jam leidžiama apsilankyti Olimpe tik vieną kartą – tamsiausią metų dieną. Vis dėlto jo šalmas yra daug galingesnis už mano nematomą kepuraitę. Jei tai, ką girdėjau, yra tiesa...

– Šalmas gali jį paversti tamsa, – užbaigė Grouveris. – Užsidėjęs jį, Požemių valdovas gali pavirsti šešėliu ir pereiti per sienas. Jo neįmanoma nei užčiuopti, nei pamatyti, nei išgirsti. Be to, jo spinduliuojama baimė gali kitus išvaryti iš proto ar net sustabdyti širdį. Kaip manai, kodėl visos mąstančios būtybės bijo tamsos?

– Bet tada... kaip mes sužinosime, ar dabar jo nėra čia, ar jis mūsų nestebi? – paklausiau.

* Tamsos šalmas – specialiai Hadui pagamintas šalmas, kurį jis naudojo kare su titanais. Jis padarytas iš šuns odos, su sparnais abiejuose šonuose, todėl yra panašus į Hermio šalną. Tamsos šalmas paverčia nematomu tą, kuris jį užsideda.

Anabeta su Grouveriu susižvalgė.

– Negalime to sužinoti, – pripažino Grouveris.

– Ačiū, iškart pasijutau daug geriau, – suburbėjau. – Gal dar liko mėlynų želatininių saldainių?

Pamatęs mažutį liftą, kuriuo turėjome kilti į arkos viršų, vos suvaldžiau įdirgusius savo nervus. Supratau, kad patekau į bėdą. Nepakenčiu uždarų patalpų – jos varo mane iš proto.

Į liftą įsigrūdome kartu su aukšta stora moteriške ir čihuahua veislės šuniuku. Jo kaklą puošė netikrais deimantais inkrustuotas antkaklis. Apsaugos darbuotojai nepasakė nė žodžio – nusprendžiau, kad moteriškė tikriausiai akla, o šuniukas – jos vedlys.

Arkos viduje pradėjome kilti aukštyn. Man dar niekada neteko būti lifte, kuris kiltų darydamas vingį. Mano pilvas iškart pareiškė nepasitenkinimą.

– Jūs be tėvų? – paklausė storoji moteriškė.

Jos akys buvo mažos ir žibančios, dantys smailūs, rudi kaip kava. Moteriškė dėvėjo uždribusią džinsinę skrybėlę, o jos džinsinė suknelė buvo taip išsipūtusi, jog panėšėjo į mėlyną dirižablį.

– Jie apačioje, – atsiliepė Anabeta. – Bijo aukščio.

– O, vargšeliai...

Šuniukas suurzgė.

– Na, na, saulute. Elkis gražiai, – ramino storulė.

Šuns akys buvo tokios pat, kaip šeimininkės – mažos, žibančios, protingos, bet piktos.

– Saulutė... Ar tai jo vardas? – paklausiau.

– Ne, – atsakė moteris.

Ji nusišypsojo parodydama, kad viskas tvarkoje.

Arkos viršuje įrengta apžvalgos aikštelė man pasirodė panaši į kilimais išklotą aliuminio skardinę. Vienoje pusėje mažyčių langų eilės iš aukštai žvelgė į miestą, kitoje – į upę. Vaizdas buvo puikus, tačiau uždara erdvė šešių šimtų pėdų aukštyje mane baugino dar labiau negu visos kitos uždaros erdvės. Norėjau kuo greičiau iš ten dingti.

Anabeta toliau čiauškėjo apie statybinės konstrukcijas, aiškino, kad ji būtų suprojektavusi didesnius langus ir sudėjusi permatomas grindis. Tikriausiai ji galėtų praleisti ten ištisas valandas, tačiau prižiūrėtojas paskelbė, kad apžvalgos aikštelė po kelių minučių bus uždaryta. Man neapsakomai palengvėjo.

Nuvedžiau Grouverį ir Anabetą prie išėjimo, įgrūdau juos į liftą ir jau ketinau pats žengti vidun, tačiau pastebėjau, kad ten jau stovėjo du turistai. Man nebeliko vietos.

Prižiūrėtojas sustabdė:

– Ponaiti, jūs leisitės kitu reisu.

– Mes išlipsime, – pasiūlė Anabeta. – Palauksime tavęs.

Deja, tai visiems trukdytų, be to, sugaištume dar daugiau laiko.

– Ne, viskas gerai. Susitiksime apačioje, – tarstelėjau.

Grouveris ir Anabeta atrodė sunerimę, tačiau jie leido užsiverti lifto durims. Liftas pradėjo leistis ir dingo iš akių.

Apžvalgos aikštelėje liko tik mažas berniukas su tėvais, prižiūrėtojas, storoji moteriškė su čihuahua ir aš.

Pamėginau nusišypsoti storulei, tačiau lūpas kaustė įtampa. Ji irgi atsakė šypsena – už dantų pamačiau dvišaką liežuvį.

Palaukite minutėlę.

Dvišakas liežuvis?

Kol suvokiau, kad tikrai tai mačiau, moteriškės šuniukas liuoktelėjo žemyn ir pradėjo ant manęs loti.

– Ramiai, ramiai, saulute, – ramino jį šeiminkė. – Juk mes puikiai leidžiame laiką. Visi šitie žmonės tokie malonūs.

– Šunytis! – sušuko mažasis berniukas. – Žiūrėkit – šunytis!

Čihuahua iššiepė man dantis. Nuo juodų šuns žabtų tiško putos.

– Gerai, dukrele, – atsiduso storulė. – Jeigu jau taip nori...

Mano kraujas sustingo gyslose.

– Hm, ar jūs šitą čihuahua ką tik pavadinote dukrele? – paklausiau.

– *Chimera*^{*}, mielasis, – pataisė storulė, – ne čihuahua. Nesunku supainioti.

Tada ji atraitojo džinsinės suknelės rankoves, atidengdama žvynuotą žalią rankų odą. Kai moteriškė nusišypsojo, pamačiau, kad jos dantys iš tiesų buvo geluonys. Akių vyzdžiai buvo pailgi, galuose susiaurėję kaip roplio.

Šuo lojo vis garsiau ir didėjo sulig kiekvienu amtelėjimu. Iš pradžių pasidarė kaip dobermanas, tačiau netrukus jau prilygo liūtui. Lojimas virto riaumojimu.

Mažasis berniukas sukliko. Tėvai nustūmė jį išėjimo link, tiesiai prie aikštelės prižiūrėtojo – šis stovėjo nejudėdamas ir tarsį suparalyžiuotas spoksojo į monstrą.

Chimera taip užaugo, kad užpakaliu pasiekė stogą. Ji turėjo liūto galvą su krauju ištepliotais gaurais, milžinišką ožio kūną bei kanopas ir dešimties pėdų ilgio barškuolės uodegą, kyšančią iš gaurais apaugusio pasturgalio. Pabaisos kaklą vis dar juosė netikrais deimantais

* Chimera – pabaisa, turėjusi gyvatės uodegą ir ožio bei liūto galvas. Alsavo ugnimi.

papuoštas šuns antkaklis. Ant jo kabantis žetonas išaugo iki lėkštės dydžio. Nesunkiai perskaičiau užrašą:

CHIMERA.

PASIUTUSI, ALSUOJANTI UGNIMI, NUODINGA.
RADUS SKAMBINTI Į TARTARĄ, KODAS 954.

Suvokiau, kad net neatidengiau kardo. Mano rankos buvo nutirpusios. Stovėjau per dešimt pėdų nuo kruvino chimeros snukio ir supratau, kad pabaisa puls, vos tik aš krustelėsiu.

Moteris gyvatė sušnyptė. Galbūt tai buvo juokas.

– Garbė tau, Persi Džeksonai! Valdovas Dzeusas retai leidžia mane su vienu iš palikuonių išbandyti didvyri. Prisistatysiu – aš esu visų monstrų motina, baisioji Echidna!

Spoksojau į ją. Šiaip ne taip sugebėjau paklausti:

– Ar tai vienas iš skruzdėdinių žinduolių šeimos*?

Moteriškė sustūgo. Iš įniršio jos veidas pirmiausiai parudavo, o paskui pažaliavo.

– Negaliu pakęsti, kai žmonės šitaip kalba! Nekenčiu Australijos! Kas drįso mano vardu pavadinti tą apgailėtina juokingą gyvį? Persi Džeksonai, už tokį įžeidimą mano dukra tave sunaikins!

* Pagal graikų mitologiją echidna vadinama monstrų motina. Taip pat vadinamas ir Australijos gyvūnas, mintantis skruzdėlėmis.

Grieždama liūto dantimis, Chimera puolė. Man pavyko stryktelėti į šoną ir taip išvengti įkandimo.

Atsidūriau šalia jaunos šeimos ir aikštelės prižiūrėtojo. Jie klykė ir mėgino atplėšti avarinio išėjimo duris.

Negalėjau leisti jų sužeisti. Atidengiau kardą, nubėgau į kitą aikštelės galą ir pašaukiau:

– Ei, čihuahua!

Chimera apsisuko greičiau negu tikėjaisi.

Nespėjau užsimoti kardu, o monstras jau buvo pražiojęs nasrus. Iš jų sklido dvokas tarsi iš didžiausios pasaulyje kepsninės. Tada Chimera paleido į mane liepsnos stulpą.

Man pavyko išvengti sprogimo. Kilimą užliejo liepsnų jūra. Karštis buvo toks didelis, kad vos nenusvilino antakių.

Toje vietoje, kur stovėjau prieš akimirką, dabar arkos šone žiojėjo skylė su apsvilusiais kraštais. Nuo išsilydžiusio metalo kilo garai.

„Nuostabu, – dingtelėjo. – Mes ką tik išlydėme nacionalinį paminklą.“

Bronziniai Potvynio bangų ašmenys jau spindėjo mano rankose. Kai Chimera vėl atsigrėžė, kirtau jai į kaklą.

Tai buvo lemtinga klaida. Nepasiekę tikslo ašmenys trenkėsi į šuns apykaklę. Pasipylė kibirkštys. Pamėginau

vėl subalansuoti kardo pusiausvyrą, tačiau tuo pat metu turėjau gintis nuo ugninių liūto nasrų. Be to, buvau visai pamiršęs apie gyvatės uodegą. Ji apsvijio mano kūną, į blauzdą susmigo geluonis.

Visa koja liepsnojo tarsi ugnyje. Pamėginau įgrūsti kardą Chimeraį į nasrus, tačiau gyvatės uodega apsvyniojo man apie kulkšnis. Praradau pusiausvyrą, kardas išlėkė iš rankų, sukdamasis išskriejo pro skylę arkos sienoje ir pliumpelėjo į Misisipės vilnis.

Pagaliau pavyko atsistoti, tačiau puikiai suvokiau, kad jau pralaimėjau. Chimera vėl puolė. Ji riaumojo, aplink lūpas sūkuriavo dūmai.

– Dabar didvyriai nebe tokie, kokie buvo anksčiau, ar ne, dukrele? – sukikeno moteris gyvatė Echidna.

Pabaisa riaumojo. Atrodė, kad dabar, kai jau buvau sutriuškintas, ji neskubėjo manęs pribaugti.

Žvilgtelėjau į aikštelės prižiūrėtoją ir jauną šeimą. Mažasis berniukas slėpėsi už tėvo kojų. Turėjau apginti šituos žmones. Neturėjau teisės taip paprastai... numirti. Mėginau susikaupti, bet visas mano kūnas degė. Svaigo galva. Nebeturėjau kardo. Prieš mane kiūtojo didžiulė ugnimi alsuojanti pabaisa ir jos motina. Jaučiausi persigandęs.

Neturėjau kur trauktis, todėl atsistojau prie išdeginotos skylės. Toli toli apačioje mirguliavo upės vanduo.

„Jeigu mirčiau, ar monstrai atsitrauktų? – paklausiau savęs. – Gal jie paliktų žmones ramybėje?“

– Jeigu tu – Poseidono sūnus, – sušnypštė Echidna, – tai neturi bijoti vandens. Šok, Persi Džeksonai. Įrodyk man, kad vanduo tau nepakenks. Šok ir ištrauk savo kardą. Patvirtink, kad tavo gyslomis teka jūros dievo kraujas.

„Taip, puikus patarimas“, – pamaniau. Kažkur buvau skaitęs, kad šokti į vandenį nuo kelių aukštų pastato būtų tas pat, kas plotis ant kieto asfalto. Jeigu šokčiau iš čia, ištikščiau kaip blynas.

Chimeros nasruose žioravo raudona ugnis. Ji ruošėsi antram spjūviui.

– Tu neturi tikėjimo, – kalbėjo man Echidna. – Tu nepasikliauji dievais. Negaliu tavęs dėl to kaltinti, mažasis baily. Verčiau mirk dabar. Dievai nepatikimi. O tavo širdyje yra nuodų.

Ji buvo teisi – aš merdėjau. Jaučiau, kaip silpsta kvėpavimas. Manęs išgelbėti nebegalėjo niekas, net dievai.

Pasitraukiau atbulas ir pažvelgiau žemyn į vandenį. Prisiminiau šiltą tėvo šypseną. Tikriausiai jis matė mane, kai buvau kūdikis. Tikriausiai aplankė gulintį lopšyje.

Pagalvojau apie žerintį žalią tridantį, pasirodžiusį virš mano galvos tą naktį, kai užgrobėme vėliavą. Tada Poseidonas mane pripažino savo sūnumi.

Deja, apačioje tyvuliavo ne jūra, o Misisipė, apsnūdęs Jungtinių Valstijų centras. Čia nebuvo jūros dievo.

– Mirk, neištikimasis, – sušnypštė Echidna.

Chimera spjovė liepsnos kamuolį tiesiai man į veidą.

– Tėti, padėk man, – maldavau.

Apsisukau ir šokau. Drabužiai liepsnojo, venomis tekėjo nuodai, o aš pliumptelėjau į upę.

KAIP TAPAU IŽYMIU BĖGLIU

Norėčiau papasakoti, kad krisdamas žemyn patyriau nepaprastai gilių išgyvenimų, kad susitaikiau su savo mirtingumu, kvatojau mirčiai į akis ir taip toliau.

Ką iš tikrųjų jaučiau ir galvojau tą akimirką? Vienintelė mano mintis buvo *Aaaaaaaaaaiii!*

Upė artėjo tarsi plentu atlekiantis vilkikas. Vėjas užspaudė nosį ir burną – negalėjau įkvėpti. Akyse mirgėjo bokštai, dangoraižiai ir tiltai.

O paskui išgirdau kurtinantį pūkstelėjimą.

Iš vandens burbulų susidarė didžiulė balta dėmė. Nėriau gilyn per tamsą manydamas, kad gausiu galą ir amžiams dingsiu po šimto pėdų dumblo sluoksniu.

Vis dėlto atsitrenkęs į vandens paviršių nesusižeidžiau. Lėtai smigau žemyn, o pro tarpupirščius skverbėsi oro burbulai. Be garso nusileidau ant upės dugno. Netoliese į tamsą nunėrė šamas, dydžio sulig mano patėviu. Aplink mane sūkuriavo dumblas ir daugybė šlykščių yrančių šiukšlių: alaus butelių, senų batų, plastikinių maišelių.

Tą akimirką suvokiau kelis svarbius dalykus. Pirma – aš neištiškau kaip blynas. Manęs nesučirškino kaip kepsnio. Venose nebejaučiau verdančių Chimeros nuodų. Tebebuvau gyvas, ir tai buvo puiku.

Antras keistas dalykas – nebuvau šlapias. Tiesa, kūnu jaučiau vandens vėsą. Mačiau, kaip vanduo užgesino liepsnojusius mano drabužius. Tačiau palietęs marškinių lietus supratau, kad jie visiškai sausi.

Pažvelgiau į pro šalį plaukiančias šiukšles ir pačiupau seną žiebtuvėlį.

„Niekaip nepavyks,“ – pamaniau.

Staigiai pasukau ratuką. Žybtelėjo kibirkštis. Pasirodė maža liepsnelė – ji degė pačiame Misisipės dugne.

Pagriebiau srovės nešamą permirkusią mėsainio pakuotę – popierius akimirksniu išdžiūvo. Lengvai jį uždegiau, bet vos tik paleidau iš rankos, ugnis iškart užgeso. Popierius vėl pavirto gleivėtu pūvančiu draiskalu. Keista.

Galų gale suvokiau patį keisčiausią dalyką – aš vis dar kvėpavau. Tūnojau po vandeniu, tačiau kvėpavau visiškai normaliai.

Atsistojau ir iki šlaunų įsmigau į dumblą. Kojos ir rankos virpėjo. Dabar turėčiau būti miręs. Tai, kad vis dar buvau gyvas, atrodė tarsi... na, tikrų tikriausias

stebuklas. Išgirdau, o gal tik įsivaizdavau moters balsą, kuris skambėjo panašiai į mamos:

– *Persi, ką tu pasakysi?* – paklausė jis.

– Hm... ačiū, – numykiau. Po vandeniu mano tembras skambėjo taip, lyg būčiau daug vyresnis. – Ačiū... tėti.

Jokio atsakymo. Pro šalį lėtai plaukė tamsus šiukšlių srautas, o netoliese sukinėjosi milžiniškas šamas. Toli vandens paviršiuje blykstelėjo paskutiniai saulėlydžio spinduliai. Viskas aplink nusidažė irisinių saldainių spalva.

Kodėl Poseidonas mane išgelbėjo? Kuo daugiau apie tai galvojau, tuo labiau gėdijausi. Anksčiau jau kelis kartus išvengiau mirties, tačiau nugalėti Chimerą neturėjau nė menkiausios galimybės. Tikriausiai tuos vargšus žmones, likusius arkoje, ji iškepė kaip skrebučius. Negalėjau jų apsaugoti. Nebuvau didvyris. Gal reikėtų pasilikti čia su šamu ir prisijungti prie šiukšlių rijikų būrio?

Plum-plum-plum. Virš manęs vandenį taškė ir dumblo sūkurius kėlė praplaukiančio garlaivio ratas.

Vėl išgirdau tą patį moters balsą:

– *Persi, paimk kardą. Tavo tėtis tiki tavimi.*

Dabar jau supratau, kad balsas tikrai skambėjo ne mano galvoje. Tai nebuvo vaizduotės kūrinys. Moters

žodžiai atsklido iš tolumos ir prasiskverbė pro vandenį kaip delfino sonaro^{*} signalas.

– Kur tu? – sušukau kiek galėdamas garsiau.

Ir tada per tamsą išvydau vandens spalvos moterį – srovėje besisūpuojantį vaiduoklį, plaukiantį tiesiai virš kardo. Jos ilgi plaukai plaikstėsi vandenyje, o vos įžiūrimos akys buvo žalios kaip ir mano.

Gerklėje pakilo tumulas.

– Mama? – pašaukiau.

– *Ne, vaikuti, aš tik pasiuntinė. Žinok, kad tavo mamos likimas ne toks beviltiškas, kaip tu manai. Keliauk į Santa Monikos pakrantę.*

– Ką? – nustebau.

– *Tokia tavo tėvo valia. Prieš leisdamasis į Požemio pasaulį, turi nuvykti į Santa Moniką. Prašau, Persi, nesugebu ilgiau čia pasilikti. Upė pernelyg užteršta, kad galėčiau būti šiame vandenyje.*

– Bet... – dar mėginau kažką pasakyti. Žinojau, kad ši moteris buvo mano mama ar bent jau jos vizija. – Kas tave?.. Kaip tu?..

Norėjau užduoti tiek daug klausimų, kad žodžiai susivėlė gerklėje.

– *Nebegaliu ilgiau čia būti, drąsuoli,* – pasakė moteris. Tada ištiesė ranką – pajutau, kaip vandens srovė

* Sonaras – prietaisas, naudojamas po vandeniu esantiems daiktams aptikti. Panašiu principu veikia ir delfinų „kalbos padargai“.

švelniai glamonėjo mano veidą. – *Turi važiuoti į Santa Moniką! Ir nepasitikėk dovanomis*...*

Jos balsas nutilo.

– Dovanomis? – pakartočiau. – Kokiomis dovanomis? Palauk!

Ji dar kartą pamėgino prabilti, tačiau lūpos žiopčiojo neišleisdamos nė garso. Moters pavidalas pamažu pranyko. Jeigu tai buvo mano mama, tai aš vėl ją praradau.

Norėjau nusiskandinti, tačiau trukdė vienas keblumas – buvau atsparus vandeniui.

Tavo tėtis tiki tavimi, – sakė moteris.

Be to, ji mane pavadino drąsuoliu... Žinoma, jeigu tie žodžiai nebuvo skirti šamui.

Nubridau iki Potvynio bangų ir griebiau ginklą už rankenos. Gali būti, kad Chimera su savo riebia motuše gyvate vis dar tykojo viršuje ir laukė momento, kada galės mane pribaugti. Be to, tikriausiai atvažiavo mirtingųjų policija – juk jie turi išsiaiškinti, kas išdegino skylę arkos šone. Jei jie mane pastebės, tikrai norės užduoti kelis klausimus.

Uždengiau kardą, šratinuką įsikišau į kišenę.

– Ačiū, tėti, – dar kartą pasakiau, žiūrėdamas į tamsų vandenį.

* „Nepasitikėk dovanomis“ – sena graikų patarlė.

Tada atsispyriau nuo dumblino dugno ir nuplaukiau aukštyn.

Išnirau netoli plūduriuojančio *McDonalds* restorano.

Už kvartalo stūksančią arką buvo apsupę visų Sent Luiso specialiųjų tarnybų automobiliai. Danguje ratus suko sraigtasparniai. Susirinkusi smalsuolių minia priminė Naujųjų Metų sutikimą Taimso aikštėje.

Netoliese maža mergaitė sušuko:

– Mama, šitas berniukas išniro iš upės!

– Tai puiku, mieloji, – sumurmėjo mama. Ištempusi kaklą ji mėgino pamatyti, kas vyksta prie greitosios pagalbos automobilių.

– Bet jis sausas! – nerimo mažylė.

– Tai puiku, mieloji, – pakartojo moteris.

Naujienu reporterė kalbėjo į kamerą:

– Gavome informacijos, kad tai tikriausiai nebuvo teroristų ataka, tačiau tyrimas dar tik prasidėjo. Kaip matote, monumentui padaryta labai didelė žala. Mėginame surasti žmonių, įvykio metu buvusių viršuje, kad jie galėtų paneigti arba patvirtinti liudininkų pasakojimus, jog po sprogimo kažkas iškrito iš arkos.

Žmonių, buvusių viršuje. Mane užliejo palengvėjimo banga. Gal aikštelės prižiūrėtojai ir jaunai šeimai pavyko

saugiai pasprukti? Tikėjau, kad Anabetai ir Grouveriui irgi nieko nenutiko.

Pamėginau prasibrauti pro minią ir pažiūrėti, kas vyksta už policijos užkardos.

– ... paauglys berniukas, – čirškėjo kitas reporteris, – Penktasis kanalas išsiaiškino, kad stebėjimo kameros užfiksavo paauglį berniuką, siautėjantį apžvalgos aikštėlėje. Būtent jis kažkokiu būdu ir sukėlė sprogimą. Džonai, sunku patikėti, tačiau tai tiesa. Apie patvirtintus mirties atvejus žinių neturime...

Stengdamasis nepakelti galvos, atsitraukiau atgal. Tada nukeliavau ilgą kelią aplink policijos atitvertą teritoriją. Visur knibždėte knibždėjo uniformuotų policijos pareigūnų ir naujienų reporterių.

Jau buvau beveik praradęs viltį kur nors surasti Anabetą ir Grouverį, kai staiga išgirdau pažįstamą balsą mekenant:

– Pe-e-ersi!

Apsigrėžiau ir akimirksniu atsidūriau lokiškame, tiksliau – ožiškame – Grouverio glėbyje.

– Mudu pamanėme, kad jau nukeliavai į Hadą!

Anabeta stovėjo už Grouverio ir mėgino vaidinti supykusią. Vis dėlto mačiau, kad man pasirodžius ji pajuto didžiulį palengvėjimą.

– Net penkioms minutėms negalime tavęs palikti vieno! – šaukė ji. – Kas ten nutiko?

– Lyg ir nukritau, – abejingai atsakiau.

– Persi! Kritai iš šešių šimtų trisdešimties pėdų aukščio?

Už nugaros išgirdome policininką šaukiant:

– Iš kelio!

Minia prasiskyrė. Pro tarpą prasispraudė paramedikų komanda – jie stūmė ratukus, ant kurių gulėjo moteris. Iškart ją atpažinau – tai buvo mažojo berniuko mama – viena iš šeimynos, kurią palikau apžvalgos aikštelėje. Ji šnabždėjo:

– O tada didžiulis šuo, didžiulis ugnimi alsuojantis čihuahua...

– Viskas gerai, ponია... – nutraukė ją vienas iš paramedikų. – Nusiraminkite. Jūsų šeimai nieko nenutiko. Vaistai jau pradeda veikti.

– Aš neišprotėjusi! – klykė moteris. – Tada berniukas iššoko pro skylę, ir pabaisa staiga išnyko, – staiga ji pamatė mane: – Tai jis! Štai tas berniukas!

Staigiai apsigrėžiau ir nusitempiau paskui save Grouverį ir Anabetą. Mes įsimaišėme į minią.

– Kas čia vyksta? – primygtinai paklausė Anabeta. – Ar ji kalbėjo apie čihuahua, kurį matėme lifte?

Papasakojau draugams visą istoriją apie Chimerą, Echidną, šuolį į upę ir žinią, kurią perdavė povandeninė moteris.

– Oho! – aiktelėjo Grouveris. – Turime tave palydėti į Santa Moniką. Juk negali nepaisyti tėvo kvietimo.

Kol Anabeta svarstė, ką pasakyti, mes praėjome pro dar vieną reporterį. Vos nesustojau kaip įbestas, kai išgirdau jį kalbant:

– Persis Džeksonas. Taip, tai tiesa, Denai. Dvyliktajam kanalui pavyko sužinoti, kad berniukas, kuris galėjo sukelti šį sprogimą, visiškai atitinka jauno vaikino, įtariamo prieš tris dienas Naujajame Džersyje sukėlus didžiulę autobuso avariją, aprašymą. Be to, manoma, kad berniukas keliauja į Vakarų. Žiūrovams, kurie stebi mūsų žinias prie televizorių ekranų, dabar parodysime Persio Džeksono nuotrauką.

Mes nėrėme pro televizijos furgoną ir įsmukome į skersgatvį.

– Pirmiausia, – aiškinau Grouveriui, – turime išsikapanoti iš miesto.

Kažkaip pavyko nepastebėtiems pasiekti *Amtrak* geležinkelio stotį. Įlipome į traukinį prieš pat jam pajudant į Denverį. Temstant jau riedėjome į Vakarų, o Sent Luiso horizonte tebe pulsavo policijos švyturėlių šviesos.

KAIP VIENAS IŠ DIEVŲ MUMS NUPIRKO SŪRAINIŲ

Kitą popietę, birželio keturioliktąją, iki vasaros saulėgrįžos likus septynioms dienoms, mūsų traukinys įdardėjo į Denverį. Nuo paskutinės vakarienės vagone restorane kažkur Kanzaso valstijoje daugiau neprarijome nė kąsnio. Nesimaudėme duše nuo išvykimo iš Pusdievių kalvos. Buvau tikras, kad tą nesunku pastebėti.

– Pamėginkime susisiekti su Cheironu, – pasiūlė Anabeta. – Noriu jam papasakoti apie tavo pokalbį su upės dvasia.

– Juk negalime naudotis telefonais, ar ne? – pasiteiravau.

– Kalbu ne apie telefoną, – atrėžė draugė.

Maždaug pusvalandį blaškėmės po miesto centrą, tačiau taip ir nesupratau, ko ieško Anabeta. Oras buvo karštas ir sausas – po pusdienio, praleisto Sent Luiso drėgmėje, tai atrodė keistoka. Kur bepasisuktume, visą laiką atrodė, kad tiesiai į mane spokso Uoliniai kalnai. Jie stūksojo tarsi sustingusi potvynio banga, kuri bet kurią akimirką gali užlieti miestą.

Galų gale radome tuščią savitarnos automobilių plovyklą. Nėrėme į toliausiai nuo gatvės esantį bokšą. Nuolat dairėmės, ar neatvažiuoja patrulių mašina. Mes, trys paaugliai, neturintys automobilio, trainiojomės prie automobilių plovyklos – bet kuris policininkas, vertas savo spurgos, kaipmat įtartų mus turint negerų kėslų.

– Ką čia darome? – paklausiau, kai Grouveris ištraukė vandens purškimo žarną.

– Septyniasdešimt penki centai, – suniurnėjo jis. – Liko tik dvi monetos po dvidešimt penkis. Anabeta, gal tu turi?

– Nežiūrėk į mane, – atkirto ji. – Vagone restorane iš manęs išgrėžė paskutinius centus.

Išgraibiau iš kišenės paskutinius smulkius pinigus ir padaviau Grouveriui dvidešimt penkių centų monetą. Liko tik dvi monetos po penkis centus ir viena auksinė drachma, nukniaukta iš Medūzos krautuvės.

– Nuostabu, – tarė Grouveris. – Žinoma, galima ir su purkštuvu, bet ryšys žymiai prastesnis. Be to, pumpuojant man pavargs rankos.

– Apie ką tu kalbi?

Grouveris sumetė monetas į automatą ir paspaudė mygtuką su užrašu

PURŠKIMAS SMULKIAIS LAŠELIAIS.

– Tai „I“ pranešimų perdavimo sistema, – paaiškino.

– Išorinio pranešimų perdavimo? – pasitikslinau.

– Iridės pranešimų, – pataisė Anabeta. – Vaivorykštės deivė *Iridė* perduoda dievų pranešimus vienas kitam. Jeigu moki tinkamai paklausti, o deivė nėra pernelyg užsiėmusi, ji gali padėti ir pusdieviams.

– Ketini vandens purkštuku pakviesti deivę? – vaptelėjau kreipdamasis į Grouverį.

Jis nukreipė purkštuką aukštyn. Vanduo žarnoje sušnyptė, pasirodė baltas smulkių lašelių debesis.

– O gal žinai paprastesnį būdą, kaip padaryti vaivorykštę? – pyktelėjo draugas.

Savaime suprantama, vakaro saulės spinduliai, prasišverbę pro miglos debesį, sulūžo į daugybę spalvų.

Anabeta ištiesė į mane delną.

– Prašau, duok drachmą.

Padaviau monetą.

Anabeta iškėlė ją sau virš galvos ir prabilo:

– O, deive, priimk mūsų auką.

Tada sviedė pinigėlį į vaivorykštę. Jis pranyko auksu žvilgančioje migloje.

Mergaitė ištarė gavėjo adresą:

– Pusdievių kalva.

Akimirką niekas nevyko.

Tada pro miglą pamačiau braškių lysves, o tolumoje išvydau Long Ailando sąsiaurį. Pasijutome taip, tarsi stovėtume didžiojo namo terasoje. Nusigręžęs nuo mūsų prie turėklų stovėjo vaikinai smėlio spalvos plaukais, vilkintis šortus ir oranžinius berankovius marškinėlius. Rankoje jis laikė bronzinį kardą ir įdėmiai žiūrėjo kažkur tolyn į pievą.

– Lukai! – sušukau.

Jis atsigręžė ir nustebęs pažvelgė į mus. Galėčiau prisiekti, kad vaikinai stovėjo per tris pėdas nuo manęs, už skaidrios miglos uždangos. Tiesa, mačiau tik dalį jo kūno – tiek, kiek buvo prasiskverbę pro vaivorykštę.

– Persi! – sušuko Lukas. Išsigandusiame jo veide sušvito šypsena. – Ar Anabeta su tavimi? Ar jums viskas gerai?

– Mums... hm... viskas gerai, – sumikčiojo Anabeta. Ji kaip pašėlusį viena ranka trynė savo purvinus marškinėlius, o kita mėgino nuo veido nusibraukti išsipešiojusius plaukus. – Mes pamanėme... gal Cheironas... norėjau pasakyti...

– Jis prie vasarnamių, – Luko šypsena išnyko. – Mes truputėlį diskutuojame su stovyklautojais. Klausykite, ar jums tikrai viskas gerai? Ar Grouveris sveikas?

– Aš čia! – sušuko satyras. Nepaleisdamas iš rankų purkštuvo, jis žingtelėjo į kitą pusę, kad Lukas galėtų jį pamatyti. – Apie ką diskutuojate?

Staiga į automobilių plovyklą įriedėjo didžiulis *Lincoln Continental*, o iš jo grotuvo visu garsu liejosi hiphopas. Kai mašina įvažiavo į gretimą bokšą, nuo žemų dažnių, sklindančių iš kolonėlių, pradėjo vibruoti net šaligatvis.

– Cheironas turėjo... koks ten garsas? – šaukė Lukas.

– Tuoju pasirūpinsiu! – visa gerkle suriko Anabeta. Atrodo, ji džiaugėsi radusi progą dingti iš Luko regėjimo lauko. – Grouveri, ateik čia!

– Ką? – nustebė Grouveris. – Bet juk...

– Paduok Persiui purkštuką ir ateik! – tai nuskambėjo kaip įsakymas.

Grouveris sumurmėjo, kad mergaites sunkiau suprasti negu Delfų orakulą, tada įbruko man purkštuvą ir nusėkė paskui Anabetą.

Vandens žarną pakreipiau taip, kad neišnyktų vaivorykštė ir galėčiau matyti Luką.

– Cheironui teko nutraukti muštynes, – šaukė Lukas, kad per muziką galėčiau jį išgirsti. – Persi, čia situacija labai įtempta. kažkas nutekino informaciją, kad nesu-

tariantys Dzeusas ir Poseidonas atsidūrė aklavietėje. Dar nežinome, kas tą padarė, bet tikriausiai tas pats šunkara, kuris atviliojo pragaro šunį. Stovyklautojai pradėjo skirstytis į dvi grupes. Atrodo, tarsi vėl būtų prasidėjęs Trojos karas. Afroditės, Arėjo ir Apolono vaikai daugiau ar mažiau palaiko Poseidoną, Atėnės palikuonys liko Dzeuso pusėje.

Supratau, kad Klarisos vasarnamis liko mano tėčio pusėje, ir mane nukrėtė šiurpas. Girdėjau, kaip gretima-me bokse Anabeta ginčijasi su kažkokiu vaikinu, paskui muzika smarkiai pritilo.

– Kaip tau sekasi? – paklausė Lukas. – Cheironas pasigailės, kad praleido progą pasikalbėti su tavimi.

Papasakojau jam beveik viską, įskaitant ir savo sapnus. Man buvo taip malonu jį matyti ir jaustis tarsi kelioms minutėms sugrįžus į stovyklą, kad nebesuvokiau, kiek laiko kalbėjau. Išgirdau įspėjamąjį purkštuvo signalą ir tik tada supratau, kad po minutės vandens šiurkšlė išsijungs.

– Norėčiau būti su tavimi, – pasakė Lukas. – Bijau, kad iš čia negalime jums daug padėti, bet klausyk... Tikriausiai valdovo strėlę pavogė Hadas. Per žiemos saulėgrįžą jis buvo Olimpe. Aš lydėjau į ekskursiją kitus stovyklautojus ir mačiau jį ten.

– Bet Cheironas sakė, kad dievai negali patys pavogti vienas kito stebuklingų daiktų.

– Tai tiesa, – sutiko Lukas. Jis atrodė sunerimęs. – Vis dėlto... Juk Hadas turi Tamsos šalną. Kas dar galėjo prasmukti į sosto salę ir paimti valdovo strėlę? Kad tai padarytum, turi būti nematomas.

Abu nutilome. Atrodo, tik po kelių sekundžių Lukas suvokė, ką pasakė.

– O, ne... – suskubo paneigti tai, ką abu pagalvojome, – aš neturėjau omenyje Anabetos. Mudu pažįstame vienas kitą jau daugybę metų. Ji niekada negalėtų... Norėjau pasakyti, kad ji man kaip jaunėlė sesuo.

„Įdomu, ar Anabetai patiktų toks apibūdinimas?“ – pagalvojau. Gretimame bokse muzika visiškai nutilo. Staiga nuaidėjo siaubo kupinas vyro riksmas. Trinktelėjo mašinos durys, *linkolnas* visu greičiu išlėkė iš plovyklos.

– Verčiau eik patikrinti, kas ten nutiko, – patarė Lukas. – Klausyk, ar tu apsiavęs skraidančius batus? Man būtų malonu žinoti, kad jie tau kiek nors padėjo.

– Ak... hm... taip! – Norėjau, kad mano balsas neišduotų, jog meluoju ir dėl to jaučiuosi kaltas. – Taip, jie labai pravertė.

– Tikrai? – jis nusišypsojo. – Jie tau tinka?

Vandens srovė nutrūko. Lašelių debesis pradėjo skirstytis.

– Na, būk atsargus Denveryje, – sušuko Lukas. Jo balsas tolo. – Ir pasakyk Grouveriui, kad šįkart viskas bus geriau! Niekas nebus paverstas pušimi, jei tik jis...

Migla išsisklaidė, Luko vaizdas išnyko. Stovėjau vienas tuščioje drėgnoje mašinų plovykloje.

Iš už kampo pasirodė Anabeta ir Grouveris. Juodu kvatojo, bet pamatę mano veido išraišką kaipmat nutilo. Šypsena išgaravo nuo Anabetos veido.

– Persi, kas nutiko? Ką pasakė Lukas?

– Nieko svarbaus, – pamelavau. Mano siela buvo tuščia kaip Didžiojo Trejeto vasarnamiai. – Eime, susiraskime kokio nors maisto pietums.

Po kelių minučių sėdėjome už stalo pigioje geltonai švytinčioje užkandinėje. Aplink mus šeimos šlamštė mėšainius, gurkšnojo pieno kokteilius ir gaiviuosius gėrimus.

Galų gale prie mūsų priėjo padavėja. Ji skeptiškai kilstelėjo antakius ir burbtelėjo:

– Na?

– Mes... hm... norėtume užsisakyti pietus, – sumikčiojau.

– O jūs, vaikai, ar turite pinigų susimokėti?

Grouverio apatinė lūpa suvirpėjo. Bijojau, kad jis gali pradėti bliauti arba – dar blogiau – valgyti linoleumą. Anabeta, rodės, tuoj nualps iš bado.

Mėginau greitai sukurti graudžią istoriją, kurią galėčiau papasakoti padavėjai, bet nespėjau – visą pastatą sudrebino kažkoks dundėjimas. Prie šaligatvio sustojo motociklas, dydžio sulig jaunu drambliuku.

Užkandinėje nutilo visos kalbos. Priekinis motociklo žibintas skleidė raudoną šviesą. Ant benzino bako buvo nupieštos liepsnos, iš abiejų motociklo pusių styrojo kniedėmis pritvirtinti šautuvų dėklai, o juose puikavosi šautuvai. Sėdynė buvo iš odos, tačiau ji atrodė tarsi... na, tarsi iš Kaukazo kilusio žmogaus oda.

Vyrukas, sėdintis ant motociklo, atrodė kaip tikras imtynininkas. Jis vilkėjo raumenis išryškinančius raudonus marškinėlius, mūvėjo juodus džinsus ir buvo apsigaubęs juodu odiniu apsiaustu nuo dulkių. Prie šlaunies, pritvirtintas diržu, styrojo medžioklinis peilis. Akis dengė didžiuliai raudoni akiniai. Vyruko veidas atrodė žiauriausias ir negailestingiausias iš visų, kokius kada nors buvo tekę matyti. Manau, jis buvo gražus, tačiau nedoras. Galvą dengė juodi riebaluoti ežiuku apkirpti plaukai, o skruostus vagojo daugybė kovose

įgytų randų. Keisčiausia, kad man atrodė, jog tą veidą kažkada praeityje jau buvau matęs.

Kai vyras įėjo į užkandinę, per patalpą padvelkė karštas sausas vėjas. Visi žmonės atsistojo tarsi užhipnotizuoti, bet vyras atsainiai mostelėjo ranka – tada jie vėl susėdo ir grįžo prie nutrūkusių pokalbių. Padavėja žiūrėjo taip, tarsi jos smegenyse kažkas būtų paspaudęs juostelės atsukimo mygtuką. Ji pakartojo klausimą:

– O jūs, vaikai, ar turite pinigų susimokėti?

– Aš juos vaišinu, – pareiškė motociklininkas. Tada įsmuko į mūsų būdelę – ji jam buvo per ankšta, – prispaudė Anabetą prie lango ir atsigręžė į padavėją, kuri tebespoksojo į jį. – Tu vis dar čia? – paklausė.

Jis mostelėjo padavėjai, ir ši iškart pasitempė. Tarsi apsukta galingų nematomų rankų, ji apsigręžė ir nužygiavo į virtuvę.

Motociklininkas įsistebeilijo į mane. Negalėjau matyti jo akių – jos slėpėsi po raudonais akiniais, – tačiau nuo blogos nuojautos pradėjo kunkuliuoti pilvas. Pyktis, apmaudas, pagieža. Norėjau pramušti sieną. Norėjau įsivelti su kuo nors į muštynes. Kuo save laikė šitas vyrukas?

Tada jis man šelmiškai nusišypsojo.

– Tai tu – senas jūros dumblių vaikas, ar ne? – paklausė.

Tikriausiai turėjau nustebti arba išsigąsti, tačiau pasijutau taip, tarsi žiūrėčiau į savo patėvį Geibą. Norėjau nurauti šitam vyrukui galvą.

– Koks tavo reikalas? – iškošiau pro dantis.

Anabetos žvilgsnyje pamačiau perspėjimą.

– Persi, tai... – pradėjo ji.

Motociklininkas kilstelėjo ranką.

– Viskas gerai, – nuramino jis. – Aš nepykstu dėl saikingo įžūlumo. Žinoma, kol nepamiršti, kas yra viršininkas. Ar žinai, mažasis pusbroli*, kas aš esu?

Iškart supratau, kodėl tas vyrukas man pasirodė matytas. Jo šypsena buvo tokia pat pagiežinga, kaip ir kai kurių Pusdievių stovyklos vaikėzų – tų, kurie gyveno penktajame vasarnamyje.

– Tu esi Klarisos tėtis, – išpyškinau, – karo dievas Arėjas.

Arėjas išsišiepė ir nusiėmė akinius. Ten, kur turėjo būti akys, liepsnojo ugnis. Tuščios akiduobės žėrėjo nuo miniatiūrinių branduolinių sproгимų.

– Tai tiesa, nenaudėli. Girdėjau, kad tu sulaužei Klarisos ietį.

* Arėjas – Dzeuso sūnus, o Poseidonas – Dzeuso brolis. Taigi Poseidono sūnus yra Arėjo pusbrolis.

– Pati kalta, – atšoviau.

– Galbūt. Tai šaunu. Juk žinai, kad nesikišu į savo vaikų karus? Čia esu dėl kitos priežasties – tiesiog nugirdau, kad tu lankaisi šiame mieste. Turiu tau šioją tokį pasiūlymą.

Padavėja grįžo nešina padėklais, apkrautais maistu. Ant jų pūpsojo sūrainiai, kalnai gruzdintų bulvyčių ir svogūnų žiedų, teliūškavo šokoladiniai kokteiliai.

Arėjas ištiesė kelias auksines drachmas.

Padavėja nervingai pažvelgė į monetas.

– Bet čia ne... – nedrąsiai sumurmėjo.

Arėjas išsitraukė milžinišką peilį ir pradėjo valytis panages.

– Kažkas negerai, meilute? – prakošė jis.

Padavėja šį klausimą nuleido negirdomis, paėmė auksą ir dingo.

– Negalima šitaip elgtis, – papriekaištavau Arėjui. – Negalima šiaip, be rimtos priežasties, gąsdinti žmonių peiliu.

Arėjas nusikvatojo.

– Gal juokauji? Man patinka šita šalis. Tai geriausia vieta pasaulyje nuo Spartos laikų. Nesinešioji ginklo, mažasis nenaudėli? O reikėtų – šitas pasaulis kupinas pavojų. Man tai naudinga. Norėčiau, kad padarytum mažutę paslaugą.

– Kokią paslaugą galiu padaryti dievui? – nustebau.

– Atlikti darbą, kuriam pats neturiu laiko. Nieko sudėtinga. Čia, šiame mieste, apleistame vandens pramogų parke, palikau savo skydą. Ėjau į pasimatymą... su savo mergina. Mums sutrukdė, todėl pamiršau skydą. Norėčiau, kad jį atneštum.

– O kodėl pats negali sugrįžti ir pasiimti?

Ugnys Arėjo akiduobėse suliepsnojo kaitriau.

– Kodėl man nepavertus tavęs prerijų šuniuku ir nepervažiavus savo *Harley* motociklu? Bet man būtų nemalonu. Persi Džeksonai, dievas tau duoda galimybę pasirodyti, kad esi šio to vertas. Ar sutinki, baily? – Arėjas pasilenkė į priekį. – O gal tu kauniesi tik netoli upės, kad galėtum panerti ir laukti, kol tētušis apgins?

Norėjau suduoti tam vyrui, bet jaučiau, kad jis tik to ir laukia. Arėjo galia kėlė man įniršį. Jam būtų patikę, jei nesusivaldęs pulčiau. Nenorėjau suteikti jam tokio malonumo.

– Mums neįdomu, – atšoviau. – Mes jau turime užduotį.

Ugninėse Arėjo akyse pamačiau tai, ko visai nenorėjau matyti: kraują, dūmus ir mūšio lauke tysančius negyvėlius.

– Aš viską žinau apie jūsų užduotį, nenaudėli. Vos tik tas *daikčiukas* dingo, Dzeusas jo ieškoti išsiuntė savo geriausią komandą: Apoloną, Atėnę, Artemidę ir, savime suprantama, mane. Argi nebūčiau suuodęs tokio galingo ginklo... – kalbėdamas jis apsilaižė, tarsi mintis apie valdovo strėlę žadintų apetitą. – Na... jeigu man nepavyko jo rasti, tai tu irgi neturėk vilties. Nepaisant to, aš suteikiu tau progą gauti naudos iš abejonių. Mudu su tavo tėvu seniai pažįstame vienas kitą. Be to, tai aš pasakiau jam, kad įtariu senąjį lavondvelkį.

– Pasakei, kad strėlę pavogė Hadas? – paklausiau.

– Taip. Ką nors apšmeižti ir pradėti karą – tai pati seniausia pasaulyje gudrybė. Iškart ją pastebėjau. Taigi turi man padėkoti, kad gavai šitą mažytę užduotį.

– Ačiū, – burbtelėjau.

– Ei, aš esu dosnus vyrukas, – toliau postringavo Arėjas. – Padaryk man nedidelį darbelį, ir aš tau padėsiu kelyje. Suorganizuosiu tau ir tavo draugužiams transportą į Vakarų.

– Mums puikiai sekasi patiems, – atrėžiau.

– Taip, tiesa, – nusišaipė karo dievas. – Neturite nei pinigų, nei transporto. Net nežinote, ko griebtis. Padėk man, ir galbūt pasakysiu tai, ką turi žinoti. Šį tą apie tavo mamą.

– Apie mamą? – pakartojau.

Jis išsišiepė.

– Štai kas iškart patraukė tavo dėmesį. Vandens pramogų parkas yra už mylios į vakarus nuo *Delancy*. Negali jo nepastebėti. Ieškok „Meilės tunelio“.

– O kas sutrukdė jūsų pasimatymą? – paklausiau. – Jus kažkas išgąsdino?

Arėjas sugriežė dantimis, tačiau tokią pat grasinančią išraišką jau buvau matęs Klarisos veide. Kažkas buvo ne taip – karo dievas atrodė susinervinęs.

– Mažasis nenaudėli, tau pasisekė, kad sutikai mane, o ne kurį nors kitą Olimpo dievą. Jie ne tokie atlaidūs įžūliems vaikigaliams, kaip aš. Kai viską atliksi, vėl susitiksime čia. Neapvilk manęs.

Po šių Arėjo žodžių tikriausiai trumpam nualpau ar nugrimzdau į transą – kai vėl atsimerkiau, jis buvo dingęs. Galėjau pamanyti, kad mudviejų pokalbis buvo tik sapnas, bet Anabetos ir Grouverio išraiškos bylojo kitką.

– Negerai, – sušnabždėjo Grouveris. – Persi, Arėjas tave surado. Tai negerai.

Spoksojau pro langą. Motociklo nebebuvo.

Arėjas tikrai kažką žinojo apie mano mamą ar tiesiog žaidė su manimi? Dabar, kai jis dingo, išgaravo visas įniršis. Supratau, kad karo dievui paprasčiausiai patinka drumsti žmonių jausmus. Jis mokėjo sukelti

tokias stiprias aistras, kad jos atimdavo gebėjimą blaiviai mąstyti – štai kur slypėjo Arėjo galia.

– Tikriausiai tai kažkokia gudrybė, – spėjau. – Pamiškime Arėją ir keliaukime savais keliais.

– Negalime, – atsiliepė Anabeta. – Klausyk, aš Arėjo nekenčiu labiau už viską, tačiau jeigu nenori patekti į rimtą bėdą, negalima nepaisyti dievų valios. Jis nejuokavo, kad gali paversti tave graužiku.

Dėbtelėjau į savo sūrainį – dabar jis nebežadino apetito.

– Kam jam mūsų prireikė? – paklausiau.

– Galbūt jam iškilo sunkumų, kuriuos įveikti reikia smegenų, – paaiškino Anabeta. – Arėjas turi tik fizinių jėgų, daugiau nieko. Net ir jėga kartais turi nusilenkti prieš išmintį.

– Bet tas vandens pramogų parkas... Arėjas atrode beveik išsigandęs. Kas galėjo patį karo dievą priversti taip gėdingai sprukti?

Anabeta su Grouveriu nervingai susižvalgė. Tada Anabeta tarė:

– Bijau, kad mums teks išsiaiškinti.

Kai radome vandens parką, saulė jau leidosi už kalnų. Sprendžiant iš senos reklaminės iškabos, parkas kažkada buvo vadinamas „Vandens pasauliu“, tačiau dabar

kelios raidės buvo nusitrynusios, todėl perskaičiau tik „Van a au i“.

Centriniai vartai buvo užrakinti pakabinama spyna ir viršuje apraizgyti spygliuota viela. Viduje buvo daugybė sausų vandens čiuožyklų, vamzdžių ir vamzdelių, kurie driekėsi iki pat tuščių baseinų. Ant asfalto buvo primėtyta daugybė senų bilietų ir reklaminių skrajučių. Artinantis nakčiai, apleistas parkas atrodė liūdnas ir šiurpus.

– Jeigu Arėjas čia paskyrė pasimatymą savo draugužei, – niurzgiau, žiūrėdamas į dygliuotą vielą, – tai nenorėčiau pamatyti, kaip ta mergužėlė atrodo.

– Persi, – perspėjo Anabeta. – Kalbėk pagarbiau.

– Kodėl? – nustebau. – Maniau, kad tu nekenti Arėjo.

– Bet jis vis tiek yra dievas. O jo mergina labai temperamentinga, – paaiškino Anabeta.

– Juk nenori paniekinti jos grožio? – paantrino Grouveris.

– Kas ji? Gal Echidna? – nusišaipiau.

– Ne – Afroditė, – svajingai atsiduso Grouveris. – Meilės deivė.

– Maniau, kad ji su kažkuo susituokusi, – nusistebėjau. – Jei neklystu, su Hefaistu*.

– Ką tu manai? – užsipuolė satyras.

* Hefaistas – ugnies dievas, amatininkystės, skulptorių, kalvystės globėjas ir pats talentingiausias kalvis.

– O... – staiga pajutau, kad reikia pakeisti temą. –
Kaip mes įeisim?

– *Maja!*

Grouverio batams išdygo sparnai. Jis pakilo virš tvoros, prie pat žemės netyčia padarė kūlverstį ir suklupo leisdamasis kitoje pusėje. Atsistojęs nupurtė nuo džinsų dulkes – elgėsi taip, tarsi viskas būtų suplanuota iš anksto.

– Na, ateinate? – paklausė.

Mudviem su Anabeta teko ropštis senamadišku būdu – kol vienas kepurnėjosi per tvoros viršų, antras prilaikė spygliuotą vielą.

Kai ėjome per parką, tikrindami visus kampelius, šešėliai vis ilgėjo. Radome atrakcionus, pavadintus „Mažylių sala“, „Apverstais aukštakulniais“ ir „Kur mano maudymosi kostiumėlis, drauguži?“

Monstrai nepasirodė. Nebuvo girdėti nė menkiausio garselio.

Aptikome suvenyrų krautuvėlę – ji buvo palikta atvira. Lentynose tebegulėjo prekės: skysčiu užpildyti rutuliai, kuriuos pajudinus viduje pradeda kristi snaigės, rašikliai ir atvirukai. Prie sienos buvo daugybė spintų su...

– Drabužiai, – tarstelėjo Anabeta. – Švarūs drabužiai.

– Taip, – pritariau, – bet juk negalime paprasčiausiai...

– Stebėk mane, – nutraukė draugė.

Ji nutvėrė visą eilę spintoje kabėjusių drabužių ir pradingo persirengimo kambaryje. Po kelių minučių pasirodė tarpduryje mūvėdama gėlėtus šortus, didelius marškinėlius ir banglentininko batus. Visi drabužiai buvo paženklinėti „Vandens pasaulio“ parko logotipu. Ant nugaros pūpsojo tokiu pat ženklu pažymėta kuprinė, aiškiai prikimšta kitų gėrybių.

– Po šimts! – nusikeikė Grouveris ir gūžtelėjo pečiais.

Netrukus visi trys atrodėme tarsi vaikščiojančios neveikiančio teminio parko reklamos.

Toliau ieškojome „Meilės tunelio“. Man atrodė, kad visas parkas, sulaikęs kvėpavimą, kažko laukia.

– Taigi... Arėjas ir Afroditė... – pasakiau. Turėjau ką nors kalbėti, kad negalvočiau apie vis tirstėjančią tamsą. – Tarp jųdviejų kažkas vyksta?

– Tai senas gandas, Persi, – atsiliepė Anabeta. – Trijų tūkstančių metų senumo gandas.

– O kas iš tiesų yra Afroditės vyras? – paklausiau.

– Na, tu buvai teisus, – patvirtino Anabeta. – Tai – Hefaistas. Kalvis. Kūdikystėje jis buvo suluošintas – Dzeusas jį nusviedė nuo Olimpo kalno. Taigi ugnies dievas nėra gražus vyras. Jis turi auksines rankas ir visa kita, tačiau Afroditė neįsimyli protingų ir talentingų. Juk žinai, tiesa?

– Jai patinka motociklininkai, – nusišaipiau.

– Panašiai.

– O Hefaistas žino? – pasidomėjau.

– Taip, aišku, – atsakė Anabeta. – Kartą buvo juos pagavęs – tikrąja to žodžio prasme. Jis užmetė ant meilužių auksinį tinklą ir pakvietė visus dievus, kad šie galėtų pasijuokti. Hefaistas nuolat stengiasi sukelti jiems keblumą. Dėl to jie ir susitikinėja atokesnėse vietose, tokiose kaip... – draugė sustojo ir įsmeigė akis į kažką, kas buvo tiesiai priešais mus, – ...kaip ši, – užbaigė sakinį.

Priešais mus buvo tuščias baseinas. Maždaug penkiasdešimties jardų ilgio dubens formos įduba puikiai tiktų važinėti riedučiais.

Aplink jį sargybą ėjo tuzinas bronzinių kupidonų* statulėlių, išskleidusių sparnus ir pasirengusių šauti. Kitoje pusėje žiojėjo tunelio anga – tikriausiai ten tekėdavo vanduo, kai baseinas būdavo pilnas. Viršuje kabančioje iškaboje perskaitėme:

JAUDINANTI MEILĖS KELIONĖ –
TAI NE TOKS MEILĖS TUNELIS,
KOKIAME BUVO JŪSŲ TĖVAI!

* Kupidonas (arba Amūras) romėnų mitologijoje – meilės deivės Veneros (graikų Afroditės atitikmens) sūnus. Jis vaizduojamas kaip mažas berniukas su sparnais. Jo strėlės sužeistas žmogus įsimyli.

Grouveris atsargiai nusėlino iki baseino krašto.

– Žiūrėkit! – pašaukė jis.

Baseino dugne stovėjo likimo valiai palikta rausvai balta dvivietė valtis su širdelėmis išmargintu baldakimu. Kairėje sėdynėje, nutviekstas paskutinių blėstančios saulės spindulių, švytėjo Arėjo skydas – nupoliruotas bronzinis apskritimas.

– Pernelyg paprasta, – tariau. – Mums tereikia nusi-leiti žemyn ir jį paimiti?

Anabeta pirštų galais perbraukė artimiausios kupi-dono statulos pjedestalą.

– Čia iškalta graikiška raidė, – pasakė ji. – *Eta*. Įdo-mu, ar...

– Grouveri, ar užuodi monstrus? – paklausiau ne-laukdamas, kol draugė baigs samprotauti.

Satyras pauostė orą, tada pranešė:

– Nieko nėra.

– Nieko nėra? O gal taip pat, kaip arkoje – tada tu irgi neužuodei Echidnos... Ar šįkart tikrai nieko?

Grouveris, rodė, įsižeidė.

– Juk aiškinau, kad ten buvo požemis, – burbtelėjo piktai.

– Gerai, atleisk. – Aš giliai įkvėpiau. – Leidžiuosi žemyn.

– Eisiu su tavimi, – be didelio entuziazmo pasiūlė Grouveris. Man pasirodė, kad jis mėgina sugalvoti pa-siteisinimą dėl to, kas nutiko Sent Luise.

– Ne, – pasakiau. – Noriu, kad su skraidančiais batais liktum viršuje. Nepamiršk, kad esi Raudonasis Baronas – skraidymo asas. Jei nutiktų kas nors bloga, norėčiau, kad mane pridengtum iš užnugario.

Grouveris šiek tiek atstatė krūtinę.

– Žinoma. Tačiau kas bloga galėtų nutikti?

– Nežinau. Tai tik nuojauta. Anabeta, eime kartu...

– Gal juokauji? – draugė spoksojo į mane, tarsi būčiau ką tik nukritęs iš Mėnulio. Jos skruostai užsiplieskė raudoni.

– O kas negerai? – primygtinai paklausiau.

– Nori, kad su tavimi eičiau į... į „Meilės tunelį“? Ar žinai, kaip tai keblu? O jeigu mane ten kas nors pamatys?

– Kas gali tave pamatyti? – Dabar užsiplieskė ir mano veidas. Jei nori, kad viskas susikomplicuotų, prasidėk su mergaitėmis. – Gerai, – nusileidau. – Padarysiu viską pats.

Kai pradėjau leisti baseino kraštu, Anabeta nusekė iš paskos murmedama, jog berniukai visada viską sujaukia.

Pasiekėme valtį. Skydas gulėjo atremtas į vieną sėdynę. Ant antrosios draikėsi šilkinis moteriškas šalikas. Pamėginau įsivaizduoti čia sėdinčius Arėją ir Afrodi-

tę – porelę dievų, atėjusių į pasimatymą šiukšliname pramogų parko baseine. Kodėl jie taip elgėsi? Staiga pastebėjau tai, ko neįžiūrėjau iš aukštai: baseino kraštą juosė veidrodžių eilė. Visi jie buvo atgręžti į valtį. Į kurią pusę bepažvelgtume, visur matėme savo atspindžius. Tikriausiai dėl tų veidrodžių dievų porelė ir pasirinko šią vietą. Glamonėdami vienas kitą jie galėjo žiūrėti į tai, kas jiems buvo svarbiausia – kiekvienas į save.

Pakėliau šaliką. Jis švytėjo rausva šviesa, aplink sklido sunkiai apibūdinamas kvėpalų aromatas – gal rožių, o gal kalnų laurų. Jis buvo malonus. Šiek tiek svajingai nusišypsojau – jau ketinau pasitrinti šaliku skruostą, bet Anabeta išplėšė jį man iš rankų ir įsigrūdo į kišenę.

– O, ne, nedaryk to, – perspėjo draugė. – Laikykis atokiau nuo meilės kerų.

– Ką? – nustebau.

– Vaike su dumblių smegenine, greičiau imk skydą ir lipkim iš čia.

Tą akimirką, kai paliečiau skydą, iškart supratau, kad patekome į bėdą. Mano ranka prasibrovė pro kažką, kas skydą jungė su valties valdymo prietaisais. Pirmiausiai pamaniau, kad tai buvo voratinklis, bet pažiūrėjęs į gijas, likusias mano delne, supratau, kad tai kažkokio

metalo plaušeliai – tokie plonyčiai, kad beveik neįžiūrimi. Spąstų laidelis.

– Palauk, – bandė sulaikyti Anabeta.

– Per vėlu, – atšoviau.

– Ant valtės šono yra dar viena graikiška raidė – irgi eta. Tai spąstai.

Mus apkurtino baisus triukšmas – atrodė, kad girgžda ir dunda milijonai įrengimų, o visas baseinas pamažu virsta viena milžiniška mašina.

– Ei! – suriko Grouveris.

Visos baseino pakraštyje stovėjusios kupidonų statulos atsigręžė į mus ir pakėlė lankus, ketindamos šauti. Bronziniai kūdikėliai iššovė, man nespėjus sugalvoti, kuo galėčiau prisidengti. Vis dėlto jie taikė ne į mus, laidė strėles vienas į kitą. Nuo strėlių driekėsi šilkiniai laidai, iš kurių, strėlėms smingant į žemę, virš baseino formavosi milžiniška žvaigždė. Tada tarp pagrindinių laidų pradėjo pintis plonesnės metalo gijos. Virš mūsų augo voratinklis.

– Turim dingti iš čia, – paraginau.

– Taip! – pritarė Anabeta.

Čiupau skydą ir pasileidome bėgti. Deja, kopti baseino kraštu aukšty n buvo daug sunkiau negu leistis į apačią.

– Ateikit čia! – rėkė Grouveris.

Jis mėgino laikyti tinklą, kad liktų atvira vieta mums išlįsti, tačiau vos prisilietus ant jo rankų pradėdavo vytis auksinės gijos.

Staiga atsidarė kupidonų galvos, iš jų pakilo vaizdo kameros. Aplink baseiną atsirado prožektoriai – mus apakino jų skleidžiama šviesa. Iš garsiakalbio sudundėjo kažkieno balsas:

– Tiesioginė transliacija į Olimpą pradama po minutės... liko penkiasdešimt devynios sekundės, penkiasdešimt aštuonios...

– Hefaistas! – sukliko Anabeta. – Kokia aš kvaila! *Eta* yra *H*. Jis paspendė spąstus, kad sugautų savo žmoną ir Arėją. Dabar mus tiesiogiai transliuos į Olimpą – atrodysime kaip visiški kvailiai!

Jau beveik buvome pasiekę kraštą, tačiau staiga veidrodžiai atsivėrė tarsi liukai ir iš jų pasipylė tūkstančiai... mažiųjų metalinių daikčiukų.

Anabeta sukliko.

Tai buvo visa armija susipynusių šlykščių šliužų: kūnai iš bronzinių krumpliaračių, kojos ištįsusios, burnos tarsi mažytės replės. Visi tie padarai pasileido link mūsų – artinosi džeržgiančio ir dūzgiančio metalo banga.

– Vorai! – suriko Anabeta. – Vo... vor... aaaai!

Man dar nebuvo tekę jos tokios matyti. Apimta siaubo, Anabeta nukrito atgal į baseino dugną ir beveik leidosi sutriuškinama vorų robotų. Laimei, spėjau ją sugriebti ir nutempti prie valties.

Iš visų baseino pusių vis dar lindo metaliniai padarai – dabar jų jau buvo milijonai. Jie plūdo į duburio vidurį ir stengėsi mus apsupti. Guodžiau save, kad jie tikriausiai neužprogramuoti žudyti, tik atitvers mus, apkandžios ir privers apsijuokti. Juk šitie spąstai buvo sukurti dievams, o mes – ne dievai.

Mudu su Anabeta susiropštėme į valtį. Pradėjau spardyti aplink besispiečiančius vorus. Šaukiau Anabetai, kad ji man padėtų, tačiau draugė atrodė tarsi paralyžuota – negalėjo net pajudėti, tik klykė.

– Trisdešimt... dvidešimt devynios, – pranešė garsiakalbis.

Norėdami mus pririšti, vorai pradėjo spjaudyti metalines gijas. Iš pradžių jas buvo nesunku nutraukti rankomis, tačiau netrukus padarų prisirinko labai daug ir artinosi dar daugiau. Vieną nuspyriau nuo Anabetos kojos – tas savo replėmis išplėšė gabalą naujų mano sportbačių.

Grouveris, apsiavęs skraidančius batus, sukinėjosi virš baseino. Draugas iš paskutiniųjų mėgino nutraukti bent kelias gijas, tačiau jos nepasidavė.

„Galvok, – įsakiau sau, – galvok!“

„Meilės tunelio“ žiotys buvo likusios po tinklu. Jeigu jų neblokėtų milijonai vorų robotų, galėtume pro ten pasprukti.

– Penkiolika, keturiolika... – skaičiavo garsiakalbis.

„Vanduo, – pagalvojau. – Įdomu, iš kur į baseiną atiteka vanduo?“

Ir tada už veidrodžių pamačiau didžiulius vamzdžius – būtent iš jų ir lindo vorai. Virš tinklo, greta vienos kupidono statulėlės, stovėjo būdelė su stikliniais langais – ten turėjo būti valdymo punktas.

– Grouveri! – pašaukiau. – Eik į tą būdelę ir surask įjungimo svirtį!

– Bet... – mėgino ginčytis satyras.

– Daryk, kaip pasakiau! – riktelėjau.

Tai buvo kvaila mintis, tačiau turėjome išnaudoti tą vienintelę galimybę. Vorai jau lipo ant valtės pirmagalio. Anabeta klykė tarsi išprotėjusi. Turėjau kaip nors ją iš ten ištempti.

Grouveris jau buvo valdymo pukte ir iš visų jėgų daužė mygtukus.

– Penkios, keturios...

Draugo veide atsispindėjo visiška neviltis. Jis kilstelėjo rankas, taip parodydamas, kad jau paspaudė visus mygtukus, tačiau nieko neįvyko.

Užsimerkiau ir pradėjau galvoti apie bangas, plūstantį vandenį ir Misisipę. Pilve pajutau jau pažįstamą truktelėjimą. Stengiausi įsivaizduoti, kad į Denverį stumiu visą vandenyną.

– Dvi, viena... *nulis!*

Iš vamzdžių pasipylė vanduo. Nešdamos vorus, į baseiną kliokė smarkios srovės. Stumtelėjau Anabetą į gretimą sėdynę ir kaip tik tą akimirką, kai potvynio banga plūstelėjo į mūsų valtį, prisegiau draugės saugos diržą. Banga persirito per baldakimą, nuplovė šalin visus vorus ir iki kraštų užliejo laivelį, tačiau neapvertė. Valtis apsigrėžė, pakilo ir pradėjo sukti ratus vandens sūkuryje.

Vandenyje buvo pilna tarpusavyje susipynusių vorų. Kai kuriuos jų bangos taip trenkė į betonines baseino sienas, kad tie sprogo.

Į mus tebespigino prožektorių šviesos. Iš kupidonų galvų išlindusios kameros veikė – vyko tiesioginė transliacija į Olimpą.

Visą dėmesį sukaupiau į valtį valdymą. Stengiausi, kad ji plauktų pasroviui ir nesitrunkytų į sienas. Galbūt tai buvo tik fantazija, bet man pasirodė, kad valtis paklūsta. Šiaip ar taip, ji nesutrupėjo į milijoną gabalėlių. Paskutinį kartą apsisukome sūkuryje – dabar vandens lygis pakilo tiek, kad galėjo mus prispausti prie viršuje

susipynusio metalinio tinklo ir sudraskyti į skutelius. Valties pirmagalys atsigręžė į tunelį, ir mes kosminiu greičiu nėrėme į tamsą.

Mudu su Anabeta tvirtai glaudėmės vienas prie kito ir klykėme, kai laivelis patekdavo į sūkurį arba, atsitrenkęs į sieną, pasvirtdavo keturiasdešimt penkių laipsnių kampu ir pralėkdavo Romeo ir Džiuljetos paveikslą bei įvairiausias Valentino dieniai skirtas dekoracijas.

Staiga išlėkėme iš tunelio. Mūsų plaukuose švilpė nakties oras, o valtis didžiuliu greičiu lėkė vartų link.

Jeigu atrakcionas veiktų normaliai, mes nuožulnia plokštuma nusileistume pro „Auksinius meilės vartus“ ir saugiai įplauktume į paskutinį baseiną. Deja, dabar vėl patekome į bėdą – „Meilės vartai“ buvo uždaryti ir apraizgyti grandine. Dvi valtys, prieš kelias akimirkas srovės išneštos iš tunelio, mums bežiūrint trenkėsi į barikadą – viena nugarmėjo į dugną, o antra perlūžo pusiau.

– Atsisek saugos diržą, – surikau Anabetai.

– Gal išprotėjai?

– Nebent nori būti sutrinta į miltus... – pasakiau ir prisirišau prie rankos Arėjo skydą. – Turėsime iššokti, – paaiškinau.

Mano mintis buvo paprasta, bet visiškai beprotiška – kai valtis atsitrenks į kliūtį, pasinaudoję smūgio jėga

turėsime peršokti vartus. Buvau girdėjęs, kad susidūrus automobiliams kartais pavykdavo išgyventi tiems žmonėms, kuriuos smūgio jėga nusiųsdavo trisdešimt ar keturiasdešimt pėdų nuo įvykio vietos. Jei mudviem pasiseks, nusileisime į baseiną.

Atrodė, kad Anabeta viską suprato. Vartams priartėjus, ji suspaudė mano ranką.

– Pagal mano komandą! – pasakiau.

– Ne – pagal mano! – nesutiko Anabeta.

– Ką? – užbaubiau pasipiktinęs.

– Tai tik fizika! – šaukė ji. – Galia, padauginta iš trajektorijos kampo...

– Gerai, – nusileidau. – Pagal *tavo* komandą!

Ji padvejojo... padvejojo ir staiga suriko:

– Dabar!

Bum!

Anabeta buvo teisi – iššokę pagal mano komandą, būtume atsitrenkę į vartus. Ji palaukė, kol pasitaikė proga išnaudoti pačią didžiausią jėgą. Deja, jos buvo šiek tiek daugiau negu mums reikėjo. Susidūrimo akimirką mūsų valtis sudužo į šipulius, o mes išlėkėme į orą, perskridome vartus, baseiną ir jau leidomės ant kieto asfalto.

Kažkas sugriebė mane iš už nugaros.

– Ai! – suriko Anabeta.

Tai buvo Grouveris.

Kai jau leidomės prie pat žemės, draugas nutvėrė mane už marškinėlių, o Anabetą – už rankos. Jis iš paskutiniųjų stengėsi išgelbėti mus nuo skausmingo nusileidimo, tačiau mudu lėkėme veikiami inercijos.

– Jūs per sunkūs! – sudejavo Grouveris. – Mes krentame!

Sukdamiesi spirale, pasiekėme žemę. Grouveris padarė viską, ką tik galėjo, kad sušvelnintų smūgį. Atsitrenkėme į fotografijų sienelę – Grouverio galva pataikė į skylę, kur turistai kišdavo savo veidus, norėdami turėti nuotraukėlę su draugišku banginiu Nu-Nu. Mudu su Anabeta šlumštelėjome ant žemės. Susitrenkėme, bet likome gyvi. Arėjo skydas tebebuvo prie mano rankos.

Kai atgavome kvapą, abu su Anabeta ištraukėme Grouverį iš fotografijų sienelės ir padėkojome jam už išgelbėtas gyvybes. Atsigrėžiau dar kartą pasižiūrėti į „Jaudinantį meilės tunelį“. Vanduo pamažu slūgo. Po smūgio į vartus iš mūsų valtės buvo likusios tik skiedros.

Už šimto jardų, prie įplaukimo baseino, kupidonai tebefilmavo. Jie buvo pasisukę taip, kad kameros žvelgė tiesiai į mus. Prožektoriai spigino mums į veidus.

– Šou pasibaigė! – surikau. – Ačiū ir gero vakaro!

Kupidonai grįžo į įprastas pozicijas. Šviesos užgeso. Parką vėl apgaubė ramybė ir tamsa, tik galutiniame „Jaudinančio meilės tunelio“ baseine dar tyliai sruveno vanduo.

„Įdomu, ar Olimpas dabar mato reklaminę pertraukėlę ir koks buvo mūsų reitingas?“ – pagalvojau.

Nepakenčiu, kai mane erzina. Nepakenčiu, kai mane apgaudinėja. Jau buvau įgijęs pakankamai patirties kovodamas su bjaurybėmis, kurios mėgino šitaip su manimi elgtis. Kilstelėjau skydą, atgrėžiau į draugus ir išpoškinau:

– Turime šnektelėti su Arėju.

KAIP VEŽĖME ZEBRĄ Į LAS VEGASĄ

Karo dievas mūsų laukė mašinų aikštelėje prie užkandinės.

– Na, na, – pratarė jis. – Vis dėlto neužsimušėte...

– Juk žinotai, kad ten spąstai, – iškošiau pro dantis.

Arėjas gudriai nusišypsojo.

– Bet tas luošas kalvis gerokai nustebo pamatęs, kad tinklu apraizgė porelę bukagalvių vaikiščių. Gerai atrodėte per televiziją.

Atkišau jam skydą.

– Tu – šunsnukis, – užsipuoliau.

Anabeta ir Groveris sulaikė kvapą.

Arėjas pačiupo skydą ir sukdamas išsviedė jį orą kaip picos tešlą. Ginklas pakeitė formą, pavirto į neperšaujamą liemenę ir nusileido ant jo nugaros.

– Matote tą sunkvežimį? – Arėjas parodė į vilkiką, stovintį kitoje gatvės pusėje, priešais užkandinę. – Jis – jūsų. Važiuosit į Los Andželą, dar pakeliui stabtelėsite Las Vegase.

Ant galinės vilkiko dalies pamačiau ženklą, kurį pajėgiau perskaityti tik dėl to, kad žodžiai buvo atspausdinti baltai juodame fone ir dar atbulai – puikus derinys disleksijos kamuojamoms akims:

TARPTAUTINIS GAILESTINGUMAS.
HUMANIŠKAS GYVŪNŲ PERVEŽIMAS.
DĖMESIO: GYVI LAUKINIAI GYVŪNAI.

– Gal juokauji? – paklausiau.

Arėjas spragtelėjo pirštais. Galinės vilkiko durys prasivėrė.

– Laisvas kelias į Vakarus, nenaudėli. Liaukis skūstis. O čia šioks toks atlygis už padarytą darbą.

Jis nuo motociklo vairo nuėmė mėlyną nailoninę kuprinę ir mestelėjo man.

Kuprinėje buvo nauji drabužiai visiems trimis, dvidešimt *žalių* smulkiomis, kapšiukas, pilnas auksinių drachmų, ir pakelis dvisluoksnių *Oreo* sausainių.

– Man nereikia tavo utėlėtų... – sušnypščiau.

– Ačiū, pone Arėjau, – įsiterpė Grouveris, o jo žvilgsnis signalizavo apie didžiausią pavojų. – Labai dėkojame.

Sugriežiau dantimis. Tikriausiai atsisakęs kurios nors dievo siūlomos dovanos, jį mirtinai įžeisčiau, tačiau nenorėjau nieko, ką prieš tai lietė Arėjas. Vis dėlto prisiverčiau užsimesti kuprinę ant pečių. Suvokiau,

kad pykčio priepuolius sukelia karo dievo buvimas greta, bet vis tiek niežėjo kumščius vožti jam į nosį. Arėjas man priminė visus gyvenime sutiktus įžūlius nenaudėlius: Nensę Bobofit, Klarisą, Smirdžių Geibą, kandžius mokytojus, – visus bukagalvius, kurie mokykloje mane vadino kvailiu arba juokėsi iš manęs, kai buvau išmestas.

Atsigrėžiau į užkandinę – dabar ten sėdėjo vos keli klientai. Padavėja, aptarnavusi mus per pietus, nervingai dirščiojo pro langą. Rodės, ji bijojo, kad Arėjas mūsų nesužeistų. Paskui iš virtuvės atsitempė kepėją, kad šis irgi pasižiūrėtų, ir kažką jam pasakė. Vyrukas linktelėjo, pakėlė mažytį vienkartinį fotoaparatai ir įamžino mūsų kompaniją.

„Nuostabu, – pamaniau, – rytoj mes vėl pateksime į laikraščius.“

Jau įsivaizdavau tokią antraštę:

DVYLIKAMETIS NUSIKALTĒLIS SUMUŠĖ BEGINKLĮ MOTOCIKLININKĄ.

– Tu man dar kai ką skolingas, – priminiau Arėjui, iš paskutiniųjų stengdamasis valdyti balso toną. – Žadėjai suteikti žinių apie mano mamą.

– Ar tikrai galėsi ištvirti tokią naujieną? – jis užvedė motociklą. – Ji nemirė.

Man atrode, kad po kojomis pradėjo suktis žemė.

– Ką nori pasakyti? – paklausiau.

– Noriu pasakyti, kad ją dar gyvą nusinešė Minotauras. Ji buvo paversta aukso lietumi, tiesa? Tai metamorfozė – ne mirtis. Tavo mamą pagrobė.

– Pagrobė? Kam? – nustebau.

– Reikia pasimokyti karo meno, netikėli, – nusišaipė Arėjas. – Įkaitai. Paimi ką nors į nelaisvę, kad galėtum valdyti priešus.

– Manęs niekas nevaldo, – atrėžiau.

– Tikrai? – nusikvatojo karo dievas. – Apsidairyk aplinkui, snargliu.

Sugniaužiau kumščius.

– Pone Arėjau, kaip vyrukas, pabėgęs nuo kupidono statulų, tu esi pernelyg įžūlus, – sušnypščiau.

Už tamsių akinių sužibo skaisti ugnis. Jaučiau, kaip plaukus sujudino karštas vėjas.

– Mes dar susitiksime, Persi Džeksonai, – pažadėjo karo dievas. – Kai kitą kartą vėl teks stoti į mūšį, saugok savo pasturgalį.

Jis apsuoko motociklą ir nuburzgė *Delancy* gatve.

– Persi, tai nebuvo išmintinga, – papriekaištavo Anabeta.

– Man nesvarbu, – atšoviau.

– Nenoriu, kad kuris nors iš dievų taptų mūsų priešu, o ypač šitas dievas, – tarė draugė.

– Ei, – šūktelėjo Grouveris, – nemėgstu pertraukti, bet...

Jis parodė į užkandinę. Du paskutiniai klientai – vyrai vienodais juodais kombinezonais – prie prekystalio mokėjo sąskaitas. Ant jų nugarų švytėjo balti logotipai – tokie pat, kaip ant TARPTAUTINIO GAILESTINGUMO vilkiko.

– Jeigu ketiname važiuoti gyvūnų ekspresu, – pasakė Grouveris, – turime paskubėti.

Man tai nepatiko, bet kito pasirinkimo neturėjome. Be to, Denverio jau buvau prisiziūrėjęs iki soties.

Perbėgome gatvę ir užsikabarojome į didžiulį furgoną. Tada už nugaros užvėrėme duris.

Mus pasitiko klaidus dvokas. Pasijutome tarsi atsidūrę didžiausiame pasaulyje kačių tualete.

Furgone buvo tamsu, tačiau netrukus atidengiau Potvynio bangas. Nuo kardo ašmenų sklido blanki bronzinė šviesa. Tuomet pamatėme labai liūdną vaizdą. Pridergtuose metaliniuose narvuose, išrikiuotuose į eilę, tūnojo trys labiausiai apgailėtini gyvūnai, kokius man kada nors buvo tekę matyti: zebros, liūtas albinosas ir kažkoks keistas antilopių giminės padaras, kurio pavadinimo nežinojau.

Kažkas liūtui buvo numetęs krepšį griežčių. Šis, savaime suprantama, tokio maisto ėsti nenorėjo. Zebrai ir

antilopei buvo pastatyta po putų polistirolo padėklą su mėsainių faršu. Zebro karčiai buvo aplipę kramtomąja guma – atrodė, kad kažkas, neradęs kito užsiėmimo, tyčia spjaudė į vargšą gyvūną. Prie vieno antilopės rago buvo pririštas idiotiškas sidabrinis gimtadienio balionas. Perskaičiau užrašą: VIRŠUM KALVOS!

Tikriausiai niekas nenorėjo artintis prie liūto ir su juo prasidėti, tačiau vargšas padaras, šnupuodamas nuo dusinančios kaitros, blaškėsi pirmyn ir atgal ant apdergtų apklotų akivaizdžiai per ankštame narve. Aplink paraudusias jo akis zvimbė musės, o pro baltą kailį stirksojo šonkauliai.

– Tai čia toks gailestingumas? – subliuvo Grouveris. – Toks yra humaniškas gyvūnų pervežimas?

Draugas jau buvo pasiruošęs tučtuojau išlipti lauk ir nendrinėmis dūdelėmis išvelėti šonus abiem varuotojams, o aš ketinau jam padėti, tačiau tą akimirką vilkiko variklis atgijo, furgonas susiūbavo, ir mes, kad nepargriūtume, buvome priversti atsisėsti.

Susibūrėme kamputyje ant kažkokių apipelijusių pašaro maišų. Stengėmės nekreipti dėmesio į tvaiką, karštį ir įkyrų musių zvimbimą. Grouveris, mekendamas kaip ožys, mėgino pasikalbėti su gyvūnais, tačiau tie tik spoksojo liūdnomis akimis. Anabeta degė noru kuo greičiau sulaužyti narvus ir čia pat išlaisvinti kankinius,

tačiau perspėjau, kad to daryti negalima, kol vilkikas važiuoja. Be to, pamaniau, kad liūtui galime pasirodyti daug skanesni už griežčius, kurie jam buvo patiekti.

Aptikau vandens ąsotį ir pripyliau gyvūnų dubenėlius, paskui kardu ištraukiau iš narvų netinkamą pašarą. Mėsą atidaviau liūtui, o griežčius padalijau antilopei ir zebrai.

Grouveris nuramino antilopę, o Anabeta tuo metu nuo rago peiliu nupjovė balioną laikiusią virvutę. Ji ketino nupjaustyti kramtomąją guma sulipdytus zebro karčius, tačiau nusprendėme, kad vilkikui siūbuojant į visas puses tai būtų pernelyg pavojinga. Paprašėme Grouverio pasakyti gyvūnams, kad ryte geriau jais pasirūpinsime, paskui įsitaisėme nakčiai.

Grouveris susirangė ant griežčių maišo. Anabeta atidarė *Oreo* sausainių pakuotę ir vieną nenoriai sukramsnojo. Stengiausi pralinksėti galvodamas, jog jau nuvykome pusę kelio iki Los Andželo. Pusiaukelė iki mūsų tikslo. Buvo tik birželio keturioliktoji. Saulėgrįža – dvidešimt pirmąją. Dar turėjome marias laiko.

Antra vertus, nežinojau, ko dar galima tikėtis. Dievai toliau žaidė su manimi. Bent Hefaistui pakako padorumo elgtis nuoširdžiai – jis surikiavo kameras ir išreklamavo mane kaip pramogą. Netgi tada, kai kameros

neveikė, jaučiausi taip, tarsi mūsų kelionę kažkas nuolat stebėtų. Dievams tai buvo pramoga.

– Ei, Persi, – prakalbo Anabeta. – Labai atsiprašau, kad vandens parke elgiausi kaip pamišėlė.

– Nieko baisaus, – paguodžiau.

– Aš tik... – ji gūžtelėjo, – ...vorai.

– Tai dėl Arachnės* istorijos? – pamėginau spėti. – Ji buvo paversta voru, nes pasiūlė tavo mamai susigrumti audimo varžybose, tiesa?

Anabeta linktelėjo.

– Nuo tada Arachnės vaikai keršija visiems Atėnės vaikams. Jeigu voras prisiartina bent per mylią, jis mane randa. Nekenčiu tų mažų ropojančių padarų. Šiaip ar taip, aš tau dėkinga.

– Juk mes – komanda. Atsimeni? – pasakiau. – Be to, Grouveris nuostabiai skrajojo.

Maniau, kad draugas miega, tačiau jis iš savo kampučio sumurmėjo:

– Buvau žavingas, tiesa?

Mudu su Anabeta nusikvatojome.

Ji perlaužė sausainį ir pusę ištiesė man.

– Ar Lukas tikrai... nieko neperdavė per Iridę? – paklausė nedrąsiai.

* Arachnė – moteris, metusi iššūkį Atėnei, kad yra geresnė audėja už šią graikų deivę. Atėnė ją pavertė voru.

Čiaumodamas sausainį mažčiau, ką atsakyti. Visą vakarą galvojau apie pokalbį per vaivorykštę.

– Lukas pasakė, kad judu drauge labai daug patyrėte. Be to, jis dar sakė, kad šįkart Grouveris neapvils ir niekas nebus paverstas pušimi.

Blankioje bronzinėje šviesoje, sklidusioje nuo kardo ašmenų, buvo labai sunku įžvelgti Anabetos veido išraišką.

Grouveris graudžiai subliuvo.

– Turėjau iškart papasakoti tau visą tiesą, – jo balsas virpėjo. – Bet bijojau, jog žinodamas apie mano nesėkmę, neleisi keliauti su tavimi.

– Tu esi tas satyras, kuris mėgino išgelbėti Dzeuso dukterį Taliją? – pasiteiravau.

Jis paniuręs linktelėjo.

– Ir dar du pusdievis, kurie su ja draugavo, – tęsiau. – Tuos, kurie saugiai pasiekė stovyklą... – Pažiūrėjau į Anabetą. Tada paklausiau: – Tai buvote judu su Luku, tiesa?

Ji nuleido žemyn sausainį – jis taip ir liko nepraķstas.

– Kaip tu, Persi, jau sakei, septynerių metų pusdievis negalėtų vienas nukeliauti tokio ilgo kelio. Atėnė mane nuvedė ten, kur galėjau sulaukti pagalbos. Talijai tada buvo dvylika metų, o Lukui – keturiolika. Jie abu, kaip ir

aš, buvo pabėgę iš namų, todėl labai nudžiugo galėdami pasiimti mane į kelionę. Jiems... net ir nesitreniravus puikiai sekėsi kovoti su monstrais. Mes, neturėdami konkrečių planų ir kaudamiesi su visokiomis pabaisomis, traukėme iš Virdžinijos į šiaurę. Maždaug po dviejų savaitių mus rado Grouveris.

– Man buvo patikėta palydėti Taliją į stovyklą, – šniurkščiodamas pasakojo satyras. – Tik Taliją. Cheironas griežtai nurodė nedaryti nieko, kas sutrukdytų ją išgelbėti. Žinojome, kad jos ieško Hadas, bet negalėjau Luko ir Anabetos palikti likimo valiai. Pamačiau... pamačiau, kad galiu visus tris nugabenti į saugią vietą. Tai dėl mano kaltės mus pasivijo gailestingosios. Sustojau kaip įbestas. Grįždamas į stovyklą išsigandau ir kelis kartus pasukau ne tuo taku. Jei tik būčiau viską daręs šiek tiek greičiau...

– Liaukis! – nutraukė Anabeta. – Tavęs niekas nekaltina. Ir Talija tavęs nekaltino.

– Ji pasiaukėjo, kad išgelbėtų mus, – toliau kalbėjo Grouveris, o jo balse skambėjo nevilties gaidelės. – Ji mirė dėl mano kaltės. Taip nusprendė Skeltanagių vyresniųjų taryba.

– Dėl to, kad nenorėjai palikti likimo valiai kitų dviejų pusdievių? – nusistebėjau. – Bet tai nesąžininga.

– Persis teisus, – pritarė Anabeta. – Jeigu ne tu, manęs šiandien čia nebūtų. Nebūtų ir Luko. Mums nerūpi tos tarybos nuomonė.

Grouveris tebekūkčiojo tamsoje.

– Tiesiog man pasisekė. Esu labiausiai nevykęs visų laikų satyras, tačiau būtent aš aptikau du pačius galinčiausius šio amžiaus pusdievius – Taliją ir Persį.

– Tu nesi nevykėlis, – užginčijo Anabeta. – Tu pats narsiausias satyras iš visų, kuriuos man teko sutikti. Pasakyk, kuris dar ryžtųsi eiti į Požemio pasaulį? Galėčiau lažintis, kad Persis nepaprastai laimingas, jį dabar esi čia.

Draugė įspyrė man į blauzdą.

– Taip, – patvirtinau. Ir be spyrio būčiau pasakęs tą patį. – Grouveri, tai ne sėkmė, kad radai Taliją ir mane. Tavo širdis pati kilniausia iš visų satyrų. Tu gimęs būti ieškotoju. Būtent tu ir surasi Paną.

Mano ausis pasiekė gilus pasitenkinimo atodūsis. Tikėjau, kad Grouveris ką nors atsakys, tačiau jo alsavimas darėsi sunkesnis ir sunkesnis. Kai išgirdau knarkimą, supratau, kad draugas užmigo.

– Kaip jam pavyko? – nusistebėjau.

– Nežinau, – atsakė Anabeta. – Tačiau tai, ką jam pasakei, buvo nuostabu.

– Kalbėjau nuoširdžiai, – tariau.

Kelias mylias važiuome tylėdami ir trankydamiesi į pašaro maišus. Zebras triauškė griežčius. Liūtas nuo nasrų nusilaižė mėšainių faršo likučius ir viltingai pažvelgė į mane.

Anabeta trynė savo vėrinį – atrodė, kad ji nugrimzdo į galias mintis ir kūrė strategiją.

– Ar tas karoliukas su pušies atvaizdu... – nutraukiau tylą, – ...ar jį gavai pirmaisiais stovyklavimo metais?

Draugė nustebusi įsmeigė į mane akis. Ji net nesuvo-kė, ką darė prieš akimirką.

– Taip, – patvirtino. – Kiekvienais metais rugpjūčio mėnesį konsultantai išrenka svarbiausią praėjusios vasaros įvykį ir nupiešia jį ant metų karoliuko. Turiu Talijos pušį, degančią graikų triremą*, kentaurą, vilkintį šokių drabužius... – tai buvo *keista* vasara.

– O koledžo žiedą gavai iš tėčio? – paklausiau.

– Tai ne tavo... – Anabeta susilaikė. – Taip, iš jo.

– Neprivalai man sakyti.

– Ne... viskas gerai, – išgirdau trūkčiojantį atodū-sį. – Prieš dvejus metus tėtis jį atsiuntė laiške. Tas žiedas – svarbiausia atminimo dovana, kurią jis gavo iš Atėnės. Be jos pagalbos tėtis nebūtų įveikęs mokslų daktaro programos Harvarde... Tai ilga istorija. Šiaip ar taip, jis panorė, kad žiedą turėčiau aš. Atsiprašė už

* Laivas su trimis irklų eilėmis.

bukagalvišką elgesį, parašė, kad mane mylėjo ir ilgėjosi. Norėjo, kad grįžčiau namo ir gyvenčiau su juo.

– Skamba visai neblogai, – pasakiau.

– Taip. Na... blogiausia, kad patikėjau juo. Pamėginau grįžti namo mokslo metams, tačiau paaiškėjo, kad pamotė nė kiek nepasikeitė. Ta moteriškė nenorėjo, kad gyvendami su pamišėle jos vaikai pakliūtų į pavojų. Dažnai puldinėjo monstrai. Mudvi pykomės. Neištvėriau net iki žiemos atostogų. Susisiekiu su Cheironu ir nedelsdama grįžau į Pusedievių stovyklą.

– Ar dar kada nors mėginsi gyventi su tėčiu? – pasidomėjau.

Draugė vengė mano žvilgsnio.

– Būk malonus... Nesu linkusi savęs skaudinti.

– Nenuleisk rankų, – patariau jai. – Parašyk jam laišką ar padaryk ką nors panašaus.

– Ačiū už patarimą, – lediniu balsu iškošė Anabeta, – mano tėtis jau apsisprendė, su kuo nori gyventi.

Dar kelias mylias nudardėjome tylėdami.

– O jeigu dievai pradėtų kovoti tarpusavyje, – pakeičiau temą, – ar reikalai vėl susiklostytų taip, kaip Trojos kare? Ar Atėnė stotų prieš Poseidoną?

Draugė atrėmė galvą į kuprinę, kurią gavome iš Arėjo, ir užsimerkė.

– Nežinau, kaip elgsis mano mama, – pagaliau atsakė. – Esu tikra tik dėl vieno – aš kovosiu greta tavęs.

– Kodėl?

– Todėl, kad esi mano draugas. Supranti, vaikine dumblių smegenimis? Ar dar turi kvailų klausimų?

Nežinojau, ką atsakyti. Laimei, atsakymo nebeprireikė – Anabeta jau buvo nugrimzdusi į miegus.

Pamėginau pasekti jos pavyzdžiu, bet man nepavyko. Greta knarkė Grouveris, o liūtas albinosas spoksojo alkanomis akimis. Vis dėlto aš užsimerkiau.

Mano sapnas prasidėjo lygiai taip pat, kaip ir milijonai anksčiau regėtų sapnų: turėjau laikyti standartizuotą testą, vilkėdamas tramdomuosius marškinius. Visi kiti vaikai jau ėjo iš klasės į pertrauką, o mokytojas vis kartojo: *Greičiau, Persi. Juk tu ne kvailas, tiesa? Imk rašiklį.*

Toliau sapnas skyrėsi nuo įprasto.

Pažvelgiau į gretimą suolą ir pamačiau mergaitę, taip pat vilkinčią tramdomuosius marškinius. Ji buvo mano bendraamžė. Jos galvą puošė iš neklusnių juodų plaukų sulipdyta pankų šukuosena, ugingos žalios akys buvo apibrėžtos juodu kontūriniu pieštuku, nosis strazdanota. Kažkaip supratau, kad tai Dzeuso duktė Taliija.

Ji rangėsi, mėgindama išsivaduoti iš tramdomųjų marškinių, beviltiškai žvelgė į mane ir šaukė: *Na, vai-*

kine su dumblių smegenimis? Vienas iš mudviejų turi iš čia ištrūkti.

„Ji teisi, – galvojau sapne. – Turiu grįžti prie to urvo. Privalau atiduoti Hadui dalelę savo sielos.“

Tramdomieji marškiniai išnyko, ir aš prasmegau į klasės grindis. Mokytojo balsas pasikeitė – tapo šaltas ir piktas, aidintis iš didžiulės bedugnės gelmių.

– *Persi Džeksonai*, – pasakė jis, – *matau, mainai įvyko sklandžiai.*

Vėl atsidūriau tamsioje duobėje. Aplink sklandė mirties dvasios. Kažkur tamsoje netoliese dudeno nematoma pabaisa, tačiau jos žodžiai buvo skirti ne man. Atrodė, kad stingdanti to balso galia nukreipta kažkur kitur.

– *Ir jis nieko neįtaria?* – paklausė balsas.

Kitas balsas, kurį nesunkiai atpažinau, prabilo kažkur visai netoli mano peties:

– *Ne, mano valdove. Jis nieko nenutuokia, kaip ir visi kiti.*

Atsigręžiau, bet nieko neišvydau. Kalbėtojas buvo nematomas.

– *Apgaulė už apgaulę*, – balsu svarstė padaras, tūnojęs duobėje. – *Nuostabu.*

– *Mano valdove*, – toliau šnekėjo balsas šalia manęs, – *iš tiesų jūs esate pagarsėjęs apgavikas. Bet ar tikrai*

reikėjo visos tos istorijos? Juk galėjau pats atnešti tai, ką pavogiau...

– *Tu?* – paniekinamai tarė monstras. – *Tu jau parodei savo galimybes. Jei nebūčiau įsikišęs, būtum galutinai mane apvylęs.*

– *Mano valdove, bet juk...*

– *Ramiai, mažasis tarne, – nutraukė monstras, – per šešis mėnesius daug išlošėme. Dzeusas niršta vis labiau. Poseidonas metė savo svarbiausią kozirį. Dabar galime juo pasinaudoti kovodami prieš jį patį. Netrukus gausi atlygį, kurio taip troškai. Be to, būsi atkeršijęs. Kai tik abu daiktai bus mano rankose... bet dar luktelk. Jis yra čia.*

– *Kas?* – nematomo tarno balse staiga atsirado įtampa. – *Jūs jį prisiviliojote, mano valdove?*

– *Ne.* – Dabar visas monstro dėmesys nukrypo į mane. Nuo jo galios akimirksniu sustingau. – *Sunaikinsiu jo tėvo kraują – jis pernelyg nepastovus, pernelyg nenusėjamas. Berniūkštis pats čia atėjo.*

– *Tai neįmanoma!* – sušuko tarnas.

– *Tokiam lepšiui kaip tu tikriausiai neįmanoma,* – surzgė balsas. Tada ledinė jo jėga vėl atsigrėžė į mane. – *Taigi... nori susapnuoti savo užduotį, jaunasis pusdievi? Padarysiu tau paslaugą.*

Scena pasikeitė.

Stovėjau milžiniškoje sosto salėje su juodo marmuro sienomis ir bronzinėmis grindimis. Šiurpus tuščias sostas buvo padarytas iš sujungtų žmonių kaulų. Prie sosto pakylęs stovėjo mano mama, sustingusi ir pavirtusi spindinčia aukso šviesa. Jos rankos buvo ištiestos.

Pamėginau žengti prie jos, bet negalėjau pajudinti kojų. Ištiesiau rankas, bet iškart suvokiau, kad jos sunykusios – likę tik kaulai. Mane apsupo išsiviepę griaučiai, nešini graikiškais ginklais. Tada apsiautė mane šilko drabužiais, galvą papuošė laurų vainiku, dvelkiančiu Chimeros nuodais – jie degindami skverbėsi į mano odą.

Piktas balsas prapliupo kvatotis:

– *Sveikas atvykęs, didvyri nugalėtojai!*

Krūptelėjau ir pabudau.

Grouveris purtė mane už peties.

– Vilkikas sustojo, – pranešė jis. – Tikriausiai jie ateina patikrinti gyvūnų.

– Slėpkimės! – sušnabždėjo Anabeta.

Jai buvo lengva – užsidėjo stebuklingą kepuraitę ir išnyko. Mudviem su Grouveriu teko nerti už pašaro maišų. Beliko tikėtis, kad atrodysime bent kiek panašūs į griežčius.

Furgono durys prasivėrė. Vidun plūstelėjo karštis ir saulės spinduliai.

– Ei! – šuktelėjo vienas iš vairuotojų, delnu mosuodamas priešais savo šlykščią nosį. – Jau geriau vežiočiau visokius rakandus.

Vyras įsikabariojo vidun ir į gyvūnų dubenis įpylė šiek tiek vandens iš ąsočio.

– Karšta, dički? – paklausė liūto. Tada likusį vandenį išliejo tiesiai plėšrūnui į snukį.

Pasipiktinęs žvėris užriaumojo.

– Taip, taip, taip, – suniurnėjo vyras.

Grouveris, tūnojęs greta manęs po griežčių maišais, staiga įsitempė. Nors satyras buvo taikus žolėdis, dabar jis atrodė pernelyg kraugeriškas.

Vairuotojas antilopei numetė sumaigyta *Happy Meal* pakuotę. Paskui išsišiepė zebrai.

– Kaip sekasi, dryžiau? Šitoje stotelėje galų gale tavi mi atsikratysim. Tau patinka burtininkų pasirodymai? Šitas tikrai patiks. Pamatysi save, perpjautą per pusę!

Zebrais žvelgė tiesiai į mane kupinomis siaubo akimis.

Neišgirdau nė garselio, tačiau aiškiai kaip dieną supratau, ką jis man sakė:

– *Valdove, prašau, išlaisvink mane.*

* Specialiai vaikams skirtas greito maisto rinkinys, parduodamas „McDonalds“ restorane.

Buvau pernelyg apstulbęs, kad sureaguočiau.

Staiga išgirdau beldimą į furgono sieną.

– Ko reikia, Edi? – riktelėjo viduje buvęs vairuotojas.

Balsas iš lauko – tikriausiai tai ir buvo Edis – nustebęs sušuko:

– Morisai? Ką sakei?

– Kodėl beldei?

Tuk tuk tuk.

Iš lauko vėl nuaidėjo Edžio balsas:

– Beldžiau?

Morisas pavartė akis ir išlipo laukan, keikdamas Edį ir vadindamas jį idiotu.

Po sekundės greta manęs atsirado Anabeta. Tikriausiai ji beldė, kad išviliotų Morisą iš furgono.

– Šitas pervežimų verslas negali būti legalus, – nusprendė draugė.

– Tikrai? – įsiterpė Grouveris. Tada kelias sekundes patylėjo, tarsi klausydamasis, ir pridūrė: – Liūtas sako, kad šitie vyrukai yra gyvūnų kontrabandininkai!

– *Tai tiesa*, – mano galvoje nuskambėjo zebro balsas.

– Turime juos išlaisvinti! – pareiškė Grouveris. Juodu su Anabeta įsmeigė į mane klausiamą žvilgsnį, tarsi lauktų, kol pirmasis imsiuos darbo.

Girdėjau, ką kalbėjo zebras, tačiau liūto žodžiai mano smegenų nepasiekė. Kodėl? Gal tai dar viena mano negalia? Kodėl galiu suprasti tik zebų kalbą? Staiga suvokiau – *arkliai*. Anabeta buvo užsiminusi, kad Poseidas sukūrė arklius. Tikriausiai zebras yra artimas arklio giminaitis, todėl galiu jį suprasti.

– *Valdove, prašau, atidaryk mano narvą*, – maldavo zebras. – *Man viskas bus gerai*.

Lauke Edis ir Morisas vis dar barėsi, tačiau žinojau, kad po minutės jie vėl sugrįš vidun tyčiotis iš gyvūnų. Čiupau Potvyno bangas ir sulaužiau zebro narvo užraktą.

Zebras džiaugsmingai sužvingo. Tada atsigręžė į mane ir nusilenkė:

– *Ačiū, valdove*.

Grouveris kilstelėjo rankas ir kažką mekeno ožių kalba – tai buvo panašu į palaiminimą.

Vos tik Morisas, norėdamas pažiūrėti, dėl ko kilo triukšmas, kyštelėjo galvą vidun, zebras peršoko jį ir nuskuodė į gatvę. Mūsų ausis pasiekė riksmas, klyksmai ir automobilių signalai. Prislinkome prie furgono durų pačiu laiku – dar spėjome pamatyti, kaip zebras nušuo-liuoja plačia alėja, spindinčia neoninėmis viešbučių ir lošimo namų iškabomis. Ką tik išlaisvinome zebra Las Vegase.

Morisas ir Edis pasileido paskui jį. Jiems iš paskos skuodė keli policininkai, šaukdami:

– Ei! Tam reikia turėti leidimą!

– Pats metas lipti lauk, – nusprendė Anabeta.

– Pirmiausia pasirūpinkime kitais gyvūnais, – priminė Grouveris.

Kardu nulaužiau užraktus. Grouveris vėl iškėlė rankas ir pakartoję tą patį palaiminimą, kurį jau buvo suteikęs zebraui.

– Sėkmės, – tariau aš.

Antilopė ir liūtas išlindo iš narvų ir drauge patraukė gatve.

Kai kurie turistai pradėjo klykti, tačiau dauguma tik žingtelėjo atgal ir pradėjo fotografuoti – tikriausiai pagalvojo, kad tai koks nors lošimo namų reklaminis triukas.

– Ar gyvūnams viskas bus gerai? – paklausiau Grouverio. – Juk aplink dykuma ir visa kita...

– Nesirūpink, – atsakė draugas, – aš jiems suteikiau satyro globą.

– Ką turi omenyje? – nusistebėjau.

– Noriu pasakyti, kad jie saugiai pasieks laukinę gamtą, – paaiškino Grouveris. – Ras vandens, maisto, pavėsį ir viską, ko prireiks, kol pagaliau aptiks ramią vietelę gyventi.

– Kodėl negali mums suteikti tokio palaiminimo? – paklausiau.

– Jis padeda tik gyvūnams, – paaiškino satyras.

– Tada jis padės tik Persiui, – padarė išvadą Anabeta.

– Ei! – užprotestavau.

– Juokauju, – šyptelėjo draugė. – Paskubėkime. Greičiau lipkim iš šito nešvaraus furgono.

Išsikepurnėjome laukan. Mus pasitiko popietės kaitros sustingdytas dykumos oras. Buvo šimtas dešimt laipsnių karščio*. Tikriausiai atrodėme kaip gerokai apskurdę valkatos, bet visi buvo taip susidomėję laukiniais gyvūnais, kad net neatkreipė į mus dėmesio.

Praėjome Monte Karlą ir *MGM* viešbutį, paskui – piramides, piratų laivą ir Laisvės statulą**. Nors jos kopija buvo visai nedidelė, bet mane iškart užplūdo namų ilgesys.

Net nežinojau, ko ieškojome. Galbūt mums tik reikėjo vietelės, kur galėtume bent kelioms minutėms pasislėpti nuo karščio, suvalgyti sumuštinį, išgerti stiklinę limonado ir sukurti naują planą, kaip toliau keliauti į Vakarų.

Tikriausiai pasukome ne į tą pusę, kadangi netrukus atsidūrėme akligatvyje – tiesiai priešais „Lotoso“ vieš-

* JAV naudojama Farenheito temperatūros skalė. 110 °F yra apie 43 °C.

** Las Vegase yra daugybės garsių pasaulio statinių kopijos.

butį ir kazino. Įėjimas į pastatą buvo milžiniška neoninė gėlė – jos žiedlapiai švietė ir blykčiojo. Kol spoksojome, pro spindinčias geltonas duris niekas neįėjo ir neišėjo, tačiau jos buvo atviros. Iš vidaus dvelkė kondicionierių atvėsintas oras. Jis kvepėjo gėlėmis, tikriausiai lotosais, – nebuvau tuo tikras, kadangi niekada neteko uostyti lotoso.

Durininkas nusišypsojo mums.

– Ei, vaikai! Atrodote pavargę. Gal norite užėiti ir prisėsti?

Per pastarąją savaitę išmokau būti įtarus. Žinojau, kad bet kuris žmogus gali būti užsimaskavęs monstras arba dievas. Tą labai sunku iš anksto nuspėti. Vis dėlto šitas vyrukas atrodė normalus. Pakako žvilgtelėti į jį, kad tai suprasčiau. Be to, jo balse išgirdus užuojautos gaideles, mane užlūdo toks palengvėjimas, kad linktelėjau galvą ir pasakiau, jog mielai užeisime. Viduje apsidairėme.

– Oho, – aiktelėjo Grouveris.

Visas vestibulis buvo didžiulė lošimo salė. Kalbu ne apie paprastą *Pac-Man* ir lošimo automatus. Aplink stiklinę lifto šachtą per keturiasdešimt aukštų vingiavo vandens čiuožykla. Netoliese buvo įrengta laipiojimo siena, o palubėje pamatėme šuolių su guma tiltelį. Vestibiulyje vyko ir virtualios realybės žaidimai su tikrais lazeriniais ginklais, o plačiaekranio televizoriaus dydžio

monitoriuose buvo galima žaisti šimtus kompiuterinių žaidimų – visus, kokius tik galėtumėte išvardyti. Salėje pramogavo vos keli vaikai. Nė prie vieno žaidimo nesidriekė laukiančiųjų eilės. Aplink buvo daugybė užkandinių, visur zujo padavėjos ir nešė vaikams visokiausius gardumynus.

– Ei! – pašaukė pasiuntinukas.

Iš tiesų aš pats nusprendžiau, jog jis buvo pasiuntinukas. Vaikinas vilkėjo baltais ir geltonais raštais išmargintus havajietiškus marškinėlius su lotoso žiedais, mūvėjo šortus ir avėjo sandalus.

– Sveiki atvykę į „Lotoso“ kazino, – pasisveikino jis. – Štai jūsų kambario raktas.

– Taip, bet... – sumikčiojau.

– Ne, ne, – juokdamasis nutraukė jis. – Sąskaita jau pasirūpinta. Nereikės nei pinigų smulkioms išlaidoms, nei arbatpinigių. Keliuokite į viršutinį aukštą, į 4001 kambarį. Jeigu ko nors prireiks, pavyzdžiui, daugiau burbulų sūkurinėje vonioje, taikinio strėlytėms mėtyti ar kažko panašaus, paprasčiausiai paskambinkite į registratūrą. Štai jums „Lotoso“ pinigų kortelės. Jomis galėsite atsiskaityti restoranuose už maistą ir už visus žaidimus.

Vaikinas kiekvienam padavė po žalią plastikinę kredito kortelę.

Supratau, kad įvyko kažkokia klaida. Tikriausiai jis mus palaikė kokio nors milijonieriaus vaikais. Vis dėlto paėmiau kortelę ir paklausiau:

– O kiek joje yra?

Vaikinas pakėlė antakius:

– Apie ką tu kalbi?

– Norėčiau sužinoti, kada pinigai kortelėje baigsis?

Pasiuntinukas nusikvatojo.

– Ach, tu tikriausiai juokauji, – prunkštelėjo jis. – Bet tai šaunu. Linkiu malonios viešnagės.

Pakilome liftu ir suradome savo kambarį. Pamatėme, kad tai liukso numeris su trimis atskirais miegamaisiais ir baru, grūste prigrūstu saldainių, gaiviųjų gėrimų bei traškučių. Buvo įrengta tiesioginė klientų aptarnavimo linija. Vonios kambarielyje aptikome švelnius rankšluosčius, ant vandens lovų pūpsojo plunksnų pagalvės. Numeryje buvo plačiaekranis televizorius, transluojantis palydovines programas, ir greitasis internetas. Balkone stovėjo antra sūkurinė vonia, be to, čia dar buvo skraidančių taikinių paleidimo įranga ir šautuvas – tiesiog virš Las Vegaso dangoraižių galima leisti molinius balandžius ir į juos pleškinti savu ginklu. Abejojau, ar tokią pramogą galėtų leisti įstatymai, tačiau ji vis tiek atrodė nuostabi. Iš aukštai atsivėrė puikus vaizdas į pagrindinę gatvę ir tolumoje besidriekiančią dykumą,

tačiau pamaniau, kad turėdami tokį kambarį tikriausiai net nerasime laiko pasigrožėti peizažais.

– O, viešpatie! – aiktelėjo Anabeta. – Ši vieta...

– Pasakiška, – užbaigė Grouveris. – Tiesiog pasakiška.

Spintoje radome drabužių – jie man tiko. Supratau, kad tai mažų mažiausiai keista, ir mane nukrėtė šiurpas.

Arėjo kuprinę nusviedžiau į šiukšlių dėžę – mums jos neppureiks. Ketinau viešbučio parduotuvėje nedelsdamas įsigyti naują.

Išsimaudžiau duše – po savaitę trukusios kelionės tai buvo neapsakomai puiku. Persirengiau, suvalgiau pakelį traškučių, išgėriau tris skardines kolos ir nugrimzdau į tikros palaimos būseną – jau seniai taip gerai nesijaučiau. Vis dėlto atokiausiame smegenų užkaboryje vis dar dūzgė įkyrios mintys apie kažkokią problemą. Galbūt buvau kažką susapnavęs... Reikėjo pasikalbėti su draugais, tačiau neabejojau, kad pokalbį galima atidėti vėlesniam laikui.

Išėjęs iš miegamojo pamačiau, kad Anabeta ir Grouveris irgi buvo nusimaudę ir persirengę. Grouveris šlamštė bulvių traškučius, kiek tik širdis geidė. Anabeta buvo visą dėmesį sutelkusi į *National Geographic* kanalą.

– Čia rodo tiek daug programų, o tu įsijungei *National Geographic*, – pasibaisėjau. – Gal išprotėjai?

– Juk įdomu, – atsakė draugė.

– Jaučiuosi nuostabiai, – prisipažino Grouveris. – Man patinka ši vieta.

Grouveris net pats nesuvokė, kas vyksta, kaip akimirksniu iš batų išaugo sparnai ir pakėlė jį į palubę, o paskui nuleido žemyn.

– Tai ką dabar darysime? – pasidomėjo Anabeta. – Miegosim?

Mudu su Grouveriu susižvalgėme ir nusijuokėme. Paskui pasiėmėme žalias „Lotoso“ pinigų korteles.

– Metas žaisti, – pasiūliau.

Net negalėjau prisiminti, kada paskutinį kartą man buvo taip linksma. Užaugau neturtingoje šeimoje. Kai nusprendavome šiek tiek paišlaidauti, pavalgydavome *Burger King* restorane ir išsinuomodavome filmų. Penkių žvaigždučių viešbutis Las Vegase mums buvo neįsivaizduojama prabanga.

Penkis ar šešis kartus nušokau su guma, nusileidau vandens čiuožykla, paskui nučiuožiau snieglyntele nuo dirbtinio sniego kalnelio, pakovojau virtualiame lazėrių mūšyje ir pažaidžiau „FTB snaiperius“. Kelis kartus mačiau Grouverį – jis ėjo nuo vieno žaidimo prie kito. Pastebėjau, kad draugui labai patiko „Atvirkščia me-

džioklė“ – žaidimas, kur elnias šaudo į medžiotojus. Anabeta žaidė klausimų– atsakymų žaidimus ir visokias intelektualines nesąmones. Viešbutyje buvo didžiulis trijų matmenų simuliacinis žaidimas – galėjai statyti savo miestą ir stebėti, kaip monitoriuje auga holografiniai pastatų atvaizdai. Man tai nerūpėjo, tačiau Anabeta liko sužavėta.

Net nežinau, kada suvokiau, jog čia kažkas ne taip.

Galbūt tada, kai atkreipiau dėmesį į vaikiną, greta manęs stovintį prie virtualios šaudyklos. Berniukui buvo maždaug trylika metų, tačiau jis vilkėjo labai keistus drabužius. Pirmiausiai pamaniau, kad jis galėtų būti Elvio Preslio mėgdžiotojo sūnus. Vaikinukas mūvėjo platėjančius džinsus ir vilkėjo raudonus trumparankovius marškinėlius su juodais apvadais. Jo plaukai buvo sulipdyti želė ir priploti prie pakaušio – tokias šukuosenas Naujojo Džersio merginos daro išleistuvių vakarui.

Mudu kartu pašaudėme į taikinius, tada vaikinukas tarė:

– Kaip žavu, žmogau. Aš čia esu jau dvi savaites, žaisti sekasi vis geriau ir geriau.

Žavu?

Vėliau, kalbėdamasis su juo, pasakiau „kietas žaidimas“. Vaikinukas įsispoksojo į mane, tarsi niekada

nebūtų girdėjęs žodžio „kietas“, vartojamo tokia prasme.

Paskui prisistatė, kad jo vardas Darinas, tačiau vos tik pradėjau uždavinėti klausimus, tuojau pat jam atsi-
bodau, ir naujasis pažįstamas įsistebeilijo į kompiuterio monitorių.

– Ei, Darinai? – dar kartą pamėginau užkalbinti.

– Ką?

– Kelinti dabar metai? – paklausiau.

Jis piktai dėbtelėjo į mane.

– Žaidime?

– Ne – realiame gyvenime, – patikslinau.

Darinas ilgokai galvojo. Paskui atsakė:

– Tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimt septintieji.

– Ne, – pasibaisėjau. Jaučiau, kaip mane po truputį užvaldo siaubas. – Pasakyk, kelinti yra iš tikrųjų?

– Ei, žmogau, atsiknisk. Aš žaidžiu, – pyktelėjo vaikinukas.

Jis visiškai nekreipė į mane dėmesio.

Pradėjau kalbinti žmones – supratau, kad labai sunku pelnyti jų dėmesį. Jie negalėjo atsitraukti nuo televizorių ekranų, kompiuterinių žaidimų, maisto ir kitų malonumų. Vienas vyrukas pasakė, kad dabar tūkstantis devyni šimtai aštuoniasdešimt penktieji, kitas – kad tūkstantis

devyni šimtai devyniasdešimt tretieji. Baisiausia, kad visi jie tvirtino viešbutyje praleidę visai nedaug laiko: vienas – tik kelias dienas, kiti – porą trejetą savaitių. Nė vienas tiksliai nežinojo, tačiau visiškai dėl to nesirūpino.

Tada paklausiau savęs: „Kiek laiko esu čia?“ Atrodė, kad tik kelias valandas, tačiau kaip buvo iš tikrųjų?

Pamėginau prisiminti, ko čia atvykome. Keliavome į Los Andželą. Turėjome rasti įėjimą į Požemio pasaulį. Mano mama... kelias akimirkas mane užvaldė siaubas – vos pajėgiau atsiminti jos vardą – Selė. Selė Džekson. Turėjau ją surasti. Turėjau sutrukdyti Hadui sukelti Trečiąją pasaulinį karą.

Suradau Anabetą – ji tebestatė virtualų miestą.

– Eime, – paraginau. – Turime dingti iš čia.

Draugė neatsakė. Papurčiau ją.

– Anabeta!

Ji suirzusi dėbtelėjo į mane.

– Ką?

– Turime išeiti iš čia, – pasakiau.

– Išeiti? Apie ką tu kalbi? Aš ką tik pradėjau bokštus...

– Ši vieta – spąstai, – paaiškinau.

Anabeta neatsakė, kol dar kartą jos nepapurčiau.

– Ką? – vėl paklausė.

– Klausyk! Požemio pasaulis. Mūsų užduotis! – sušukau.

– Oi, Persi, palauk. Dar kelias minutes, – beveik maldavo.

– Anabeta, kai kurie žmonės čia jau nuo tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimt septintųjų. Tie vaikai niekada nesuaugo. Jeigu čia įsiregistruoji, pasilieki amžiams.

– Na ir kas? – nusistebėjo draugė. – Ar gali įsivaizduoti vietą, geresnę už šitą?

Sugriebiau jos riešą ir atitraukiau nuo žaidimo.

– Ei! – sukliko Anabeta ir trenkė man. Niekas net neatsigręžė pasižiūrėti į mudu. Visi buvo pernelyg užsiėmę.

Sugriebiau jos veidą ir priverčiau pažiūrėti man į akis.

– Vorai, – iškošiau. – Dideli plaukuoti vorai.

Šie žodžiai ją sukretė – žvilgsnis prablaivėjo.

– O, dievai! – sušuko. – Kiek laiko mes čia...

– Nežinau, – atsakiau, – bet turime kuo greičiau surasti Grouverį.

Nuskubėjome ieškoti draugo – jį aptikome tebežaidžiantį „Elnią medžiotoją“.

– Grouveri! – surikome abu.

– Mirk, žmogau! – šaukė jis. – Mirk, kvailas šlykštus pasaulio teršėjau!

– Grouveri!

Jis atsuko į mane plastikinį šautuvą ir pradėjo spaudyti gaiduką – elgėsi taip, tarsi būčiau dar vienas atvaizdas ekrane.

Pažvelgiau į Anabetą. Mudu sugriebėme jį už rankų ir nutempėme tolyn. Skraidantys batai atgijo ir pradėjo nešti kojas priešinga kryptimi. Grouveris rėkė:

– Ne! Aš ką tik perėjau į aukštesnį lygį! Ne!

Prie mūsų atskubėjo „Lotoso“ viešbučio pasiuntinukas.

– Jūs jau galite gauti platinines korteles, – pranešė jis.

– Mes išvykstame, – pareiškiau.

– Kaip apmaudu, – prašneko vaikinukas. Man pasirodė, kad jis kalbėjo visai nuoširdžiai – mūsų išvykimas jam tikrai užgavo širdį. – Mes ką tik įrengėme dar vieną žaidimų aukštą platininių kortelių savininkams.

Pasiuntinukas atkišo korteles. Troškau vieną paimti, tačiau žinojau, kad niekada iš čia neišeisiu. Likčiau amžiams – amžinai laimingas, amžinai žaidžiantis, pamiršęs savo mamą, užduotį ir galbūt net savo vardą. Amžinai pyškinčiau virtualioje šaudykloje su žaviuoju disko stiliaus Darinu.

Ketindamas paimti kortelę, Grouveris ištiesė ranką, tačiau Anabeta trūktelėjo ją atgal ir pasakė:

– Ne, ačiū.

Ėjome durų link. Maisto kvapai ir žaidimų garsai su kiekvienu žingsniu darėsi vis labiau viliojantys. Pagalvoju apie kambarį viršuje. Galėjome pasilikti nakčiai ir bent kartą išsimiegoti tikrose lovose...

Išlėkėme pro „Lotoso“ kazino duris ir nubėgome šaligatviu. Atrodė, kad buvo popietė – į kazino įžengėme maždaug tokiu pačiu paros laiku, tačiau kažkas buvo ne taip. Oras atrodė smarkiai pasikeitęs – dykumoje siautė audra, danguje blyksėjo žaibai.

Ant mano peties kybojo Arėjo kuprinė. Keista – juk buvau tikras, kad 4001 kambaryje įmečiau ją į šiukšlių dėžę. Deja, turėjau didesnių rūpesčių, todėl nebesukau dėl jos galvos.

Nuskubėjau prie artimiausio laikraščių stovo ir pirmiausiai pasižiūrėjau, kokie dabar metai. Padėkojau dievams – metai buvo tie patys. Tada pastebėjau datą – birželio dvidešimtoji.

„Lotoso“ kazino praleidome penkias dienas.

Iki vasaros saulėgrįžos buvo likusi viena diena. Per ją turėjome atlikti užduotį.

* Homero „Odisėjoje“ Odisėjas su savo komanda pateko į lotofagų salą, kurios gyventojai valgė lotoso lapus. Nuo jų Odisėjo komanda pamiršo savo kelionės tikslą ir nebenorėjo išvykti.

KAIP PIRKOME VANDENS LOVAS

Tai buvo Anabetos mintis.

Ji mus nusitempė į taksi – elgėsi taip, tarsi būtų turėjusi pinigų.

– Prašom į Los Andželą, – išpyškino vairuotojui.

Vairuotojas, kramtydamas cigarą, nužvelgė mus nuo galvos iki kojų.

– Trys šimtai mylių, – pagaliau prabilo. – Už tokią kelionę turit sumokėti iš anksto.

– Ar galime atsiskaityti kazino debetinėmis kortelėmis? – paklausiau.

Vyrukas gūžtelėjo pečiais.

– Kai kuriomis – taip. Kaip ir kai kuriomis kreditinėmis. Bet pirmiausiai turiu jas patikrinti.

Anabeta padavė žalią „Lotoso“ kazino kortelę.

Vairuotojas nepatikliai ją apžiūrėjo.

– Patikrinkit, – paragino Anabeta.

Jis įkišo kortelę į duomenų nuskaitymo prietaisą.

Skaitytuvas pradėjo tarškėti. Įsižiebė švieselės. Galų gale šalia dolerio ženklų atsirado begalybės simbolis.

Vairuotojui iš burnos iškrito cigaras. Išpūkęs akis, jis įsistebeilijo į mus.

– Į kurią vietą Los Andžele, hm... Jūsų Didenybe?

– Į Santa Monikos priepilauką, – atsakė Anabeta ir atsisėdo tiesiau. Pastebėjau, kad jai patiko kreipinys „Jūsų Didenybe“. – Nuvežkite mus kuo greičiau ir galėsite pasilikti gražą.

Tikriausiai nereikėjo to sakyti.

Visą kelią per Mohavės dykumą taksi spidometro rodyklė nė karto nenusileido žemiau devyniasdešimt penkių*.

Važiuodami turėjome pakankamai laiko pasikalbėti. Papasakojau Anabetai ir Grouveriui savo paskutinį sapną, tačiau kuo labiau mėginu prisiminti atskiras detales, tuo tirštesnė migla jas gaubė. Atrodo, „Lotoso“ kazino gerokai apkarpė mano atmintį. Niekaip nepajėgiau prisiminti, kieno balsu kalbėjo nematomas tarnas, nors buvau tikras, kad tą žmogų pažinojau. Buvau tikras, kad į monstrą, tūnantį duobėje, jis kreipėsi ne „mano pone“, o kažkaip kitaip... paminėjo kažkokį vardą ar savybę...

– Gal *Tylusis*? – spėliojo Anabeta. – Arba *Turtingasis*? Tai abi Hado pravardės.

* JAV greitis matuojamas myliomis per valandą.

– Gal... – sumurmėjau, nors nė viena neatrodė gir-dėta.

– Sosto salė panaši į Hado, – įsiterpė Grouveris. – Būtent taip ji dažniausiai apibūdinama.

Papurčiau galvą.

– Čia kažkas ne taip, – tariau. – Sosto salė nebuvo svarbiausia tame sapne. Ir tas balsas iš duobės... Nežinau. Tas balsas nebuvo panašus į dievo.

Anabeta išpūtė akis.

– Kas yra? – paklausiau.

– O... nieko. Aš tik... – draugė dvejojo. – Ne, vis dėlto tai turėjo būti Hadas. Galbūt jis nusiuntė vagį – nematomą tarną, kad tas paimtų žaibų strėlę, bet jam kas nors nepavyko...

– Kas galėjo nepavykti? – nusistebėjau.

– Aš... aš nežinau, – prisipažino Anabeta. – Bet jeigu jis iš Olimpo pavogė Dzeuso galios simbolį, o kiti dievai jį persekiojo, nepavykti galėjo daug kas. Visų pirma vagis galėjo paslėpti strėlę arba kaip nors ją pamesti. Kaip bebūtų, jis susimovė ir strėlės Hadui neatnešė. Juk būtent taip sapne pranešė balsas, tiesa? Vaikinui nepavyko. Taip paaiškėja, ko ieškojo furijos, paskui mus atsekusios į autobusą. Galbūt jos pamanė, kad mes radome strėlę.

Nežinojau, kad nutiko Anabetai, tačiau ji sėdėjo labai išblyškusi.

– Bet jeigu būčiau radęs strėlę, kuriems galams kečiaučiau į Požemio pasaulį? – suabejojau.

– Gal norėdamas pagąsdinti Hadą, – pamėgino atspėti Grouveris, – papirkti jį arba šantažu priversti sugrąžinti tavo mamą.

Aš net švilptelėjau iš nuostabos.

– Ar tokios niekšingos mintys galėtų šauti į galvą ožiui?

– Ką gi, ačiū, – burbtelėjo draugas.

– Tačiau tas padaras duobėje sakė, kad laukia *dviejų* daiktų, – prisiminiau. – Jeigu pirmasis yra žaibų strėlė, tai kas tada antrasis?

Akivaizdžiai suglumęs Grouveris papurtė galvą.

Anabeta žiūrėjo taip, tarsi žinotų, kokį klausimą ketinu užduoti, ir tyliai maldautų neklausinėti.

– Ar bent nutuoki, kas galėjo būti toje duobėje? – paklausiau draugės. – Na, jeigu tai buvo ne Hadas, tada kas?

– Persi... – jos balsas virpėjo,– nekalbėkime dabar apie tai. Nes jeigu tai ne Hadas... Ne... vis dėlto tai tikriausiai buvo Hadas.

Pro šalį lėkte lėkė dykvietės. Privažiavome ženklą su užrašu:

KALIFORNIJOS VALSTIJOS RIBA, 12 MYLIŲ.

Man atrodė, kad nežinau kažkokio labai paprasto, tačiau paties svarbiausio dalyko. Jaučiausi taip, tarsi žiūrėčiau į paprastą žodį, tačiau jo nesuprasčiau, kadangi dvi raidės, išplaukusios iš savo vietų, niekaip nesugrįžtų atgal. Kuo daugiau mąščiau apie savo užduotį, tuo labiau suvokiau, kad kovodamas su Hadu nieko nepasieksiu. Vyko dar kažkas, ir tai buvo daug pavojingiau.

Dabar devyniasdešimt penkių mylių per valandą greičiu lėkėme link Požemio pasaulio, šventai tikėdami, kad Hadas turi žaibų strėlę. Jeigu nuvykę ten sužinotume, kad klydom, nebeturėtume laiko ištaisyti klaidą. Iškart po vasaros saulėgrįžos prasidėtų karas.

– Atsakymas slypi Požemio pasaulyje, – patikino mane Anabeta. – Persi, juk tu matei mirties dvasias – jos galėjo būti tik ten. Mes einame teisingu keliu.

Ji mėgino pakelti nuotaiką siūlydama išmintingus būdus, kaip patekti į Mirties karalystę, tačiau man nė vienas neatrodė priimtinas. Buvo pernelyg daug nežinios. Jaučiausi taip, tarsi ruoščiausi kontroliniam darbui net nenutuokdamas, iš kokio dalyko jį teks rašyti. Patikėkite, tą esu daręs *daugybę* kartų.

Taksi skriejo į Vakarus. Kiekvienas vėjo gūsis, nuvilnijęs Mirties slėniu, dejavo kaip mirties dvasia. Kaskart,

kai sušnypšdavo pro šalį lekiančio vilkiko stabdžiai, aš prisimindavau gyvatišką Echidnos balsą.

Leidžiantis saulei išlipome iš taksi Santa Monikos paplūdimyje. Jis atrodė lygiai taip pat kaip filmuose matytos Los Andželo pakrantės, tik kvapas buvo daug blogesnis, negu įsivaizdavau. Santa Monikos prielaukoje pamatėme daugybę atrakcionų, šaligatvius iš abiejų pusių juosė palmių juostos, smėlio kopose miegojo benamiai, o banglentininkai laukė atsiritant tinkamų bangų.

Anabeta, Grouveris ir aš nusileidome iki pat tos vietos, kurią siekė bangų liežuviai.

– Ką darysime dabar? – paklausė Anabeta.

Besileidžianti saulė auksu nudažė Ramųjį vandenyną. Galvojau apie tai, kad visai neseniai stovėjau Montauko pakrantėje, kitoje šalies pusėje, ir žvelgiau į kitą vandenyną.

Ar tikrai gali būti dievas, kuris visa tai kontroliuoja? Kaip sakydavo gamtos mokytojas? Du trečdalius žemės paviršiaus dengia vanduo. Kaip galiu būti tokio galingo dievo sūnus?

Žingtelėjau į atsiritusią bangą.

– Ką darai, Persi? – nustebo Anabeta.

Bridau gylyn – iš pradžių iki juosmens, paskui iki krūtinės.

– Ar žinai, koks užterštas šitas vanduo? – šaukė draugė man pavymui. – Jame yra visų toksinių...

Mano galva paniro.

Iš pradžių sulaikiau kvapą. Labai sunku prisiversti sąmoningai įkvėpti vandens. Galų gale nebeiškenčiau nekvėpavęs ir žioptelėjau. Savaime suprantama, galėjau kvėpuoti normaliai.

Nuėjau iki seklumos. Negalėčiau tvirtinti, kad ką nors įžvelgiau tamsiame vandenyje, tačiau kažkaip žinojau, kur kas yra. Jaučiau banguotą dugno smėlį ir seklumoje išsibarsčiusias jūros ežių kolonijas. Netgi galėjau matyti vandens srautų judėjimą ir vietas, kur susilieja šiltos ir šaltos srovės.

Pajutau, kad kažkas trinasi man į koją. Pažvelgiau žemyn ir vos neiššokau aukštin kaip balistinė raketa – aplink sukinėjosi maždaug penkių pėdų ilgio ryklis.

Jis net neketino pulti, o tik uostinėjo ir glaustėsi kaip besimeilinantį šuva. Atsargiai paliečiau nugaros peleką. Ryklis šiek tiek pakilo, tarsi siūlydamas įsikibti tvirčiau. Suėmiau peleką abiem rankomis. Gyvūnas pajudėjo pirmyn, tempdamasis mane iš paskos. Jis vis plukdė ir plukdė mane į aklina tamsą, kol galų gale paleido pačiame seklumos pakraštyje, ten, kur baigėsi smėlėtas

dugnas ir žiojėjo milžiniška bedugnė. Jaučiausi tarsi vidury nakties stovėčiau Didžiojo Kanjono pakraštyje negalėdamas nieko išvelgti, bet jausdamas, kad už kelių colių yra tuštuma.

Maždaug už šimto penkiasdešimties pėdų virš galvos žėrėjo vandenyno paviršius. Žinojau, kad vandens slėgis turėtų mane sutraiškyti, tačiau taip nenutiko, be to, vis dar galėjau kvėpuoti. „Įdomu, ar egzistuoja riba, kiek giliai galiu panerti? O gal galėčiau pasiekti Ramiojo vandenyno dugną pačioje giliausioje vietoje?“ – pagalvojau.

Staiga pamačiau, kad apačioje, tamsoje kažkas sumirguliavo. Tas daiktas vis didėjo, platėjo ir kilo aukštin. Moters balsas, panašus į mano mamos, pašaukė:

– Persi Džeksonai.

Kai ji priartėjo, galėjau aiškiau išvelgti pavidalą. Mačiau vandenyje besidraikančius juodus plaukus ir žalią šilko suknelę. Aplink moterį mirguliavo šviesa, o jos akys buvo tokios gražios, kad užsispoksėjęs į jas net nepastebėjau, kad moteris atjojo ant eržilo dydžio jūros arkliuko.

Ji nulipo nuo savo žirgo. Tada jūros arkliukas ir ryklis pradėjo žaisti kažką panašaus į liestynes. Povandeninė moteris nusišypsojo man.

– Persi Džeksonai, tu nuėjai labai toli. Puikiai pa-dirbėjai, – pagyrė ji.

Nežinojau, kaip elgtis, todėl jai nusilenkiau.

– Tai jūs su manimi kalbėjote Misisipės dugne, tiesa? – paklausiau.

– Taip, vaike. Aš esu Nereidė – jūros dvasia. Buvo nelengva nukeliauti tokį kelią aukštyne upe, tačiau najadės, mano pusseserės iš gėlųjų vandenų, padėjo palaikyti gyvybines jėgas. Jos gerbia valdovą Poseidoną, nors ir netarnauja jo rūmuose.

– O jūs... jūs tarnaujate Poseidono rūmuose? – nustebau.

Moteris linktelėjo galvą.

– Jau praėjo labai daug laiko nuo tada, kai pasaulį buvo išvydęs jūros dievo vaikas. Stebėjome tave labai susidomėjusios.

Staiga prisiminiau keistus veidus ir besišypsančios moters atspindžius, matytus Montauko paplūdimio bangose, kai dar buvau visai mažas berniukas. Mano gyvenime buvo labai daug keistų dalykų, todėl iki šiol apie juos net nesusimąščiau.

– Jeigu esu toks įdomus savo tėčiui, kodėl jo čia nėra? – užsipuoliau. – Kodėl jis pats nesikalba su manimi?

Staiga iš gelmių atsklido šalta srovė.

– Neteisk jūros dievo pernelyg griežtai, – patarė man Nereidė. – Jis atsidūrė ties nepageidaujamo karo riba. Ši problema atima visą jo laiką. Be to, jam draudžiama tiesiogiai tau padėti. Dievai neturi teisės atvirai rodyti palankumo.

– Net ir savo tikriems vaikams? – nustebau.

– Ypač jiems. Dievai gali veikti tik netiesiogiai. Būtent dėl to perduosiu tau jo įspėjimą ir dovaną.

Moteris pakėlė ranką – jos delne sužibėjo trys balti perlai.

– Žinau, kad keliauji į Hado karalystę, – tęsė Nereidė. – Tik keliems mirtingiesiems pavyko tai padaryti ir išlikti gyviems: Orfėjui, kuris turėjo neprilygstamų muzikinių gabumų, Herakliui, kuris buvo neapsakomai stiprus, ir Hudiniui, kuris sugebėjo išlįsti net iš Tartaro. Ar turi bent vieną iš šių talentų?

– Hm... ne... ponia, – sumikčiojau.

– Taip, tačiau tu, Persi, turi kai ką kita – talentų, kuriuos pats tik pradedi pažinti. Orakulas išpranašavo tau didingą, tačiau kartu ir baisią ateitį, žinoma, jeigu tik sulauksi brandos. Poseidonas neleis tau mirti anksčiau laiko, todėl imk šiuos perlus ir atsidūręs bėdoje mesk vieną iš jų sau po kojomis.

– Ir kas tada nutiks? – paklausiau.

– Tai priklausys nuo to, į kokią bėdą būsi įkliuvęs, – paaiškino Nereidė. – Tačiau nepamiršk – tai, kas priklauso jūrai, visada turi sugrįžti į jūrą.

– O įspėjimas? – priminiau.

Moters akyse sužibo žalios švieselės.

– Elkis taip, kaip liepia tavo širdis, kitaip viską prarasi. Hadas minta abejonėmis ir neviltimi. Jei tik pasitaikys galimybė, jis tave apgaus ir pasinaudos tavo nepasitikėjimu. Jei pavyks patekti į jo karalystę, jis stengsis niekada tavęs nepaleisti. Neprarask tikėjimo. Sėkmės, Persi Džeksonai.

Ji pakvietė jūros arkliuką ir nujojo prarajos link.

– Palaukite! – sušukau. – Upėje jūs įspėjote, kad nepasitikėčiau dovanomis. Kokiomis?

– Lik sveikas, jaunasis didvyri, – atsakė Nereidė. Jos balsas tolo vandenyno gelmėse. – Klausyk savo širdies.

Iš pradžių moteris pavirto žalia žėrinčia dėme, o paskui visai išnyko.

Norėjau leisti paskui ją į tamsą. Troškau išvysti Poseidono rūmus, tačiau žiūrėjau, kaip leidžiantis saulei virš galvos tamsėjo vandens paviršius. Manęs laukė draugai. Buvo likę mažai laiko...

Atsispyriau ir nusiųriau kranto link.

Kai pasiekiau paplūdimį, drabužiai akimirksniu išdžiūvo. Papasakojau Anabetai ir Grouveriui, kas nutiko dugne, ir parodžiau perlus.

– Nė viena dovana neduodama už dyką, – nusivaipė Anabeta.

– Šitos buvo nemokamos, – atrėžiau.

– Ne, – ji papurtė galvą. – Nemokamų pietų nebūna. Taip sakydavo senovės graikai. Mes irgi turime puikų posakį – nemokamas tik sūris pelėkautuose. Kainą vis tiek sužinosi. Palūkėk.

Po tokio nelinksmo pokalbio mes nusigrėžėme nuo jūros.

Smulkių monetų, kurias Arėjas buvo palikęs kuprinėje, pakako autobusu nuvažiuoti į Vakarų Holivudą. Parodžiau vairuotojui popieriaus skiautelę su Požemio pasaulio adresu – ją buvau radęs „Tetulės M sodo nykštuko Emporiumo“ krautuvėlėje. Deja, vairuotojas patikino niekada negirdėjęs apie DOA įrašų studiją.

– Tu primeni kažką, matytą per televizorių, – pareiškė jis man. – Gal tu aktorius, vaidinantis vaikiškuose filmuose?

– Hm... – numykiau. – Aš... esu daugybės jaunų aktorių... dubleris, kai reikia atlikti kaskadinius triukus.

– O! Tada viskas aišku, – apsidžiaugė vairuotojas.

Mes suskubome padėkoti ir išlipome artimiausioje stotelėje.

Ieškodami DOA studijos, kelias mylias įveikėme pėsčiomis. Paaiškėjo, kad niekas nežinojo, kur ji yra. Adreso neradome ir telefonų knygoje.

Du kartus teko nerti į skersgatvius, kad išvengtume patruliuojančių policijos automobilių.

Priėjome buitinių elektrinių prietaisų parduotuvę – priešais jos vitriną sustojau kaip įbestas. Televizija transliavo interviu su žmogumi, kuris man pasirodė labai gerai pažįstamas. Tai buvo Smirdžius Geibas, mano patėvis. Jis, tarsi kokia ypatinga garsenybė, kalbėjosi su Barbara Valters. Interviu vyko mūsų bute, trumpam nutraukus pokerio partiją. Greta patėvio sėdėjo jauna šviesiaplaukė moteris ir tapšnojo jo delną.

Ant Smirdžiaus skruosto žibėjo apsimetėliška ašara.

– Pasakysiu nuoširdžiai, panele Valters, – kūkčiojo jis, – jeigu su manimi nebūtų mano brangiosios guodėjos, būčiau miręs iš sielvarto. Posūnis atėmė viską, kas man buvo svarbu: žmoną... automobilį... atleiskite. Man sunku apie tai kalbėti.

– Ar matai, Amerika? – Barbara Valters atsigręžė į kamerą. – Prieš jus vyras, kurio gyvenimą sudaužė paauglys berniukas, padaręs rimtų nusikaltimų. Leis-

kite dar kartą parodyti paskutinę žinomą trijų bėglių nuotrauką, prieš savaitę padarytą Denveryje.

Ekране atsirado nekokybiška nuotrauka, kurioje aš, Anabeta ir Grouveris stovėjome Kolorade prie užkan-
dinės ir kalbėjomės su Arėju.

– Kas tie kiti vaikai, užfiksuoti nuotraukoje? – paklausė Barbara. Jos balse skambėjo dramatiškos gaidelės. – Ir kas tas vyras, kuris kalbasi su jais? Ar Persis Džeksonas yra nusikaltėlis ir teroristas, ar psichologiškai paveikta kokio nors naujo šiurpaus kulto auka? Po pertraukėlės kalbėsime su vienu žymiausiu vaikų psichologų. Neišjunk televizoriaus, Amerika.

– Eime, – paragino Grouveris ir nusitempė mane šalin, kol dar neišdaužiau parduotuvės vitrinos.

Sutemo. Iš visų pusių pasipylė alkani personažai – naktį gatvės virsdavo jų filmavimo aikštele. Nesupraskite manęs klaidingai – juk aš niujorkietis. Mane sunku įbauginti. Vis dėlto Los Andželo atmosfera buvo visai kitokia negu Niujorko. Gimtajame mieste viskas atrodo artima ir pažįstama. Nesvarbu, kokio didumo miestas – jame gali vaikščioti, kur tik nori, ir niekada nepaklysti. Savame mieste suvoki, kaip išdėstytas gatvių tinklas ir požeminių traukinių linijos. Egzistuoja sistema, pagal kurią vyksta eismas. Jeigu vaikas ne kvailas, jis gali saugiai keliauti, kur nori.

Los Andželas visai kitoks. Jis išsidriekęs didžiulėje teritorijoje, chaotiškas. Tokiame mieste sunku keliauti. Kažkodėl tas miestas man priminė Arėją. Atrodė, kad jam nepakako būti tik dideliu. Jis norėjo įrodyti savo didumą keldamas beprotišką triukšmą ir klaidindamas keliautojus. Net neįsivaizdavau, kaip iki rytojaus, vasaros saulėgrīžos, pavyks surasti įėjimą į Požemio pasaulį.

Klaidžiojom tarp plėšikų, valkatų ir gatvės prekyautojų. Visi jie žiūrėjo į mus, tarsi svarstyto, ar verta vargintis apiplėšiant tokius vaikėzus.

Kai skubėjome pro vieną skersgatvį, staiga kažkoks balsas iš tamsos pašaukė:

– Ei, jūs!

Pasielgiau kaip visiškas idiotas – sustojau.

Net nespėjau susiorientuoti, kai mus apsupo vaikų gauja. Jų buvo šeši – visi baltaodžiai, apsirengę brangiais drabužiais, tačiau nedorais veidais. Jie buvo panašūs į Jancio akademijos mokinius – turtingi vaikišciai, įsijautę į blogų berniukų vaidmenis.

Aš instinktyviai atidengiau Potvynio bangas.

Pamatę mano rankose atsiradusį kardą, vaikai atitraukė, tačiau jų lyderis arba buvo visiškas kvailys, arba tikras drąsuolis – atkišęs atlenkiamą peilį, jis artinosi prie manęs.

Padariau klaidą – mostelėjau ginklu.

Vaikėzas aiktelėjo. Jis buvo mirtingas – ašmenys perskrodė krūtinę, tačiau nesužeidė. Vaikėzas pažvelgė žemyn.

– Kas, po veln... – sumurmėjo apstulbęs.

Supratau, kad turiu maždaug tris sekundes, kol jo nuostabą pakeis įniršis.

– Bėkim! – surikau Anabetai ir Grouveriui.

Nustūmėme du vaikėzus, stovėjusius skersai kelio, ir nuskuodėme gatve net nežinodami, kur bėgam. Kiek pabėgėję, pasukome už kampo.

– Čia! – šūktelėjo Anabeta.

Visame kvartale buvo tik viena atidaryta parduotuvė. Jos langai spindėjo neonine šviesa. Iškaba virš durų atrodė maždaug taip:

KSRUOT VNADNES LVOŲ RMŪAI.

– „Krusto vandens lovų rūmai“, – išvertė Grouveris.

Pamaniau, kad į tokią vietą eičiau tik gelbėdamasis nuo pavojaus, tačiau dabar kaip tik toks atvejis ir buvo.

Įlėkėme pro duris, nuskuodėme už vandens lovos ir sutūpėme. Po akimirkos pro šalį pralėkė visa gauja vaikėzų.

– Manau, mes jų atsikratėme, – sušnopavo Grouveris.

– Ko atsikratėte? – sudundėjo kažkieno balsas už nugaros.

Visi trys pašokome.

Už mūsų stovėjo vyrukas, kuris atrodė tarsi dinosauros, vilkintis laisvalaikio kostiumą. Jis buvo mažų mažiausiai septynių pėdų ūgio ir visiškai plika galva. Vyro oda buvo pilka ir kieta, akių vokai stori, šypsena šalta tarsi roplio. Jis lėtai artėjo prie mūsų, tačiau man atrodė, kad prireikus galėtų judėti žymiai greičiau.

Vyro kostiumas iškart priminė „Lotoso“ kazino – jis atrodė tarsi atkeliavęs iš šlovingojo aštuntojo dešimtmečio. Viršutinę kūno dalį dengė šilkiniai marškiniai, išmarginti turkiškais raštais, prasegti iki pusės krūtinės, ant kurios nebuvo nė vieno plaukelio. Aksominio švarko atvartai buvo platūs kaip lėktuvų nusileidimo juostos. Kaklą juosė sidabrinės grandinės – net nepajėgiau jų suskaičiuoti.

– Aš esu Krustas, – prisistatė vyras ir nusišypsojo, parodydamas geltonus dantis. Tartaro šypsena.

Vos susilaikiau nepasakęs: *Taip, matau.*

– Atleiskite, kad taip įsiveržėme, – pradėjau atsiprašinėti. – Mes tik... hm... apžiūrinėjame.

– Norite pasakyti, kad slepiatės nuo tų negerų vaikų? – suriaumojo milžinas. – Jie čia slampinėja kiekvieną

vakarą. Jų dėka čia apsilanko daug žmonių. Tai sakote, kad dairotės vandens lovos?

Jau ketinau atsakyti: *Ačiū, ne*, bet vyras uždėjo ant peties savo milžinišką leteną ir stipriai stumtelėjo mane tolyn į ekspozicijos salę.

Čia buvo visokiausių vandens lovų, kokias tik galima įsivaizduoti: įvairios medienos, su įvairiais apmušalais, įvairiausių dydžių – nuo įprasto iki imperatoriško.

– Tai pats populiariausias modelis, – Krustas išdidžiai ištiesė rankas virš lovos su juodais satino apmušalais ir galvūgalyje įmontuotomis lavos lempomis. Šios lovos čiužinys vibravo ir atrodė tarsi aliejaus drebučiai.

– Šita masažuoja tarsi milijonas rankų, – toliau porino Krustas. – Eikš, išmėgink ją. Gali atsigulti ir snūstelėti – man negaila. Šiaip ar taip, šiandien nesėkminga diena – nieko neuždirbau.

– Hm... – krenkštelėjau, – manau, kad ne...

– Masažuoja kaip milijonas rankų! – džiaugsmingai sušuko Grouveris ir paniro į lovą. – Ach, draugai! Kaip nuostabu!

– Hm... – krenkštelėjo Krustas, glostydamas savo šiurkštų smakrą. – Beveik, beveik.

– Kas beveik? – nesupratau.

Milžinas įsistebeilijo į Anabetą.

– Mieloji, padaryk man paslaugą, – beveik maldavo jis, – išmėgink štai šitą. Ji tau turėtų tikti.

– Bet kas... – draugė norėjo kažko paklausti, bet staiga nutilo.

Vyras raminausiai uždėjo ranką jai ant peties ir nuvedė prie prabangaus *safari* stiliaus modelio su drožinėtu rėmu ir leopardo rašto apmušalais. Anabeta nepanoro gultis, tačiau Krustas ją stumtelėjo.

– Ei! – pasipiktino draugė.

Krustas spragtelėjo pirštais ir sušuko:

– *Ergo!*

Staiga iš lovos kraštų iššoko virvės, apraizgė Anabetą ir pririšo ją prie čiužinio.

Grouveris pamėgino pašokti nuo lovos, tačiau iš juodos satininės lovos taip pat iššoko virvės ir jį pririšo.

– Tai ne... ne... nejuokinga! – šaukė satyras, o jo balsas vibravo nuo milijono rankų masažo. – Vi... vi... visai ne.. ne... nejuokinga!

Milžinas dėbtelėjo į Anabetą, paskui atsigręžė į mane ir išsiviepė.

– Beveik paruošta, – pranešė.

Pamėginau atsitraukti, tačiau jis staigiai ištiesė ranką ir sugriebė mane už sprando.

– Sustok, vaike. Nesirūpink, tučtuojau rasime vieną ir tau.

– Paleisk mano draugus, – pareikalavau.

– Taip, tikrai paleisiu, – pažadėjo milžinas. – Bet pirmiausia juos ištempsiu.

– Apie ką čia kalbi? – paklausiau.

– Visos lovos yra lygiai šešių pėdų ilgio, supranti? Tavo draugai per mažo ūgio. Juos reikia ištempti.

Anabeta ir Grouveris rangėsi ir mėgino ištrūkti.

– Nepakenčiu netikslių dydžių, – sušnabždėjo Krustas. – *Ergo!*

Dabar virvės iššoko iš lovų kojūgalių ir galvūgalių. Pirmiausia jos apšivyniojo aplink Anabetos ir Grouverio kulkšnis, paskui – aplink riešus. Tada jos įsitempė ir pradėjo traukti mano draugus į viršų ir į apačią.

– Nesinervink, – tarė man Krustas. – Vyksta tempimo darbai. Prailginsime jų stuburus kokiais trimis coliais. Na, o gal dabar paieškokime lovos, kuri tiktų tau?

– Persi! – klykė Grouveris.

Mano galva tvinksnėjo. Suvokiau, kad vienas nepajėgsiu įveikti šito milžiniško lovų pardavėjo. Nespėsiu net išsitraukti kardo – jis akimirksniu nusuks man sprandą.

– Juk tavo tikras vardas ne Krustas, tiesa? – paklausiau.

– Oficialiai mane vadina Prokrustu*, – prisistatė milžinas.

* Prokrustas graikų mitologijoje – milžinas, prisiviliodavęs keliautojų ir jėga juos guldydavęs į lovą. Tiems, kurie už lovą būdavo ilgesni, nukirsdavo kojas, o tiems, kurie trumpesni – jas ištempdavo (Prokrusto vardas – tempėjas).

– Tempėjas, – išstenėjau. Prisiminiau istoriją apie milžiną, kuris demonstravo pernelyg didelį svetingumą ir pabandė nužudyti Tesėją, kai šis keliavo į Atėnus.

– Taip, – patvirtino pardavėjas. – Bet kas gali ištarti tokį vardą? Verslui jis labai nepatogus. „Krustas“ gali pasakyti visi.

– Tu teigus – toks trumpinys skamba puikiai, – pagyriau.

Milžino akys nušvito.

– Tu tikrai taip manai? – paklausė jis.

– Žinoma, taip, – patvirtinau. – O kaip meistriškai pagamintos šitos lovos. Tiesiog pasakiškai!

Krustas plačiai išsišiepė, tačiau jo pirštai nepaleido mano sprando.

– Taip ir pasakysiu savo klientams. Kartosiu tai kiekvieną kartą. Niekam nerūpi meistriškumas. Kiek kartų esi matęs lavos lempas, įmontuotas lovos galvūgalyje?

– Nedaug, – prisipažinau.

– Tikra tiesa! – džiūgavo jis.

– Persi! – šaukė Anabeta. – Ką tu darai?

– Nekreipk į ją dėmesio, – mestelėjau Prokrustui. – Ji nepakenčiama.

Milžinas nusikvatojo.

– Visi mano klientai tokie, – pasiguodė jis. – Nepasitaikė nė vieno, kuris būtų lygiai šešių pėdų. Koks

neatidumas! O paskui jie dar skundžiasi, kad netinka lovos.

– O ką darai, jeigu klientai aukštesni negu šešių pėdų? – pasidomėjau.

– O, tai pasitaiko labai dažnai. Tada pritaikyti labai lengva.

Krustas atitraukė ranką nuo mano sprando, tačiau net nespėjau sureaguoti, kai jis nuo arčiausiai stovėjusio stalo pačiupo žalvarinį kirvį su dvigubais ašmenimis.

– Aš paprasčiausiai paguldau klientą pačiame lovos viduryje, kiek įmanoma tiksliau, ir iš abiejų pusių nukertu išsikišusias kūno dalis, – paaiškino.

– Aišku... – numykiau šiaip ne taip susivaldęs. – Labai praktiška.

– Labai malonu sutikti tokį protingą klientą, – pagyrė mane milžinas.

Dabar virvės tikrai tempė mano draugus. Anabeta iš lėto blyško. Grouveris gargaliavo kaip smaugiama žąsis.

– Taigi, Krustai... – kalbėjau, iš paskutiniųjų stengdamasis, kad balsas skambėtų nerūpestingai. Mano žvilgsnis užkliuvo už specialiai medaus mėnesiui skirtos širdies formos lovos, pažymėtos išpardavimo ženklų. – Ar joje iš tiesų yra judėjimo stabilizatoriai, ribojantys bangavimą?

– Tikrai taip. Pamėgink pats.

– Taip, galbūt ir išmėginsiu, – patikinau. – Tačiau ar jie veikia, jeigu atsigula toks aukštas žmogus kaip tu? Nejaugi vanduo tikrai nebanguoja?

– Galiu užtikrinti, kad ne, – išdidžiai atsakė Krustas.

– Niekada? – kamantinėjau nepatikliai.

– Tikrai niekada.

– Parodyk man, – paprašiau.

Apimtas užsidegimo, jis atsisėdo ant lovos ir pradėjo plekšnoti čiužinį.

– Nėra bangų. Matai? – parodė išdidžiai.

Spraktelėjau pirštais ir sušukau:

– Ergo!

Virvės apšivijo Krustą ir prispaudė jį prie čiužinio.

– Ei! – sušuko milžinas.

– Paguldykite jį tiksliai į lovos centrą, – paliepiu.

Virvės kaipmat sureagavo į mano komandą. Už lovos galvūgalio kyšojo visa Krusto galva. Kojūgalyje styrojo pėdos.

– Ne! – šaukė jis. – Palauk! Tai tik demonstravimas!

Atidengiau Potvynio bangas.

– Truputėlį pakoreguosime... – bliurbiau.

Nė kiek nenuogąstavau dėl to, ką ketinau daryti. Jeigu Krustas būtų žmogus, negalėčiau jo sužeisti, jeigu monstras, tada jis nusipelnė bent valandėlei pavirsti į dulkes.

– Tu atkakliai deriesi, – vambrijo jis, – suteiksiu trisdešimties procentų nuolaidą pasirinktiems modeliams.

– Manau, pradėsiu nuo viršaus, – pareiškiau ir pakėliau kardą.

– Jokių išankstinių įmokų! – šaukė Krustas. – Jokių palūkanų šešis mėnesius!

Kirtau. Krustas nustojo siūlyti.

Nuskubėjau prie kitų lovų ir nukirtau virves. Anabeta ir Grouveris atsistojo. Abu dejavo, raukėsi ir iš visų jėgų mane keikė.

– Atrodot paūgėję, – pasišaipiau.

– Labai juokinga, – niršo Anabeta. – Kitą kartą sukis greičiau.

Pažvelgiau į skelbimų lentą, pritvirtintą už prekystalio. Ten radau *Hermio pristatymo tarnybos* reklamą ir naują Los Andželo apygardos monstrų sąrašą – *Tik monstrų geltonuosius puslapius*. Be to, aptikau ryškiai oranžinę *DOA įrašų studijos* reklaminę skrajutę, siūlančią komisinių už didvyrių sielas. „Mes visada ieškome naujų talentų!“ – skelbė reklama. Apačioje pamačiau ir *DOA* adresą, pažymėtą žemėlaŕyje.

– Eime, – paraginau draugus.

– Duok mums minutėlę atsigauti, – niurzgė Grouveris, – mes vos nenumirėme nuo tempimo!

– Tada esate puikiai pasiruošę žengti į Požemio pasaulį, – pareiškiau. – Jis tik už kvartalo nuo čia.

KAIP ANABETAI PRAVERTĖ DRESAVIMO ĮGŪDŽIAI

Stovėjome Valensijos alėjos šešėlyje ir spoksojome į juodo marmuro lentelėje iškaltas auksines raides:

DOA įrašų studija.

Apačioje ant stiklinių durų buvo užrašas:

AGENTAI, VALKATOS IR GYVIEJI
NEPAGEIDAUJAMI.

Buvo beveik vidurnaktis, tačiau vestibulyje skaisčiai degė šviesos ir būriavosi daugybė žmonių. Už apsaugos pulto sėdėjo tvirto sudėjimo vyrukas su tamsiais akiniais ir ausinėmis.

Atsigrėžiau į draugus.

– Puiku. Atsimenate planą? – paklausiau.

– Planas, – sumurmėjo Grouveris. – Taip, man patinka tas planas.

– Kas bus, jeigu planas nepavyks? – pasidomėjo Anabeta.

– Iš anksto nenusiteik negatyviai, – sudraudžiau.

– Nuostabu, – širdo ji. – Mes žengiame į Mirties karalystę, o jis man draudžia neigiamas mintis.

Iš kišenės išėmiau perlus – tris pieno baltumo perlmutrinus rutuliukus, kuriuos Santa Monikoje davė Nereidė. Jie nebuvo panašūs į daiktus, kurie galėtų išgelbėti pakliuvus į pavojų.

Anabeta uždėjo ranką man ant peties.

– Atleisk, Persi. Tu teisus – mums pavyks. Viskas bus gerai.

Tada ji kumštelėjo Grouverį.

– O, žinoma, taip! – pritarė jis. – Mes jau toli nuėjome. Tikrai surasime valdovo strėlę ir išgelbėsime tavo mamą. Jokių problemų.

Pažvelgiau į abu draugus, ir mane užplūdo dėkin-gumas. Vos prieš kelias minutes juos beveik mirtinai ištempė ant prabangių vandens lovų, o dabar jie mėgina mane guosti ir dėl manęs stengiasi būti narsūs.

Perlus įgrūdau atgal į kišenę.

– Dabar eikime ir iškarškime kailį Požemio pasaulio gyventojams.

Įėjome į *DOA* vestibulį.

Iš nematomų garsiakalbių sklido muzikos įrašai. Kilimas ir sienos buvo plieno pilkumo. Kampuose augo karpazolės – jų šakos stiebėsi į viršų tarsi delnų griaučiai. Baldai buvo aptraukti juoda oda. Nepastebėjome nė vienos laisvos vietos, kur galėtume atsisėsti. Žmonės spaudėsi ant sofų, mindžikavo patalpos viduryje,

spoksojo pro langus arba laukė lifto. Niekas nejudėjo, nesikalbėjo ir nieko neveikė. Akies krašteliu galėjau puikiai matyti juos visus, tačiau kaskart, kai pamėgindavau apžiūrėti kurį nors vieną, jis tapdavo... permatomas. Galėjau spoksoti kiaurai jų kūnus.

Apsaugininko pultas buvo ant pakylės, todėl, norėdami pažvelgti į jį, turėjome kilstelėti akis.

Apsaugininkas buvo aukštas ir elegantiškas, šokolado rusvumo oda, pašviesintais plaukais, kariško stiliaus šukuosena. Jo akinių rėmai buvo padaryti iš vėžlio kiauto, o šilkinis itališkas kostiumas puikiai derėjo prie plaukų. Po sidabrine vardo kortele ant atlapo buvo prisegta juoda rožė.

Perskaičiau vardą ir suglumęs paklausiau:

– Jūsų vardas – Cheironas?

Vyras pasilenkė per pultą. Per jo akinius negalėjau nieko įžiūrėti – mačiau tik savo atspindį, – tačiau apsimestinau maloni jo šypsena buvo šalta kaip pitono, kuris ketina tave praryti.

– Koks manieringas jaunuolis! – vyras kalbėjo su keistu akcentu – galbūt britišku, o galbūt anglų kalba jam nebuvo gimtoji. – Pasakyk, bičiuli, ar aš atrodau panašus į kentaurą?

– N... ne, – sumikčiojau.

– Pone, – primygtinai pridūrė jis.

– Ne, pone, – pasitaisiau.

Tada jis suėmė kortelę ir pirštu perbraukė raides.

– Moki perskaityti, bičiuli? Čia parašyta CHARONAS. Kartok paskui mane – *Cha-ro-nas*.

– Charonas, – pakartojau.

– Puiku, – vyras vėl atsilošė. – Nepakenčiu, kai mane painioja su tuo senu arkliažmogiū. O dabar sakyk, kuo galiu padėti jums, mažieji negyvėliai?

Nuo jo klausimo pasijutau taip, tarsi visu smarkumu atskriejęs krepšinio kamuolys būtų trenkęs man į paširdžius. Ieškodamas palaikymo, pažvelgiau į Anabetą.

– Norime nukeliauti į Požemio pasaulį, – režė ji.

Charono burna vyptelėjo.

– Kaip man tai patinka, – nudžiugo jis.

– Ką turite omenyje? – nesuprato Anabeta.

– Tai, kad jūs kalbate tiesiai ir atvirai. Nerėkiat: „Pone Charonai, čia tikriausiai kažkokia klaida!“ – jis peržvelgė mus visus tris. Tada paklausė: – Kaip jūs numirėte?

Kumštelėjau Grouveriui.

– O... – sumekeno jis, – hm... nuskendome... vonioje.

– Visi trys? – nusistebėjo Charonas.

Sutartinai linktelėjome.

– Didelė vonia, – atrode, kad Charonui mūsų versija padarė šiokį tokį įspūdį. – Tikriausiai neturite pinigų

susimokėti už perkėlimą? Suprantate, suaugusieji už keltą gali atsiskaityti *American Express* kortele – ke-
lionės kainą paprastai įrašau į paskutinę sąskaitą už
kabelinę televiziją. Bet vaikai... o varge – jūs niekada
nemirštate tinkamai pasiruošę. Manau, teks palūkėti
kelis šimtmečius.

– Bet mes turime pinigų, – ant pulto padėjau tris
auksines drachmas – dalį Krusto santaupų, kurias ap-
tikau rašomojos stalo stalčiuje.

– Na, tada... – Charonas apsilaižė. – Tikros drach-
mos. Tikros auksinės drachmos. Nebuvau matęs jų
nuo...

Jo pirštai godžiai nutvėrė monetas.

Buvome taip arti tikslo.

Tada Charonas įsispoksojo į mane. Atrodė, kad už
tamsių akinių pasislėpusios ledinės jo akys kiaurai veria
mano krūtinę.

– Na, – tarė jis, – tu nesugebėjai teisingai perskaityti
mano vardo. Ar tave kamuoja disleksija, vaikine?

– Ne, – sumelavau. – Aš esu negyvas.

Charonas palinko į priekį ir pauostė orą.

– Tu gyvas. Turėjau tą iškart suprasti. Tu esi die-
vaitis.

– Mes turime patekti į Požemio pasaulį, – primygti-
nai pakartočiau.

Kažkur giliai Charono gerklėje nuaidėjo urzgimas.

Visi vestibulyje lūkuriavę žmonės pašoko ant kojų ir įsistebeilijo į mus. Jie pradėjo jaudintis, suskubo užsidegti cigaretes, rankomis glostė plaukus, žvilgčiojo į rankinius laikrodžius.

– Dinkit iš čia, kol dar galite, – pasiūlė mums Charonas. – Nuplukdysiu šituos ir pasistengsiu pamiršti, kad jus čia mačiau.

Jis jau ketino įsidėti monetas, tačiau aš sugriebiau už rankos.

– Nėra paslaugos, nėra ir arbatpinigių, – paskelbiau. Stengiausi, kad balsas skambėtų kuo drąsiau.

Charonas vėl suurzgė – šitas žemas garsas stingdė gyslose kraują. Prie lifto durų pradėjo grūstis mirusiųjų dvasios.

– Kaip gaila, – atsidusau. – Galėjome pasiūlyti daugiau.

Kilstelėjau aukštyn visą kapšą pinigų, nukniauktų iš Krusto santaupų. Pasėmiau visą saują auksinių ir leidau jiems išbirti pro tarpupirščius.

Charono urzgimas pasikeitė. Dabar jis labiau priminė liūto riaumojimą.

– Manai, kad mane gali papirkti, dievaiti? – baubė jis. – Ach... tai tik smalsumas – pasakyk, kiek ten turi?

– Daug, – atrėžiau. – Spėju, kad Hadas tau moka per mažai už tokį sunkų darbą.

– O, tu nežinai nė pusės tiesos apie mano vargą. Kaip tau patiktų dienų dienas prižiūrėti šitas dvasias? Nuolat girdžiu verkšlenimus: „Prašau, neleisk man būti mirusiu“ arba „Maldauju, perkeln mane už dyką“. Mano algos nepadidina jau tris tūkstančius metų. Gal manai, kad tokie kostiumai kaip šis yra pigūs?

– Nusipelnei geresnio įvertinimo, – pritariau. – Bent šiek tiek dėkingumo, pagarbos, geresnio užmokesčio.

Sulig kiekvienu žodžiu ant pulsto dėjau po vieną auksinę drachmą.

Charonas dėbtelejo žemyn, į savo itališką šilko švarką – rodė, jis jau įsivaizdavo save vilkintį prabangiau.

– Turiu pasakyti, jaunuoli, kad dabar tave suprantu daug geriau. Bent jau šiek tiek geriau.

Paguldžiau dar kelias monetas.

– Kai kalbėsiuos su Hadu, užsiminsiu apie algos padidinimą, – pažadėjau.

Charonas atsiduso.

– Šiaip ar taip, valtis jau pilna. Žinoma, galėčiau sutalpinti ir jus visus tris, o tada pajudėtume pirmyn.

Jis atsistojo, susižėrė mūsų pinigus ir pakvietė:

– Eime su manimi.

Prasibrovėme pro laukiančių dvasių minią. Dvasios puolė graibstyti mums už drabužių – atrodė, kad juos kedena stiprus vėjas. Daugybė lūpų kažką šnabždėjo, tačiau nesupratau nė žodžio. Charonas stumdė dvasias iš kelio burbėdamas:

– Veltėdžiai.

Jis nuvedė mus prie lifto – ten jau buvo pilna mirusiųjų dvasių, laikančių žalias kelionės korteles. Tada sugriebė dvi dvasias, mėginusias prasibrauti vidun kartu su mumis, ir išstūmė atgal į vestibulį.

– Gerai. Kol manęs nebus, nė vienas ko nors nesu-
manykite, – šūktelėjo į laukiamąjį. – Ir jeigu kuris nors
vėl sumanys pasinaudoti mano pasiklausymo įranga,
pasistengsiu, kad liktumėte čia dar kokį tūkstantį metų.
Supratote?

Charonas uždarė duris. Tada į plyšį lifto valdymo
skyriuje įkišo elektroninę kortelę, mes pradėjome leistis
žemyn.

– O ką darysite su tomis dvasiomis, kurios liko lau-
kiamajame? – neiškentė Anabeta.

– Nieko, – atsakė keltininkas.

– Kiek laiko? – toliau kamantinėjo draugė.

– Amžinai. Arba kol man kils noras pabūti dos-
niam.

– O... – atsiduso Anabeta. – Tai taip... teisinga.

Charonas kilstelėjo antakius.

– O kas sakė, kad mirtis yra teisinga, panele? Tiesiog reikia laukti savo eilės. Ten, kur dabar keliauji, mirtis ateis gana greitai.

– Mes išeisime gyvi, – patikinau.

– Cha, – nusišaipė Charonas.

Staiga man pradėjo svaigti galva. Dabar jau nebesileidome žemyn, o važiuome tiesiai. Ore pleveno migla. Aplink mus stovėjusios dvasios pradėjo keisti pavidalus. Šiuolaikiški jų drabužiai pradėjo mirguliuoti ir po truputį virsti pilkomis mantijomis su gobtuvais. Lifto grindys pradėjo siūbuoti.

Stipriai užsimerkiau. Kai vėl atmerkiau akis, pamaniau, kad Charono kreminis itališkas kostiumas buvo pavirtęs ilga juoda mantija. Vėžlio kiauto akinių nebebuvo. Ten, kur turėtų būti akys, žiojėjo tuščios akiduobės. Jos atrodė panašios į Arėjo akis, tačiau Charono veido įdubose buvo aklina tamsa – ten slėpėsi naktis, mirtis ir nuvivylimas.

Pamatęs, kad žiūriu į jį, keltininkas paklausė:

– Na, kas nutiko?

– Nieko, – prisiverčiau išlementi.

Iš pradžių pamaniau, kad jis šypsojosi, tačiau tuojau pat supratau klydęs. Jo veidas darėsi perregimas – galėjau pamatyti kaukolės kaulus.

Grindys tebesiūbavo.

– Atrodo, tuoj susirgsiu jūros liga, – pasiskundė Grouveris.

Kai vėl atsimerkiau, lifto nebebuvo. Stovėjome medinėje baržoje. Charonas mus plukdė per tamsius tepaluotus upės vandenį, kuriuose sūkuriavo kaulai, negyvos žuvys ir daugybė visokių keistų daiktų: plastikinių lėlių, sulaužytų gvazdikų, permirkusių diplomų su paausintais kraštais.

– Stikso upė, – sumurmėjo Anabeta. – Ji tokia...

– Užteršta, – užbaigė jos mintį Charonas. – Jūs, žmonės, tūkstančius metų mėtėte į ją viską, kas nereikalinga: viltis, svajones, neišsipildžiusius norus. Jei paklaustumėte, ką apie tai manau, atsakyčiau – tai neatsakingas švaitymasis.

Migla kilo nuo purvino vandens. Virš mūsų stūksojo stalaktitų lubos, taip pat aplipusios nešvarumais. Tolumoje pamatėme krantą – jis mirguliavo žalsva šviesa. Nuodų spalva.

Siaubas užgniaužė man gerklę. Ką aš ten veikiu? Visi žmonės aplink mane... jie buvo mirę.

Anabeta įsikibo man į ranką. Kitokiomis aplinkybėmis toks draugės poelgis būtų sugluminęs, bet dabar supratau, kaip ji jautėsi. Jai reikėjo įsitikinti, kad toje vatyje buvo dar nors vienas gyvas žmogus.

Supratau, kad mano lūpos šnabžda maldą, tačiau net pats nežinojau, kam meldžiausi. Čia, apačioje, viskas buvo tik vieno dievo rankose, o aš kaip tik ir atvykau kovoti su tuo dievu.

Horizonte jau buvo matyti Požemio pasaulio krantas. Maždaug šimtą jardų, iki pat aukštos akmeninės sienos, driekėsi aštriabriaunių uolų ir juodo vulkaninio smėlio ruožas. Siena buvo labai ilga – ji tęsėsi, kiek užmatė akys. Kažkur netoliese tirštoje žalioje migloje nuaidėjo garsas – jo aidas atsimušė nuo uolų. Tai buvo didžiulio žvėries riaumojimas.

– Senasis Triveidis alkanas, – pranešė Charonas. Žalsvoje šviesoje jo kaukolę iškreipusi šypsena atrodė išties šiurpiai. – Panašu, kad jums, dievaičiai, nepasisekė.

Mūsų valtys dugnas atsirėmė į juodą smėlį. Mirusieji pradėjo lipti į krantą. Moteris laikė už rankos mažą mergaitę. Susikibę šlubčiojo senukas ir senutė. Netoliese, vilkdamas pilkos mantijos skvernus, šlepsėjo berniukas, ne vyresnis už mane.

– Norėčiau palinkėti jums laimės, bičiuliai, – tarė Charonas, – tačiau čia, apačioje, jos nėra. Beje, nepamirškite užsiminti apie mano algos padidinimą.

Jis susižėrė į kišenę mūsų auksines monetas, tada pasiėmė savo lazda. Niūniuodamas kažkokią melodiją, panašią į Berio Menilou dainą, jis nuplukdė tuščią baržą per upę.

Mes nusekėme paskui dvasias daugybės kojų numintu taku.

Net nežinojau, ką tikėjausi pamatyti – perlų vartus, dideles juodas nuleidžiamas grotas ar dar ką nors panašaus. Paaiškėjo, kad įėjimas į Požemio pasaulį labiausiai panašus į oro uosto saugumo patikros vietas ir mokamo Džersio greitkelio junginį.

Trys įėjimo vartai buvo po viena didžiule arka, ant kurios pamatėme užrašą: DABAR TU ĮEINI Į EREBĄ*. Prie kiekvieno įėjimo buvo metalo detektorius, o viršuje įrengtos stebėjimo kameros. Už vartų stovėjo mokesčių surinkimo būdelės, kuriose tūnojo vyrai, apsivilkę tokiais pat juodais drabužiais kaip Charonas.

Alkano žvėries riaumojimas dabar aidėjo dar garsiau, bet niekaip negalėjau suprasti, iš kur jis sklido. Hado karalystės saugotojo trigalvio šuns Cerberio niekur nebuvo matyti.

Mirusieji susirikiavo į tris eiles. Dvi eilės sustojo prie vartų su užrašu BUDINTIS TARNAUTOJAS, o trečioji – prie LENGVAS KELIAS. Ši eilė gana greitai judėjo pirmyn, o kitos dvi vos vos slinko.

– Ką planuoji? – paklausiau Anabetos.

– Greičiausiai judanti eilė tikriausiai keliauja tiesiai į Plėnūnių pievas, – nusprendė ji. – Net neabejoju – jie

* Erebas graikų mitologijoje – pirmapradis dievas, tamsos personifikacija. Pagal kai kurias legendas jis buvo požemio pasaulio dalis, kur patenkama iškart po mirties.

nenori rizikuoti ir stoti prieš teisną, nes bijo, kad jo sprendimas bus nepalankus.

– Ar yra mirusiųjų teismas? – nusistebėjau.

– Taip, – atsakė draugė. – Būna trys teisėjai – jie dažnai keičiasi. Teisėjauti gali Karalius Minas*, Tomas Džefersonas**, Šekspyras ir kiti į juos panašūs žmonės. Kartais teisėjai įvertina atvykusiųjų gyvenimą ir nusprendžia, kad jie nusipelnė ypatingo atlygio – pomirtinio gyvenimo Eliziejaus laukuose***. Kartais jie nusprendžia, kad mirusįjį reikia nubausti. Vis dėlto dauguma žmonių nugyvena paprastą gyvenimą – ne-nuveikia nieko ypatinga, nepadaro nei gera, nei bloga. Tada jie keliauja į Plėnūnių pievas.

– Ir ką ten daro? – kamantinėjau toliau.

– Įsivaizduok, kad stovi kviečių lauke Kanzase. Ir taip – amžinai, – pasakė Grouveris.

– Žiauru, – pareiškiau nuomonę.

– Ne taip žiauru, kaip štai šitiems, – sušnabždėjo Grouveris. – Pažvelk.

Kelios juodomis mantijomis apsisiautusios pabaisos nusitempė vieną dvasią prie apsaugos pulsto ir apieškojo. Mirusio vyro veidas man pasirodė šiek tiek pažįstamas.

* Minas graikų mitologijoje – Kretos karalius, Dzeuso ir Europos sūnus.

** Tomas Džefersonas (1743–1826) – trečiasis JAV prezidentas.

*** Pagal graikų mitologiją Eliziejaus laukai – tobulos palaimos šalis, sukurta didvyriams.

– Juk tai pamokslininkas, kuris buvo atsidūręs žiniasklaidos dėmesio centre, atsimeni? – priminė Grouveris.

– O, taip, – iškart atgaivinau atmintį. Jancio akademijos kambaryje daugybę kartų matėme jį per televizorių. Jis buvo vienas iš tų įkyrių tipų, kurie skleidė Evangeliją per televizijos eterį. Šiaurinėje Niujorko dalyje jis surinko milijonus dolerių našlaičiams, o vėliau buvo sučiuptas leidžiantis žmonių aukas savo prabangiam namui įrengti. Jis pirko paaukuotus unitazus ir mini golfo takelius savo sporto salei. Pamokslininkas žuvo avarijoje, kai policijos persekiojamas jo *Lamborghini* nulėkė nuo uolos.

– Ką jie daro? – paklausiau.

– Taiko specialią Hado bausmę, – pamėgino atspėti Grouveris. – Ypač blogi žmonės asmeniškai sulaukia dėmesio, vos tik čia atvyksta. Fur..., tai yra, gailestingosios pasirūpina, kad jie patirtų amžinas kančias.

Vien nuo minties apie furijas pašiurpau. Supratau, kad dabar esu jų namuose. Senoji ponija Dods tikriausiai jau laižosi lūpas laukdama manęs.

– Bet jeigu jis buvo pamokslininkas... – tarčiau, – tai tikriausiai tikėjo kitokiu pragaru...

– O kas sako, kad jis šią vietą mato tokią pat, kaip mes? – gūžtelėjo Grouveris. – Žmonės mato tai, ką nori

matyti. Tu esi labai užsispyręs... na, norėjau pasakyti, atkaklus.

Priėjome arčiau vartų. Dabar staugimas buvo toks garsus, kad po mano kojomis ėmė drebėti žemė, tačiau vis dar negalėjau suprasti, iš kur tas garsas sklido.

Staiga maždaug už penkiasdešimties pėdų žalia migla pradėjo spindėti. Toje vietoje, kur takas šakojosi į tris atšakas, stovėjo milžiniškas tamsus monstras.

Iš pradžių jo nemačiau, nes buvo pusiau permatomas, kaip ir mirusieji. Kol nejudėjo, monstras atrodė susiliejęs su tuo, kas buvo už jo nugaros. Tik akys ir dantys buvo iš kietos medžiagos. Pabaisa spoksojo tiesiai į mane.

Man atvipo žandikaulis.

– Tai rotveileris, – tiek tesugebėjau išlemti.

Cerberį visada įsivaizdavau kaip didžiulį juodą mastifą. Dabar įsitikinau, kad jis – grynakraujis rotveileris, tik dydžiu prilygstantis dviem gauruotiems mamutams, beveik nematomas ir su trimis galvomis.

Mirusieji patraukė tiesiai prie Cerberio – jie visai nebijojo. Tie, kurie stovėjo eilėse prie BUDINČIO TARNAUTOJO vartų, išsiskirstė ir praėjo pro jo šonus. Dvasios, judėjusios pro LENGVAS KELIAS vartus, pražygiavo tarp priekinių monstro letenų ir pralindo po pilvu. Joms net nereikėjo pasilenkti.

– Dabar įžiūriu jį žymiai geriau, – sušnabždėjau. – Kodėl?

– Manau... – Anabeta nutilo ir aplaižė išdžiūvusias lūpas. – Bijau, kad todėl, jog patys artėjame prie mirties.

Vidurinioji šuns galva palinko į mus. Paskui pauostė orą ir suurzgė.

– Jis užuodžia gyvuosius, – spėjau.

– Bet tai puiku, – vaptelėjo Grouveris. Jis drebėdamas stovėjo greta manęs. – Juk mes turime planą.

– Taip, tai tiesa, – pritarė Anabeta. Dar niekada negirdėjau jos kalbant taip tyliai. – Turime planą.

Pajudėjome link monstro.

Vidurinioji galva spoksojo į mus ir urzgė. Paskui staiga sulėjo taip garsiai, kad net sužvangėjo mano akių obuoliai.

– Ar tu jį supranti? – paklausiau Grouverio.

– O taip, – mekeno jis. – Puikiai suprantu.

– Tai ką jis sako?

– Nemanau, kad žmonių kalboje yra toks žodis, kuris galėtų tiksliai išversti.

Iš kuprinės ištraukiau didelį pagalį – lovos koją, kurią Krusto parduotuvėje nulaužiau nuo prabangaus *Safari* modelio. Iškėliau ją aukštyn ir pamėginau į Cerberį nukreipti pačias maloniausias mintis apie šunis. Pa-

sistengiau prisiminti *Alpo* reklamą, mielus mažyčius šunyčius ir vandens kolonėles^{**}. Stengiausi nusišypsoti, tarsi nestovėčiau per žingsnį nuo mirties.

– Ei, dički, – pašaukiau. – Galėčiau lažintis, kad jie su tavimi nedaug žaidžia.

– HRRRRRRRRR!

– Geras berniukas, – kalbėjau švelniai.

Pamojavau lazda. Vidurinioji šuns galva sekė mano judesius, kitos dvi nenuleido nuo manęs akių ir visiškai nekreipė dėmesio į mirusiųjų dvasias. Visas Cerberio dėmesys buvo sutelktas į mane – nebuvo tikras, kad tai geras ženklas.

– Griebk! – sušukau ir sviedžiau lazdą į tamsą. Pui-kus metimas. Išgirdau, kaip pagalys pūkstelėjo į Stikso upės vandenį.

Cerberis tebespoksojo į mane. Rodės, mano poelgis jam nepadarė įspūdžio. Jo žvilgsnis atrodė grėsmingas ir šaltas.

Planas nuėjo šuniui ant uodegos.

Dabar Cerberis urzgė kiek kitaip – iš trejų nasrų sklido gerokai žemesnis garsas.

– Ei, – pašaukė Grouveris, – Persi?

– Ką? – paklausiau.

– Pamaniau, kad norėtum žinoti, – tarė draugas.

* *Alpo* – JAV populiaraus šunų maisto pavadinimas.

** Užuomina į *Alpo* reklaminį klipą.

– Ką žinoti?

– Cerberis sako, kad turime dešimt sekundžių pasimelsti pasirinktam dievui. O paskui... na... jis alkanas.

– Palaukit! – sušuko Anabeta ir pradėjo naršyti savo kuprinėje.

„Ojojoi!“ – aimanavau mintyse.

– Penkios sekundės, – išvertė Grouveris. – Ar jau bėgsime?

Anabeta ištraukė raudoną guminį greipfruto dydžio rutulį. Prie jo buvo pritvirtinta kortelė su užrašu „Vandens pasaulis“, Denveris. Nespėjau draugės sulaikyti – atkišusi žaislą ji jau žygiavo tiesiai prie Cerberio.

– Matai kamuolį? – šaukė ji. – Nori šito kamuolio, Cerberi? Sėdėt!

Cerberis atrodė taip pat apstulbęs, kaip ir mes.

Jis pakreipė visas tris galvas. Išsiplėtė šešios šnervės.

– Sėdėt! – dar kartą sukomandavo Anabeta.

Buvau tikras, kad ji bet kurią akimirką gali pavirsti didžiausiu pasaulyje *Milkbone* sausainiu šunims.

Užuot puolęs, Cerberis apsilaižė visus tris snukius, sulenkė užpakalines kojas ir atsisėdo, prispausdamas tuziną dvasių iš LENGVO KELIO eilės, kurios tą akimirką kaip tik lindo po jo pilvu. Dvasios dusliai sušnypštė ir išsisklaidė kaip iš padangų išleistas oras.

– Geras berniukas, – pagyrė Anabeta ir numetė Cerberui kamuolį.

Monstras jį pagavo viduriniu snukiu. Kamuolys buvo kiek mažokas tokiems nasrams. Norėdamos atimti naują žaislą, kitos dvi galvos grybštelėjo viduriniajai.

– Mesk! – paliepė Anabeta.

Cerberio galvos liovėsi kovoti tarpusavyje ir sužiuro į mergaitę. Kamuolys kyšojo suspaustas tarp dviejų dantų tarsi mažystis gumos gabaliukas. Monstras garsiai ir šiurpiai suinkštė, o tada apseilėtą ir beveik perkąstą žaislą nusviedė Anabetai po kojomis.

– Geras berniukas, – liaupsino ji. Tada pakėlė seilėmis apvazotą kamuolį.

Anabeta atsigręžė į mus.

– Dabar eikite, – paragino mus. – LENGVO KELIO eilėn – taip bus greičiausiai.

– Bet... – pamėginau prieštarauti.

– Greičiau! – sukomandavo draugė tokiu pat tonu, koku kalbėjo su šunimi.

Mudu su Grouveriu pradėjome atsargiai slinkti pirmyn.

Cerberis vėl suuzgė.

– Ramiai! – Anabeta sušuko monstrui. – Jei nori kamuolio, būk ramus!

Cerberis suinkštė, tačiau liko stovėti toje pat vietoje.

– O kaip tu? – paklausiau Anabetos, kai ėjome pro ją.

– Aš žinau, ką darau, Persi, – sušnabždėjo ji. – Galų gale esu beveik įsitikinusi, kad...

Mudu su Grouveriu pranėrėme tarp monstro kojų.

„Prašau, Anabeta, – meldžiau mintyse, – neliepk jam dar kartą sėstis.“

Mes prasmukome. Iš nugaros Cerberis atrodė nė kiek ne mažiau grėsmingas.

– Geras šuo! – pagyrė Anabeta.

Ji laikė apdraskytą raudoną kamuolį ir tikriausiai galvojo tą patį, ką ir aš – jeigu atiduos jį Cerberui kaip atlygį, kitai gudrybei žaislo nebeturės.

Vis dėlto draugė sviedė kamuolį. Kairysis monstro snukis tučtuojau jį nutvėrė, tačiau tą pačią akimirką jį užpuolė vidurinioji galva, o dešinioji iš įsiūčio pradėjo inkšti.

Kol monstro dėmesys buvo sutelktas į žaislą, Anabeta labai greitai pralėkė po jo pilvu ir pavijo mus prie metalo detektoriaus.

– Kaip tau pavyko? – paklausiau sužavėtas.

– Dresavimo mokykla, – vos atgaudama kvapą paaiškino draugė. Nustebau jos akyse pamatęs ašaras. – Kai buvau maža, tėčio namuose turėjome dobermaną...

– Dabar tai nesvarbu, – įsiterpė Grouveris ir timp-
telėjo mane už rankovės. – Eime!

Jau buvome pasirengę smukti pro LENGVO KELIO vartus, kai staiga skausmingai suinkštė visos trys Cerberio galvos. Anabeta sustojo.

Ji atsigręžė pasižiūrėti į šunį, kuris irgi spoksojo pakreipęs galvą.

Cerberis viltingai spoksojo į mus, o raudono kamuolio skuteliai gulėjo seilių klane prie jo kojų.

– Geras berniukas, – pakartojo Anabeta, tačiau jos balsas skambėjo liūdnei ir neužtikrintai.

Monstras atsigręžė į ją – jis atrodė susirūpinęs.

– Atnešiu tau kitą kamuolį, – tyliai pažadėjo Anabeta. – Ar norėsi?

Cerberis suinkštė. Nereikėjo mokėti šunų kalbos, kad suprasčiau, jog jis tebelaukia žaislo.

– Geras šuo. Netrukus vėl ateisiu tavęs aplankyti. Aš... aš pažadu, – pasakė Anabeta. Tada atsigręžė į mus ir sukomandavo: – Eime.

Mudu su Grouveriu praėjome metalo detektorių – tą pačią akimirką įsijungė garsinis signalas ir išižiebė raudonos švieselės.

– Neatpažįstami daiktai! Aptikti burtai! – skelbė įrenginys.

Cerberis pradėjo loti.

Mes įsmukome pro LENGVO KELIO vartus – įsijungė dar daugiau pavojaus signalų – ir nuskubėjome į Požemio pasaulį.

Po kelių minučių vos atgaudami kvapą slėpėmės už didžiulių supuvusių medžių kamienų – mus sekė pabaisos iš apsaugos tarnybos ir šaukė į pagalbą furijas.

– Na, Persi, ką šiandien sužinojome? – sumurmėjo Grouveris.

– Tikriausiai tai, kad trigalviams šunims raudoni guminiai kamuoliai patinka labiau už pagalius, ar ne?

– Ne, – nepritarė Grouveris. – Mes sužinojome, kad tavo planas tikrai tikrai veikia!

Nebuvau dėl to tikras. Galvojau, kad tiek mano, tiek ir Anabetos mintis buvo teisinga. Net ir čia, Požemio pasaulyje, visiems – netgi monstrams – kartais reikia parodyti šiek tiek dėmesio.

Apie tai mažčiau, kol pro šalį praėjo apsaugininkai. Nenorėjau matyti, kaip Anabeta, klausydama si tolumoje aidinčio veriančio Cerberio inkštimo, nuo skruosto braukėsi ašarą. Monstras ilgėjosi savo naujosios draugės.

KAIP SUŽINOJOME DALĮ TIESOS

Įsivaizduokite pačią didžiausią minią, susirinkusią į koncertą, – futbolo stadioną, grūste prigrūstą gerbėjų.

O dabar pamėginkite įsivaizduoti taip pat sausakimšai prigrūstą žmonių, milijoną kartų didesnę teritoriją, kurioje staiga dingsta elektra. Absoliuti tyla ir tamsa. Virš minios net nešokinėja pripučiamas paplūdimio kamuolys. Šnabždančių žmonių masė klaidžiojo šešėliuose ir laukė koncerto, kuris niekada neprasidės.

Jeigu galite visa tai įsivaizduoti, tai jūs maždaug žinote, kaip atrodo Plėnūnių pievos. Juoda žolė buvo sutrypta nesuskaičiuojamos daugybės negyvų kojų. Šiltas drėgnas vėjas, rodės, pūtė iš pelkių. Tai šen, tai ten augo grupelės juodų medžių – Grouveris pasakė, jog tai tuopos.

Urvo lubos buvo taip aukštai, kad palei jas dar draikėsi audros debesų sluoksnis. Pro jį kyšojo grėsmingai aštrūs šviesiai pilki stalaktitai. Stengiausi negalvoti apie tai, kad tie smaigai gali bet kurią akimirką ant mūsų nukristi, tačiau aplinkui pievoje mačiau keletą nukritu-

sių ir įsmigusių giliai į juodą žolę. Manau, mirusieji nė kiek nesibaimino, kad gali būti perverti raketos dydžio stalaktito.

Su Anabeta ir Grouveriu stengėmės įsimaišyti į minią, tačiau kartu nenuleidome akių nuo apsaugos tarnybos pabaisų. Negalėjau susilaikyti ir tarp Plėnūnės pievų dvasių neieškoti pažįstamų veidų, tačiau žiūrėti į mirusiuosius buvo sunku – jų veidai mirguliavo. Jie visi atrodė šiek tiek pikti arba susigėdę. Dvasios mėgino priėti prie mūsų ir užkalbinti, tačiau jų balsai skambėjo kaip kalenimas ir čirškimas. Pamačiusios, kad mes jų nesuprantam, dvasios iškart susiraukdavo ir traukdavosi šalin.

Mirtis nėra baisi, tik liūdna.

Kartu su naujai atvykusiomis dvasiomis pamažu slinkome pirmyn – mūsų eilė vingiavo nuo pagrindinių vartų prie juodos palapinės, ant kurios iškabintas plakatas skelbė:

TEISMAS, SKIRIANTIS PALAIMĄ ELIZIEJUJE ARBA AMŽINAS KANČIAS

Sveiki atvykę, nauji mirusieji!

Už palapinės tolyn vingiavo dvi daug mažesnės eilės.

Kairėje, apsuptos apsaugos tarnybos pabaisų, dvasios žengė uolėtu keliu į Bausmės laukus. Ta vieta buvo

matyti iš tolo – ji žėrėjo ugnimi ir skleidė dūmus. Kankinimo teritorijas skyrė neapbrėpiamos suskilinėjusios dykynės su lavos upėmis, minų laukai ir išstisos mylios spygliuotos vielos. Net iš tolo mačiau dvasias, gainiojamas pragaro šunų, kepinamas ant ugnies, verčiamas nuogas lakstyti kaktusais apsodintais takais ar klausytis operos muzikos. Tolumoje pamačiau kalvą, į kurios viršūnę Sizifas rideno akmenį. Iš tolo kalva atrodė visai mažutė, o Sizifas – ne didesnis už skruzdę. Mačiau ir dar baisesnių kankinimų – tokių, kurių net nenoriu aprašinėti.

Eilė, iš teisėjų palapinės judanti į dešinę, atrodė daug linksmiau. Dvasios leidosi į sienomis apjuostą nedidelį slėnį – pomirtinį gyvenimą jos praleis uždaroje bendruomenėje. Atrodė, kad tai vienintelė laiminga vieta visame Požemio pasaulyje. Už saugomų vartų stovėjo eilės gražių namų, pastatytų pagal įvairiausių istorinių laikotarpių architektūros madas: romėniškos vilos, viduramžių pilys, Viktorijos laikų rūmai. Pievose žydėjo auksinės ir sidabrinės gėlės, žolė žėrėjo vaivorykštės spalvomis. Išgirdau juoką ir pajutau ant žarijų kepamų kepsnių kvapą.

Eliziejaus laukai.

Pačiame slėnio viduryje spindėjo mėlynas ežeras, o jo viduryje pūpsančios trys salos atrodė kaip Bahamų

kurortai. Palaimos salos tiems, kurie pasirinko atgimti tris kartus ir visus tris kartus pateko į Eliziejų. Iškart supratau, kur norėčiau keliauti po mirties.

– Štai kokia ji... – prabilo Anabeta, tarsi būtų perskaičiusi mano mintis, – ta vieta, kur po mirties patenka didvyriai.

Pagalvojau, kad Eliziejuje, palyginti su Plėnūnių pievomis ir net su Bausmės laukais, yra labai mažai sielų. Supratau, kad labai mažai žmonių gyvendami darė gera – ši mintis mane prislėgė.

Praėjome teisėjų palapinę ir patraukėme gilyn į Plėnūnių pievas. Darėsi vis tamsiau. Pradėjo nykti mūsų drabužių spalvos. Šnabždančių dvasių minia išretėjo.

Nukėblinę kelias mylias, tolumoje išgirdome pažįstamą klyksmą. Horizonte sušmėžavo žėrinčio juodo vulkaninio stiklo rūmai. Besisukdami ratais, nuo pylimo leidosi trys į šikšnosparnius panašūs padarai – tai buvo furijos. Pamaniau, kad jos laukia mūsų.

– Turbūt jau vėlu sukti atgal, – pašmaikštavo Grouveris.

– Viskas bus gerai, – pamėginau kalbėti įtikinamai.

– Gal pirmiausiai reikėtų apžiūrėti kitas vietas, – pasiūlė Grouveris. – Pavyzdžiui, Eliziejaus laukus...

– Eime, ožiuk, – padaršino Anabeta ir nutvėrė satyrą už rankos.

Grouveris aiktelėjo. Staiga iš jo sportbačių išdygo sparnai, ir jis, nustūmęs Anabetą, šovė pirmyn. Paskui draugo užpakalis minkštai šleptelėjo ant žolės.

– Grouveri, – pyktelėjo Anabeta, – liaukis kvailioti.

– Bet aš ne...

Jis vėl aiktelėjo. Batai elgėsi kaip išprotėję. Jie pakilo nuo žemės ir nunešė mūsų draugą tolyn.

– *Maja!* – klykė jis, tačiau stebuklingas žodis nebeveikė. – *Maja*, liaukis! Skambinkit devyni vienas vienas! Padėkit!

Galų gale atgavau žadą ir pamėginau nutverti draugą už rankos. Deja, jau buvo per vėlu. Greitis vis didėjo – Grouveris tarsi ledrogės skriejo žemyn nuo kalvos.

Mudu nulėkėme iš paskos.

– Nusiauk batus! – sušuko Anabeta.

Tai buvo išmintingas pasiūlymas, tačiau ne taip lengva nusiauti, kai batai tave visu greičiu skraidina pėdomis į priekį. Grouveris mėgino susiriesti, tačiau jam niekaip nepavyko sugriebti batraiščių.

Mudu lėkėme iš paskos, stengdamiesi nepamesti jo iš akių. Staiga Grouveris praskriejo kelioms dvasioms tarp kojų. Mirusieji suirzė atsigręžę ir kažką sumurmėjo.

Buvau tikras, kad Grouveris skrieja tiesiai link Hado vartų, tačiau jo batai staigiai pasuko į dešinę ir nunešė jį priešinga kryptimi.

* 911 – bendrojo pagalbos centro telefono numeris JAV.

Šlaitas kilo vis statyn. Grouverio greitis didėjo. Mudu su Anabeta skuodėme kiek kojos nešė, kad spėtume paskui jį. Urvas iš abiejų pusių siaurėjo. Supratau, kad patekome į šoninį tunelį. Čia nebuvo nei juodos žolės, nei medžių. Po kojomis jautėme kietą uolieną, o viršuje blausią šviesą skleidė stalaktitai.

– Grouveri, – riktelėjau, ir mano balsas aidu atsimušė nuo sienų. – Laikykis už ko nors!

– Už ko? – atsiliepė draugas.

Jis graibstė tako žvyrą, tačiau pakeliui nebuvo nė vieno didesnio daikto, kurio būtų galima nusitverti.

Tunelis darėsi vis tamsesnis ir šaltesnis. Mano rankų oda pašiurpo. kažkas šleikščiai dvokė. Ta smarvė vertė galvoti apie dalykus, kurių anksčiau net nebuvau matęs – kraują, išlietą ant senovinio akmeninio aukuro, ir apie bjaurų žudiko alsavimą.

Tada išvydau, kas buvo prieš mus, ir sustojau kaip įbestas.

Tunelis baigėsi dideliu tamsiu urvu. Jo viduryje žiojėjo maždaug kvartalo dydžio praraja.

Grouveris skriejo tiesiai prie bedugnės krašto.

– Judinkis, Persi! – klykė Anabeta, įsikibusi man į riešą.

– Bet juk tai... – sulemenau.

– Žinau! – sušuko ji. – Tai ta vieta, kurią tu sapnavai! Jeigu nesugausime Grouverio, jis nukris.

Žinoma, Anabeta buvo teisi. Grėsmė, iškilusi Grouveriui, privertė mane vėl atsitokėti.

Satyras klykė, graibstė žemę, tačiau sparnuoti batai nesiliovė nešti jo prie bedugnės. Atrodė, kad niekaip nesuspėsime laiku jo sugauti.

Jį išgelbėjo kanopos.

Skraidantys batai nuo pat pradžių jam buvo šiek tiek didoki. Kai Grouveris galų gale atsitrenkė į didžiulę uolą, kairysis batas nulėkė nuo kojos ir nuskriejo į tamsią bedugnę. Dešinysis tebetempė satyrą, tačiau jau ne taip greitai. Įsitvėręs į didelę uolą, Grouveris sugebėjo išsilaikyti – uola suveikė kaip inkaras.

Draugas buvo per dešimt pėdų nuo prarajos krašto, kai jį pačiupome ir nusitempėme šlaitu aukštyn. Antrasis batas pats nukrito nuo kojos ir įsiutęs suko aplink mus ratus, spardė mūsų galvas ir visaip liejo įniršį, kol galų gale nulėkė į bedugnę paskui savo brolių dvyinį.

Visi trys pavargę susmukome ant juodo vulkaninio žvirgždo. Galūnės buvo sunkios tartum švininės. Net ir kuprinė atrodė sunkesnė negu anksčiau, tarsi į ją kas nors būtų prikrovęs akmenų.

Grouveris atrodė persigandęs. Jo rankos kraujavo, akių vyzdžiai buvo išsiplėtę ir labiau priminė išgąsdinto ožio, o ne žmogaus akis.

– Net nežinau, kaip... – sušnopavo jis, – aš ne...

– Palauk, – nutildžiau. – Klausykit.

Kažką išgirdau. Iš tamsos mano ausis pasiekė tylus šnabždesys.

Po kelių sekundžių Anabeta pratarė:

– Persi, ši vieta...

– Ša! – perspėjau.

Garsas stiprėjo. Toli toli apačioje kažkas murmėjo piktu balsu. Murmesys sklido iš duobės.

Grouveris atsisėdo.

– Kokks... koks čia garsas? – sumikčiojo jis.

Dabar išgirdo ir Anabeta – supratau tai iš jos žvilgsnio.

– Tartaras, – sušnibždėjo ji. – Tai įėjimas į Tartarą.

Nuėmiau Potvynio bangų dangtelį.

Bronzinis kardas pailgėjo ir sužibo tamsoje. Atrodė, kad padaras, murmėjęs piktu balsu, kelias sekundes padvejojo, tačiau netrukus vėl pradėjo savo giesmę.

Dabar jau galėjau atskirti žodžius. Jis kalbėjo labai labai sena kalba – daug senesne už senąją graikų. Tarsi būtų...

– Burtai, – pasakiau.

– Turime dingti iš čia, – pasiūlė Anabeta.

Mudu pastatėme Grouverį ant kanopų ir patraukėme tuneliu atgal. Mano kojos judėjo pernelyg lėtai – sunki

kuprinė tempė atgal. Balsas už mūsų nugarų vis garsėjo ir darėsi piktesnis. Pasileidome bėgti.

Pačiu laiku.

Šaltas vėjo gūsis pradėjo traukti mūsų nugaras – atrodė, kad kažkokia milžiniška būtybė, tūnanti duobėje, pradėjo siurbti orą. Staiga žemė išslydo man iš po kojų, pėdos pradėjo čiuožti žvyru – tai buvo siaubinga akimirka. Jei būčiau bent kiek arčiau prarajos, ji mane įsiurbtų.

Iš visų jėgų yrėmės į priekį, kol galų gale pasiekėme tunelio galą – tą vietą, kur urvas praplatėja ir prasideda Plėnūnių pievos. Vėjas nurimo. Iš tunelio gelmių atsklido piktos aimanos. Kažkam labai nepatiko, kad mes pasprukome.

– Kas ten buvo? – sunkiai šnopusdamas paklausė Grouveris, kai mes susėdome palyginti saugioje vietoje – juodų tuopų giraitėje. – Vienas iš Hado naminių gyvūnėlių?

Mudu su Anabeta susižvalgėme. Man pasirodė, kad ją vėl kamuoja ta pati mintis, kuri nedavė ramybės važiuojant taksi į Los Andželą. Deja, draugė kažkodėl bijojo apie tai kalbėti – to pakako, kad mane apimtų siaubas.

Uždengiau kardą ir įsikišau atgal į kišenę.

– Eikime toliau, – paraginau ir žvilgtelėjau į Grouverį. – Ar gali eiti?

Jis atsiduso.

– Taip, žinoma. Šiaip ar taip, man tie batai niekada nepatiko.

Draugas stengėsi kalbėti narsiai ir žvaliai, tačiau jis drebėjo lygiai taip pat, kaip mudu su Anabeta. Padaras, tūnantis duobėje, buvo ne naminis gyvūnėlis. Kažkaip suvokiau, jog ta būtybė – neįsivaizduojamai sena ir galinga. Tokios pirmapradės galios neįaučiau net atsidūręs šalia Echidnos. Man beveik palengvėjo, kai nusigręžiau nuo tunelio ir priešais išvydau Hado rūmus.

Bet tik beveik.

Aukštai tamsoje ratais sklandė furijos. Tvirtovę juosiančios sienos buvo iš juodo žerintio akmens. Maždaug dviejų aukštų namo dydžio bronziniai vartai stovėjo plačiai atverti.

Kai priėjome arčiau, pamačiau vartuose išgraviruotas mirties scenas. Kai kurios buvo šiuolaikiškos – virš miesto sprogstanti atominė bomba, apkasuose susigrūdę kareiviai su dujokaukėmis, būriai badaujančių afrikiečių, laikančių tuščius dubenis. Keista, tačiau visi tie vaizdai atrodė tarsi įamžinti bronzoje prieš tūkstančius metų.

„Įdomu, ar tai pranašystės, kurios jau išsipildė?“ – pagalvojau.

Vidiniame rūmų kieme pamatėme patį keisčiausią sodą, kokį tik galima įsivaizduoti. Ten augo margaspalviai grybai, nuodingi krūmokšniai ir keisti švytintys augalai, kuriems vešėti nereikėjo saulės spindulių. Gėlių trūkumą kompensavo gražūs brangakmeniai: mano kumščio dydžio rubinai ir neapdorotų deimantų luitai. Šen bei ten stovėjo statulos iš Medūzos sodo – jos atrodė tarsi sustingę vakarėlio svečiai: suakmenėję vaikai, satyrai ir kentaurai. Visų veidus bjaurojo groteskiškos šypsenos.

Pačiame sodo viduryje augo keli granatmedžiai. Oranžiniai jų žiedai tamsoje skleidė neoninę šviesą.

– Persefonės sodas, – paaiškino Anabeta. – Eime toliau.

Supratau, kodėl draugė taip skubėjo. Oras prisipildė aitraus svaiginančio granatų aromato. Staiga užsimaniau suvalgyti bent vieną vaisių, tačiau kaipmat prisiminiau Persefonės istoriją. Jei Požemio pasaulyje nurysime bent vieną kąsnelį, niekada iš ten nebeišeisime. Pastūmiau Grouverį, kol jis nespėjo nusiskinti sultingo granato.

Laiptais užkopėme prie rūmų, praėjome tarp dviejų juodų kolonų ir juodo marmuro portiku patraukėme į Hado namus. Vestibiulio grindys buvo iš poliruotos bronzos. Jose atsispindėjo judanti deglių šviesa – atrodė, kad bronzos virė ir kunkuliavo. Lubų nebuvo, tik labai aukštai pamatėme urvo uolienas. Tikriausiai čia niekam niekada neteko rūpintis, kad neprilytų vidun.

Abipus durų stovėjo sargybiniai – kariška uniforma vilkintys griaučiai. Vieni kariai vilkėjo senovės graikų karišką aprangą, kiti – britiškus raudonus švarkus*, tretį – maskuojamų spalvų uniformas su JAV vėliavėlėmis ant pečių. Pirmi buvo ginkluoti ietimis, antri – muškietomis, tretį – automatais M-16. Nei vienas sargybinis mūsų nesustabdė. Kai žengėme per vestibulį, kurio gale buvo daugybė durų, jie nusekė mus tuščiomis akiduobėmis.

Duris saugojo du JAV jūreivių skeletai. Kai prisiartinome, jie išsiviepė. Ant šitų sargybinių krūtinių kabėjo reaktyviniai granatsvaidžiai.

– Žinote, ką... – sumurmėjo Grouveris. – Galėčiau lažintis, kad Hadui nekyla rūpesčių dėl įkyrių prekeivių.

Dabar mano kuprinė svėrė visą toną – niekaip negalėjau suprasti, kodėl. Norėjau ją atsegti ir patikrinti, ar netyčia neįsimečiau boulingo kamuolio, tačiau buvo netinkamas metas kuistis.

– Na, – tarstelėjau, – manau, kad reikėtų... pasibelsti, tiesa?

Koridoriumi padvelkė karšto vėjo gūsis, durys staiga atsivėrė. Sargybiniai pasitraukė į šalis.

– Tikriausiai tai reiškia *entrez-vous*, – tarė Anabeta.

* Nuo XVII a. pabaigos iki XX a. pradžios Didžiosios Britanijos kariai vilkėdavo raudonus uniforminius švarkus. Jie buvo vadinami raudonšvarkiais.

Patalpa atrodė beveik taip, kaip buvau matęs sapne, tačiau šįkart Hado sostas nebuvo tuščias.

Tai buvo trečiasis dievas, kurį man teko sutikti, tačiau šis, priešingai nei pirmieji du, buvo tikrai panašus į dievą.

Hadas buvo mažų mažiausiai dešimties pėdų ūgio, apsilikęs juodo šilko drabužiais, jo galvą vainikavo tikro aukso pynučių karūna. Oda buvo balta kaip albinoso, pečius siekiantys plaukai – juodojo gintaro tamsumo. Hadas neatrodė toks raumeningas kaip Arėjas, tačiau jis spinduliavo galia. Požemio dievas išsėjosi atsilošęs iš žmonių kaulų padarytame soste ir atrodė lankstus, gracingas ir pavojingas kaip pantera.

Iškart pajutau, kad šitas dievas gali man įsakinėti. Jis žinojo daugiau negu aš ir galėjo būti mano valdovas. Stengiausi išmesti iš galvos tokias mintis.

Hado aura veikė mane lygiai taip pat, kaip ir Arėjo. Mirties valdovas man pasirodė panašus į Adolfą Hitlerį, Napoleoną ir teroristų vadus, kurie siunčia savižudžius sprogdintojus. Hado žvilgsnis irgi buvo toks skvarbus, o jo charizma tokia pat bloga, tačiau kartu ir kerinti.

– Tu drąsus, jeigu ryžaisi ateiti čia, Poseidono sūnau, – prabilo Hadas perdėtai maloniu balsu. – Po to, ką man iškrėtei, elgiesi pernelyg narsiai. O gal tiesiog esi visiškas kvailys?

Sąnariai sustingo. Troškau nukristi ant grindų ir tiesiog užsnūsti prie Hado kojų – susirangyti ir užmigti amžiams.

Stengdamasis įveikti mieguistumą, žingtelėjau į priekį. Žinojau, jog privalau pasakyti:

– Valdove ir dėde, atvykau atlikti dvi užduotis.

Hadas kilstelėjo antakį. Kai jis palinko į priekį, juodu drabužių klostėse pastebėjau tamsius kančios iškreiptų veidų kontūrus. Atrodė, kad Mirties dievo drabužiai buvo sudygsniuoti Bausmės laukuose įkalintomis sielomis, kurios iš paskutiniųjų mėgino ištrūkti. Mano hiperaktyvumo sindromas ragino paklausti, ar kiti Hado drabužiai irgi pagaminti tokiu pat būdu. Įdomu, kokių baisių dalykų turi prikristi gyvenime, kad už bausmę būtum įsiūtas į Hado apatinius?

– Tik dvi užduotis? – nusišaipė Hadas. – Pasipūtęs vaikiščas. Tarsi dar mažai būtum pavogęs. Na, kalbėk. Man linksma – todėl tavęs dar neužmušiau.

Susivaldžiau. Rodės, kad reikalai klostėsi taip, kaip aš labiausiai bijojau.

Pažvelgiau į antrąjį sostą, šiek tiek mažesnę, stovintį greta Hado. Jis buvo gelės formos, juodas, paaukuotais kraštais. Troškau, kad tą akimirką šalia būtų karalienė Persefonė. Prisiminiau mitus, kuriuose pasakojama apie jos gebėjimą sutramdyti sutuoktinio įniršį. Deja, buvo vasara. Šį metų laiką Persefonė praleisdavo viršu-

je, šviesiame pasaulyje, su savo motina, žemdirbystės deive Demetra. Būtent jos apsilankymai, o ne planetos pasvirimas nulemia metų laikų kaitą.

Anabeta atsikrenkštė ir pirštu bakstelėjo man į nugarą.

– Valdove Hadai, – pradėjau, – tarp dievų neturi kilti karo. Tai būtų... labai blogai.

– Tikrai blogai, – paslaugiai pridūrė Grouveris.

– Pone, labai prašau, atiduokite man Dzeuso žaibų strėlę, – bėriau toliau. – Leiskite man ją nunešti į Olimpą.

Hado akys grėsmingai sužėrėjo.

– Pridaręs man šitiek bėdų, tu dar drįsti reikšti tokią pretenziją? – suriaumojo jis.

Grižtelėjau pažiūrėti į draugus. Jie atrodė sumišę ne mažiau už mane.

– Hm... dėde, – lemenau, – jūs pasakėte, kad pridariau bėdų. Ką aš padariau?

Sosto salę supurtė toks stiprus smūgis, kad ji tikriausiai pajuto ir visas Los Andželas. Nuo urvo lubų pažiरो nuolaužos. Akimirksniu atsivėrė visos durys, vidun pasipylė sargybinių skeletai – šimtai mirusių karių, atstovaujančių visoms Vakarų civilizacijos tautoms ir epochoms. Jie išsirikiavo salės pasieniuose ir užblokavo išėjimus.

– Gal tu, dievaiti, manai, jog *aš noriu* karo? – suriaumojo Hadas.

Na, šitie vyrukai nepanašūs į kovotojus už taiką, – norėjau atrėžti, bet pamaniau, kad taip kalbėti būtų pavojinga.

– Jūs – Mirties valdovas, – atsargiai atsakiau. – Juk karas padėtų išplėsti jūsų valdas, tiesa?

– Tu kalbi lygiai taip pat, kaip mano broliai! Gal manai, kad man reikia dar daugiau žmonių? Nejaugi nematei, kaip plačiai išsidriekusios Plėnūnių pievos?

– Na... – numykiau.

– Ar bent įsivaizduoji, kaip mano karalystė išsiplėtė vien per praėjusį šimtmetį? – niršo požemio dievas. – Ar žinai, kiek naujų poskyrių teko atidaryti?

Pravėriau burną, ketindamas prabilti, tačiau Hadas toliau liejo savo rūpesčius.

– Teko ieškoti daugiau apsaugininkų, – dejavo jis, – o prie teisėjų palapinės nuolat susidaro grūstys. Teisėjams tenka dirbti dvigubus viršvalandžius. Persi Džeksonai, aš visada buvau turtingas dievas, nes valdau visus po žeme slypinčius brangiuosius metalus. Deja, pastaruoju metu labai padidėjo išlaidos!

– Charonas nori, kad padidintumėt jam algą, – išpyškinau, prisiminęs keltininko prašymą, ir iškart pasigailėjau – verčiau būčiau užsisivęs burną.

– Tik nepradėk man priekaištauti dėl Charono! – sustūgo Hadas. – Nuo tada, kai tas vaikinys pamėgo itališkus kostiumus, jis tapo nepakenčiamas. Visur daugybė problemų, aš pats turiu jas išspręsti. Vien kasdienių kelionių iš rūmų iki vartų pakanka, kad išeičiau iš proto. Ne, dievaiti, man nereikia daugiau sielų. Aš *nenoriu* šito karo.

– Tačiau jūs pavogėte Dzeuso žaibų lazda, – išdrožiau.

– Melas! – žemė vėl sudrebėjo. Hadas pakilo iš sosto – jis buvo ne žemesnis už futbolo vartų virpstą. – Tavo tėvas gali kvailinti Dzeusą, berniuk, tačiau aš ne toks kvailys. Perpratau jo planą.

– Jo planą? – pakartojau nustebejęs.

– *Tu esi tas vagis, kuris buvo įsibrovęs per žiemos saulėgrįžą, – pareiškė Požemio valdovas. – Tėvas buvo sumanęs nusiųti tavo egzistavimą – buvai mažytė jo paslaptis. Jis nusiuntė tave į Olimpo sosto salę. Iš ten paėmė žaibų strėlę ir mano šalną. Jeigu nebūčiau į Jancio akademiją nusiuntęs furijos ir suradęs tavęs, Poseidonui tikriausiai būtų pavykę nusiųti savo kėslus pradėti karą. Bet dabar esi priverstas prisipažinti. Tu demaskuotas kaip Poseidono siųstas vagis, tučtuojau turėsi grąžinti mano šalną!*

– Bet... – įsiterpė Anabeta. Supratau, kad jos protas skrieja milijono mylių per valandą greičiu. – Pone Hada, ar jūsų tamsos šalnas irgi dingo?

– Mergaite, tik neapsimetinėk, kad esi niekuo dėta. Judu su satyru padėjote šitam didvyriui. Jūs atėjote čia pagąsdinti manęs Poseidono vardu ir – net neabejoju – įteikti man ultimatumą. Gal Poseidonas galvoja, kad gali šantažu priversti mane jam padėti?

– Ne! – sušukau. – Poseidonas ne... aš ne...

– Aš niekam nesakiau apie šalmo vagystę, – suniurzgė Hadas, – kadangi žinojau – iš Olimpo dievų nėra ko tikėtis net menkiausio teisingumo ar pagalbos. Prasitaręs, kad netekau galingiausio ir labiausiai bauginančio ginklo, galėjau sau tik pakenkti. Todėl pradėjau ieškoti tavęs savo jėgomis, o kai sužinojau, jog pats ateini čia perduoti grasinimų, nesistengiau tavęs sulaikyti.

– Nemėginote mūsų sulaikyti? – nusistebėjau. – Bet...

– Tučtuojau gražink mano šalmą arba aš sustabdysiu mirtį, – suriaumojo Hadas. – Tokia yra mano sąlyga. Aš atversiu žemę ir išleisiu mirusiuosius. Paversiu jūsų gyvenimą siaubingu košmaru. O tu, Persi Džeksonai... *tavo* skeletas ves mano kariuomenę iš Požemio pasaulio.

Visi salėje stovėję kareivių griaučiai žengė žingsnį pirmyn ir paruošė ginklus mūšiui.

Tą akimirką turėjau išsigąsti. Keista, tačiau pasijutau įžeistas. Niekas manęs taip nesiutina, kaip kaltinimas padarius kažką, ko iš tiesų nepadariau. Daug kartų buvau patyręs tokią neteisybę.

– Jūs toks pat blogas kaip, ir Dzeusas, – atkirtau. – Manote, kad pavogiau jūsų šalną? Ir dėl to pasiuntėte furijas mane persekioti?

– Žinoma, – sutiko Hadas.

– Ir visus tuos monstrus? – toliau kamantinėjau.

Mirties valdovas patempė lūpą.

– Su jais neturiu nieko bendra. Nenorėjau greitos tavo mirties... Troškau, kad pirmiausiai čia ateitum gyvas ir savo akimis pamatytum visus kankinimus Baasmės laukuose. Kaip manai, kodėl leidau taip lengvai įžengti į savo karalystę?

– *Lengvai?* – nusistebėjau.

– Gražink mano daiktą! – suriaumojo Hadas.

– Aš neturiu jūsų šalmo, – gyniausi. – Atvykau valdovo strėlės.

– Tu jau turi ją! – šėlo Požemių valdovas. – Tu jį atsinešei čia, mažas kvaily, manydamas, jog pavyks mane pagąsdinti!

– Bet tai netiesa! – ginčijausi.

– Atsek savo kuprinę, – paliepė Hadas.

Mane apėmė siaubinga nuojauta. Tas svoris mano kuprinėje, tarsi ten būtų atsiradęs boulingo kamuolys... Juk negalėjo būti, kad...

Nusimečiau kuprinę nuo peties ir atsegiau užtrauktuką. Tada pamačiau maždaug dviejų pėdų ilgio metalinį

cilindrą, nusmailintą abiejuose galuose ir gaudžiantį nuo susikaupusios energijos.

– Persi, – sušnabždėjo apstulbusi Anabeta, – kaip?...

– Aš... aš nežinau, – vapėjau. – Nieko nesuprantu.

– Jūs, didvyriai, visi vienodi, – nusišaipė Hadas. – Apsikvailinai per savo puikybę. Pamanei, kad gali atsinešti tokį ginklą ir man juo grasinti. Man nereikėjo Dzeuso žaibų strėlės, bet jeigu jau ji čia, atiduosi ją man. Neabejoju, kad turėdamas šitą daikčiuką galėsiu dėl daug ko nusiderėti. O dabar... mano šalmas. Kur jis?

Stovėjau netekęs žado. Šalmo aš neturėjau. Net neįsivaizdavau, kaip valdovo strėlė pateko į mano kuprinę. Norėjau patikėti, kad Hadas buvo sumanęs kažkokią apgavystę – juk jis blogas vyrukas, – tačiau staiga pasaulis apsivertė aukštyn kojomis. Supratau, kad iki šiol buvau tik žaisliukas kažkieno rankose. Dzeusą, Hadą ir Poseidoną kiršino kažkas kitas. Valdovo strėlė gulėjo mano kuprinėje, o kuprinę man davė...

– Valdove Hadai, – pagaliau prabilau, – visa tai yra klaida.

– Klaida? – riaumojo mirusiųjų valdovas.

Griaučiai nukreipė į mane savo ginklus. Viršuje išgirdau plasnojant odinius sparnus – trys furijos nutūpė ant savo

valdovo sosto atkaltės. Viena gailėstingoji, turinti ponios Dods veidą, piktai išsiviepė man ir pliaukštelėjo botagu.

– Čia ne klaida, – atkirto Hadas. – Žinau, ko atėjai. Aš žinau *tikrąją* priežastį, kodėl atsinešei valdovo strėlę. Ketini derėtis dėl jos.

Iš Hado delno pakilo auksinis ugnies kamuolys. Jis susprogo ant laiptų tiesiai priešais mane. Pamačiau savo mamą, sustingusią į aukso lietaus lašelius – ji atrodė lygiai taip pat, kaip tą akimirką, kada Minotauro ranka mirtinai užgniaužė jos kaklą.

Negalėjau išstarti nė žodžio. Ištiesiau į mamą ranką, tačiau nuo jos sklindanti šviesa buvo karšta kaip ugnis.

– Taip, – patenkintas pareiškė Hadas. – Aš ją paėmiau. Persi Džeksonai, žinojau, kad ateisi su manimi derėtis. Gražink mano šalną, ir aš ją paleisiu. Juk žinai, kad ji nemirusi – *dar ne*. Tačiau jeigu mane supykdysi, viskas gali pasikeisti.

Pagalvojau apie kišenėje paslėptus perlus. Gal jie padėtų man iš čia ištrūkti? Jei tik galėčiau išlaisvinti savo mamą...

– O, perlai, – iškošė Hadas, ir kraujas sustingo mano gyslose. – Taip, mano brolis mėgsta mažas gudrybes. Persi Džeksonai, ištrauk keturis perlus.

Mano ranka prieš mano valią pakluso Hadui ir ištraukė iš kišenės perlus.

– Tik trys, – nusišaipė Mirties valdovas. – Kaip apmaudu. Turėjai suprasti, kad kiekvienas perlas gali iš čia

išvesti tik vieną asmenį. Taigi, mažasis dievaiti, dabar pamėgink pasiimti savo mamą. Kurį draugą amžiams paliksi man? Na, greičiau. Rinkis. O gal verčiau atiduok man kuprinę ir sutik su mano sąlygomis?

Pažvelgiau į Anabetą ir Grouverį. Jų veidai buvo niūrūs.

– Mus apgavo, – pranešiau jiems, – ir mumis pasi-naudojo.

– Taip, – sutiko Anabeta, – tačiau kodėl? Ir dar tas balsas duobėje...

– Aš dar nežinau, – atsakiau. – Bet ketinu pasiklausti.

– Apsispręsk, berniuk! – suriko Hadas.

– Persi, – Grouverio ranka palietė mano petį, – negali jam atiduoti strėlės.

– Žinau.

– Palik mane čia, – pasiūlė draugas. – Panaudok trečią perlą savo mamai išvaduoti.

– Ne!

– Aš esu satyras, – kalbėjo Grouveris. – Mes, priešingai negu žmonės, neturime sielų. Jis gali kankinti mane iki mirties, tačiau amžinai jis manęs neturės – iškart atgimsiu gėle ar kažkuo panašiu. Tai pati geriausia išeitis.

– Ne, – paprieštaravo Anabeta ir išsitraukė bronzinį peilį. – Eisite judu. Grouveri, tu privalai saugoti Persį. Turi gauti ieškotojo licenciją ir pradėti ieškoti Pano.

Padėk Persiui išsivesti savo mamą. Aš jus pridengsiu. Ketinu eiti žemyn ir susikauti.

– Jokių būdų, – nesutiko Grouveris. – Aš lieku čia.

– Galvok smegenimis, ožiuk! – siuto Anabeta.

– Liaukitės abu! – jaučiausi taip, tarsi mano širdį kas nors plėštų per pusę. Abu draugai buvo su manimi pačiomis sunkiausiomis akimirkomis. Prisiminiau, kaip Grouveris puolė Medūzą jos statulų sode, kaip Anabeta mus išgelbėjo nuo Cerberio. Mes kartu išgyvenome patekę į Hefaisto spąstus vandens pramogų parke, patyrėme siaubingų nuotykių Sent Luiso arkoje ir „Lotoso“ viešbutyje. Nukeliavau tūkstančius mylių galvodamas apie tai, kad kažkuris draugas mane išduos, tačiau šitie draugai niekada taip nepasielgtų. Jie nuolat saugojo ir gelbėjo mane, o dabar ketino paaukoti savo gyvybes dėl mano mamos.

– Žinau, ką daryti, – nusprendžiau. – Imkite.

Abiem padaviau po perlą.

– Bet Persi... – mėgino prieštarauti Anabeta.

Atsigrėžiau į mamą. Norėjau paaukoti savo gyvybę ir panaudoti paskutinį perlą, kad ją išgelbėčiau, bet žinojau, ką ji pasakytų. Mama niekada to neleistų. Privalėjau nugabenti žaibų strėlę į Olimpą ir papasakoti Dzeusui tiesą. Privalėjau užkirsti kelią karui. Mama niekada neatleistų,

jeigu gelbėčiau ją, užuot atlikęs savo užduotį. Galvojau apie Pusedievių kalvoje girdėtą pranašystę – atrodė, kad nuo to laiko praėjo milijonas metų. *Pačioje pabaigoje tau nepavyks išsaugoti to, kas svarbiausia.*

– Atleisk, – tariau mamai. – Aš dar sugrįšiu. Būtinai surasiu išeitį.

Pasitenkinimo išraiška išnyko nuo Hado veido.

– Dievaiti... – pradėjo jis.

– Aš suieškosiu jūsų šalną, dėde, – pažadėjau. – Ir jį sugražinsiu. Nepamirškite padidinti Charonui algos.

– Nebandyk man nepaklusti... – suriaumojo Hadas.

– Beje, visai nepakenktų retkarčiais pažaisti su Cerberiu, – pridūriau. – Jam patinka raudoni guminiai kamuoliukai.

– Persi Džeksonai, tu ne...

– Pirmyn, – sušukau draugams.

Stipriai sviedėme perlus sau po kojomis. Kelias siaubingas akimirkas nieko neįvyko.

– Sunaikinti juos! – įsakė Hadas.

Skeletų armija puolė pirmyn. Vieni artinosi atstatę kardus, kiti – automatinius ginklus. Furijos atlėkė pliaukšėdamos ugnies botagais.

Tą pačią akimirką, kai skeletai pradėjo šaudyti, perlų duženos po mūsų kojomis susprogo, pavirsdamos žalia šviesa ir gaivaus jūros vėjo gūsiu. Atsidūriau balto perlamoto rutulyje, kuris netikėtai ėmė kilti nuo žemės.

Paskui mane skriejo Anabeta ir Grouveris. Ietys ir kulkos, nepadarydamos žalos, atsimušinėjo į perlamutro rutulius ir tarsi kibirkštys lėkė į visas šalis. Hadas rėkė taip įniršęs, kad drebėjo visa tvirtovė. Supratau, kad Los Andželo laukia nerami naktis.

– Pažvelkit viršun! – sušuko Grouveris. – Mes tuoj atsitreksime!

Iš tiesų mes skriejome tiesiai į stalaktitus. Pamaniau, kad jie tikrai pradurs rutulius ir kiaurai persmeigs mūsų kūnus.

– Kaip valdyti šituos daiktus? – spiegė Anabeta.

– Nemanau, kad tai įmanoma! – atsakiau.

Kai burbulai trenkėsi į lubas, visi trys sutartinai suklikome ir... mus apgaubė tamsa.

Ar mes numirėme?

Ne. Jaučiau, kad vis dar kilome. Skrodėme kietas uolienas taip lengvai, kaip oro burbulai, kylantys iš vandens. „Štai kur slypėjo perlų galia,“ – supratau. *Tai, kas priklauso jūrai, visada sugrįš į jūrą.*

Kelias sekundes pro rutulio sienas negalėjau nieko įžiūrėti – mano perlas skverbėsi pro vandenyno dugną. Kiti du perlamutriniai rutuliai – Anabetos ir Grouverio – neatsilikdami kilo vandeniui aukštin. Staiga nuaidėjo sprogoimas.

Vos pasiekėmė paviršių, mūsų rutuliai susprogo, nuviesdami banglentinišką nuo lentos. Šis pasipiktinęs suburbėjo:

– Bjaurūs vaikėzai!

Supratome atsidūrę pačiame Santa Monikos įlankos viduryje. Pastvėriau Grouverį ir užvilkau ant gelbėjimosi plūduro. Paskui ten pat nutempiau ir Anabetą. Aplink mus ratus suko milžiniškas plėšrūnas – maždaug vienuolikos pėdų ilgio didysis baltasis ryklys.

– Prilupkim jį, – pasūliau.

Ryklys apsisuko ir nuplaukė šalin.

Banglentiniškai riktėlėjo kažką apie sugedusius grybus ir visu greičiu nusiyrė tolyn nuo mūsų.

Kažkaip supratau, kad buvo ankstyvas rytas. Birželio dvidešimt pirmoji, vasaros saulėgrįžos diena.

Tolumoje degė Los Andželas. Visame mieste kilo dūmų kamuoliai. Ten ką tik įvyko žemės drebėjimas, ir dėl jo buvo kaltas Hadas. Tikriausiai jis jau dabar siuntė paskui mane visą negyvėlių armiją.

Vis dėlto tą akimirką Požemio pasaulio problema man neatrodė pati svarbiausia.

Turėjau pasiekti krantą. Reikėjo grąžinti į Olimpą Dzeuso žaibų strėlę. Be to, privalėjau labai rimtai pasikalbėti su mane apgavusiu dievu.

KAIP SUSIPEŠIAU SU BUKAGALVIU GIMINAIČIU

Mus paėmė gelbėjimo tarnybos valtis. Gelbėtojai buvo pernelyg užimti, kad atkreiptų į mus ypatingą dėmesį ar nusistebėtų, kodėl trys vaikaliai, vilkintys gatvės drabužiais, staiga atsidūrė pačiame įlankos viduryje. Jiems reikėjo skubiai likviduoti katastrofos pasekmes. Radijo stotys kaito nuo pranešimų apie nelaimes.

Apgaubę pečius rankšluosčiais ir įdavę vandens butelius su užrašu „AŠ – JAUNASIS GELBĖTOJAS“, jie išlaipino mus Santa Monikos priplaukoje ir nuskubėjo padėti kitiems žmonėms.

Mūsų drabužiai – net ir mano – buvo kiaurai peršlapę. Kai horizonte pasirodė gelbėtojų tarnybos valtis, tyliai meldžiausi, kad manęs neištrauktų sausutėlaičio. Tai būtų labai nustebinę gelbėtojus. Taigi savu noru permirkau kaip viščiukas. Akivaizdu, kad stebuklingas atsparumas vandeniui kažkaip pradingo. Be to, buvau basas, kadangi savo batus atidaviau Grouveriui. Tikriausiai pamatę, kad vienas iš mūsų trijulės vietoje pėdų turi kanopas, gelbėtojai būtų nustebę daug labiau.

Kai pasiekėme sausumą, nužingsniavome paplūdimiu stebėdami, kaip nuostabaus saulėtekio fone degė mies-

tas. Jaučiausi tarsi ką tik būčiau prisikėlęs iš mirusiųjų – iš tiesų panašiai ir buvo. Kuprinėje jaučiau Dzeuso žaibų strėlės svorį, tačiau po susitikimo su mama mano širdis buvo dar sunkesnė už valdovo ginklą.

– Negaliu patikėti... – bambėjo Anabeta, – mes sukorėme tokį kelią...

– Tai buvo apgavystė, – pareiškiau. – Strategija, verta Atėnės.

– Liaukis! – perspėjo draugė.

– Tu juk supratai, kad mus vedžiojo už nosies, tiesa? – paklausiau.

Anabeta nudelbė akis. Jos pyktis slūgo.

– Taip, aš supratau, – prisipažino.

– Na, o aš ne! – nepatenkintas niurzgė Grouveris. – Ar kas nors...

– Persi... – sušnabždėjo Anabeta. – Labai užjaučiu dėl tavo mamos. Man labai gaila...

Norėjau jos negirdėti. Jei pradėčiau kalbėti apie mamą, tikriausiai apsiverkčiau kaip mažas vaikas.

– Pranašystė buvo teisinga, – dėščiau mintis. – *Eisi į Vakarų ir susitiksi su nusigrėžusiu dievu*. Tačiau tas dievas – ne Hadas. Jis nenori, kad tarp Didžiojo trejeto kiltų karas. Vagystė – kažkurio kito darbas. kažkas pavogė Dzeuso žaibų strėlę bei Hado šalną ir suvertė kaltę man, kadangi esu Poseidono sūnus. Dėl to Po-

seidoną apkaltino abu broliai. Šiandien po saulėlydžio prasidės karas tarp trijų galingiausių dievų, o aš būsiu to karo priežastis.

Grouveris sutrikęs papurtė galvą.

– Kas galėtų būti toks klastingas? – svarstė jis. – Kas galėtų trokšti tokio baisaus karo?

Sustojau ir įsistebeilijau į paplūdimį.

– Po velnių! Leisk man pagalvoti.

Staiga jį pamačiau. Apsivilkęs odinius drabužius, su tamsiais akiniais, per petį persimetęs aliumininę beisbolo lazdą, jis stovėjo ir laukė mūsų. Greta burzgė motociklas – jo šviesos nudažė smėlį raudonai.

– Ei, vaike, – pašaukė Arėjas. Rodės, kad jis nuoširdžiai džiaugėsi mane matydamas. – Juk turėjai mirti.

– Apgavai mane, – atrėžiau. – Tai *tu* pavogei šalną ir valdovo strėlę.

Karo dievas išsiviepė.

– Na, tiesą sakant, asmeniškai jų nevogiau. Dievams labai griežtai draudžiama imti vienas kito galios simbolius. Tačiau tu ne vienintelis pasaulyje didvyris, kuris sugeba atlikti tam tikras užduoteles.

– Kuriuo pusdieviu pasinaudojai? – paklausiau. – Gal Klarisa? Ji ten buvo per žiemos saulėgrįžą.

Atrodė, kad toks spėjimas jį prajuokino.

– Tai nesvarbu, – pareiškė Arėjas. – Svarbiausia tai, vaikuti, kad tu trukdai man sukelti karą. Turėjai gauti

galą Požemio pasaulyje. Tada senasis Dumbliasmegenis įnirštų ant Hado už tavo nužudymą, o Lavondvelkis turėtų žaibų lazda, todėl Dzeusas pyktų ant jo. O Hadas vis dar ieško šito...

Arėjas iš kišenės ištraukė slidininko kepurę – tokias paprastai užsimauna bankų plėšikai – ir padėjo ant motociklo vairo. Kepurė akimirksniu pavirto prašmatniu bronziniu kario šalmu.

– Tamsos šalmas, – sušnabždėjo Grouveris.

– Visiškai teisingai, – sutiko Arėjas. – Tai kur aš baigiau? Ach, tiesa – Hadas pyks ant abiejų – tiek ant Dzeuso, tiek ant Poseidono. Juk jis nežino, kas pavogė jo brangenybę. Taigi mes netrukus galėsime stebėti labai įdomias trijų brolių kumštynes.

– Bet juk jie – jūsų šeimos nariai! – sušuko pasipiktinusi Anabeta.

Arėjas gūžtelėjo pečiais.

– Tai pats geriausias karas. Pats kruviniausias. Aš visada kartoju, kad nėra nieko malonesnio, kaip stebėti kovojančius giminaičius.

– Tu įbrukai man kuprinę Denveryje, – prisiminiau. – Valdovo strėlė ten buvo visą laiką.

– Ir taip, ir ne, – nusišaipė Arėjas. – Tikriausiai tavo mažoms mirtingoms smegenims bus per sunku suvokti, kad kuprinė yra valdovo strėlės dėklas, tik šiek tiek

pakeitęs pavidalą. Strėlė sujungta su juo, panašiai kaip kardas, kurį tu, vaikuti, turi. Juk jis visada sugrįžta į tavo kišenę, tiesa?

Nusistebėjau, kad Arėjas apie tai žinojo, bet paskui dingtelėjo, kad karo dievas tikriausiai domisi visais ginklais.

– Šiaip ar taip, – tęsė Arėjas, – aš šiek tiek pažaidžiau su magija ir pasistengiau, kad strėlė sugrįžtų į dėklą, vos tik įžengsi į Požemio pasaulį. Kai priartėjai prie Hado – bingo! – tau ją nusiunčiau paštu. Jei būtum žuvęs pakeliui, nieko nebūčiau praradęs – tebeturėčiau ginklą.

– O kodėl nepasilikai valdovo strėlės sau? – pasidomėjau. – Kodėl nusiuntei ją Hadui?

Arėjo žandas pradėjo trūkčioti. Akimirką atrodė, kad Karo dievas klausosi kito balso, skambančio giliai jo galvoje.

– Kodėl aš... na taip... su tokiu galingu ugnies ginklu...

Atrodė, kad Arėjas pateko į transą. Praėjo sekundė... dvi sekundės...

Mudu su Anabeta nervingai susižvalgėme.

Staiga Arėjo veidas pragiedrėjo.

– Nenorėjau patekti į bėdą. Daug smagiau buvo pakišti tave su visais įkalčiais.

– Meluoji! – surikau. – Juk ne tu sugalvojai nusiųsti valdovo strėlę į Požemio pasaulį, tiesa?

– Žinoma, aš! – iš tamsių akinių pasipylė dūmų kamuoliai. Atrodė, tarsi stiklai būtų sugavę saulės spindulių pluoštą ir padegę šeiminką.

– Ne tu įsakei pavogti, – pamėginau spėti. – kažkas kitas nusiuntė didvyrį į Olimpą ir įsakė atnešti tuos du daiktus. Kai Dzeusas tau liepė pasekti vagį, tu jį sugavai, tačiau nenuvedei pas Dzeusą. kažkas tave įtikino jį paleisti. Laikei daiktus ir laukei, kol kitas didvyris užbaigs darbą – nugabens juos į Požemio pasaulį. Tau įsakinėjo tas padaras, tūnantis duobėje.

– Aš – karo dievas! – sugriaudė Arėjas. – Man niekas neįsakinėja! Aš netgi nesapnuoju!

Aš sudvejojau.

– Ar kas nors kalbėjo apie sapnus? – paklausiau.

Arėjas atrodė sutrikęs, bet iš paskutiniųjų mėgino tai nuslėpti kvailai vaipydamasis.

– Grįžkime prie svarbiausios problemos, vaike. Tu gyvas. Negaliu leisti, kad nuneštum valdovo strėlę į Olimpą ir viską išsklotum tiems kietakakčiams idiotams. Taigi turiu tave užmušti – nieko asmeniška.

Karo dievas spragtelėjo pirštais. Staiga po jo kojomis sprogo smėlis – iš daubos išsoko milžiniškas šernas, dar didesnis ir bjauresnis už tą, kurio galva kabėjo

Pusdievių kalvos septintajame vasarnamyje virš durų. Spoksodama į mane mažomis žvilgančiomis akutėmis, pabaisa kojomis rausė smėlį ir, atstačiusi aštrias kaip skustuvai iltis, laukė komandos žudyti.

Žingtelėjau į vandenį.

– Pats kaukis su manimi, Arėjau, – pasiūliau.

Jis nusikvatojo, tačiau jo balse išgirdau ir vos junta-
mas nerimo ir sumišimo gaideles.

– Vaike, tu turi tik vieną talentą – sugebi puikiai pasprukti, – porino Karo dievas. – Pabėgai nuo Chimeros. Išnešei kailį iš Požemio pasaulio. Tačiau neturi to, kas svarbiausia.

– Bijai? – paklausiau.

– Tik tavo paaugliškuose sapnuose, – Arėjo akinių stiklai pradėjo lydytis nuo akių skleidžiamo karščio. – Nenoriu asmeniškai įsipainioti į šitą reikalą. Atleisk, vaike. Tu – ne mano lygio.

– Bėk, Persi! – sušuko Anabeta.

Milžiniškas šernas puolė.

Jau buvau įpratęs bėgti nuo monstrų. Nesvarbu, ar juos atsiuntė Hadas, ar Arėjas, ar dar kas nors.

Kai šernas puolė, nuėmiau rašiklio dangtelį ir žingtelėjau į šalį. Mano rankose atsirado Potvynio bangos. Užsimojau ir kirtau iš apačios. Nukirsta dešinioji šerno iltis nukrito prie mano kojų, o praradęs orientaciją gyvūnas puolė į jūrą.

– Banga! – sušukau.

Akimirksniu pakilusi didžiulė banga užliejo šerną ir, sūpuodama tarsi kokį skarmalą, nusinešė tolyn. Persigandusi pabaisa vieną kartą garsiai sužvigo, o tada ją visiems laikams prarijo vandenynas.

Atsigrėžiau į Arėją.

– Gal jau nusprendei pats kovoti su manimi? – pasiūliau. – Ar vėl slėpsies už kiaulės nugaros?

Arėjo veidas nuo įsiučio tapo purpurinis.

– Klausyk, vaike – galėčiau tave paversti...

– Tarakonu, – užbaigiau jo mintį. – Arba kaspinuočiu. Taip, net neabejoju. Tai apsaugotų tavo dievišką kailį nuo bizūno, ar ne?

Liepsnų liežuviai jau šokinėjo virš Arėjo akinių.

– O, vaike, tu tikrai prašai, kad tave sutrinčiau ir paversčiau riebalų bala.

– Jeigu pralaimėsiu, galėsi paversti mane, kuo tik panorėsi. Galėsi paimti valdovo strėlę. Jeigu laimėsiu aš, atiduosi man strėlę ir šalną, o pats pasitrauksi iš žaidimo.

Arėjas išsišiepė. Tada nuo peties nusikėlė beisbolo lazda ir paklausė:

– Kaip norėtum, kad tave sutrinčiau: klasikiniu būdu ar šiuolaikiškai?

Parodžiau kardą.

– Nuostabu, miręs berniuk, – tarė karo dievas. – Tada renkamės klasikinį būdą.

Beisbolo lazda pavirto didžiuliu kardu. Didelė sidabrinė rankena buvo kaukolės formos, su rubinu tarp dantų.

– Persi, – perspėjo Anabeta. – Nedaryk to. Jis – dievas.

– Jis – bailys, – atrėžiau.

Draugė nebeprieštaravo.

– Užsisek šitą – gal atneš sėkmę.

Ji nusiėmė vėrinį su penkerių stovyklavimo metų atminimo karoliukais ir tėvo dovanotu žiedu ir užmovė man ant kaklo.

– Susitaikymas, – pasakė draugė. – Atėnė ir Poseidonas kartu.

Mano veidas šiek tiek nukaito, tačiau šiaip ne taip pavyko nusišypsoti.

– Ačiū, – padėkojau.

– Paimk ir šitą, – prabilo Grouveris ir atkišo skardinę – tikriausiai laikė ją kišenėje per visą tūkstančio mylių kelionę. – Satyrai tavo pusėje.

– Grouveri... net nežinau, ką pasakyti, – sumikčiojau.

Draugas patapšnojo man per petį. Įsikišau skardinę į galinę kelnų kišenę.

– Ar jau baigėte atsisveikinimo ceremonijas? – prunkštelėjo prie manęs artėdamas Arėjas. Odiniai drabužiai plaikstėsi jam už nugaros, saulėtekio šviesoje kardas žėrėjo kaip ugnis. – Aš kovuju visą amžinybę, vaikuti. Mano jėgos beribės – esu nemirtingas. O kuo tu ypatingas?

„Nesu toks savimyla,“ – dingtelėjo, tačiau balsu neištariau. Tebestovėjau ant bangų laižomos smėlio juostos, paskui žingtelėjau gilyn iki kulkšnių. Galvoju apie tai, ką Anabeta apie Arėją buvo pasakiusi Denverio užkandinėje, – rodės, viskas vyko taip seniai: *Arėjas turi tik fizinių jėgų, daugiau nieko. Net ir jėga kartais turi nusilenkti prieš išmintį.*

Jis kirto žemyn – taikė į galvą, tačiau manęs toje vietoje nebebuvo.

Mano kūnas galvojo už mane. Atrodė, kad vanduo mane išsviedė į orą – praskriejau viršum Arėjo ir leisdamasis žemyn kirtau kardu. Karo dievas irgi buvo greitas – jis pasisuko ir ašmenys, turėjusios pataikyti tiesiai į nugarą, atsimušė į jo ginklo rankenos galą.

– Neblogai, visai neblogai, – burbtelėjo išsišiepęs.

Tada vėl kirto. Man teko išsokti į sausumą. Pamėginau žingtelėti į šalį ir vėl sugrižti į vandenį, tačiau Arėjas, rodės, perprato mano ketinimus. Jis mane spaudė labai smarkiai – turėjau sutelkti visą dėmesį, kad nebūčiau supjaustytas griežinėliais. Vis toliau nuo vandens.

Niekaip nepavyko rasti nepridengtų vietų, kad galėčiau pulti. Arėjo kardas buvo bent keliomis pėdomis ilgesnis už Potvynio bangas.

Susipažink artimiau, – kartą aiškino Lukas per fechtavimo pamoką. – *Jeigu tavo kardas trumpesnis, priek arčiau.*

Žengiau į priekį ir vėl smogiau, tačiau Arėjas tik to ir laukė. Jis išmušė kardą man iš rankų ir trenkė į krūtinę. Pakilau į orą ir nuskriejau apie dvidešimt – trisdešimt pėdų. Jei nebūčiau nusileidęs į minkštą kopų smėlį, tikriausiai būtų sulūžęs stuburas.

– Persi! – sušuko Anabeta. – Policininkai!

Man dvejinosi akyse. Atrodė, kad į krūtinę stuktėlėjo taranas. Galiausiai vargais negalais pavyko pakilti ant kojų.

Negalėjau paleisti Arėjo iš akių – bijojau, kad jis per kelias sekundes sukapos mane gabalėliais. Vis dėlto pakrantės alėjoje pastebėjau žybsinčias raudonas švieses. Sutrinkęs automobilio durelės.

– Štai ten, pareigūne! – kažkas klyktėlėjo. – Matote?

Šiurkštus policininko balsas subaubė:

– Jis panašus į tą vaikigalį, kurį rodė per televiziją... kas, po velnių...

– Tas vyras ginkluotas, – pastebėjo antras policininkas. – Iškviesk pastiprinimą.

Spėjau nusiridenti į kitą pusę – po akimirkos Arėjo kardas susmigo į smėlį.

Nuskubėjau pasiimti savo ginklo, sugriebiau jį ir stipriai smogiau Arėjui į veidą. Deja, mano smūgį jis ir vėl atrėmė.

Atrodė, kad priešininkas iš anksto žinojo, ką ketinu daryti.

Traukiausi atgal prie vandens – pamėginau priversti jį sekti iš paskos.

– Pripažink, vaike, – piktdžiugavo Arėjas, – tu nebeturi vilties. Aš tik žaidžiu su tavimi.

Mano protas ir julsės dirbo viršvalandžius. Dabar supratau, kodėl Anabeta sakydavo, kad hiperaktyvumo sindromas padeda išgyventi mūšyje. Mano galva buvo blaivutėlė – pro akis nepraslydo nė menkiausias smulkmenos.

Mačiau, kur taikėsi Arėjas. Galėjau pasakyti, kaip jis smūgiuos. Tuo pat metu suvokiau, ką kalba Anabeta ir Grouveris, stovintys kairėje pusėje, maždaug už trisdešimties pėdų. Mačiau, kaip privažiavo antras policijos automobilis. Kaukė sirenos. Pradėjo rinktis žiūrovai – žmonės, kurie dėl žemės drebėjimo buvo išėję į gatvę. Minioje pastebėjau kelis keistai judančius žmones. Supratau, kad tai užsimaskavę satyrai. Tarp susirinkusiųjų spindėjo ir mirusiųjų dvasios – atrodė, kad jie ištrūko

iš Hado paspoksoti į mudviejų kovą. Girdėjau, kaip kažkur viršuje plasnojo odiniai sparnai.

Sukaukė dar daugiau sirenų.

Žingtelėjau giliau į vandenį, bet Arėjas laikėsi tvirtai. Jo kardo smaigalys perskrodė mano rankovę ir įdrėskė dilbį.

Policininko balsas iš garsiakalbio šaukė:

– Tučtuojau meskite šautuvus! Padėkite juos ant žemės!

Šautuvus?

Žvilgtelėjau į Arėjo ginklą. Jis blyksėjo, todėl kartais atrodė panašus į šautuvą, kartais – į kardą. Nežinojau, ką žmonės mato mano rankose, bet supratau, kad tas vaizdas jiems tikrai nesukels noro manimi žavėtis.

Arėjas nusigręžė pažiūrėti į susirinkusią minią – gavau akimirką atsikvėpti. Pakrantėje jau stovėjo penki policijos ekipažai. Už jų gūžėsi daugybė pareigūnų – jų pistoletų vamzdžiai buvo nukreipti į mus.

– Tai asmeninis reikalas, – suriaumojo Arėjas. – Dinkit!

Tada mostelėjo ranka, ir raudonos ugnies siena nusirito tiesiai į pareigūnų mašinas. Policininkai vos spėjo pasislėpti – po kelių sekundžių jų transporto priemonės išlėkė į orą. Minia, stovėjusi už pareigūnų, klykdama išsilakstė.

Nugriaudėjo Arėjo juokas.

– Na, mažasis didvyri, dabar tave irgi paversiu kepsniu.

Tada jis vėl kirto. Atrėmiau smūgį. Priėjau pakankamai arti, kad galėčiau pats smūgiuoti, atlikau apgaulingą manevrą, tačiau puolimas vėl buvo atremtas. Bangos daužėsi į nugarą. Arėjas sekė paskui mane – vanduo jau siekė jo šlaunis.

Jaučiau jūros ritmą. Kilo potvynis, bangos vis didėjo. Staiga man šovė mintis. „Bangos, sumažėkit“, – pagalvojau ir pajutau, kad vanduo už mano nugaros atsitraukia. Valios jėga man pavyko sulaikyti atplūstantį potvynio vandenį, tačiau su kiekviena akimirka slėgis didėjo, tarsi kamštį spaustų vis didesnė angliarūgštės burbuliukų jėga.

Išsiviepęs patenkinta šypsena Arėjas vis artinosi. Nuleidau kardą – apsimečiau, jog esu pernelyg pavargęs pulti. „Dar luktelk“, – mintyse pasakiau jūrai. Slėgis beveik vertė mane iš kojų. Arėjas iškėlė kardą. Staiga paleidau potvynio vandenį. Stryktelėjau ant bangos keteros ir milžinišku greičiu nuskriejau tiesiai prie karo dievo. Šešių pėdų aukščio vandens siena kliktelėjo jam į veidą. Arėjas keikdamasis spjaudė jūros dumblius, kurių buvo pilna burna. Taškydamasis vandenių, nusileidau jam už nugaros ir apsimečiau, kad ketinu smogti į gal-

vą – tokį klaidinantį manevrą jau buvau daręs ir anksčiau. Arėjas apsigrėžė, kad suspėtų pakelti kardą, tačiau tą akimirką prarado orientaciją ir neperprato apgaulės. Pakeičiau smūgio kryptį, šoktelėjau į šalį ir dūriau į vandenį, pataikydamas į karo dievo kulną.

Nuaidėjo toks riksmas, kad Hado sukeltas žemės drebėjimas prieš jį atrodė kaip nereikšmingas įvykis. Aplink Arėją buvęs vanduo nuo garso bangos ištiško į šalis – liko tik penkiasdešimties pėdų skersmens drėgno smėlio apskritimas. Iš perpjauto karo dievo bato plūstelėjo ichoro – auksinio dievų kraujo – srovė. Arėjo veidą iškreipė grimasa, dar baisesnė už pačią didžiausią neapykantą. Išraiška atspindėjo ir skausmą, ir sutrikimą, ir nenorą patikėti tuo, kad jis sužeistas.

Keikdamasis senąja graikų kalba, Arėjas šlubčiodamas judėjo prie manęs.

Kažkas jį sulaikė.

Iš pradžių pamaniau, kad debesis uždengė saulę, bet tuojau pat supratau, kad įvyko daug blogesnis dalykas – visur blanko šviesa. Nyko garsai ir spalvos. Pajūrį užgulė kažkokia šalta, sunki antgamtinė būtybė. Ji sulėtino laiką, atšaldė orą ir privertė mane pajusti gyvenimo beviltiškumą ir kovos beprasmybę.

Temo.

Arėjas atrodė priblokštas.

Už mūsų nugarų liepsnojo policijos automobiliai. Žiūrovų minia buvo išsiskirsčiusi. Anabeta su Grouveriu stovėjo paplūdimyje ir apstulbę spoksojo į vandenį, skalaujantį Arėjo pėdas. Potvynio bangose sklaidėsi auksinis ichoro spindesys.

Arėjas nuleido kardą.

– Įsigijai priešą, dievaiti, – pareiškė jis man. – Ką tik pasirašei sau nuosprendį. Kaskart, kai kovodamas iškelsi kardą, kaskart, kai tikėsis sėkmės, pajusi mano prakeiksmą. Saugokis, Persėjau Džeksonai. Saugokis.

Karo dievo kūnas pradėjo žerėti.

– Persi! – sukliko Anabeta. – Nežiūrėk į jį!

Nusigrėžiau – karo dievas Arėjas įgavo savo tikrąjį, nemirtingąjį pavidalą. Žinojau, kad pažvelgęs į jį akimirkiniu pavirsčiau pelenais.

Šviesa pradingo.

Atsigrėžiau. Arėjo nebebuvo. Atslūgus potvynio bangoms, išvydome Hado Tamsos šalną. Pakėliau jį ir nuėjau pas draugus.

Nespėjęs prisiartinti išgirdau odinių sparnų plasnį. Iš dangaus nusileido ir priešais mane atsistojo trys piktos senutės su nėrinuotomis skrybėlėmis ir ugniniais botagais.

Vidurinioji furija – ta pati, kuri anksčiau buvo ponias Dods, – žingtelėjo prie manęs. Nors stovėjo atkišusi

iltis, šįkart furija neatrodė baisi – greičiau nusivylusi, tarsi būtų ketinusi suryti mane vakarienei, tačiau paskui supratusi, kad galiu pakenkti jos virškinimui.

– Mes viską matėme... – sušnypštė ji. – Juk... iš tiesų ten buvai ne tu?

Sviedžiau jai šalmą. Nustebusi furija jį sugavo.

– Sugražink jį Valdovui Hadui, – pasakiau. – Papasakok jam visą tiesą. Paprašyk atšaukti karą.

Furija kelias sekundes padvejojo, paskui dvišaku liežuviu lyžtelėjo savo žalias odines lūpas.

– Sėkmės tau, Persi Džeksonai. Užaugęs tapk tikru didvyriu. Jeigu ne, tai kitą kartą, kai pateksi man į nagus...

Ji nebaigė sakinio, tik užsisvajojusi skaniai sučepsėjo. Tada visos trys seserys suplasnojo lyg šikšnosparniai, pakilo į dūmų apgaubtą dangų ir pranyko.

Priėjau prie Anabetos ir Grouverio. Juodu nustebę vėpsojo į mane.

– Persi... – prabilo Grouveris. – Tai buvo taip neįtikėtina...

– Siaubinga, – pridūrė Anabeta.

– Nuostabu! – pataisė ją satyras.

Nesijaučiau nei išsigandęs, nei padaręs kažką nuostabaus. Buvau mirtinai pavargęs, išsunktas ir visiškai netekęs energijos.

– Ar jūs pajutote tai... net nežinau, kas ten buvo? – paklausiau draugų.

Abu sunerimę linktelėjo.

– Tikriausiai virš galvų sklandė furijos, – pasvarstė Grouveris.

Negalėjau tuo patikėti. kažkas Arėjui neleido manęs nužudyti. Ta jėga buvo daug galingesnė už furijas.

Dirstelėjau į Anabetą – mudu be žodžių supratome vienas kitą. Jau žinojau, kas slėpėtoje toje bedugnėje ir kas kalbėjo prie įėjimo į Tartarą.

Atsiėmiau iš Grouverio savo kuprinę ir žvilgtelėjau vidun. Valdovo strėlė tebebuvo vietoje. Toks palyginti nedidelis daikčiukas, galintis sukelti Trečiąją pasaulinį karą.

– Iki vakaro turime sugrįžti į Niujorką, – pasakiau.

– Bet tai neįmanoma, – atsiliepė Anabeta. – Nebent mes...

– ...skristume, – pabaigiau.

Draugė sutrikusi spoksojo į mane.

– Juk buvai perspėtas niekada neskraidyti lėktuvais ir nesuteikti Dzeusui progos numušti tave iš dangaus, ypač kai su savimi turi ginklą, daug galingesnę už atominę bombą.

– Taip, – patvirtinau. – Man tai buvo pasakyta dar aiškiau, negu dabar pakartojai tu. Eime.

KAIP AŠ ATSISKAICIU

Keista, kaip žmonės gali apgauti savo protą ir matyti daiktus tokius, kokie atitinka jų realybės versiją. Apie tai labai seniai man papasakojo Cheironas. Kaip visada, jo išmintį įvertinau daug vėliau.

Los Andželo naujienų tarnybos paskelbė, kad sprogimą Santa Monikos paplūdimyje sukėlė išprotėjęs grobikas, kuris apšaudė policijos automobilį. Kulka atsitiktinai pataikė į dujų vamzdį, kuris buvo pažeistas per žemės drebėjimą.

Tas išprotėjęs nusikaltėlis (t. y., Arėjas) Niujorke pagrobė mane bei dar du paauglius ir per dešimt siaubingų dienų atsitempė mus į kitą šalies pakraštį.

Galų gale paaikšėjo, kad vargšas Persis Džeksonas visai nėra tarptautinis nusikaltėlis. Naujajame Džersyje jis sukėlė sambrūzdį *Greyhound* kompanijos autobuse, mėgindamas ištrūkti iš pagrobėjo nagų (po kiek laiko liudininkai prisiekinės autobuse matę odiniais drabužiais vilkintį vyrą ir kartos: „Kodėl mes anksčiau jo nepastebėjome?“). Tas pats beprotis sukėlė sprogimą ir Sent Luiso arkoje. Juk vaikas negalėtų to padaryti. Denveryje padavėja matė, kaip šalia užkandinės nusikaltėlis gąsdino savo aukas. Ji paprašė draugo, kad šis

nufotografuotų įvykį, ir pranešė policijai. Galų gale narsusis Persis Džeksonas (man jau pradėjo patikti tas vaikas) Los Andžele atėmė pagrobėjo ginklą ir paplūdimyje susikovė su baisiuoju nusikaltėliu. Policija atvyko pačiu laiku. Deja, per milžinišką sprogimą sudegė penki policijos automobiliai, o nusikaltėlis, pasinaudojęs sumaištimi, sugebėjo pasprukti. Mirčių pavyko išvengti. Persis Džeksonas ir du jo draugai dabar saugūs – juos globoja policija.

Reporteriai dėstė mums šitą istoriją, o mes tik linkčiojome, spaudėme nenuoširdžias ašaras, apsimetėme pavargusiais (tai buvo visai nesunku) ir prieš kameras vaidinome nusikaltėlio aukas.

– Aš tik noriu, – sriūbavau braukdamas ašaras, – kuo greičiau vėl pamatyti savo gerąjį patėvį. Kaskart, kai išvysdavau jį per televiziją, jis mane vadindavo nusikaltėliu ir chuliganu, bet aš žinojau... kažkaip nujaučiau... kad mums viskas baigsis gerai. Esu tikras, kad mano patėvis norės atsilyginti visiems nuostabiojo Los Andželo gyventojams ir padovanos po mažą dovanėlę iš savo parduotuvės. Štai jo telefono numeris.

Policininkai ir reporteriai buvo taip sukrėsti, kad tučtuojau paaukojo pinigų trims lėktuvo bilietams į Niujorką.

Supratau, kad kito pasirinkimo neturiu – privalau skristi. Atsižvelgdamas į aplinkybes tikėjausi, kad

Dzeusas taip smarkiai ant manęs nebepyks. Vis dėlto buvo sunku prisiversti lipti į lėktuvą.

Skrydis priminė tikrą košmarą. Kiekvienas turbulencijos sukeltas krestelėjimas atrodė baisėsnis už visus graikų mitologijos minimus monstrus. Negalėjau atitraukti pirštų nuo porankių, kol galų gale sėkmingai pasiekėme *La Guardia* oro uostą. Už saugumo zonos mūsų jau laukė vietos žiniasklaidos atstovai, tačiau Anabeta padėjo nuo jų pasprukti. Užsidėjusi nematomą kepuraitę su *Yankees* logotipu, ji sušuko:

– Štai jie – eina valgyti jogurtinių ledų! Greičiau čionai!

Taip jai pavyko nuvilioti reporterius. Netrukus draugė prisijungė prie mūsų ties bagažo grąžinimo punktu.

Taksi sustojimo aikštelėje mes išsiskyrėme. Liepiau Anabetai ir Grouveriui grįžti į Pusdievių kalvą ir papasakoti Cheironui, kas nutiko. Jie nenorėjo sutikti – po visko, ką kartu ištvėrėme, man buvo labai sunku išsiskirti, tačiau žinojau, kad paskutinę užduoties dalį turiu atlikti vienas. Jeigu viskas susiklostytų netinkamai ir dievai nenorėtų manimi patikėti... Stengiausi, kad Anabeta su Grouveriu liktų gyvi ir papasakotų Cheironui visą tiesą.

Įsėdau į taksi ir patraukiau į Manhataną.

Po trisdešimties minučių žengiau į *Empire States Building* dangoraižio vestibulį.

Nudriskusiais drabužiais ir apdraskytu veidu tikriausiai atrodžiau kaip benamis vaikigalis. Be to, per pastarąsias dvidešimt keturias valandas nebuvo sudėjęs bluosto.

Priėjau prie apsaugininko, įsitaisiusio prie pulsto, ir pasakiau:

– Šešišimtas aukštas.

Jis skaitė storą knygą su burtininko atvaizdu ant viršelio. Nebuvo didelis *fantazy* gerbėjas, bet supratau, kad knyga yra įdomi, kadangi apsaugininkas tik po kelių sekundžių pajėgė atplėšti nuo jos akis.

– Nėra tokio aukšto, vaikuti.

– Man reikia audiencijos pas Dzeusą.

Vyriškis kvailai šyptelėjo.

– Atsiprašau, kaip sakei? – paklausė.

– Jūs teisingai išgirdote, – atsakiau.

Jau buvau bepatikįs, kad tas vyrukas yra paprastas mirtingasis, ir ketinau sprukti tolyn, kol jis dar neiškvietė sargybinių su tramdomaisiais marškiniais, tačiau jis netikėtai tarė:

– Be išankstinio susitarimo – jokių audiencijų, vaikuti. Valdovas Dzeusas nieko nepriima iš anksto nepranešus.

– O, manau, jis man padarys išimtį, – atrėžiau. Tada atitraukiau užtrauktuką ir atidariau kuprinę.

Apsaugininkas dėbtelėjo į metalinį cilindrą. Kelias sekundes jis nesuvokė, koks tai daiktas, o paskui staiga išbalo.

– Juk tai ne... – sulemeno.

– Taip, tai ji, – patvirtinau. – Ar norite, kad išsineščiau ją ir...

– Ne! Ne! – sušuko apsaugininkas. Tada pašoko nuo kėdės ir puolė paskubomis ant stalo ieškoti elektroninės užrakto kortelės. Radęs ištiesė ją man ir pasakė: – Įdėk ją į plyšį. Bet pirmiausia įsitikink, kad lifte be tavęs daugiau nieko nėra.

Viską padariau, kaip liepė apsaugininkas. Vos tik lifto durys užsivėrė, įstačiau kortelę į plyšį. Kortelė pradingo, o lifto valdymo skydelyje atsirado naujas raudonas mygtukas su skaičiumi 600.

Paspaudžiau jį ir ilgai ilgai laukiau.

„Lietaus lašai krinta ant mano galvos...“ – iš garsialkambio sklido muzikos įrašai.

Galų gale išgirdau skimbtelėjimą. Durys atsivėrė. Išėjau iš lifto ir vos nepatyrčiau širdies smūgio.

Stovėjau ore ant siauro akmeninio slenksčio. Apačioje driekėsi Manhatanas – mačiau jį tarsi iš lėktuvo. Priešais mane buvo sraigtiniai balto marmuro laiptai, vedantys per debesį tiesiai į dangų. Laiptų gale išvydau tai, ko mano smegenys nepajėgė suvokti.

„Pažiūrėk dar kartą“, – liepė protas.

„Mes žiūrime, – liudijo akys. – Tu tikrai esi čia.“

Iš debesies kyšojo snieguota plokščia kalno viršūnė. Jo šlaituose, įvairiame aukštyje, stovėjo keli tuzinai rūmų – kalnas atrodė tartum miestas. Visi rūmai turėjo portikus su baltomis kolonomis, paaukuotas terasas ir bronzinius aukurus, šviečiančius tūkstančiais liepsnelių. Stačiais šlaitais iki pat kalno viršūnės vingiavo keliai. Jie vedė į didžiausius rūmus, spindinčius akinančiai balto sniego fone. Ant stačių uolų pasodinti sodai buvo pilni žydinčių alyvmedžių ir rožių. Pamačiau turgų po atviru dangumi su daugybe spalvingų palapinių, paskui pastebėjau viename šlaito pakraštyje iškilusį akmeninį amfiteatrą, o kitame – hipodromą ir koliziejų. Priešais mane stūksojo senovės Graikijos miestas, tačiau jis nebuvo sugriuvęs. Miestas spindėjo naujumu, švara ir margumynais – tikriausiai prieš pustrečio tūkstančio metų taip atrodė Atėnai.

„Olimpas negali būti čia, – pasakiau sau. – Nejaugi kalno viršūnė būtų kybojusi virš Niujorko tarsi koks milijardus tonų sveriantis asteroidas? Kaip gali toks daiktas laikytis įsikibęs į *Empire State Building* dangoraižį, stūksoti milijonams žmonių matomoje vietoje ir likti nepastebėtas?“

Vis dėlto čia buvo Olimpas. O aš stovėjau jo viršūnėje.

Kelionė kalnu atrodė svaiginanti. Praėjau pro kelias miško nimfas, kurios kikendamos iš savo sodo svaidė

į mane alyvuoges. Gatvės prekeiviai siūlė ambrozijos ant pagaliuko, naują skydą ir iš žvilgančių siūlų išaustą Aukso Vilnos kopiją – tokią, kokią rodė per Hefaisto televiziją. Devynios mūzos prieš koncertą parke derino instrumentus – aplink jas būriavosi satyrai, najadės ir keli išvaizdūs jaunuoliai – tikriausiai kokie nors ne itin reikšmingi dievai ir deivės. Pastebėjau, kad niekas nesinervino dėl gresiančio pilietinio karo. Iš tiesų visi atrodė nusiteikę šventiškai. Kai kurios būtybės atsigręžė pasižiūrėti į mane ir kažką tarpusavyje pasišnabzdėjo.

Kopiau aukštyn kalno keliuku – žingsniavau tiesiai į didžiuosius rūmus. Jie priminė tarsi atvirkščią Požemio pasaulio valdovo rūmų kopiją. Ten viskas buvo iš juodo akmens ir bronzos, o šitie rūmai žėrėjo baltu marmuru ir sidabru.

Pamaniau, kad Hadas pasistatė rūmus, panašius į save. Jam nebuvo leidžiama pakilti čionai, išskyrus žiemos saulėgrįžos dieną, tačiau po žeme jis pasistatė savąjį Olimpą. Nors turėjau nemalonios patirties bendraudamas su juo, man vis tiek buvo šiek tiek gaila to vyruko. Tikriausiai nesąžininga buvo jį iš čia išstremti. Toks likimas kiekvieną paverstų rūsčiu ir kietaširdžiu.

Laiptai vedė į pagrindinį rūmų kiemą. Už jo stūksojo sostų salė.

Salė – ne pats tinkamiausias žodis apibūdinti tai, kas atsivėrė prieš mano akis. Palyginti su šia vieta, Didžioji

Centrinė stotis atrodytų kaip spintelė šepėčiams sudėti. Masyvios kolonos kilo iki pat kupolo formos lubų, papuoštų judančia auksine dangaus skliauto imitacija.

Apverstos U raidės forma – taip, kaip vasarnamiai Pusedievių stovykloje, – buvo išdėstyti dvylika sostų, tokio pat dydžio kaip Hado. Pačiame centre iš didžiulio aukuro kilo milžiniškos liepsnos. Visi sostai, išskyrus du pačiame salės gale, buvo tušti. Užimtas buvo tik pagrindinis sostas dešinėje ir dar vienas šalia jo iš kairės. Man nereikėjo sakyti, kokie dievai ten sėdėjo ir laukė, kol prisiartinsiu. Drebančiomis kojomis priėjau prie jų.

Nors šie dievai, kaip ir Hadas, atrodė kaip didžiuliai žmonės, tačiau žiūrint į juos manęs neapėmė siaubingas jausmas, kad visas kūnas skęsta liepsnose. Vyriausiasis dievas Dzeusas vilkėjo tamsiai mėlyną juostuotą kostiumą. Jis sėdėjo tikros platinos soste. Dzeuso smakrą puošė tvarkinga marmuro pilkumo ir juodų plaukų barzda. Ji atrodė tarsi tamsus audros debesis. Vyriausiojo dievo veidas buvo išdidus, gražus ir niūrus, akys tamsiai pilkos.

Kai žingtelėjau arčiau, oras sukibirkščiaavo ir pasklido ozono kvapas.

Net neabejojau, kad dievas, sėdėjęs greta, buvo Dzeuso brolis, tačiau jo apranga atrodė visiškai kitaip. Jis labiau panešėjo į Ki Vesto* poilsiautoją. Dzeuso brolis avėjo odinius sandalus, mėvėjo smėlio spalvos Bermudų

* Kurortas Floridoje.

stiliaus šortus ir buvo apsilkęs Bahamų stiliaus marškinėlius su kokoso riešutų ir papūgų piešiniais. Jo oda buvo tamsiai įdegusi, o rankos rumbuotos tarsi senovės žvejo. Plaukai buvo juodi kaip mano, o veide atsispindėjo gilus susimąstymas. Dėl tokios pat veido išraiškos aš dažnai buvau laikomas maištininku. Vis dėlto jūros spalvos akis – tokias pat, kaip ir mano, – supo juoko raukšlėlės. Tai liudijo, kad jis dažnai šypsosi.

Dzeuso brolio sostas priminė sulankstomą žvejo kėdę. Jis buvo aptrauktas juoda oda, su stovu meškerei įstatyti. Vietoje meškerės iš stovo kyšojo bronzinis trišakis. Tarp jo smaigų kibirkščiaavo žalia šviesa.

Dievai nejudėjo ir nekalbėjo, tačiau ore tvyrojo įtampa, tarsi juodu ką tik būtų užbaigę aršų ginčą.

Prisiartinau prie žvejo sosto ir puoliau ant kelių.

– Tėve, – prabilau nedrįsdamas pakelti akių.

Širdis daužėsi kaip pašėlusį. Staiga pajutau nuo abiejų dievų sklindančią blogą energiją – tarsi būčiau padaręs kažką negerai. Net neabejojau, kad juodu gali sutrinti mane į dulkes.

Staiga kairėje pusėje išgirdau Dzeusą sakant:

– Berniuk, ar pirmiausiai nereikėtų kreiptis į šitų namų šeimininką?

Nuleidau galvą ir laukiau.

– Nurimk, brolau, – pagaliau atsiliepė Poseidonas. Jo balsas sužadino ankstyviausius mano prisiminimus:

šilumą, kurią jaučiau būdamas kūdikis, ranką, paliečiančią mano viršugalvį. – Berniukas paklūsta tik savo tėvui. Tai teisinga.

– Tai tu vis dar pripažįsti jį savo sūnumi? – grėsmingai paklausė Dzeusas. – Pripažįsti vaiką, kurį pradėdamas sulaužei mūsų šventą priesaiką?

– Aš jau prisipažinau nusižengęs, – tarė Poseidonas. – Dabar noriu paklaudyti, ką jis pasakys.

Nusižengimas.

Mano gerklę užgniaužė gumulas. Aš esu nusižengimo pasekmė? Dievo klaidos pasekmė?

– Kartą jo pasigailėjau, – suriaumojo Dzeusas, – kai jis išdrįso skristi mano valdomis... fui! Už tokį įžūlumą reikėjo nutrenkti jį iš dangaus.

– Rizikuotum sugadinti savo žaibų strėlę? – ramiai paklausė Poseidonas. – Išklauskime jo, brolau.

Dzeusas dar kažką sumurmėjo. Tada nusprendė:

– Paklausysiu. O paskui nuspręsiu, numesti šitą vaikigalį nuo Olimpo ar ne.

– Persėjau, – kreipėsi Poseidonas, – pažvelk į mane.

Pakėliau akis, tačiau nebuvau tikras, ar suvokiau, ką išvydau jo veide. Jame nebuvo pastebimų meilės ar pritarimo ženklų – nieko, kas galėtų mane padrąsinti. Jaučiausi tarsi žvelgdamas į vandenyną – kartais gali pasakyti, kokios jis nuotaikos, tačiau dažniausiai jis išlieka paslaptingas ir nesuprantamas.

Suvokiau, kad Poseidonas iš tikrųjų nežino, ką apie mane galvoti. Jis atrodė kaip paprasčiausias žmogus – tėvas, kuris sutrikęs mėgina atsiprašyti vaiko, kad nebuvo šalia.

– Kreipkis į Valdovą Dzeusą, vaike, – liepė man Poseidonas. – Iškllok jam savo istoriją.

Papasakojau Dzeusui viską, kaip buvo. Ištraukiau iš kuprinės metalinį cilindrą, kuris, atsidūręs greta Dangaus dievo, pradėjo skleisti kibirkštis ir žerti jas valdovui po kojomis.

Salę ilgam apgaubė spengianti tyla – ją drumstė tik aukure liepsnojančios ugnies spragsėjimas.

Dzeusas ištiesė delną, žaibų strėlė pati pakilo ir nuskrido į jį. Kai šeimininko delnas susigniaužė, metaliniai strėlės galai sužėrėjo nuo įtampos. Dzeusas spaudė cilindrą delne, kol jis pavirto daiktu, daug panašesniu į įprastą žaibą. Tai buvo maždaug dvidešimties pėdų ilgio zigzago formos brangakmenis, šnypščiantis nuo tokios stiprios energijos, kad man ant galvos pastiro plaukai.

– Jaučiu, kad berniukas kalba tiesą, – sušnabždėjo Dzeusas. – Bet ar Arėjas galėtų sumanyti tokį dalyką?.. Tai nepanašu į jį.

– Jis išdidus ir impulsyvus, – svarstė Poseidonas. – Galėjo taip pasielgti.

– Valdove, – kreipiausi į Dzeusą.

– Ką? – atsiliepė abu dievai.

– Arėjas veikė ne vienas. Jam mintį pakišo kažkas kitas...

Papasakojau savo sapnus, apibūdinau jausmą, mane apėmusį pakrantėje – tą blogio atodūsi, kuris, rodės, galėjo sustabdyti pasaulį ir neleido Arėjui manęs užmušti.

– Sapnuose, – kalbėjau aš, – balsas man liepė atnešti žaibų strėlę į Požemio pasaulį. Be to, Arėjas užsiminė, kad jis niekada nesapnuoja. Manau, kad juo, kaip ir manimi, kažkas pasinaudojo, kad sukeltų karą.

– Tai vis dėlto tu kaltini Hadą? – paklausė Dzeusas.

– Ne, – paneigiau. – Valdove, aš stovėjau Hado akivaizdoje. Jausmas, apėmęs paplūdimyje, buvo visai kitoks. Jaučiausi taip pat, kaip prisiartinęs prie tos bedugnės. Juk ten buvo įėjimas į Tartarą, tiesa? Ten, apačioje, slėpėsi kažkas bloga ir labai galinga... Kažkas, dar senesnis už pačius dievus.

Poseidonas ir Dzeusas susižvalgė. Paskui trumpai, tačiau labai audringai pasiginčijo senąja graikų kalba. Mano ausys sugavo tik vieną žodį – *tėvas*.

Poseidonas kažką pasiūlė, tačiau Dzeusas kategoriškai atsisakė. Tada Poseidonas pamėgino ginčytis, tačiau Dzeusas piktai kilstelėjo ranką.

– Daugiau apie tai nekalbėsime, – užbaigė Dangaus valdovas. – Turiu pats nunešti žaibų strėlę apvalyti Lemno upės vandenyse, kad nuo metalo pranyktų žmogaus rankų pėdsakai.

Tada atsistojo ir pažvelgė į mane. Jo veido išraiška vos vos sušvelnėjo.

– Padarei man paslaugą, berniuk. Tik nedaugelį didvyrių aplanko šitokia sėkmė.

– Man padėjo draugai, pone, – įsiterpiau. – Grouveris Andervudas ir Anabeta Čeis...

– Norėdamas išreikšti dėkingumą, dovanosiu tau gyvybę, – tęsė Dzeusas. – Nepasitikiu tavimi, Persėjau Džeksonai. Man nepatinka tai, ką Olimpo ateičiai reiškia tavo pasirodymas. Bet vardan ramybės mūsų šeimoje, paliksiu tave gyvą.

– Hm... ačiū, pone, – padėkojau.

– Nesumanyk dar kartą skristi lėktuvu. Pasistenk nebūti čia, kai grįšiu. Priešingu atveju savo kailiu išbandysi šitos strėlės galią. Tai būtų paskutinis jausmas, kurį patirtum savo gyvenime.

Griaustinis sudrebino rūmus. Plykstelėjo akinantis žaibas, ir Dzeusas dingo.

Sosto salėje likau akis į akį su tėvu.

– Tavo dėdė, – atsiduso Poseidonas, – visada mėgo dramatiškai išeiti. Manau, jis būtų puikus teatro dievas.

Stojo nejauki tylą.

– Pone, – įsidrąsinęs prabilau. – Kas buvo toje duobėje?

Poseidonas nusistebėjo:

– Nejaugi nepamėginai atspėti? – paklausė.

– Kronas, – atsakiau. – Titanų karalius.

Net Olimpo sosto salėje – labai toli nuo Tartaro – vien paminėjus Krono vardą šviesa pritemo, o už mano nugaros liepsnojantis aukuras, rodė, ėmė skleisti mažiau šilumos.

Poseidonas čiupo savo trišakį.

– Persi, per Pirmąjį karą Dzeusas sukapojo Kroną į tūkstantį gabalėlių – tą patį Kronas buvo padaręs savo tėvui Uranui, – pasakojo Poseidonas. – Tada Krono palaikus sumetė į tamsiausią Tartaro bedugnę. Titanų kariuomenė buvo sutriuškinta, tvirtovė Etnos kalne sugriauta, o titanų sąjungininkai monstrai išbarstyti po nuošaliausius žemės kampelius. Vis dėlto titanai, kaip ir mes, dievai, yra nemirtingi. Siaubinga, tačiau tai, kas liko iš Krono, vis dar gyvena, turi sąmonę, kenčia amžinas kančias ir trokšta valdžios.

– Jis sveiksta, – pareiškiau. – Jis grįžta.

Poseidonas papurtė galvą.

– Jau nesuskaičiuojamą daugybę amžių jis kartkartėmis ištrūksta. Tada įžengia į žmonių sapnus ir įkvepia

blogų minčių. Iš gelmių jis pakviečia nenurimstančius monstrus. Tačiau iš tikrųjų pakilti iš duobės – tai jau visai kas kita.

– Tačiau būtent to jis ir siekia, tėve. Jis pats taip sakė.

Poseidonas ilgai tylėjo.

– Valdovas Dzeusas uždraudė apie tai šnekėti, – pagaliau tarė. – Jis neleis užsiminti apie Kroną. Tu atlikai savo užduotį, vaike. Būtent tai turėjai padaryti.

– Bet... – pamėginau prieštarauti, tačiau susilaikiau. Ginčytis nereikėtų. Tada tikriausiai supykdyčiau vinentelį dievą, kuris dar liko mano pusėje. – Kaip... kaip pasakysi, tėve, – sumurmėjau.

Jo veidu perbėgo blanki šypsena.

– Nuolankumas tau nėra įgimtas, tiesa? – pasidomėjo.

– Ne... pone.

– Tikriausiai aš dėl to kaltas, – svarstė Poseidonas. – Jūrai nepatinka, kai ją varžo.

Tėvas atsistojo, išsitiesė visu ūgiu ir iškėlė trišakį. Paskui jo kūnas pradėjo žerėti ir sumažėjo. Poseidonas tapo normalaus vyro ūgio. Jis stovėjo tiesiai priešais mane.

– Turi eiti, vaike, – paliepė. – Bet noriu, kad žino-tum – tavo mamą sugrąžino.

Visišškai priblokštas spoksojau į tėvą.

– Mano mama? – pakartočiau.

– Rasi ją namie. Hadas nusiuntė ją ten, kai sugrąžinai jo šalną. Net mirties valdovas sumoka skolas.

Mano širdis daužėsi. Negalėjau patikėti tuo, ką išgirdau.

– Ar jūs?..

Norėjau paklausti, ar Poseidonas keliaus su manimi, kad ją pamatytų, bet pamaniau, jog tai būtų absurdiška. Pamėginau įsivaizduoti, kaip jūros dievą sodinu į taksi ir vežu į Aukštutinį Istsaidą. Jei jis būtų norėjęs susitikti su mama, būtų tą padaręs anksčiau. Be to, nederėtų pamiršti ir Smirdžiaus Geibo.

Poseidono akyse pamačiau liūdesio šešėlį.

– Persi, sugrįžęs namo turėsi priimti labai svarbų sprendimą, – tarė jis. – Savo kambaryje rasi paketą.

– Paketą? – nusistebėjau.

– Kai jį pamatysi, viską suprasi. Niekas negali už tave pasirinkti kelio. Nuspręsti turėsi pats.

Linktelėjau, nors ir nežinojau, ką jis turėjo omenyje.

– Tavo mama – visų moterų karalienė, – Poseidonas prakalbo ilgesingu balsu. – Tūkstantį metų nebuvo sutikęs tokios mirtingosios moters. Vis dėlto... atleisk man už tai, kad gimei. Dėl mano kaltės tau buvo pa-

skirtas didvyrio likimas, o jis niekada nebūna laimingas. Didvyrio gyvenimas visada būna tragiškas.

Stengiausi neįsižeisti. Mano tėtis atsiprašinėjo, kad suteikė man gyvybę.

– Nieko tokio, tėve, – pasakiau.

– Galbūt dar anksti... – tęsė jis. – Dar ne. Tačiau tai buvo neatleistina mano klaida.

– Na, aš jau eisiu, – burbtelėjau nerangiai nusilenkdamas. – Aš... aš daugiau jūsų nebetrukdysiu.

Jau buvau nupėdinęs penkis žingsnius, kai Poseidonas pašaukė:

– Persėjau.

Atsigrėžiau.

Dabar jo akyse pamačiau kitokią išraišką – jos liepsnojo išdidumu ir pasitenkinimu.

– Puikiai padirbėjai, Persėjau, – pagyrė Poseidonas. – Nesuprask manęs klaidingai. Ką bedarytum, nepamiršk, jog esi mano. Tu – tikras jūros dievo sūnus.

Kaiėjau atgal pro dievų miestą, nutilo visi pokalbiai. Mūzos nutraukė koncertą. Žmonės, satyrai ir najadės atsigrėžė – jų veiduose pamačiau pagarbą ir dėkingumą. Kaiėjau pro šalį, jie klaupėsi – lyg būčiau tikras didvyris.

Po kelių minučių, vis dar neišėjęs iš transo būsenos, jau stovėjau Manhatano gatvėje.

Į mamos butą nuvažiavau taksi. Paspaudžiau skambučio mygtuką, ir tarpduryje pamačiau mamą – savo gražiąją mamą, prakvipusią mėtomis ir lakrica. Vos išvydus mane, nuo jos veido pranyko liūdesio ir nuovargio šešėlis.

– Persi! – sušuko ji. – Ačiū Viešpačiui. O, mano vaikuti.

Mama čiupo mane į glėbį ir suspaudė. Mudu stovėjome koridoriuje, o ji vis verkė ir glostė mano plaukus.

Turiu prisipažinti – mano akys irgi šiek tiek sudrėko. Nuo palengvėjimo, užplūdusio pamačius mamą, mane krėtė drebulys.

Ji paaiškino, kad tik šįryt pasirodė bute ir vos ne mirtinai išgąsdino Geibą. Mama neprisiminė nieko, kas nutiko po susidūrimo su Minotauru. Ji negalėjo patikėti Geibo pasakojimu, jog buvau ieškomas kaip nusikaltėlis ir, sprogdindamas nacionalinius paminklus, perkeliavau per visą šalį. Mama nebuvo girdėjusi paskutinių naujienų, todėl visą dieną kone kraustėsi iš proto. Geibas privertė ją nueiti į darbą pasakęs, jog ji privalo užsidirbti mėnesio algą ir turi pradėti nedelsdama.

Sutramdžiau mane užplūdusį įniršį ir iškløjau mamai visą savo istoriją. Stengiausi, kad mano pasakojimas nebūtų toks baisus, tačiau nebuvo lengva. Jau buvau

pradėjęs porinti apie kovą su Arėju, kai mane pertraukė Geibo balsas:

– Ei, Sele! Mėsos duona jau paruošta ar dar ne?
Mama užsimerkė.

– Persi, nepanašu, kad jis džiaugtųsi tavo matydamas. Į jo parduotuvę šiandien paskambino pusė milijono Los Andželo gyventojų... Jie klausinėjo apie kažkokias dovanas.

– Ach, taip, – prisiminiau. – Čia dėl to...

Mamai pavyko išspausti mažytę šypseną.

– Tik labiau jo nepykdyk, gerai? – paprašė ji. – Eime.

Per mėnesį, kai manęs nebuvo, mūsų butas pavirto į *Geiblandą*. Ant kilimo buvo pilna šiukšlių – jų krūvos siekė kelius. Sofą dengė storas alaus skardinių sluoksnis. Ant lemos gaubto kybojo nešvarios kojinės ir apatiniai.

Prie stalo Geibas lošė pokerį su trimis banditiškos išvaizdos draugužiais.

Kai patėvis išvydo mane, jam iš burnos išdribo cigaras. Veidas tapo raudonesnis už įkaitusią lavą.

– Tu drįsai čia pasirodyti, mažasis bjaurybe? Juk pasakiau policijai, kad....

– Jis jau nebe ieškomas nusikaltėlis, – nutraukė mama. – Argi tai nenuostabu, Geibai?

Patēvis atsigrēžē atgal. Paskui įsistebeilijo kažkur už mūsu nugarų. Neatrodė, kad mano sugrįžimas namo jam tapo įstabiu įvykiu.

– Sele, blogai, kad turėsiu grąžinti tavo gyvybės draudimo pinigų, – subaubė Smirdžius. – Paduok telefoną – iškviesiu policiją.

– Ne, Geibai, nedaryk to! – sušuko mama.

Patēvis kilstelėjo antakius.

– Ar tu ką tik pasakei „ne“? Gal manai, kad vėl taikstysiuos su šito nenaudėlio buvimu? Pirmiausia pateiksiu ieškinį dėl sudaužyto automobilio.

– Bet... – mėgino prieštarauti mama.

Geibas kilstelėjo ranką, ir mama krūptelėjo.

Pirmą kartą kai ką supratau. Geibas mušdavo mano mamą. Nežinojau, kada ir kaip stipriai, tačiau buvau tikras, kad jis tą darydavo. Galbūt tai vyko metų metus, kol manęs čia nebūdavo.

Krūtinėje pradėjo pūstis pykčio burbulas. Priėjau prie Geibo ir instinktyviai išsitraukiau iš kišenės rašiklį.

Patēvis nusikvatojo.

– Tik paliesk mane, tada visiems laikams atsidursi kalėjime, supranti? – pagrasino.

– Ei, Geibai, – įsiterpė jo draugas Edis. – Juk jis dar vaikas.

Patēvis piktai į jį dėbtelėjo, perkreipė veidą ir falcetu pakartojo:

– *Jis dar vaikas.*

Kiti draugužiai nusikvatojo kaip idiotai.

– Elgsiuosi su tavimi maloniai, nenaudėli, – Geibas išviepė nuo tabako parudavusius dantis. – Duodu penkias minutes susirinkti savo šlamštą ir išsinešdinti. Paskui skambinu policijai.

– Geibai! – mamos balse išgirdau maldavimą.

– Jis buvo pabėgęs, – vabrijo jai Geibas. – Tegul daugiau nebegrįžta.

Troškau atidengti Potvynio bangas, tačiau žinojau, kad šio ginklo ašmenys žmogaus nesužeis. Deja, Geibas buvo žmogus – pačia blogiausia šio žodžio prasme.

Mama sugriebė man už rankos.

– Persi, prašau, – maldavo ji. – Eime į tavo kambarį.

Leidasi išstumiamas į koridorių. Rankos tebevirpėjo nuo įsiūčio.

Mano kambarys buvo pilnas Geibo sukaupto šlamšto. Ten stūksojo kalnai senų automobilių akumuliatorių ir stovėjo nuvytusi užuojautos puokštė, kurią atsiuntė kažkoks žmogus, matęs interviu su Barbara Valters.

– Geibas yra tik suirzęs, mielasis, – teisinosi mama. – Vėliau su juo pasikalbėsiu. Esu tikra, kad viskas susitvarkys.

– Mama, tai niekada nesusitvarkys, – tariau. – Tol, kol Geibas bus čia.

Ji nervingai grąžė rankas.

– Aš galiu... likusią vasaros dalį vestis tave į darbą.
Gal pavyks rasti kitą internatinę mokyklą...

– Mama, – nutraukiau.

Ji nudelbė akis.

– Persi, aš stengiuosi. Man tik... man tik reikia šiek tiek laiko.

Ant lovos pamačiau paketą. Būčiau galėjęs prisiekti, kad prieš akimirką jo ten nebuvo.

Tai buvo apdriskusi kartoninė dėžė – tokio dydžio, kad lengvai sutilptų krepšinio kamuolys. Adresas buvo užrašytas mano ranka.

Dievams,

Olimpo kalnas,

600–asis aukštas,

Empire State Building dangoraižis,

Niujorkas, Niujorko valstija

Su geriausiais linkėjimais – PERSIS DŽEKSONAS

Viršuje juodu žymekliu aiškiai vyriška rašysena didelėmis raidėmis buvo užrašytas mūsų adresas ir prierašas:
GRAŽINTI SIUNTĖJUI.

Staiga supratau, ką Olimpo kalne man pasakė Poseidonas.

Paketas. Sprendimas.

Ką bedarytum, nepamiršk, jog esi mano. Tu – tikras jūros dievos sūnus.

Pažvelgiau į mamą.

– Ar nori, kad Geibas išeitų? – paklausiau.

– Persi, tai ne taip paprasta. Aš...

Neleidau jai užbaigti.

– Tiesiog pasakyk man, mama, – tęsiau mintį. – Juk tas niekšas tave mušdavo. Nori, kad jis išeitų, ar ne?

Ji padvejojo, paskui nežymiai linktelėjo.

– Taip, Persi. Noriu. Ir stengiuosi surasti savyje drąsos jam tai pasakyti. Bet tu negali už mane to padaryti. Negali išspręsti mano problemų.

Žvilgtelėjau į dėžę.

Šitą problemą aš galėjau išspręsti. Norėjau atidaryti paketą, nusviesti jį ant pokerio stalo ir ištraukti tai, kas slypėjo viduje. Galėjau įsirengti savąjį statulų sodą tiesiog čia, mūsų svetainėje.

Graikų didvyriai, apie kuriuos pasakojamos istorijos, būtent taip ir pasielgtų. Geibas to nusipelnė.

Bet didvyrių istorijos visada baigiasi tragiškai – man tai pasakė Poseidas.

Prisiminiau Požemio pasaulį. Įsivaizdavau Geibo sielą, amžinai klajojančią Plėnūnių pievose arba pasmerktą baisesnėms kančioms už spygliuotos Bausmės laukų vielos, – pavyzdžiui, amžinai lošiančią pokerį iki juosmens sėdint verdančiame aliejuje ir besiklausant operų melodijų. Ar turėjau teisę ką nors ten pasiųsti? Netgi Geibą?

Prieš mėnesį net nebūčiau dvejojęs. Dabar...

– Galiu tai padaryti, – išrėžiau mamai. – Pakaks kartą pažvelgti dėžės vidun, ir jis niekada nebedrums tau ramybės.

Mama žvilgtelėjo į dėžę ir tučtuojau viską suprato.

– Ne, Persi, – sudraudė žingtelėdama atgal. – Negali to daryti.

– Poseidas tave pavadino karaliene, – kalbėjau. – Jis sakė, kad tūkstantį metų nebuvo sutikęs tokios moters kaip tu.

Mamos skruostai užsiplieskė.

– Persi...

– Mama, tu nusipelnei geresnio gyvenimo. Turi stoti į koledžą ir gauti diplomą. Galėtum parašyti romaną, galbūt sutiktum mielą vyriškį ir gyventum gražiam name. Juk tau nebereikia likti su Geibu, kad apsaugotum mane. Leisk man juo atsikratyti.

Mama nusibraukė nuo skruosto ašarą.

– Kalbi panašiai, kaip tavo tėvas, – atsiduso ji. – Kartą jis pasiūlė dėl manęs sustabdyti potvynį. Siūlėsi jūros dugne pastatyti man pilį. Kalbėjo, kad vienu rankos mostu gali išspręsti visas mano problemas.

– Bet kodėl manai, kad tai negerai?

Atrodė, kad mamos akys, kuriose buvo susimaišiusios įvairiausios spalvos, skverbiasi tiesiai į mano sielą.

– Persi, manau, kad tu žinai, – tarė ji. – Manau, kad esi pakankamai panašus į mane, kad tai suprastum. Jeigu mano gyvenimas turi kokią nors prasmę, privalau jį nugyventi pati. Negaliu leisti, kad manimi rūpintųsi dievas. Tavo užduotis man tai dar kartą priminė.

Abu klausėmės iš svetainės atsklindančio pokerio žetonų skimbčiojimo, keiksmų ir ESPN televizijos skleidžiamų garsų.

– Paliksiu dėžę, – nusprendžiau. – Jei jis tau grąsins...

Mama atrodė išblyškusi, tačiau pritariamai linktelėjo.

– Kur keliausi, Persi? – paklausė.

– Į Pusedievių kalvą, – atsakiau.

– Vasarai ar... visam laikui?

– Manau, viskas priklausys nuo aplinkybių.

Mudviejų akys susitiko. Jaučiau, kad gavome nebylų pritarimą. Pamatysime, kaip vasaros pabaigoje susiklostys reikalai.

Mama pabučiavo mane į viršugalvį.

– Persi, tu būsi didvyris, – pareiškė. – Būsi pats nuostabiausias iš visų.

Paskutinį kartą apžvelgiau savo miegamąjį. Jaučiau, kad galiu niekada jo nepamatyti. Paskui su mama patraukiau prie laukujų durų.

– Taip greitai išvyksti, nenaudėli? – man pavymui sušuko Geibas. – Laimingo kelio!

Mane paskutinį kartą apniko abejonės. Kaip galėčiau nepasinaudoti pačia puikiausia galimybe jam atkeršyti? Išvykstu neužtikrinęs mamos saugumo.

– Ei, Sele, – subaubė patėvis. – O kur mėsos duona?

Mamos akyse suspindo nepalenkiamo pykčio kibirkštelės. Pagalvojau, kad galbūt palieku ją patikimose rankose – jos pačios.

– Mėsos duona tuoj bus paruošta, mielasis, – sučiulbo ji Geibui. – Tai bus mėsos duonos siurprizas.

Mama pažvelgė į mane ir pamojavo.

Pro užsiveriančių durų plyšį dar spėjau pamatyti mamą, žiūrinčią į Geibą, tartum svarstytą, kaip jis atrodytų tapęs sodo statula.

KAIP IŠSIPILDĖ PRANAŠYSTĖ

Po Luko buvome vieninteliai, gyvi sugrižę į Pusedievių kalvą, todėl visi su mumis elgėsi tarsi būtume laimėję realybės šou. Pagal stovyklos tradicijas mūsų garbei buvo surengta didžiulė šventė, o mes turėjome pasipuošti laurų vainikais. Paskui procesija traukė prie laužo, kur pagal tradicijas privalėjome sudeginti įkapes. Kol klajojome, jas pagamino mūsų vasarnamių gyventojai.

Anabetos įkapsės buvo labai gražios – pilko šilko su išsiuvinėtomis pelėdomis. Pasakiau, kad gėda nebūti su jomis palaidotai. Anabeta kumštelėjo man ir liepė užsičiaupti.

Kadangi buvau Poseidono sūnus, vasarnamyje gyvenau vienas – Arėjo vasarnamio gyventojai pasisiūlė pasiūti man įkapes. Paėmę seną paklodę, jos pakraščius apipiešė besišypsančiais veidais su X raidės formos akimis, o pačiame viduryje gana didelėmis raidėmis užrašė:

NEVYKĖLIS.

Buvo malonu tokį drabužį sudeginti.

Apolono vasarnamio stovyklautojai traukė dainas ir dalijo skanumynus. Aplink mane būriavosi senieji drau-

gai: Hermio vasarnamio gyventojai ir Anabetos draugės iš Atėnės vasarnamio. Grouverio bičiuliai satyrai negalėjo atsigrožėti naujutėlaite ieškotojo licencija, kurią jis ką tik gavo iš Skeltanagių vyresniųjų tarybos. Grouverio indėlių atliekant užduotį taryba įvertino kaip „Drąsų iki virškinimo sutrikimo. Ragai ir barzda aukščiau visko, ką buvome pasiekę praeityje“.

Tik Klarisa ir jos vasarnamio draugužiai nebuvo nusiteikę švęsti – rūgštūs žvilgsniai bylojo, kad jie niekada neatleis už tėvui užtrauktą nešlovę.

Manęs tai visai nebaugino.

Manęs nepaguodė net Dionizo sveikinimo kalba:

„Taip, taip, šitas mažas vaikišcias nesileido nužudomas ir nuo šiol jis netgi bus šiek tiek pasipūtęs. Na, sušukime jam „valio!“ Be to, norėčiau paskelbti, kad šį šeštadienį kanojų lenktynių nebus...“

Sugrįžau į trečiąją vasarnamį, dabar nesijaučiau toks vienišas. Turėjau draugų, su kuriais galėjau leisti ištisas dienas. Naktimis gulėdavau atmerkęs akis, klausydamasis jūros ošimo ir žinodamas, kad kažkur ten yra mano tėtis. Galbūt jis dar abejojo manimi, galbūt gailėjosi, kad atėjau į šį pasaulį, tačiau vis tiek mane stebėjo. Kaip bebūtų, jis didžiavosi tuo, ką padariau.

Mama turėjo galimybę pradėti naują gyvenimą. Praėjus maždaug savaitei po atvykimo į stovyklą, gavau jos

laišką. Ji papasakojo, kad Geibas paslaptinai dingo – tiesiog išnyko nuo Žemės paviršiaus. Nors apie vyro dingimą pranešė policijai, ją kamavo keista nuojauta, kad šis taip ir nebus surastas.

Be to, mama rašė neseniai pardavusi savo pirmąją natūralaus dydžio cementinę skulptūrą, pavadintą *Pokerio žaidėjas*. Tarpininkaujant Soho meno galerijai, skulptūrą įsigijo kažkoks kolekcininkas. Mama pasidžiaugė, kad už šį kūrinį ji gavo tiek daug pinigų, jog galėjo sumokėti pirmąjį įnašą už naują butą ir atsiskaitė už vieną studijų Niujorko universitete semestrą.

Soho galerija pageidavo gauti daugiau mamos kūrinių, kuriuos vertintojai pavadino „didžiuliu žingsniu į ypatingai bjaurų neorealizmą“.

Nesirūpink, – tvirtino mama. – Skulptūrą mečiau visiems laikams. Įrankių, kuriuos buvai palikęs dėžėje, jau atsikračiau. Man metas imtis rašymo

Pačiame laiško gale radau prierasą: *Persi, čia, mieste, radau puikią privačią mokyklą. Iš anksto sumokėjau už vietą, jeigu sumanytum lankyti septintą klasę. Galėtum gyventi namuose. Jeigu vis dėlto nuspręsi ištisus metus likti Pusdievių kalvoje, aš viską suprasiu.*

Rūpestingai sulanksčiau laišką ir padėjau ant stalelio prie lovos. Kiekvieną vakarą prieš užmigdamas jį skaičiau ir galvojau, ką atsakyti.

Liepos ketvirtąją visa stovykla susirinko paplūdimyje pažiūrėti fejerverkų, kuriuos paruošė devintojo vasarnamio gyventojai. Kadangi ten gyveno Hefaisto vaikai, jie nusprendė nepasitenkinti keliais raudonų, baltų ir mėlynų ugnelių šūviais ir prie kranto atitempė baržą, prikrautą sprogmenų, dydžiu prilygstančių raketoms *Patriot*. Anabeta jau buvo mačiusi panašių šou. Ji papasakojo, jog šūviai būna apskaičiuoti tokiu tikslumu, kad danguje galima išvysti animacinių herojų pavidalus. Paskutinė figūra turėjo būti dviejų šimtų pėdų aukščio Spartos kariai, virš vandenyno kovojantys žūtbutiniame mūšyje, o paskui susprogstantys į milijoną spalvotų kibirkščių.

Kai mudu su Anabeta tiesėme pikniko paklotą, Grouveris priėjo atsisveikinti. Draugas, kaip visada, mūvėjo džinsus, vilkėjo trumparankovius marškinėlius ir avėjo sportbačius, tačiau per pastarąsias kelias savaites jo išvaizda pasikeitė – jis atrodė vyresnis, beveik studentiško amžiaus. Grouveris priaugo svorio, be to, jo ragai pailgėjo visu coliu, todėl žmonių akivaizdoje jis visada turėjo nešioti kepurę.

– Išvykstu, – tarė draugas. – Tiesiog atėjau pasakyti... na, jūs žinote...

Stengiausi džiaugtis jo sėkme. Juk ne kiekvieną dieną satyrai gauna leidimą keliauti ieškoti didžiojo

dievo Pano. Deja, buvo sunku atsisveikinti. Grouverį pažinojau tik vienerius metus, tačiau jis ilgiausiai buvo mano draugas.

Anabeta jį apkabino ir liepė saugoti savo netikras pėdas.

Paklausiau, kur jis ketina ieškoti pirmiausia.

– Tai paslaptis, – atsakė Grouveris. Jis atrodė sutrikęs. – Norėčiau, kad jums leistų keliauti su manimi, tačiau žmonės ir Panas...

– Mes suprantame, – įsiterpė Anabeta. – Ar turi pakankamai aliuminio skardinių kelionei?

– Taip.

– Ar nepamiršai nendrinių dūdelių?

– Po šimts, Anabeta, – nepatenkintas sumurmėjo satyras. – Tu elgiesi kaip senoji mama ožka.

Vis dėlto jo balse nesigirdėjo tikrų suirzimo gaidelių.

Grouveris paėmė kelionės lazda ir ant pečių užsimetė kuprinę. Jis atrodė panašus į keliautoją autostopu – tokių dažnai gali pamatyti prie Amerikos greitkelių. Jis nebepriminė to mažo gležno berniūkščio, kurį Jancio akademijoje gindavau nuo chuliganų.

– Na, – tarė jis. – Palinkėkite man sėkmės.

Jie dar kartą apsikabino su Anabeta. Paskui satyras patapšnojo man petį ir tiesiai per kopas patraukė atgal.

Virš mūsų galvų sproginėjo fejerverkai. Danguje ugninis Heraklio pavidalas žudė Nemėjos liūtą, Artemidė persekiojo šerną, Džordžas Vašingtonas (beje, jis buvo Atėnės sūnus) keliavo per Delaverą*.

– Ei, Grouveri! – pašaukiau.

Pasiekęs pamiškę, jis atsigrėžė.

– Kur beeitum, aš tikiuosi, kad ten gamina skanias *enčiladas*, – palinkėjau.

Draugas nusišypsojo ir nuėjo toliau. Už jo nugaros susiskleidė medžių šakos.

– Mes jį dar pamatysime, – šnabzdėjo Anabeta.

Norėjau tuo tikėti, tačiau žinojau, kad per tūkstantį metų dar nė vienas ieškotojas nesugrįžo gyvas... Nusprendžiau apie tai negalvoti. Galbūt Grouveris bus pirmasis. Turi būti.

Praslinko liepa.

Leidau dienas kurdamas naujus vėliavos užgrobimo planus, sudarinėdamas sąjungas su kitų vasarnamių gyventojais ir visaip stengdamasis neatiduoti vėliavos į Arėjo vaikų rankas. Pirmą kartą pavyko užkopti iki pačios laipiojimo sienos viršūnės ir išvengti karštos lavos pliūpsnių.

Kartais praeidavau pro Didįjį namą. Žiūrėdamas į palėpės langus galvodavau apie Orakulą. Mėginau save įtikinti, kad jo pranašystė jau išsipildė.

* Delaveras – pirmoji JAV valstija.

Eisi į vakarus ir susitiksi su nusigręžusiu dievu.

Ten jau buvau ir susitikau. Paaiškėjo, kad dievas išdavikas buvo ne Hadas, o Arėjas.

Tu rasi tai, kas buvo pavogta, ir pamatysi, kaip tas daiktas bus saugiai grąžintas.

Tvarka. Valdovo strėlė nugabenta Dzeusui, o Tamsos šalmas jau dengia tepaluotą Hado galvą.

Tave išduos tas, kuris tave vadina draugu.

Šie žodžiai iki šiol nedavė man ramybės. Arėjas mėgino apsimesti mano draugu, paskui mane išdavė. Galbūt apie tai ir bylojo Orakulas...

Pačioje pabaigoje tau nepavyks išsaugoti to, kas svarbiausia.

Man nepavyko apsaugoti mamos, tačiau suteikiau jai galimybę pačiai apsiginti. Tuo nė kiek neabejojau.

Tai kodėl vis dar nesijaučiau ramus?

Paskutinioji vasaros naktis atėjo pernelyg greitai.

Stovyklautojai paskutinį kartą drauge vakarieniavo. Dalį savo pietų paaukojome dievams – sumetėme į ugnį. Prie laužo vyriausieji stovyklautojai išdalijo vasaros pabaigos karoliukus.

Gavau odinį dirželį. Kai pamačiau savo pirmosios vasaros vėrinuką, nudžiugau, kad laužo šviesa paslėpė nukaitusį veidą. Tai buvo smalos juodumo karoliukas su žalsvai mėlynu trišakiu, spindinčiu pačiame centre.

– Nuspręsta vienbalsiai, – paskelbė Lukas. – Šis karolis primins pirmąjį jūros dievo sūnų, gyvenantį šioje stovykloje, ir jo įvykdytą užduotį – kelionę į tamsiausią Požemio pasaulio kampelį tam, kad būtų išvengta karo!

Visi stovyklautojai pašoko ant kojų ir pradėjo džiūgauti. Tik Arėjo vaikai priverstinai stovėjo, tačiau nė kiek nesidžiaugė. Atėnės vasarnamio gyventojai į priekį išstūmė Anabetą, kad ji galėtų kartu su manimi pasidžiaugti ovacijomis.

Nežinau, ar kada nors gyvenime jaučiausi toks laimingas ir kartu toks liūdnas. Galų gale suradau šeimą – žmones, kurie manimi rūpinosi ir žinojo, kad padariau kažką gera. Deja, jau kitą rytą dauguma jų turėjo išvykti visiems metams.

Kitą rytą ant stalelio prie lovos radau laišką.

Supratau, kad jį parašė Dionizas, kadangi tik jis kiekvieną kartą neteisingai išstardavo mano vardą ir pavardę.

Mielas Piteri Džonsonai,

Jeigu ketini pasilikti Pusdievių stovykloje ištisus metus, privalai šiandien iki vidurdienio apie tai informuoti Didįjį namą. Jeigu nepraneši apie savo ketinimus, mes

pamanyšime, kad tu išvykai iš savo vasarnamio arba numirei siaubinga mirtimi. Harpijos valytojos darbą pradės saulei leidžiantis. Jos yra igalijos suėsti visus neužsiregistravusius stovyklautojus. Visi palikti asmeniniai daiktai bus sudeginti lavos duobėje.*

Linkiu tau geros dienos!

Ponas D (Dionizas)

Stovyklos direktorius, Olimpo taryba, Nr 12.

Egzistuoja dar viena keistenybė, susijusi su elgesio ir dėmesio sutrikimo sindromu – galutiniai terminai man neatrodo realūs, kol nesusiduriu su jais akis į akį. Vasara jau pasibaigė, o aš iki šiol nei mamai, nei stovyklos vadovybei nepranešiau, kur nusprendžiau pasilikti mokslo metams. Dabar turėjau tik kelias valandas apsispręsti.

Tikriausiai turėtų būti nesunku priimti sprendimą. Pamėginkite įsivaizduoti, kad reikia rinktis iš dviejų: devynis mėnesius treniruotis tam, kad taptum didvyriu, ar tiek pat laiko sėdėti mokyklos suole. Fui.

Vis dėlto turėjau nepamiršti mamos. Pirmą kartą gyvenime turėjau galimybę ištisus metus praleisti kartu su ja ir be Geibo. Galėjau likti namuose, o laisvalaikiu bastytis po miestą. Prisiminiau, ką labai seniai, dar prieš išvykstant į kelionę, pasakė Anabeta: *Tikrajame pasaulyje yra monstrų. Ten sužinai, ar tu šį tą sugebi, ar ne.*

* Harpijos graikų mitologijoje – gražios sparnuotos moterys – pusiau paukščiai, pusiau moterys, vykdančios Finėjui Dzeuso skirtą bausmę – vogti jo maistą.

Pagalvojau apie Dzeuso dukters Talijos likimą. Svarsčiau, kiek monstrų mane puls, jeigu iškeliausiu iš Pusdievių kalvos. Nežinojau, ar gyvendami vienoje vietoje, be Cheirono ir kitų draugų pagalbos su mama gyvi sulauktume kitų vasaros atostogų. Mėginau įtikinti save, kad svarbiausia yra būtent tai, o ne rašybos testai ir penkių pastraipų rašiniai, kurie tikrai manęs nepribaigs. Nusprendžiau pėdinti iki arenos ir šiek tiek pasitreniruoti su kardu.

Dauguma stovyklos aikštelių buvo tuščios. Jos žėrėjo įkaitintos rugpjūčio saulės. Visi stovyklautojai vasarnamiuose krovėsi daiktus, zujo pirmyn atgal su šluotomis ir šepečiais ir ruošėsi baigiamajai apžiūrai. Argas padėjo Afroditės vaikams į kalną tempti *Gucci* firmos lagaminus ir krepšius su kosmetika. Viršuje jų laukė stovyklos autobusas, kuris turėjo nuvežti į oro uostą.

„Dar negalvok apie išvykimą, – pasakiau sau. – Tiesiog pasitreniruok.“

Nuėjau į fechtavimosi areną. Ten radau Luką – supratau, kad jam kilo tokia pat mintis. Prie pakylės krašto buvo numestas jo sportinis krepšys. Lukas treniravosi vienas. Kardu, kurio ligi šiol nebuvau regėjęs, jis kovėsi su priešininkų maketais. Tikriausiai tai buvo tikras plieninis ginklas, kadangi nuo jo smūgio viena po kitos krito šiaudais kimštos manekėnų galvos. Oranžiniai stovyklos konsultanto marškinėliai buvo permirkę nuo prakaito.

Luko veide pamačiau tokią įtampą, tarsi jo gyvybei iš tiesų būtų kilęs pavojus. Susižavėjęs stebėjau, kaip jis išmėsinėjo visą eilę manekenių. Pirmiausia nukirto jų galūnes, paskui kapojo, kol figūros virto šiaudų ir šarvų likučių krūvomis.

Nors tai tebuvo maketai, Luko kovos menas man sukėlė pagarbnią baimę. Tas vyrukas kovėsi neįtikėtinai gerai. Dar kartą nusistebėjau, kodėl nepavyko atlikti savo užduoties.

Galų gale jis pamatė mane ir liovėsi mojavęs kardu.

– Persi, – pašaukė.

– Hm, atleisk, – sumurmėjau suglumęs. – Aš tik...

– Viskas gerai, – atsiliepė Lukas, nuleisdamas kardą. – Aš tik treniruojuosi prieš išvykdamas.

– Tie manekėnai daugiau niekam nerūpės, – pasakiau.

Lukas gūžtelėjo pečiais.

– Mes kiekvieną vasarą pasigaminame naujų.

Dabar, kai kardas nejudėjo, pastebėjau kai ką keista. Jo ašmenys buvo išlieti iš dviejų rūšių metalo – viena pusė iš bronzos, kita – iš plieno.

Lukas pamatė, kur nukrypo mano žvilgsnis.

– O, žiūri į šitą? Tai naujas žaisliukas. Šmeižikas.

– Šmeižikas? – pakartojau nustebejęs.

Lukas pasuko ašmenis taip, kad saulės spinduliuose metalas pradėjo šelmiškai blykčioti.

– Viena pusė pagaminta iš dangiškosios bronzos, – paaiškino jis. – Antroji – iš grūdinto plieno. Juo galima kovoti tiek su žmonėmis, tiek su mirtingaisiais.

Prisiminiau, ką Cheironas buvo sakęs, kai ruošiausi atlikti savo užduotį, – didvyris neturi teisės sužeisti mirtingo žmogaus, nebent tai būtų visiškai neišvengiama.

– Nežinojau, kad jie gali pagaminti tokių ginklų.

– *Jie* tikriausiai negali, – atsakė Lukas. – Šitas yra vienintelis.

Jis šyptelėjo ir įkišo kardą į dėklą.

– Klausyk, aš jau ketinau eiti tavęs ieškoti, – prabilo jis. – Ką pasakytum, jeigu mudu paskutinį kartą nueitume į mišką ir paieškotume ko nors, su kuo galėtume susikauti?

Nežinau kodėl, tačiau nesiryžau. Iš tikrųjų man turėjo palengvėti nuo tokio draugiško Luko elgesio. Nuo tada, kai grįžau atlikęs užduotį, jis visą laiką stengėsi laikytis atokiau. Baiminausi, kad draugą žeidė didžiulis aplinkinių dėmesys man.

– Manai, kad tai gera mintis? – burbtelėjau. – Noriu pasakyti...

– Prašau, eikime, – ragino jis. Paskui pasikuitė sportiniame krepšyje ir ištraukė šešių kolos skardinių pakuotę. – Gėrimus perku aš.

Spoksojau į skardines ir galvojau: „Iš kur, po šimts, jas gavo?“ Stovyklos parduotuvėje nebuvo gaiviųjų

gėrimų, kuriuos geria paprasti mirtingieji. Nebuvo galimybės jų atsigabenti slapta, nebent susitartum su satyru. Žinoma, stebuklingosios taurės per pietus prisipildydavo bet kokio trokštamo gėrimo, tačiau jo skonis nebuvo toks pats, kaip tikros kolos, geriamos tiesiai iš skardinės.

Cukrus ir kofeinas. Mano valia susvyravo.

– Gerai, – nusprendžiau. – Kodėl gi ne?

Dairydamiesi monstrų, su kuriais galėtume susikauti, mudu patraukėme į mišką. Deja, buvo pernelyg karšta. Visi išmintingi monstrai mėgavosi siesta savo vėsiuose urvuose.

Prie upelio, toje vietoje, kur per pirmąjį vėliavos užgrobimą sulaužiau Klarisos ietį, susiradome paunksmę. Atsisėdę ant didelio akmens gurkšnojome kolą ir stebėjome medžių šakose žaidžiančius saulės spindulius.

Po valandėlės Lukas prakalbo:

– Ar ilgiesi tų dienų, kai keliavai atlikti užduoties?

– Gal juokauji? Juk tomis dienomis monstrai mane puolė kiekviename žingsnyje, – atsakiau.

Lukas kilstelėjo antakį.

– Taip, vis dėlto aš jų ilgiuosi, – prisipažinau. Tada paklausiau: – O tu?

Jo veidu nuslinko šešėlis.

Buvau pratęs girdėti, kaip mergaitės giria Luko grožį, tačiau tą akimirką jis atrodė pavargęs, piktas ir ne itin išvaizdus. Saulės šviesoje jo šviesūs plaukai atrodė pilki.

Randas, vagojantis veidą, buvo gilesnis negu paprastai. Nesunkiai galėjau įsivaizduoti, jog šalia manęs sėdi senas vyras.

– Nuo tada, kai man sukako keturiolika, aš ištisus metus gyvenau Pusedievių kalvoje, – prabilo jis. – Nuo tada, kai Talija... na, tu žinai. Nuolat treniravausi. Niekada nebuvau normalus paauglys, gyvenantis realiame pasaulyje. Tada jie man paskyrė užduotį, o kai grįžau, jų elgesys bylojo: „Pasivažinėjimas baigtas. Gyvenk malonų gyvenimą.“

Lukas sugniaužė kolos skardinę ir nusviedė į upelį. Toks elgesys mane tikrai suglumino. Viena iš svarbiausių taisyklių, kurių mokoma Pusedievių kalvoje, skelbia: nešiukšlink. Nimfos ir najadės tau atkeršys. Jos vis tiek sužinos. Tada vieną vakarą įsiropštęs į lovą, pataluose rasi daugybę purvo ir šimtakojų.

– Velniop laurų vainiką, – tęsė Lukas. – Nenoriu tapti vienu iš tų dulkėtų trofėjų, stovinčių Didžiojo namo palėpėje.

– Kalbi taip, tarsi ketintum iškeliauti, – tarstelėjau. Lukas gudriai šyptelėjo.

– Taip, Persi, aš išvykstu. Atsivedžiau čia tave, ketindamas atsisveikinti.

Jis spragtelėjo pirštais. Žemėje prie pat mano kojų mažytė liepsnelė išdegino duobutę. Iš jos išropojo kaž-

koks žvilgantis juodas gyvis, dydžio sulig mano delnu.
Skorpionas.

Kilstelėjau ranką, ketindamas ištraukti rašiklį.

– Tavo vietoje to nedaryčiau, – perspėjo Lukas. –
Duobių skorpionas gali pašoki į aukštį penkiolika pėdų.
Jo geluonis susmigs per tavo drabužius. Numirsi po
šešiasdešimties sekundžių.

– Lukai, kodėl... – pradėjau.

Tada jis man sudavė.

Tave išduos tas, kuris tave vadina draugu.

– Tu, – aiktelėjau.

Jis stovėjo visiškai ramus ir ranka glostėsi džinsus.

Skorpionas nekreipė į jį dėmesio. Mažos juodos gyvio
akys buvo įbestos į mane. Kabindamasis žnyplėmis į
žemę, jis ropojo ant mano bato.

– Persi, pasaulyje aš daug visko mačiau, – tarė Lu-
kas. – Nejaugi nejauti, kad kaupiasi tamsa ir stiprėja
monstrai? Ar suvoki, kad viskas beprasmiška? Visas
mūsų didvyriškumas – būti dievų pastumdėliais. Jie
turėjo būti nuversti prieš tūkstančius metų, tačiau tokių
kaip mes, pusdievių, dėka liko viešpatauti.

Negalėjau patikėti, jog tai tikrai vyko.

– Lukai, tu kalbi apie mūsų tėvus, – įsiterpiau.

Jis nusikvatojo.

– Ar tas faktas galėtų priversti mane juos mylėti? Persi, manieringoji „Vakarų civilizacija“ yra liga. Ji naikina pasaulį. Vienintelis kelias sustabdyti šį procesą – tai sudeginti ją iki pamatų ir pradėti nuo kažko daug garbingesnio.

– Tu išsikraustei iš proto, kaip ir Arėjas, – pranešiau garsiai.

Luko akys liepsnojo.

– Arėjas yra kvailys. Jis taip ir nesuvokė, kokiam šeiminkui tarnauja. Persi, jeigu turėčiau laiko, galėčiau tau viską paaiškinti. Deja, bijau, kad taip ilgai tu neišgyvensi.

Skorpionas užropojo man ant blauzdos.

Turėjo būti kažkokia išėitis. Man reikėjo laiko pagalvoti.

– Kronas, – spėjau. – Štai kam tu tarnauji.

Staiga oras atšalo.

– Turėtum atsargiau minėti vardus, – perspėjo Lukas.

– Kronas tave įkalbėjo pavogti valdovo strėlę ir Tam-sos šalną. Jis su tavimi kalbėjo sapnuose.

Luko akys pradėjo trūkčioti.

– Persi, juk jis kalbėjo ir su tavimi. Reikėjo paklausyti.

– Lukai, jis plauna tau smegenis, – pasakiau.

– Klysti. Jis įrodė, kad mano talentai eikvojami perniek. Ar žinai, kokią užduotį buvau gavęs prieš dvejus

metus? Mano tėvas, Hermis, norėjo, kad iš Hesperidžių sodo pavogčiau obuolį ir sugražinčiau jį į Olimpą. Jis tiek tesugebėjo sugalvoti po ilgų ir varginančių mano treniruočių.

– Tai nelengva užduotis, – paprieštaravau. – Kartą ją atliko Heraklis.

– Būtent, – sutiko Lukas. – Tad kokia šlovė kartoti tai, ką kas nors anksčiau jau buvo padaręs? Visi dievai paprasčiausiai stengiasi atkartoti savo praeitį. Man nepatiko ta užduotis. Sode drakonas paliko šią žymę, – Lukas pirštu perbraukė savo randą. – Sugrižęs atgal, pelniau tik gailestį. Norėjau tą pačią dieną išardyti Olimpą po vieną akmenį, tačiau dabar sulaukiau patogios progos. Pradėjau sapnuoti Kroną. Jis įtikino mane pavogti kokį nors vertingą daiktą – kažką, ko niekada neišdrįso paliesti nė vienas didvyris. Kai per žiemos saulėgrįžą buvome išvykoje, visiems stovyklautojams sumigus įsmukau į rūmų salę ir tiesiai nuo sosto paėmiau Dzeuso žaibų strėlę. Ten pat radau ir Hado Tamsos šalną. Nepatikėtum, kaip lengva tai buvo. Olimpiečiai tokie pasipūtę ir pasitikintys savimi. Jie niekada net nesapnavo, kad kažkas išdrįs juos apvogti. Jų apsauga dirba klaidingai. Jau buvau perkeliavęs pusę Nju Džersio, kai išgirdau griaudžiant perkūniją. Supratau, kad dievai tik tada pastebėjo vagystę.

Skorpionas tupėjo man ant kelio ir spoksojo žėrinčiomis akutėmis. Stengiausi nepakelti balso.

– Tai kodėl nenunešei tų daiktų Kronui? – pasmaissavau.

Šypsena pranyko nuo Luko lūpų.

– Aš... aš tapau pernelyg pasitikintis, – paaiškino jis. – Ieškoti pavogtos strėlės Dzeusas pasiuntė savo sūnus ir dukteris: Artemidę, Apoloną ir mano tėvą Hermį. Tačiau mane sučiupo Arėjas. Galėjau jį sutriuškinti, tačiau buvau pernelyg neatsargus. Arėjas mane nuginklavo, paėmė galios simbolius ir pagrasino grąžinti juos į Olimpą, o mane sudeginti gyvą. Tada Krono balsas patarė man, ką sakyti. Į Arėjo smegeninę įpūčiau mintį apie didžiulį karą tarp dievų. Pasakiau, kad jam tereikia paslėpti vogtus daiktus ir stebėti kitų kovą. Arėjo akyse sušvito gudrios kibirkštėlės. Supratau, kad jis užkibo. Arėjas mane paleido, aš niekieno nepastebėtas grįžau į Olimpą. – Lukas pasuko savo naująjį kardą. Paskui, tarsi užhipnotizuotas ginklo grožio, nykščiu perbraukė per jo plokštumą. – Tada titanų valdovas... nubaudė mane košmariškais sapnais. Prisiekiau daugiau nepadaryti klaidų. Kai sugrįžau į Pusedievių kalvą, per sapną man pasakė, kad netrukus atvyks antrasis didvyris – tas, kurį galima apgaule priversti nugabenti strėlę ir šalmą likusį kelią: nuo Arėjo iki Tartaro.

– Tai tu tą naktį miške priviliojai pragaro šunį, – spėjau.

– Turėjome priversti Cheironą patikėti, jog tau atvykus stovykloje tapo nesaugu. Tada jis pradėjo galvoti apie tavo užduotį. Turėjome patvirtinti jo įtarimus, kad tave persekioja Hadas. Planas suveikė.

– Skraidantys batai buvo prakeikti, – nusprendžiau. – Jie turėjo nutempti mane su Arėjo kuprine į Tartarą.

– Ir būtų tą padarę, jei būtum juos avėjęs. Deja, atidavei juos satyrui, kuris nebuvo įtrauktas į planą. Ko besiimtų Grouveris, jis viską apverčia aukštyr kojomis. Jis net sugadino užkeikimą.

Lukas žvilgtelėjo žemyn į skorpioną, kuris kiūtojo ant mano šlaunies.

– Persi, tu turėjai mirti Tartare. Bet nesirūpink – paliksiu tave su savo mažuoju draugu, ir viskas stos į savo vietas.

– Talijs paaukoko gyvybę, kad tave išgelbėtų, – iškosčiau grieždamas dantimis. – Tai šitaip jai atsilyginai?

– Nekalbėk apie Taliją! – suriko Lukas. – Dievai *leido* jai numirti! Tai dar vienas dalykas, už kurį jiems teks sumokėti.

– Lukai, tavimi naudojasi, – bandžiau aiškinti. – Tavimi ir Arėju – abiem. Neklausyk Krono.

– *Manimi* naudojasi? – jo balsas tapo šaižus. – Pažvelk į save. Ką visą laiką darė tavo tėtutis? Kronas pakils. Tu vienintelis trukdai įgyvendinti jo planus. Jis uždarys Olimpo dievus į Tartarą ir sugrąžins žmones

atgal į urvus. Visus, išskyrus pačius stipriausius – tuos, kurie jam tarnauja.

– Pašauk vabzdį, – pasiūliau. – Jeigu esi toks stiprus, nugalėk mane pats.

Lukas šyptelėjo.

– Puikus ėjimas, Persi. Bet aš – ne Arėjas. Manęs nesugundysi. Mano valdovas laukia – jis turi man daugybę užduočių.

– Lukai...

– Sudie, Persi. Artinasi naujasis Aukso amžius. Tačiau tu tada negyvensi.

Jis kardu ore nubrėžė lanką ir pradingo tamsoje.

Skorpionas pamėgino suleisti geluonį.

Nusviedžiau jį ir atidengiau kardą. Padaras šoko ant manęs, tačiau ore perpjoviau jį per pusę.

Jau ketinau save pasveikinti su pergale, tačiau žvilgtelėjau į savo ranką. Delne išvydau didžiulį raudoną rumbą, iš kurio sunkėsi tirštas geltonas skystis ir kilo garai. Visgi padaras man įgėlė.

Ausyse sudundėjo būgnai. Akis aptraukė migla. „Vanduo, – prisiminiau. – Anksčiau jis mane išgydė.“

Žingtelėjau prie upelio ir įmerkiau ranką, tačiau, rodės, nieko nenutiko. Nuodai buvo per stiprūs. Akys aptemo. Vos besilaikiau ant kojų.

Šešiasdešimt sekundžių, – sakė Lukas.

Reikėjo grįžti į stovyklą. Jeigu nualpčiau čia, mano kūnas pavirstų monstrų pietumis. Tada niekas nesužinotų, kas nutiko.

Kojos pasidarė kaip švininės. Viršugalvis degė. Nušlubčiojau stovyklos link. Iš medžių į mane spoksojo nimfos.

– Padėkite, – sušvokščiau. – Prašau...

Dvi nimfos sugriebė mane už rankų ir nutempė tolyn. Atsimenu, kad mane jos vilko į proskyną, kažkas šaukė pagalbos, o kentaurai pūtė ragus.

Paskui vaizdas išnyko.

Atsibudau su gėrimo šiaudeliu burnoje. Siurbiau kažkokį skystį, kurio skonis priminė pyragėlius su šokolado drožlėmis. Nektaras.

Atsimerkiau.

Buvau paguldytas į lovą Didžiojo namo ligonių kambaryje. Dešinioji mano ranka buvo apibintuota kaip vėzdas. Kampe Argas ėjo sargybą. Greta sėdėjo Anabeta. Vienoje rankoje ji laikė gėrimo stiklinę, o kita glostė ant kaktos uždėtą medžiaginį kompresą.

– Mes vėl čia, – sumurmėjau.

– Tu – idiotas, – atsiliepė Anabeta. Supratau, kad ji nepaprastai džiaugėsi, jog atgavau sąmonę. – Kai tave rado, buvai visai žalias ir pradėjai pilkėti. Jeigu ne Cheirono vaistai...

– Na, na, – išgirdau Cheirono balsą. – Viską nulėmė atsparus ir tvirtas Persio kūnas.

Kentauras buvo įgijęs žmogaus pavidalą ir sėdėjo lovos kojūgalyje – būtent dėl to iš karto jo nepastebėjau. Užpakalinė jo kūno dalis buvo stebuklingai sutalpinta į neįgaliojo vežimėlį, o viršutinė papuošta švarku ir kaklaraiščiu. Cheironas nusišypsojo, tačiau jo veidas buvo nuvargęs ir išblyškęs – taip atrodydavau, kai tekdavo per naktį kalti antikinę mitologiją.

– Kaip jautiesi? – pasiteiravo.

– Taip, lyg mano viduriai būtų užšaldyti, o paskui atšildyti mikrobangėje, – atsakiau.

– Visai neblogai, žinant, jog tai buvo duobutės skorpiono nuodai. Dabar, jei gali, detaliai papasakok, kas nutiko.

Gurkšnodamas nektarą išklojau visą istoriją.

Kambaryje ilgai tvyrojo tyla.

– Negaliu patikėti, kad Lukas... – Anabetos balsas nutrūko. Jos veidas tapo piktas ir liūdnas. – Ne, vis dėlto tikiu... Galbūt dievai jį prakeikė... Grįžęs iš savo užduoties, jis nebebuvo toks, koks anksčiau.

– Reikia pranešti į Olimpą, – sumurmėjo Cheironas. – Aš ten nuvyksiu.

– Lukas jau ten, – perspėjau. – Turiu keliauti paskui jį.

Cheironas papurtė galvą.

– Ne, Persi. Dievai...

– Net kalbėkite apie Kroną, – nutraukiau. – Dzeusas paskelbė, kad šitas reikalas baigtas!

– Persi, žinau, kaip sunku, bet tu negali eiti keršyti, – ramino Cheironas. – Nesi tam pasiruošęs.

Man nepatiko tai, ką jis kalbėjo, tačiau maža proto dalelytė suvokė, kad mokytojas teisus. Vos pažvelgęs į savo delną supratau, kas nutiktų, jeigu tektų kautis kardais.

– Cheironai... – tariu, – Orakulo pranašystė, apie kurią kalbėjote... juk ji apie Kroną, tiesa? Ar mudu su Anabeta ten buvome minimi?

Kentauras nervingai žvilgtelėjo į lubas.

– Persi, čia ne vieta...

– Jums buvo liepta apie tai su manimi nekalbėti, tiesa? – neatlyžau.

Jo akyse pamačiau užuojautą ir liūdesį.

– Tu būsi garsus didvyris, vaike, – tarė mokytojas. – Padarysiu viską, ką sugebu, ruošdamas tave žygdarbiams. Bet jeigu esu teisus dėl tavo ateities...

Virš galvos sudundėjo griaustinis, sudrebindamas langus.

– Gerai, jau gerai! – suriko Cheironas. – Viskas tvarkoje!

Jis nusivylęs atsiduso.

– Persi, dievai turi savų priežasčių. Nėra gerai per daug žinoti apie savo ateitį.

– Bet juk negalime paprasčiausiai sėdėti ir nieko nedaryti, – ginčijausi.

– Mes ir nesėdėsime, – pažadėjo Cheironas. – Bet tu *privalai* būti atsargus. Kronas trokšta, kad ateitum pas jį. Jis nori sugriauti tau gyvenimą, tavo mintis apnuodyti pykčiu ir baime. Neduok jam to, ko jis trokšta. Kantriai treniruokis. Tavo laikas dar ateis.

– Žinoma, jeigu taip ilgai gyvensiu, – burbtelėjau.

Cheironas uždėjo delną man ant šlaunies.

– Persi, privalai pasitikėti manimi, – dėstė mokytojas. – Tu gyvensi. Bet pirmiausia turi nuspręsti, kurį kelią pasirinkti ateinantiems mokslo metams. Negaliu tau pasakyti, kuris pasirinkimas teisingas, – man susidarė įspūdis, kad jis galvoja visai ką kita negu kalba. Pamaniau, kad mokytojui teko sukaupti visą valios jėgą, kad nepradėtų man patarinėti. – Turi pats nuspręsti, ar ištikus metus pasiliksi Pusdievių stovykloje, ar sugrįši į mirtingųjų pasaulį, mokysies septintoje klasėje ir gyvensi stovykloje tik vasarą. Pagalvok apie tai. Kai sugrįšiu iš Olimpo, turėsi pranešti, ką nusprendei.

Norėjau nesutikti. Norėjau užduoti daugiau klausimų, tačiau mokytojo veido išraiška bylojo, kad daugiau negali būti jokių diskusijų. Jis pasakė tiek, kiek galėjo pasakyti.

– Sugrįšiu, kai tik galėsiu, – pažadėjo Cheironas. – Argas tave saugos.

Tada jis žvilgtelėjo į Anabetą.

– Ach, mielas... – pasakė. – Kai tik būsi pasirengęs, jie bus čia.

– Kas čia atvyko? – paklausiau nustebeęs.

Nė vienas neatsakė.

Cheironas išriedėjo iš kambario. Girdėjau, kaip jo vežimėlio ratai atsargiai dardėjo priešakiniais laiptais, kaskart peršokdami dvi pakopas.

Anabeta įdėmiai apžiūrinėjo ledo kubelius mano stiklinėje.

– Kas negerai? – paklausiau draugės.

– Viskas tvarkoje, – ji pastatė stiklinę ant stalo. – Aš... tik pasinaudojau tavo patarimu. Ar tau... hm... ko nors reikia?

– Taip, – pasakiau. – Padėk atsikelti. Noriu eiti į lauką.

– Persi, tai nekokia mintis, – nenorėjo sutikti Anabeta.

Iškišau kojas iš lovos. Anabeta mane sugavo, kol dar nenuvirtau ant grindų. Mane užliejo šleikštulio banga.

– Juk sakiau tau... – papriekaištavo draugė.

– Aš jaučiuosi gerai, – atkakliai tvirtinau. Nenorėjau meluoti, tačiau negalėjau gulėti kaip invalidas, kai tuo tarpu Lukas planavo sugriauti Vakarų pasaulį.

Pavyko žengtelėti žingsnelį. Paskui antrą. Tada sunkiai atsirėmiau į Anabetą. Argas sekė paskui mus į lauką, tačiau jis laikėsi pagarbaus atstumo.

Kai pasiekėme terasą, mano veidas buvo šlapias nuo prakaito. Atrodė, kad pilve susimezgė mazgai. Vis dėlto man pavyko nuropoti iki turėklų. Lauke buvo prieblanda. Stovykla atrodė visiškai ištuštėjusi. Vasarnamiai stovėjo tamsūs, o tinklinio aikštelėje tvyrojo tyla. Ežero paviršiaus neskrodė kanojos. Už miško ir braškių laukų paskutiniuose saulės spinduliuose žėrėjo Long Ailandas.

– Ką ketini daryti? – paklausė Anabeta.

– Dar nežinau, – prisipažinau.

Pasakiau, kad man pasirodė, jog Cheironas norėtų pasiūlyti pasilikti ištisus metus, daugiau laiko skirti asmeninėms treniruotėms, tačiau nebuvau tikras, kad būtent to norėjau. Prisipažinau, kad nenoriu čia pasilikti vienas, tiksliau, tik su Klarisa...

Anabeta suspaudė lūpas. Paskui tyliai tarė:

– Persi, aš grįžtu namo mokslo metams.

Nustebęs įsispoksojau į ją.

– Nori pasakyti, kad keliauji pas savo tėvą?

Ji parodė ranka į Pusdievių kalvos viršūnę. Greta Talijos pušies, ties stebuklingąja stovyklos riba, pamačiau išsirikiavusios šeimos siluetus. Ten stovėjo du maži vaikai, moteris ir aukštas šviesiaplaukis vyras. Atrodė,

kad jie kažko laukė. Vyras laikė kuprinę – ji panešėjo į tą, kurią Anabeta buvo susiradusi Denverio vandens pramogų parke.

– Kai grįžome, parašiau jam laišką, – paaiškino Anabeta. – Taip, kaip tu patarei... Parašiau, kad... labai apgailestauju. Pažadėjau mokslo metams sugrįžti namo – žinoma, jeigu jiems manęs vis dar reikia. Mes nusprendėme... jog turime pabandyti dar kartą.

– Tam reikėjo drąsos.

Anabeta suspaudė lūpas.

– Juk per mokslo metus nesumanysi iškrėsti kokios nors kvailystės, tiesa? – paklausė. – Galų gale... gal nepamirši man atsiųsti žinutės per Iridę?

Prisiverčiau nusišypsoti.

– Neisiu ieškoti problemų, – pažadėjau. – Paprastai man jų ir taip pakanka.

– Kai sugrįšiu kitą vasarą, mudu sumedžiosime Luką, – pažadėjo. – Paprašysime, kad mums paskirtų užduotį, jeigu vyresnybė nesutiks, vis tiek paspruksime patys. Sutinki?

– Planas, vertas Atėnės, – nusišaipiau.

Anabeta ištiesė ranką. Aš ją paspaudžiau.

– Būk atsargus, vaikine su dumblių smegenimis. Nežiopsok.

– Tu irgi, išmintingoji mergaite.

Stebėjau, kaip ji pakilo į kalną ir susitiko su šeima. Tada nevikriai apsikabino su tėvu ir atsigręžė paskutinį kartą pažvelgti į slėnį. Ji palietė Talijos pušį, paskui pro kalno viršūnę patraukė į mirtingųjų pasaulį.

Pirmą kartą stovykloje pasijutau tikrai vienišas. Pažvelgiau į Long Ailando sąsiaurį ir prisiminiau, kaip tėtis sakė:

– *Jūra nemėgsta, kai ją varžo.*

Tada nusprendžiau.

Svarsčiau, ar Poseidonas mane stebėjo, ar jis pritartų mano pasirinkimui.

– Sugrįšiu kitą vasarą, – pažadėjau jam. – Išgyvensiu iki to laiko. Juk aš – tavo sūnus.

Paskui paprašiau Argo palydėti mane į trečiąją vasarnamį, kad galėčiau susikrauti daiktus ir keliauti namo.

Riordan, Rick

Ri-111 Žaibo vagis : Romanas / Rick Riordan ; iš anglų kalbos vertė Jūratė Pavlovičienė. – Kaunas : Obuolys [i.e. MEDIA INCOGNITO, 2010]. – 511, [1] p. – (Persis Džeksonas ir Olimpo dievai ; kn. 1)

ISBN 978-609-403-131-1

Dvylikametį Persį Džeksoną vėl meta iš mokyklos... Bet tai ne didžiausia jo bėda. Pastaruoju metu antikinės pabaisos ir Olimpo dievai, regis, ėmė tiesiog lįsti iš graikų mitologijos vadovėlio. Dar blogiau, kad Persis, pusdievis, kelis kažkaip užrūstino! Dingo Dzeuso žaibas, o jis tapo pagrindiniu įtariamoju. Vaikinukas su draugais turi vos dešimt dienų surasti pavogtą žaibą ir sugrąžinti taiką kariaujančiam Olimpo kalnui. Tačiau vien sugauti vagį negana: jis turi susitaikyti su jį pametusiu tėvu, įminti apie draugo išdavystę perspėjančią Orakulo mįslę ir atskleisti klastą, baisesnę už pačius dievus. Pirmoji neįtikimo populiarumo sulaukusios Ricko Riordano penkių knygų serijos apie Persį dalis žada svaiginantį klasikinių mitų ir nesibaigiančių nuotykių kokteilį.

UDK 820(73)-93

Rick Riordan PERSIS DŽEKSONAS IR OLIMPO DIEVAI ŽAIBO VAGIS

Iš anglų kalbos vertė *Jūratė Pavlovičienė*
Viršelio adaptacija *Andrius Morkeliūnas*
Maketavo *Daiva Širvaitienė*

32 sp. l. Užsakymas Nr.
Išleido OBUOLYS®
(OBUOLYS yra registruotas
UAB „MEDIA INCOGNITO“ leidybinis ženklas)
Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas.
Tel. (8 699) 37 779
knygos@obuolys.lt | www.obuolys.lt
Spausdino spaustuvė

PRINT IT

Gamyklos g. 27, LT-96155 Gargždai
Tel. (8 46) 42 03 00, info@print-it.eu

Persis Džeksonas yra naujasis Hą rankose – pirmoji iš 5 knygų, kurios sumušė bet kokius rekordus visuose įmanomuose populiariausių knygų topuose. Niekas svaiginančia sėkmė šiuo metu pasaulyje negali prilygti naujam herojui – paprastam Niujorko vaikinui, kurio laukia ypatingas likimas. Juk ne kasdien sužinai, kad esi Olimpo dievo ir mirtingosios sūnus, ar ne? Palaukite... Olimpo dievai – XXI amžiuje?! Skaitykite toliau.

Kai visur pliaupia liūtis, daugeliui žmonių atrodytų, jog jiems tiesiog nepasisėkė. Tačiau jeigu esi pusdievis, puikiai suvoki, kad tam tikros dieviškos jėgos mėgina apversti tavo dieną aukštyn kojomis.

Dvylikametį Persį Džeksoną vėl meta iš mokyklos... dar kartą. Bet tai ne didžiausia jo bėda. Pastaruoju metu antikinės pabaisos ir Olimpo dievai, regis, ėmė tiesiog lišti iš graikų mitologijos vadovėlio. Dar blogiau, kad Persis kelis sugebėjo rimtai užrūstinti! Dingo Dzeuso žaibas, o jis tapo pagrindiniu įtariamuoju. Vaikinukas su draugais turi vos dešimt dienų surasti pavogtą žaibą ir sugrąžinti taiką kariaujančiam Olimpo kalnui. Tačiau vien sugauti vagį negana: jis turi susitaikyti su jį pametusiu tėvu, įminti apie draugo išdavystę perspėjančią Orakulo mislę ir atskleisti klastą, baisesnę už pačius dievus...

